

The book cover features an abstract background with soft, blended colors of blue, purple, and pink. A bright yellow curved line, resembling a comet or a path, sweeps across the upper half of the cover. Numerous small, glowing yellow dots are scattered throughout, giving the impression of stars or distant galaxies. The title 'YARI YOLDA BULUŞALIM' is written in a large, bold, black, hand-drawn font, centered on the cover.

YARI YOLDA BULUŞALIM

LILIAN T. JAMES

Bazılarımız
is sahibi yetiskileriz ve
uykuya ihtiyacımız var.
Daha düşünceli ol ve
müziğini kıs.

Madison on altı yaşındayken kalbini bir çocuğa verdi ama karşılığında aldığı tek şey kırık bir kalp ve şişmiş bir göbek oldu. Bir bebekle yalnızdı ve aradığı aşkı bulmak için çaresizdi, bağıllık iddiasını elmas bir yüzükle mühürleyen bir adama döndü. Ona bir aile sözü verdi. Bir hayat. Bir gelecek. Ama yalanları, onu her gün içine soktuğu kişisel cehennem için sadece bir kılıftı.

Şimdi yirmi beş yaşında olan Madison, aşka inanmayı çoktan bırakmıştı. Bu onun bingo kartındaki karelerden biri değildi. Bekâr ebeveynlik, üç iş ve çevrimiçi kurslar arasında denge kurmaya zaten vakti yoktu.

Bu yüzden dubleks dairesinin diğer tarafında yaşayan dalgın komşusu kapısına kaba bir not bıraktığında ilgilenmedi. Ne adamın koyu saçları, ne fiziki ne de sadece bir kısmını gördüğü gamzeleri... Yüzde yüz, kesinlikle ilgilenmiyordu.

Azıcık bile.

YETİŞKİN OKUYANLAR İÇİNDİRİ

Yarı Yolda Buluşuruz
Orijinal İsmi: *Meet Me Halfway*
Yazar: Lilian T. James

Çeviri: Neslin Gizem Şahin
Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Gizem Yeşildal
Son Okuma: İrem Şimşek

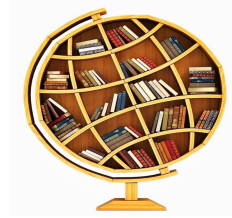
1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-96364-5-0

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
©Lilian T. James, 2022
©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık San. Tic. Lim.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 80122

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

YARI YOLDA BULUŞALIM

LILIAN T. JAMES

Çeviri: Neslin Gizem Şahin

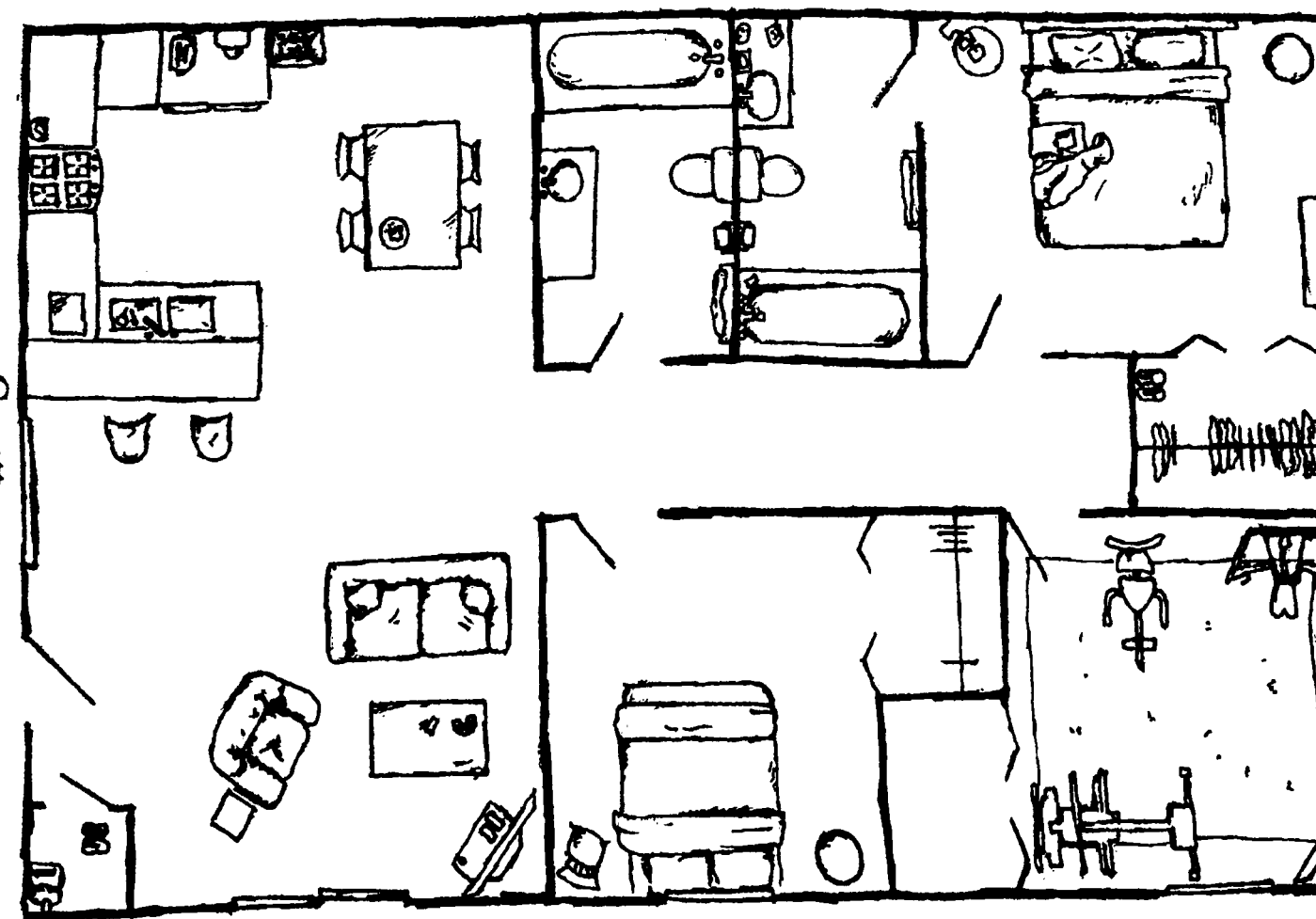
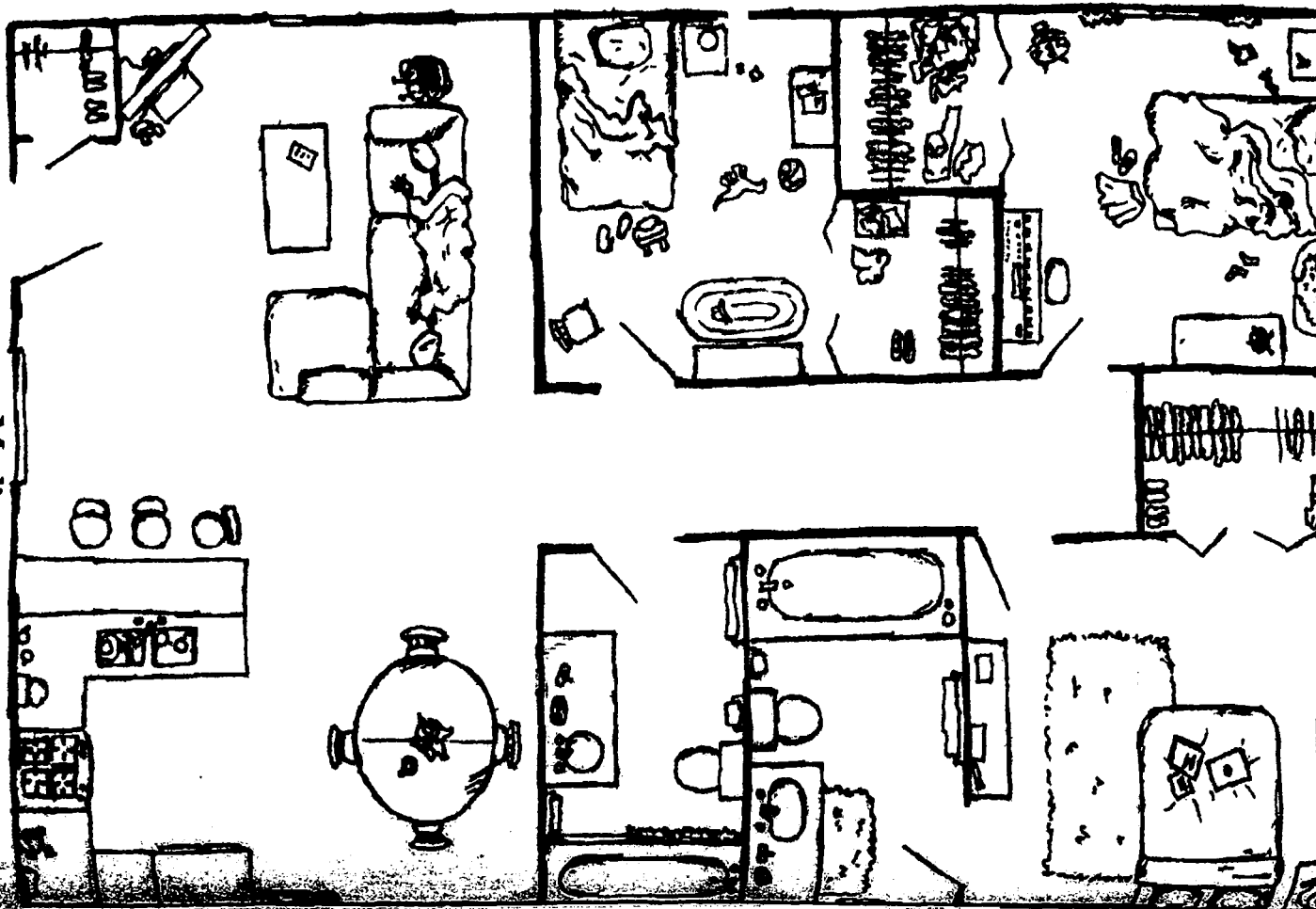

*Kanatları koparılmış olsa bile nasıl yeni kanatlar
yaratabileceğini bulan insanlara.*

*Düzenleme
Ny.özlem*

YAZARIN NOTU

Cinsellik, eski eş istismarından sonra zihinsel ve duygusal iyileşme süreci, ısrarlı takip, alkolizm, cinsel taciz ve saldırı gibi konular içerir.

ÖNSÖZ

Bu hikâyenin benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökmek çok zor. Dürüst olmak gerekirse, bu hikâyeyi anlatmak da oldukça zordu.

Madison'ın hikâyesi tamamen kurgusal ancak bazı yönleri bekâr ebeveyn olan, genç yaşta çocuk sahibi olan ve/veya taciz içeren bir ilişkiden sonra kendini yeniden keşfeden pek çok kadın için oldukça gerçek.

Hayatım boyunca romantik kitapları severek okudum. Çocukken bile, filmlerdeki ve dizilerdeki kurgusal karakterlerin “sonsuza dek mutlu” olmalarına hayranlık ve ilgi duyardım.

Ancak oğlum olduktan sonra, aşk romanlarında ebeveynlik konusunda bir eksiklik olduğunu fark etmeye başladım. Birçok yazarın bu konudan kaçınması şaşırtıcı değildi çünkü okuyucuların büyük bir kısmı aşk romanlarında çocukların sadece sonsözde yer almasını ya da hiç yer almamasını tercih ediyor.

Ama on altı yaşında hamile olduğumu öğrendiğimden beri anneyim ve okuduğum kitaplarda bunun yansımaları görmek iste-

dim. Genç anneler istedim. Bekâr anneler istedim. Ana karakterle *bağ* kurmak istedim.

Dürüst olayım, bu tür kitaplar var; sadece bulması daha zor ve genellikle anneliği hayatı değiştiren bir mücadele olarak değil, kadının bir özelliği olarak tasvir ediyorlar. Ana karakterlerin evleri var ama yalnızca bir işte çalışıyorlar ve faturalar konusunda asla endişelenmiyorlar. Ayrıca genellikle üniversite diplomaları var ancak karakterin tek başına bir ebeveyn olarak bunu nasıl başardığına dair hiçbir açıklama yok. Tüm bunların mümkün olmadığını söylemiyorum; mümkün. Sadece benim için geçerli değildi.

Orta Yolda Buluşalım'da Madison haftanın yedi günü çalışıyor ve üç işi aynı anda yürütüyor çünkü geçimimi sağlamak için ben de bunu yapmak zorundaydım. Madison diploma alabilmek için gece dersleri alıyor ve uykusuz kalıyor çünkü benim de yapmam gereken buydu. Haftada altmış saatten fazla çalıştığım için üniversiteyi başka bir şekilde bitirme şansım yoktu. Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

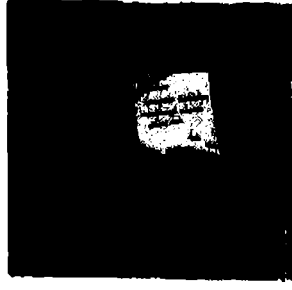
Bu, genç ve bekâr anneler için, özellikle de eşi olmayanlar için acımasız bir gerçek. Çoğunun hayatı parlak değil, güzel değil ve mükemmel olmaktan uzak.

Kurgusal hikâyeler sadece kurgudur. Gerçekçi olmak zorunda değiller ve çoğu zaman da olmazlar. Kanatlı adamlardan ben de en az diğer fantezi okurları kadar hoşlanıyorum ama temsil edilmek de önemli. *Görüldüğümü* hissetmek ve bir ana karaktere *bağlanmak* istedim ve bir gün bunu kendim yazabileceğimi fark ettim. Evli olun ya da olmayın, çocuğunuz olsun ya da olmasın, Madison'ın hikâyesini herkes okuyabilir ve keyif alabilir. Ama onunla *bağ* kuranlar için:

Bu kitabı sizin için yazdım.

Bu kitabı kendim için yazdım.

Ve bizden sonraki her genç anne için yazdım.

BÖLÜM

Elimi yüzüne doğru uzattım ve aşağı yukarı sallayarak son saniyede çarpmasına neden olacak bir hamleyle görmesini engelledim. “Yapamazsın! Sana izin vermeyeceğim!” diye bağırdım ama o kolumun altına girdi, yolda kalmaya kararlıydı. Elimini geri çekti ve kucığındaki nesneyi iki elimle sıktım.

“Hayır!” diye bağırdı. “Dur!”

Onu duymazlıktan geldim, daha sıkı tuttum ve sanki hareketlerim onun yok olmasına yardımcı olacakmış gibi vücudumu ileri geri sallayarak odaklandım.

“Beni her zaman yenemezsin, acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Cesedinin üzerinde dans edeceğim!” Çok yaklaşmışım. Gerçekten çok yaklaşmışım. Sadece bir kez. Tek ihtiyacım olan *bir kez* zirveye çıkmaktı.

Kendimi iyi hissediyordum, kış tekmelemenin adrenalini üzerimdeydi ki doğrudan sırtıma vurdu ve kontrolden çıkıp duvara çarpmamaya neden oldu.

Ve böylece, yine kaybeden ben oldum. Aynı sonuç, farklı bir gün.

“Lanet olsun, Jamie!” diye bağırdım, kumandamı bıraktım ve mağlubiyetle ellerimi havaya kaldırdım. “Kırmızı bir kovan mı? Gerçekten mi? Onu ne kadar süre tuttun?”

Şeytani bir dehanın derin ve ürkütücü sesiyle manyakça güler-

ken bitiş çizgisini geçti. Ya da cılız, ergenlik öncesi sesinin ulaşabildiği kadar tiz bir ses de denilebilirdi.

“Yeteneklerimi amcamdan aldım. Beni asla yenemezsin.” Kumandasını yere bıraktı, bana gülümsedi ve parmaklarını esnetti. Teninden yükselen kendini beğenmişliğin kokusunu alabiliyordum.

“Her neyse, dostum. Bir dahaki sefere seni haklayacağım.”

“Her seferinde böyle söylüyorsun.”

“Evet ama bu sefer ciddiym.”

İkimiz de güldük, kabloları kumandalarımızın etrafına sardık ve onları yerde, televizyon diye kullandığımız uyduruk şeyin yanında duran oyun sisteminin üzerine koyduk.

Bu bizim ritüelimizdi. Evde olduğum her gece, üç tur yarış yapardık ve kaybeden oturma odasını temizlerdi. “Kaybeden” her zaman ben olurdu. Madison Hartland olan adımı yasal olarak Asla Kazanamayan Ezik diye değiştirebilirdim. Bu çocuk çok acımasızdı.

“Pekâlâ dostum, ne yapacağını biliyorsun, ben temizlik yaparken sen de git dişlerini fırçala ve yüzünü yıka.”

Hemen ayağa kalktı ve kanepemizin hemen arkasındaki koridora doğru ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. Şikâyet etmemesi ya da göz devirmemesi annelik hislerimi anında harekete geçirdi.

“Yani gerçekten tuvalete gitmen gerekiyor,” diye bağırdım omzumun üzerinden, arkamı dönmeye bile zahmet etmeden.

“Of, her zaman nasıl biliyorsun?”

“Kafamın arkasındaki gözler.” Lavabonun açılıp sesini bastırmasından önce kendi kendine homurdandığını duyarak gülümse-dim. Bunu yemedim ve yatağa girmeden önce yüzde yüz nefesini koklayacaktım.

Sekiz yaşındaydı ve bana hiç benzemiyordu. Koyu sarı, düz saçları ve okyanus mavisi gözleri benim koyu kahverengi, dalgalı

buklelerim ve kahverengi gözlerimin tam zıttıydı. Aslında insanların benim onun bebek bakıcısı olduğumu sanmalarına şaşırma-
mak gerekirdi. Ama kişiliği benimkinin karbon kopyası gibiydi.
Bir tilki kadar sinsi ve bir boğa kadar inatçıydı. Çoğu zaman saçı-
mı başımı yolmak istememe neden oluyordu ve bunun için sadece
kendimi suçluyordum. Tanrı biliyor ya, annem bu durumla çok
eğleniyordu ve tam da hak ettiğim şeydi.

Ancak ne kadar inatçı olsa da tatlı bir çocuktuk. Yürüyüş yap-
maktan ve etrafı keşfetmekten hoşlanırdı ama kaba saba bir çocuk
değildi. Okulda arkadaşlarıyla takılırken olduğu kadar evde be-
nimle sebze yerken de mutluydu. Kendimi çok şanslı hissediyor-
dum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek küçük oturma
odamızda ilerledim ve yere saçtığımız yastıkları topladım. Maçtan
önce son sakız paketi için oyun öncesi kıyasıya bir mücadeleye
girişmiştik. Canını kurtarmış olabilirdi ama o savaşı ben kazan-
mıştım.

İlkokulda mıydı? Evet. Boyu yalnızca omzuma kadar mı geli-
yordu? Evet. Bu yüzden ona anlayışlı davranıyor muydum? Asla.
Evimizde şekerlemeler nadir bulunurdu. Tehlikenin farkındaydı.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında sahte ahşap sehparamızdaki yemek
kırıntılarını silme ve halıyı düzeltme işini yeni bitirmiştik.

“Çok hızlı oldu. Yüzünü yıkadın mı?”

Abartılı bir şekilde göz devirdi. Bunu yaptığını anlamak için
onu görmeme bile gerek yoktu. “Evet,” dedi son harfi uzatarak.

Gözlerimi kısıp ona baktım. Cildi nemli görünmüyordu ve ya-
naklarında en ufak bir pembelik bile yoktu. “Emin misin?”

Bir saniye daha bana baktıktan sonra tek kelime etmeden dön-
dü ve banyoya doğru yürüdü.

Çocuklar işte böyleydi.

Ayağa kalkmak için dizlerimi bükerek topuklarımın üzerine
oturdum. “Haydi, tuvalet zamanı,” dedim yanımdaki üstü örtülü

tümseğe. Hiçbir hareket olmadı. Başımı iki yana sallayarak battaniyeyi altında saklanan siyah tüylü, sosis köpeğin üzerinden kaldırdım. “Beni görmezlikten gelme.”

Söz konusu sosis bana ters ters baktı ve eğer konuşabilseydi bana siktirip gitmemi söyleyeceğine yemin edebilirdim. Davranışlarına bakınca altı değil de yetmiş yaşında olduğunu düşünebilirsiniz. Eğer işin içinde yemek yoksa ilgisini çekmezdi.

Kısa tüylü, minyatür bir *dachshund*’dı ve onu satın aldığımızda sadece elim kadar bir yavruydu. Onu aldıktan birkaç gün sonra bile hâlâ bir isim bulamamıştım. Bu yüzden, zeki bir kadın olarak iki yaşındaki çocuğumun ona isim vermesine karar verdim.

“En sevdiğin şey nedir?”

“Halı!”

“Peki, ikinci en sevdiğin şey ne?”

“Pantolon!”

Ve böylece adı Rugpants* oldu. Gerçekten de çok zeki bir kadındım. Gevşek vücudunu dürttüm. “Hadi Rugsy, dışarı, hadi.”

Bir çocuğun projesindeki patates gibi koltuktan yuvarlandı ve kısa bacaklarıyla veranda kapısına doğru ilerledi. Kapı sadece elli santim uzakta olmasına rağmen yolda esnedi ve gerindi.

Kapı kolunu zorlayarak kapıyı olabildiğince açmaya çalıştım ama kapı bana karşı mücadele ediyordu. İç çektim ve zihnimde hiç bitmeyecek yapılacaklar listeme “ev sahibini arayıp veranda kapısını tamir ettirme” maddesini ekledim.

Rugpants bana baktı, iri gözlerinde saf bir küstahlık vardı. “Bana öyle bakma, daha fazla açılmıyor. Sığabilirsin.” Onu dışarı ittim ve işi bittiğinde içeri girebilmesi için kapıyı aralık bıraktım.

Gerisin geriye yürüyerek kanepeye uzandım, gözlerimi kapatıp aralıktan bana serenat yapan ağustosböceklerini dinledim ve sivri sineklerin tembelliğimden faydalanmaması için dua ettim.

* *Rugpants* İngilizcede halı ve pantolon kelimelerinin birleşimidir. (ç.n.)

Jamie her an elinde bir kitapla çıkıp gelebilirdi ve ben de bundan korkuyordum. Onunla kitap okumaktan hoşlanmadığımdan değildi, kitaplara olan ilgisini seviyordum ama okuma zamanı gece olduğu anlamına geliyordu ve gece de okul ödevi demekti. Ne kadar keyif almaya çalışsam da akşamlar asla yeterince uzun olmuyordu.

Bir dakika daha kendime acıdıktan sonra oturdum, derin nefes aldım ve ellerimi birbirine vurdum. “Yatma vakti geldi, hadi bakalım!”

Banyodan gelen hafif bir tıkırtı duydum –sekiz yaşında bir çocuğun orada ne yaptığını bilmek bile istemiyordum–, ardından kapı gıcırdadı ve Jamie odasına geçti. “Orada mı okuyacağız, burada mı?”

“Burada!” diye bağırdı.

Tabii ki. Tembel serseri. Ellerimi kanepeye vurarak kışımı kaldırdım ve koridordan geçerek banyonun tam karşısındaki ilk yatak odasına doğru yürüdüm.

Buraya geçen hafta taşınmıştık ve Jamie, kendi yatak odası ve banyosuna sahip olacağı için çok heyecanlıydı. Her zaman hak ettiği bir şeye duyduğu bu sevinç karşısında gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutmuştum.

Yatakta yanına uzandım, ayak parmaklarımı bacaklarının altına sokarak ısıttım ve bana oflayıp pufladığında gülümsememi bastırdım. Tek kişilik yatağına sığmıyorduk ama o izin verdiği sürece yanına sıkışmaya devam edecektim.

“Daha sonra derslerim için okumam gereken birkaç bölüm var, bu yüzden bu gece kitabın çoğunu sen okusan olur mu?”

Omuz silkti. “Olur.”

Yerimi aldım, başımı omzuna yasladım ve ejderhalarla ilgili bir roman okumasını dinlemeye başladım. Şu anda devam eden bir serinin üçüncü kitabındaydık ve onları çok seviyordum.

Büyürken ne olursa olsun her gece ona kitap okumaya özen

göstermiştim. Nihayet kendi başına okuyabilecek yaşa geldiğinde, sırayla okumaya başlamıştık ve bu benim her günümün açık ara en favori bölümüydü.

Sıra bana geldiğinde gözlerinin kapanmaya başladığını görebiliyordum ve gülümsedim. Çok büyümüştü ama bazen hâlâ küçük oğlumun altında gizlenen bakışlarını yakalıyordum. “Burada bırakalım. Yarın okulun var ve benim de kendi okumalarımam gerekiyor.”

“Sınavın mı var?”

“Neyse ki bu gece yok, sadece biraz okuyacağım.” Kitabını komodinin üzerine koydum ve battaniyesini başına kadar örterek ayağa kalktım.

“Ne hakkında?” diye sordu, battaniyeyi itme zahmetine bile girmeden.

“Bir tanesi, oto yıkama çalışanlarının araçlardan bozuk para çalmasıyla ilgili araştırma sonuçlarına genel bir bakış. Güvenilirlik ve geçerlilikle ilgili sorunları belirten bir rapor yazmam gerekiyor.”

Parmaklarının yavaşça dışarı çıkmasını ve battaniyeyi yüzünden aşağı indirmesini izledim. Burnunu buruşturmuştu. “Kulağa korkunç geliyor.”

“Kesinlikle, hiç şüphesiz korkunç olacak.” Güldüm ve ışığını kapattım. “İyi geceler, dostum.”

“İyi geceler, anne.”

Kapısını kapattım ve dönüp kendi yatak odama baktım. Çarşafın beni çağırdığını duyabiliyordum. Muhtemelen buz gibi ve harikaydılar. Kahretsin, çok yorulmuştum. Başımı geriye atarak iç geçirdim, dönüp oturma odamızın köşesine sıkıştırılmış mutfığa doğru ilerledim.

Yirmi beş yaşındaydım ve geceyi üzerimde batık eşofmanlarım, uyumsuz çoraplarım ve ananas püskülü gibi başımın üstünde toplanmış buklelerimle bir fincan kahve hazırlayarak geçiriyordum. Seksiliğin tam zıddıydım.

Kahvemi günlük hakkımdan daha fazla Őekerle tatlandırdıktan sonra Rugpants'in içeri girdiğinden emin oldum ve kapıyı kapatıp odama geçtim.

Bu dubleks ev, zar zor karŐılayabildiğim en büyük evdi. "Zar zor" nemli bir ayrıntıydı.  yatak odası ve iki banyosuyla daha önceki tek yataklı, tek banyolu dairemizde sahip olduğumuzdan daha fazla alana sahiptik.

Ebeveyn yatak odası diğeri yatak odalarıyla aynı büyüklükteydi ama artık paylaşmak zorunda değildim, bu yüzden benim kitabımda bir puan kazanmıŐtı. Arkadaşımın bana hediye ettiğeri "Dünya'nın En İyi FahıŐesi" kupamı komodinin üzerine koydum ve kıcıımı, çoktan çıkıp yerleŐmiŐ olan dört ayaklı ocuğumun yanındaki yedi santim kalınlığındaki, ucuz yatağuma doğru bıraktım.

"İŞte baŐlıyoruz," diye mırıldandım boynumu ıtlatarak. Dizüstü bilgisayarımı bağdaş kurduğum bacaklarımın üzerine yerleştirdim ve niversitenin web sitesine girdim. Yüklendikten ve planlayıcıımı da yanıma yerleŐtirdikten sonra hemen gece arkadaşımı açtım: müzik yayını.

Reklamsız versiyona param yetmiyordu ama Őikyet etmiyordum. oğru gece beni uyanık tutan tek Şey buydu. Gz sağlığeri reklamları bile sessizlikten daha eğlenceliydi.

Bana verilen raporu açtım, profesrlerimden birinin yürüttüğü bir araştırma projesiydi. Bu devi sınıfa vermiş ve bunu bir uygulama devi olarak lanse etmişti ama aslında bizi kendi çalıŐmasındaki hataları bulmamız için kullanıyordu.

Bunun etik dışı sayılacağından emindim ama neyse. Müzik istasyonunu en iyi hitlere ayarlayarak omuzlarımı yuvarladım ve işe koyuldum.

Raporun tamamını gözden geçirmiş ve bulgularımı zetliyordum ki giriş kapısı çalındı. İrkildim ve doğrulurken kahvem

büyük kısmını üstüme döktüm. Küfrederek yataktan fırladım ve yorganın altından çıkmaya çalışan Rugpants'in havlamasını susturmaya çalıştım.

Bu da kimdi böyle? Kupamı bıraktım, kahve döktüğüm göğsümü anlamsızca sildim, şimdiden korkmuştum. Bu kasabada ailemden başka tanıdığım kimse yoktu ve onlar da gecenin bu saatinde kapımı çalıyor olamazlardı.

Odamdan çıktım, sosis popoyu içeri kilitlemek için kapıyı arkamdan kapattım, böylece Jamie'yi uyandırmayacağını umuyordum. Bir yanım kapıya hiç cevap vermek istemiyordu ama ya acil bir durum söz konusuysa? Acil durumların gecenin her saatinde olabileceğini herkesten daha iyi biliyordum.

Koridordan geçip oturma odasına doğru ilerledim. Doksan metre karelik bir evi geçmek uzun sürmedi ve kendimi biraz daha yavaş yürümeyi dilerken buldum.

Parmak uçlarımda durdum ve kapıdaki küçük delikten dışarı baktım; sinirden kollarım ve bacaklarım titriyordu. Karşımda kimse yoktu. Duraksadım, göz kırpmayı reddederek birinin görüş alanına girmesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

"Sakın açma," dedim kendime. "Muhtemelen kenarda bekleyen biri seni kaçırıp bodrumun duvarına zincirlemeye hazırdır." Kapı koluna baktım. "Tanrım, ben bir aptalım," diye mırıldandım, kapının kilidini açıp bir santim araladım.

"Merhaba?" Cevap veren olmadı. Ne ayak sesi ne cırcır böceği. Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı biraz daha araladım, gerçekten var olduğuna şaşırdığım az miktardaki cesaretimi topladım ama etrafımda bir hareket gördüğümde hemen korktuğum yere geri döndüm.

Korkuyla irkildim, başımın yan tarafını kapının çerçevesine çarptım ve rezil bir şekilde çığlık attım. Beyin sarsıntısı geçirmek üzere olduğumu düşünerek göğsümü tuttum. Yırtık bir kâğıt parçasıydı. Üstündeki küçük kare gri bant, muhtemelen ben bu kadar

ihtişamlı bir şekilde gelmeden önce kapıma iştirilmiş olduğunu gösteriyordu.

Üzerime bir şey atlama ihtimaline karşı yavaşça eğilerek kapıyı tuttum ve üzerindeki yazıları okumak için ışığa tuttum.

*Bazılarımız işinde gücünde ve uykuya ihtiyacı olan yetişkinleriz.
Biraz daha düşünceli ol ve müziğin sesini kıl.*

Yüzüm kızardı ve endişeyle etrafıma bakındım. Kimse yoktu ama bu dışarıda birinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Kapının çalınmasının üzerinden sadece bir ya da iki dakika geçmişti. Belli ki o kişi aynı duvarı paylaştığım komşumdu.

Dubleks eve taşınalı henüz bir hafta olmuştu ve bu ikiz villanın diğer tarafını paylaşan kişiyle, yani duvar komşumla henüz tanışmamıştım. Bir keresinde ön tarafta park halinde duran orman yeşili Chevy Nova'nın içinde oturan bir adam görmüştüm ama o kadardı. Orada ondan başka birinin yaşıyıp yaşamadığını ya da gerçekten karşımda oturan kişinin o olup olmadığını bile bilmiyordum.

Verandanın sol tarafında ani bir çıtırtı dikkatimi çekti ve başımı yana çevirip gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

“Merhaba?” diye seslendim, elimdeki notu sıkıca kavrayıp bekledim ama başka bir şey görmedim ya da duymadım.

Omurgamı dik tutarak geri geri gittim ve arkamdan kapıyı ittirerek açtım, böylece gölgeye sırtımı dönmeden içeri girebildim.

Mahcup olmuşum. İkiz villanın diğer tarafının da muhtemelen aynı şekilde düzenlendiğini biliyordum, yani benim odam diğer ebeveyn odasıyla aynı duvara denk geliyordu ama bu konu hakkında pek düşünmemiştim. Müziğimin o kadar gürültülü olduğunu kesinlikle düşünmemiştim. Tanrı aşkına, Jamie koridorun sonunda uyuyordu, bangır bangır açmıyordum. Unutmaya çalıştım. Komşu adam ya da orada yaşayan her kimse, gecenin bir

yarısı kapıma gelip lanet bir not yazarak kendi kendini uyutmuyordu. Düşüncelere dalarak kâğıdı ileri geri salladım, bu hareket göğsümdeki büyük nemli noktayı serinletti ve ürpermeme neden oldu. Bilinçsizce onu sildim ancak meme ucumu sıyırdığımda dönüp kaldım.

Dehşet içinde aşağı baktım, gözlerim parmaklarımın altındaki sertleşmiş çıkıntıya kilitlendi. Beyaz pijamamın nemli kumaşının altından bariz bir şekilde belliydi. Veranda ışığının altındayken neon ışıklı bir ok doğrudan onu gösteriyor olabilirdi. *Gelin, hepiniz meme ucu gösterisine gelin.*

İnledim, utancım küçük düşme seviyesine yükselmişti. Ama sorun değildi, dışarıda kimse yoktu. Duyduğum ses ya bir kediye aitti ya da benim yersiz endişem bana oyun oynuyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

Emin olduğum tek şey, bu saçmalık için çok yorgun olduğumdu. Sinirle kâğıdı demire vurdum, ses beklediğimden daha yüksek yankılandı ve Rugsy'nin o çekilmez mızızlanmasını yeniden tetikledi.

“Sus! Yat!” Fısıldar gibi bağırarak kısa koridordan aşağı koştum. Kapımı zar zor açmış ve kendimi odaya atmıştım ki arkamdan başka bir kapı açıldı.

“Anne?”

İç çektim. Bu gidişle ödevimi asla bitiremeyecektim. “Üzgünüm dostum, gürültü yaptığımızın farkındayım. Onun sessiz olmasını sağlayacağım, söz veriyorum. Sen yatağına dön.”

“Gömleğinin üzerinde ne var? Burada biri mi var?” diye sordu, avuçlarıyla gözlerini ovuşturarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Yatağının altındaki yaratık dışında mı? Hayır.”

Ellerini indirdi ve bana ters ters baktı. “Artık orada değil, kontrol ettim.” Sesi uykulu ve boğuktu.

Gülümsemeden durmak için savaşımam gerekiyordu. “Öyle

mi? Nereye gittiğini düşünüyorsun? Belki biraz daha etli butlu bir çocuk bulmaya mı?”

“Hayır,” dedi kapı aralığından adım atarak. “Duş giderindeki palyaçonun onu yediğini gördüğüme eminim.”

Nutkum tutulmuş bir halde bir süre daha kapalı kapısını seyretiltim. Bu bir süre aklımdan çıkmayacak bir görüntüydü. Neyse ki birkaç saat daha uyumayı düşünmüyordum.

Ona izlediğim ilk korku filmini anlatmak gibi bir hata yapmıştım ve bir pijama partisinde televizyon ekranı kapatılmış ama ses sistemi açıkken zifiri karanlık bir odada nasıl yatmak zorunda kaldığımı anlatmıştım. Çığlık atarak ölen çocukların seslerini dinleyerek uykuya dalmak zorunda kalmıştım. On beş yıl sonra bile hâlâ kâbuslar görüyordum.

Ürpererek odama döndüm, dolabımdan bir tişört aldım ve kirli üstümü değiştirdim. Kahvemın kalanı artık buz gibi olmuştu, ayrıca artık sessizce ders çalışmam gerekecekti. Harika.

Yastıklarımı duvara dayayıp tekrar yatağıma uzandım ve Rugsy anında yorganın altında ayaklarımın dibine çöküverince başımı salladım. Orada nasıl nefes aldığını asla bilemeyecektim.

Her gece –en azından pazartesi den perşembeye kadar– her gece rutinimiz buydu. Yirmi yaşlarındayken iki yıl okuyup iş bulmama yardımcı olacak bir şeylerle mezun olacağımı düşünerek yerel bir devlet üniversitesine kaydolmuşum. Parasını ödemek için yeterince devlet yardımı almıştım, yani bu bir işe yarardı, değil mi?

Üç yılın ve dört ön lisans derecesinin ardından hâlâ bunun yarı zamanlı bir iş yerine tam zamanlı bir iş bulmama yardımcı olmasını bekliyordum. Hayalim bir ıslahevindeki suçlu gençlerle doğrudan çalışmaktı ancak bunun yerine fotokopi çekerek ve yemek servisi yaparak asgari ücret kazanmak zorundaydım.

4.0 ortalamayla mezun olmuşum ve kimsenin umurunda olmadığını anlamayacak kadar gururluydum. En azından lisans derecem yoksa, not ortalamamın işverenler için bir önemi yoktu. Nokta.

Bu yüzden birkaç bursa başvurdum ve yakın şehirdeki bir üniversiteye transfer oldum. Ceza Hukuku için tam zamanlı, çevrimiçi kursların son yılındaydım ve sıfırı tüketmiştim.

Araştırma sonuçlarını ve mahkeme kararlarını okumak gündüzleri sıkıcıydı ama geceleri korkunç derecede esnetecek seviyede sıkıcıydı. Yine de zorluyordum, bitirmeye kararlıydım ve not ortalamamı korumaya da niyetliydim.

İşin aslı, on altı yaşında hamile kalmak dünyanın benden bir şey beklemeyi bıraktığı anlamına geliyordu. Muhtemelen yedi beğimin babasıyla evde oturarak sistemi beslemem ve gerçek bir işe girmeyi reddetmem gerekiyordu. Yani tüm bekâr annelerin yaptığı buydu, değil mi?

Komşum “iş olan bir yetişkin” olmadığını ima eden yorumuyla bu sığ bakış açısını daha da pekiştirmişti.

Yıllardır bekâr bir anneydim; buna alışmıştım. Ölsem de *yüksek onur derecesiyle* mezun olacaktım. Dünyaya kanıtlamam gereken bir şey olduğu için değil -toplumun genç anneler hakkındaki görüşleri asla değişmeyecekti- ama bunu kendime ispatlamaya kararlı olduğum içindi.

Üç saat ve birkaç ödev daha sonra ölmüştüm. Kafamı konserdeki bir emodan daha sert bir şekilde salladığımdan neredeyse yüzümü ekrana gömecektim. Bilgisayarı kapattım ve içimden ağlayarak çalar saatime baktım.

Beş saat. Eğer şimdi uyursam ve sabah duşunu atlarsam, beş saat uyuyabilirdim. Koltuk altımı kaldırıp kokladım. Vanilya ve çilek kokuları burnuma çarptı. Kesinlikle atlanmış bir düşün altından kalkabilirdim. Harika.

Alarmımın kurulu olduğundan emin olduktan sonra yatağıma gömüldüm ve Rugsy dizlerimin arkasına kıvrılmak için ayaklarını sürüyerek geldiğinde kıkırdadım. Dönmemi güçleştiriyordu ama

onu yerinden oynatmadım. Jamie yıllar önce bana sarılmayı bırakmıştı, bu yüzden bugünlerde tek sahip olduğum şey diz çukuruna yerleşen köpek sarılmalarıydı.

Tanrı'ya şükür yarın sadece altı saatlik bir vardiyam vardı. Kolay günlerimden biriydi ve fazlasıyla minnettardım. Çoğu insan pazartesilerden nefret eder, bir sonraki hafta sonuna kadar gün sayardı ama hafta içi günleri benim için âdeta molaydı.

Sadece bir yıl. Sadece okulun son yılını bitirmem gerekiyordu ve sonra daha iyi bir iş bulmak için özgür olacaktım. Bir iş. Uykuya dalarken el ve ayak parmaklarımı çaprazladım. Yeterince dilerseniz ve yeterince çalışırsanız, eninde sonunda dilekleriniz mutlaka gerçekleşirdi. Buna inanmak zorundaydım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

→ 2 ←

Başımı geriye doğru eğerek çıkıntılarla dolu tavana baktım ve bir astrolog gibi şekillerden anlam çıkarmaya çalıştım. Tavan bilimci. Tavanolog?

“Madison, beni dinliyor musun?”

Gözlerimi kapatarak inledim. “Evet, baba, dinliyorum.”

“Birkaç haftadır buradasın, bulaşık makinesinin hâlâ bozuk olduğuna inanamıyorum. Onu en son ne zaman aradın?”

Başımı öne eğdim, aşağı bıraktım ve kendimi sabunlu suyla dolu lavaboya daldırdığımı hayal ettim. “Geçen hafta aradım. Önemli bir şey değil, elde yıkamak benim için sorun değil. Zaten çok fazla bulaşığımız olmuyor.”

“Önemli bir şey, burası onun evi. Burayı kullanılabilir durumda tutmak onun görevi. Bunun için gereğinden fazla kira ödüyorsun,” diye karşı çıkarak yanımdaki tezgâha yaslandı. Vazgeçmeyeceğini anlayınca bezi bırakıp başımı kaldırdım.

John Hartland iriyarı bir adamdı, bir seksen boyunda ve doksan kilonun üzerindeydi. Onu tanımiyorsanız, istediği zaman çok tehditkâr görünebilirdi. Benim içinse koca kıçlı, saçları dökülmüş bir oyuncak ayıydı.

Ona döndüm, kollarımı beline doladım ve sarıldım, ellerimi gömleğinin arkasına umursamazca kuruladım. Kısık bakışları düşündüğüm kadar kurnaz olmadığını söylüyordu.

“Sorun yok baba, söz veriyorum. Eğer biraz oturup rahatlarsan yarın tekrar arayacağım.”

“Sadece seni önemsiyorum.”

“Biliyorum.” Gülümseyerek geri çekildim ve akşam yemeğinde kullandığımız birkaç tabağı da yıkamak için döndüm. Ayda birkaç kez anne ve babamla akşam yemeği yerdik ve sırayla ev sahipliği yapardık. Jamie ve ben tek başımızayken etsiz spagetti ya da kıymalı sandviç yemekten mutluyduk ama ev sahipliği yaptığım akşamları yeni yemekler denemek için bir bahane olarak kullanıyordum. Fırsatım olduğunda yemek yapmaktan gerçekten keyif alıyordum.

Oğlumun odasından gelen yüksek sesli bir kahkaha ikimizi de güldürdü. Annem o sırada içeride kâğıt oynuyordu ve oğlumun üzerine fazla gitmeme konusunda bana hiç benzemiyordu. Çok acımasızdı. Bir deste joker atmadığı ve beni elimde tutabileceğimden daha fazla kart çekmeye zorlamadığı bir oyun oynadığını sanmıyordum.

Ailem, son yıllarımda Jamie konusunda bana yardım etmeleri de dahil, liseden mezun olana kadar beni orta batıda büyütmişti. Ama sonra babam şirketinde daha yüksek bir yönetici pozisyonuna atandı ve buraya, Kuzey Carolina'ya taşındılar.

Onlar taşındığında ben de taşınmalıydım. *Onun* yanına taşınmak yerine onlarla gelmiş olsaydım hayatımın nasıl olabileceğini hayal etmek zordu. Ama sanırım hepimiz aptalca seçimler yapılabiliyorduk. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Jamie ve ben birkaç yıldır buradaydık ve birkaç kez taşınmamıza rağmen hep ailemin yaşadığı kasabada kalmayı tercih etmiştik.

Ben büyük bir aile içerisinde büyümemiştim ve Jamie de zaten aileden sadece benim tarafımı biliyordu, bu yüzden büyükanne-si ve büyükbabasına mümkün olduğunca yakın olmasını istiyordum.

“Çok derin düşüncelere daldın.”

Gözlerimi kırptırdım ve birkaç dakikadır lavabonun başında durup aynı tabağı elimde tuttuğumu fark ettim. “Özür dilerim, biraz dalmışım.”

“Yorgun görünüyorsun, ufaklık.” Babam mutfak masasına doğru ilerledi ve yanında getirdiğı elma şarabını bitirdi. Oradan gözlerimin altındaki koyu halkaları görebiliyor olması, zaten zayıf olan özgüvenimin bir balon gibi ama daha da hızlı sönmesine neden oldu. Daha çok kabarık bir yastığın sönmesi gibi.

Zihnimde oluşturduğum özsaygımın öldüğü görüntüyü tamamlamak için uzun uzun bir nefes verdim. Kendimi karşısındaki sandalyeye attım ve elimi umursamazca salladım. “Bu tam da her kadının duymak istediğı şey.”

Gözünü bile kırpmadı. Konuyu geçiştirmeye çalıştığımı anlayacak kadar iyi tanıyordu beni. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Çok fazla çalışıyorsun, Madison.”

“Ben iyi-”

“Hiç uğraşma. Hepimiz biliyoruz ki gerekmediğı halde çok fazla şey yapıyorsun.” Bir konuşmaya gösterişli bir biçimde girmek annemin işidir.

Kafamı kaldırdığımda Beth Hartland’ın holde dikilmiş bana alaycı bir şekilde baktığını gördüm. Ama bu ciddi ifade bile onun güzelliğini söndüremiyordu. Kalp şeklinde yüzü ve çıkık elmacık-kemikleriyle, açık kahverengi düz saçlarının vurguladığı, insanı anında kendine âşık eden bir yüzü vardı.

Bir süredir onlardan para almam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Sadece yardım etmek istediklerini ve parayı umursamadıklarını biliyordum ama ben önemsiyordum. Düşüncesi bile canımı yakıyordu.

Faturalarımı ödeyebiliyor ve karnımızı doyurabiliyordum. Çalıştığım saat sayısının azaltılması dışında, onlardan para kabul

etmem için hiçbir neden yoktu. Aniden işimi kaybetsem ve ay sonunu getiremezsem para almayacak kadar inatçı değildim ama neyse ki o noktada değildim.

“Brenden nasıl?” diye sordum, konuşmamdaki bariz değişikliğin kimseyi kandırmadığının farkındaydım.

“Biraz yavaşla, Madison. Okulu bitirmeye odaklan. Bu şekilde yaşamaya devam etmek senin için sağlıklı değil. Yeterince şey atlattın...”

Elimi kaldırdım ve arkasında duran çocukla göz göze geldiğimde onun sözünü kestim. Kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüştü.

“Hey, dostum, büyükannen ve büyükbaban birazdan yola çıkacaklar, neden bu gece yarışta seni yenmeden önce gidip duş almıyorsun?”

Ayaklarını sürüyerek bize baktı. “İyi, tamam.” Onun uzaklaşmasını izlerken annemle göz göze geldim. O etraftayken bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Baş başayken sert ve dik başlı biriydi ama Jamie’nin önünde beni asla küçük düşürmez ya da azarlamazdı.

“Bizi sevdiğini biliyorum, anne. Ben de seni seviyorum. Ama idare ediyoruz. Hatta burada oldukça mutluyuz. Burası daha geniş ve komşular daha sessiz.” *Gerçi onlar benim için aynı şeyi söylemeyebilirler,* diye düşündüm.

Bana hüüzünlü bir şekilde gülümsedi ve yanıma gelip başımdan öptü. “Gerçekten, Brenden nasıl?” diye sordum, ayağa kalkıp onlarla kapıya doğru yürürken.

“İyi. Birkaç iş daha kaptı ve kendini oldukça iyi hissediyor. Bir spor kanalındaki etkinliğin müziklerini yaptı, detaylarını ona sorman lazım.”

“Vay canına, bu harika,” dedim içten bir şekilde ama onu aramayacağımı biliyordum. Ağabeyimi seviyordum ve hayalindeki iş için sıkı çalışmasını takdir ediyordum ancak çok da yakın değildik.

Brenden benden üç yaş büyüktü ve Los Angeles’ta yaşıyordu.

Sinema okuluna gitmişti ve mezun olur olmaz hızla yükselmek için batı yakasına taşınmıştı. Henüz büyük işler yapmamıştı ama birkaç bağlantısı vardı ve onunla gurur duyuyordum.

Onlar gitmeden birkaç dakika daha sohbet ettik, babam ev sahibini arayacağıma söz veririm bir dahaki sefere en sevdiğim yemeği yapacağına söz verdi. Daha fazla motivasyona ihtiyacım yoktu. Patates kızartması kalbimin kapısını aralamıştı.

Arabaya binmelerini izlerken evin posta kutularının yanında yerde bir şey gözüme çarptı. Sanki biri geçerken arabasının camından bir yığın çöp atmıştı. Sinirlenerek merdivenlerden indim ve dikkatlice yürüyerek dökülen çiçeklerin etrafından dolaştım. İhtiyacım olan son şey parlak turuncu çoraplarıma saplanacak bir dikendi.

Komşunun posta kutusuydu. Posta kutusunun kapağı açık bırakılmıştı ve postaları kutunun altındaki zemine dağılmıştı. Ya adam posta kutusunu çok seyrek boşaltıyordu ya da kredi kartı tekliflerinin ve market broşürlerinin büyük bir takipçisiydi çünkü büyük bir yığındı.

Başımı eğerek baktım. Muhtemelen dışarıdan daha önce hiç mektup görmemiş bir aptal gibi görünüyordum ama bu bana tuhaf gelmişti. Bir posta görevlisinin kutuyu sonuna kadar kapatmamasının alışılmadık bir şey olmadığından emindim ama *hepsinin* dökülmesi?

Tekrar onun tarafına baktım. Evde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aracı ön tarafta park halindeydi ama başka bir aracı ya da birlikte dışarı çıkabileceği bir ev arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum. Işığı açık değildi ama zaten ışık yandığını hiç görmemiştim. Ya bir vampirdi ya da gerçekten iyi karartma perdeleri vardı.

Kapısını çalıp haber vermeli miydim? Dudağımı ısırdım, o nottan sonra kapısını çalma fikri rahatsız ediciydi. İçimden kı-

kırdadım, belki ben de bu konuda bir not bırakabilirdim. Bu ona haddini bildirirdi.

İç çekerek bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Ne kadar hak etmiş olursa olsun, ben o tür bir insan değildim. Kutusuna doğru yürürken araba yolundan çıkıp çimlere basmak zorunda kalınca kendi kendime söylendim.

Çömeldim, her bir postayı alırken ve onları bacaklarımın üzerine yığarken hiçbirini çok yakından incelememeye özen gösterdim. Çoğu kişi mektuplarını karıştırmamı hoş karşılamazdı ve kimsenin beni bir başkasının eşyalarını karıştırmakla suçlamasını istemezdim.

Çok uzun sürmedi ama çimlerin soğuk nemini ayaklarımda hissedebiliyordum. Güzeldi. “Elveda, güzel tüylü çoraplar. Sanırım bu gece kaderimizde yokmuş.”

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?”

“Kahretsin!” Çömeldiğim yerden sıçradım ve mükemmel bir şekilde dizilmiş postaları yere düşürdüm. Kalbim neredeyse ağzıma gelmişti, döndüm ve caddenin tam karşısında duran kadına baktım. “Aman Tanrım, beni korkuttun.”

Özür dileme ya da cevap verme zahmetine girmedi. Sivri çeneli ve uzun burunlu keskin bir yüzü vardı. Saçlarını geriye doğru sıkı bir topuz yapmıştı ve her iki gözüne pantolon takımıyla uyumlu, parlak erik rengi far sürmüştü.

Sokağın karşısındaki müstakil evde oturuyordu, onu daha önce de görmüştüm ama benimle ilk kez konuşuyordu. Anladığım kadarıyla orada sevgilisi ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Dudakları gerilmişti ve bir kaşını kaldırdığında bana bir soru sorduğunu anladım.

“Evet, sanırım öyleydi.” Zoraki bir kahkaha attım ve avuçlarımı kalçalarıma sildim. “Ben Madison, birkaç hafta önce taşındık. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Bana yaklaşmadı ve ben de elini sıkmak için ıslak çoraplarımla cadde boyunca yürüyecek değildim.

“Kathy Newman. Size hoş geldiniz demek için gelmeyi planlıyordum ama kocanızın hangi saatlerde çalıştığını bilmiyordum ve sizi rahatsız etmek istemedim.”

Tüm bedenim kaskatı kesildi ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. İçten olup olmadığını anlayamadım ama içimden bir ses beni yemlediğini, neden etrafta bir erkek göremediğini anlamaya çalıştığını söylüyordu.

“Kocam yok, sadece biz varız. Çok çalışıyorum ama hafta içi çoğu akşam evdeyiz. Her zaman uğrayabilirsiniz,” diye karşılık verdim, yüzümdeki şirret ifadeyi kontrol altında tutmaya çalışarak.

“Çok yazık. İş için sık sık seyahat mı ediyor?”

Yüzündeki ifade, dudaklarının gerilmesi ve burnunun kırışması karşısında maskem düştü ama kendimi gülümsemeye zorladım. Şimdiye kadar varsayımlara alışmış olmam gerekirdi. *O senin küçük kardeşin mi? Sen bebek bakıcısı mısın?*

“Evli olmadığımı söylemek istemişim.”

“Ah. Sadece sen mi varsın?”

“Ve oğlum, evet, hanımefendi.”

“Ah,” diye tekrarladı, çantasını sıkıca tuttu ve sanki bekârlığım ona bulaşabilirmiş gibi bir adım geri çekildi. “Yaşma göre büyük görünüyor sanırım.” Kaltak.

“Hayır, görüldüğü kadar büyük. Adı Jamie ve sekiz yaşında.”

“Ve senin mi?”

Lanet olası bir şekil değiştirici gibi, zoraki gülümsemem kayboldu ve beni öfkenin on tonuna dönüştürdü. Herhalde. *Benimle yaşayan* çocuğun aslında kendi çocuğum olduğunu düşüneceğini varsaymam ne kadar aptalcaydı. Tanrı biliyor ya, çocuğu olan yaşlı bir adamla evlenmiş olmamı kendi çocuğum olmasından daha inandırıcı bulurdu.

Duruşumu sertleştirdim, kollarımı kavuşturdum ve kibar görünmeye bile çalışmadım. “Onun koca kafasını vajinamdan çıkardım, yani evet, bunun onu benim yaptığından oldukça eminim.”

Bir yabancının gözünün önüne bu görseli getirmeme gerek var mıydı? Hayır. Ama evine doğru dönmeden önce yüzünde beliren dehşet ifadesine kesinlikle değdi.

Son sekiz yılda sayamayacağım kadar çok kez ayıplanmışım ve bunların yüzde doksan dokuzu kadınlar tarafındandı. Kız kardeş kuralları ancak onların kurallarına ve görüşlerine uymanız halinde geçerliydi. Çizginin dışına çıkarsanız kadınlar akbaba kesiliyordu.

Bir boğa gibi burnumdan soludum ve zihnimde ona bildiğim her şekilde orospu diye bağırdım. Jamie'nin yaşma yakın bir oğlu vardı. Oğlunun benimkiyle konuşmasına asla izin vermeyeceğini bilmek sinir bozucu ve can sıkıcıydı.

Bu karşılaşmayı kafamdan atmaya çalıştım ve ikinci kez postaları almak için çömeldim. En büyüğü en alta, en küçüğü en üste gelecek şekilde güzel bir yığın yapmışım ve posta kutusuna yerleştirmek için Tetris stilinde dikkatlice eğip bükmeye başlamışım ki posta kutusunun sahibinin verandasında durduğunu fark ettim. Bana bakıyordu.

Siktir. Bu kötü görünüyordu.

Yaptığım şeye devam edip açıklamalı mıydım? Yoksa iyice bastırıp kaçmalı mıydım? Gözlerimi dikip donakalmış bir şekilde ona baktım.

Bir ucube gibi davrandığımı fark etmiş olmalıydı ki verandadan indi ve bana doğru birkaç büyük adım attı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Derin ve hırıltılı sesi uzaktan geliyordu.

İçimdeki anlık kasılmayı görmezlikten gelmeye çalışarak yığını göğsüme bastırdım ve yanıma gelmeden önce kutusunu kapattığımdan emin olarak gözlerimi ayaklarıma diktim. "Özür dilerim, dışarıdaydım ve posta kutunuzun açık olduğunu fark ettim. Uçup gitmesin diye hepsini geri koymaya çalışıyordum."

Birkaç adım ötesinde durup ona baktım ve bu bir hataydı. Adam otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu ve hayranlık uyandıracak kadar muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en çekici adamdı.

Kahverengi saçlarının yanları kısa kesilmişti ama tepesi dağınıktı ve birkaç noktada sanki devasa ellerinden birini saçlarının arasında gezdirmiş gibi duruyordu. Dağınık yatak saçıyla bile güzel görünmek bir erkek için çok zordu. O anda bariz bir şekilde onu süzüyordum ve kaşları, uzun kirpiklerin çerçevelediği bir çift parlak ela gözün üstünde çatıldı.

Vay canına.

Benim bir altmış beşlik boyumdan daha uzun olması çok zor değildi ama bu adam resmen tepemde yükseliyordu. En az bir doksan ya da iki metre olmalıydı. Bu da yetmezmiş gibi, omuzlarının genişliği neredeyse benimkinin iki katıydı ve zarif incelikte bir bele sahipti.

Kalçasını vurgulayan yıpranmış bir kot ve karın kaslarını pek de hayal gücüme bırakmayan dar, uzun kollu bir üst giymişti.

Şekilli çenesinin üzerindeki dolgun dudaklarının benimle konuştuğunu anlamam biraz vakit aldı. “Affedersiniz, ne?” Gözlerimi kırptıştırıp kendimi ürkütücü halimden çıkardım.

“Posta kutumun açık olması mektuplarımı neden aldığını açıklamıyor dedim.” Sanki veranda korsanıymışım gibi kalın bir kaşını kaldırdı ve abartılı bir yalanı kekelememi bekledi.

“Her yere dağılmışlardı? Sadece sizin için toplamaya çalışıyordum. Buyurun.” Yığını ona doğru uzattım. Belki bunu bir barış teklifi olarak kabul ederdi ve hem postalarını topladığımı hem de tüm o müzik olayı için beni affederdi.

“Bunların hepsi nasıl düşmüş olabilir?”

Gerçekten de bu kadar kısık ve erkeksi sesi olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. O konuşurken sesin beni sardığını hissettiğime yemin edebilirdim.

“Ee... Bilmiyorum.” Kolumu yukarı aşağı salladım. “Alabilir misiniz?”

Kaslı kollarım açıp desteyi benden almadan önce bir süre bana baktı. Bir kolunun altına sıkıştırdı, başını yana eğdi ve beni süz-

dü. Gözleri tüylü çoraplarımdan pijama altına ve bol tişörtüme kadar gezindi. Gözlerini kısıtı, görünüşe göre gördükleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

İç çektim. Seksi olduğu kadar arkadaş canlısı değildi. “Bakın, mektuplarınızı karıştırmıyordum. Dışarıdaydım ve yerde olduklarını fark ettim. Yan komşunuzum, adım Madison.”

Başını sallamakla yetindi, bana inandığından mı yoksa sadece duyduğu için mi, hiçbir fikrim yoktu. Karşılığında kendini tanıtmayınca ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımdan üzerinde geriye doğru sallandım. “Pekâlâ, tamam...”

“Garrett,” diye homurdandı, isteksizce de olsa.

Gülümsedim. “Tanıştığımıza memnun oldum, Garrett.”

Daha adı dudaklarımdan yeni çıkmıştı ki verandasına doğru geri döndü. Peki o zaman. Merdivenlerden çıkıp ön kapıdan girerken mükemmel biçimli kıcını hiç de umursamadan gidişini izledim.

Açıkçası ne halt edeceğimi bilemiyordum. Kathy gibi insanlara alışkındım ama bu? Sanki ona kendi postalarını değil de yüce İsa hakkında bir broşür uzatmışım gibi beni başından savmıştı. Bir günde iki komşu tarafından dışlanmıştım. Bu yeni bir rekor olabilirdi.

Evime geri döndüm, kapıdan içeri adımımı atar atmaz harap olmuş çoraplarımı çıkardım. Duşun sesini duyamıyordum, yani Jamie her an dışarı çıkabilirdi.

Şifoniyerimden yeni bir çift çorap aldım ve ajandamı açarak bu gece yapacaklarımı planladım. Bu gece o kadar da kötü olmayacaktı, belki bir kez olsun altı saat uyuyabilirdim.

Koridora geri dönerken mutfaktan telefonumun sesi yankılandı. Annemin konuşmamızı bitirmek için aradığını düşünerek açmakta acele etmedim.

Arayanın ismi: *Cevap verme.*

Parmaklarım telefonu öyle sıkı kavradı ki eklemlerim beyazladı ve vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Adının yerine yazdığım iki kelimeye bakarken telefon artık çalmıyordu. Neden arıyordu? Ne istiyordu?

Telefonun ekranına ne kadar süre baktığımdan emin değildim, telesekretere düştükten çok sonra Jamie'nin sesi beni yaşadığım korkudan çekip çıkardı. "Anne?"

Başımı sallayarak baktığımda eski bir korku filmindeki mezarlık sahnesi gibi etrafından buharlar çıktığını gördüm. "Kusura bakma dostum, dalmışım. Oyun için hazır mısın?"

"Yani, seni yok etmeye mi? Evet."

"Göster kendini, ufaklık."

BÖLÜM

3

“Tamam, Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar, Tes...”

“Tesniye mi?”

“Doğru, Tesniye, Yeşu, Hâkimler, Rut, birinci ve ikinci Samuel...”

Sinyal verip Jamie’nin diğer kitapları saymasını dinledim, Vaziz’i telaffuz edişine gülmemeye çalıştım. Sabahtan beri matematik sınavı yüzünden stresliydi, ben de dikkatini dağıtmak için Eski Ahit’in tüm kitaplarını kronolojik sırayla hatırlayacak mı diye ona meydan okumuştum.

Anaokulundayken bunları öğretmişlerdi ve hâlâ bilmesinden gerçekten etkileniyordum. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse ben bilmiyordum, o yüzden yanlış hatırlasa da anlamazdım.

“Gördün mü, sana bildiğimi söylemiştim.”

Omzumun üzerinden hafifçe baktım. “Evet, evet. Biliyor musun, beyninde depoladığın gelişigüzel bilgi miktarı gerçekten ür-kütücü.” Ben bir davanın ayrıntılarını okuduktan bir saat sonra bile zar zor hatırlıyordum, o ise yıllar önce ezberlediği lüzumsuz isimleri hatırlıyordu.

Jamie şehrin birkaç dakika uzağındaki özel bir Hıristiyan akademisinde öğrenciydi ama bunun nedeni kiliseye gitmemiz değildi. Dindar değildik *diyemem* ama aşırıya kaçan inançlarımız da yoktu.

Ben çocukluğum boyunca Katolik olarak yetiştirilmiştim ama liseden mezun olduğumdan beri kiliseye adımımı atmamıştım. Onun oraya kayıtlı olmasının tek nedeni bölgedeki en iyi okul olmasıydı. Sonunda Jamie beş yaşına girip devlet okuluna başlayacak kadar büyüdüğünde çok mutlu olmuştum. Her ay kreş için harcadığım yüzlerce doları biriktirmeye hazırdım ama yaşadığımız bölgedeki okul şehrin tekinsiz bir yerindeydi. Tekinsizden kastım birazcık değildi, bir noktada silahlı bir adamın polisi oyun bahçesinde vahşi bir kovalamacanın içine sürüklediğini bildiren bir telefon almıştım. Hayır, teşekkür ederim.

Bu yüzden onu akademiye kaydettirmiş, iadesiz kayıt ücretini ödemiş, bunu karşılayabilmek için sol mememi satmayı düşünmüş ve kışını özel okula sokmuşum. Aslında bu kadar saat çalışmamın temel sebebi buydu. Aylık okul ücreti tek başına kiramın yarısından fazlasına mal oluyordu. Ama seçimimden pişman değildim.

Otoparka yanaşıp ön tarafa doğru döndüm ve arabaların geçtiği şeritte uzun bir kuyruk olmamasına içten içe sevindim. “Sınavında iyi şanslar, dostum. Yapabileceğini biliyorum ve her koşulda sen harikasın!”

“Sağ ol, anne. Güle güle.” Çantasını kaptığı gibi eski, beyaz cipimizden atladı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Hemen yolcu tarafındaki camımı indirdim. “*Seni seviyorum!*”

Omuzlarını kaldırdı ve bana bakmak için yavaşça döndü, sanki bunu ona düzenli olarak yapmıyormuşum gibi gözleri kocaman açılmıştı. Çabucak, “Ben de seni seviyorum” diye mırıldanarak alışveriş merkezinde tur atan büyükannelere rakip olacak bir hızla yürümeye başladı.

Kıkırdadım. Çocuğumun maruz kaldığı şey için hiç de suçlu hissetmiyordum. O da bana karşılık vermekten korkmuyordu. Dinlediği klasik müziği kapattım ve kapatmadan önce amaçsızca

istasyonlar arasında gezindim. Sabah programlarını pek sevmedim ve günün bu kadar erken saatlerinde sadece müzik çalan bir istasyon bulmak neredeyse imkânsızdı.

Neyse ki hafta içi işime gitmem uzun sürmüyordu. Yaklaşık 21.000 nüfuslu bir kasabada yaşamının bazı avantajları vardı. Büyük şehirlerdeki sıkışıklık ve trafiği hiç istemezdim.

Arabayı patronumun arabasının yanına park ettim, derin bir nefes aldım ve nefesimi vermeden önce içimde tutabildiğim kadar tuttum. Aslında bu işten çok keyif alıyordum ve patronum Evaline'i seviyordum ama fazla uyumayınca masa başı işler zor oluyordu.

Orta konsolun arkasından topuklu ayakkabılarımı aldım ve evden çıkarken giydiğim düz ayakkabıları değiştirdim. Cipten atlayıp siyah kalem eteğimi düzelttim, aşağıya doğru çekerek her şeyin yerli yerinde ve düzgün olduğundan emin oldum.

Beyaz düğmeli bluzum biraz kırıışmıştı ama daha kötü de görünebilirdim. Çamaşır yıkamak için yola çıkmak zorunda kaldığımda ve ütüm olmadığında giysilerimin kırıışmasını önlemek neredeyse imkânsızdı. Evaline buna alışkındı.

Ortak bir şirketin güvenlik bölümünde çalışıyordum. Bir taraf güvenlik, özel soruşturmalar ve geçmiş kontrolleriyle ilgilenirken, diğer taraf ev ve işyeri alarmlarıyla ilgileniyordu. Bizim taraf yenileme çalışmalarının ortasındaydı, bu yüzden alarm bölümünün kapısını kullanmak zorunda kalıyordum. Ve bundan nefret ediyordum.

“Günaydın, Madison canım, bugün nasılsın?”

Onların tarafından geçerken her zaman hissettiğim endişeyi bastırarak, kırmızı ruju seven ve ön büroyla ilgilenen yetmiş yaşındaki beyaz saçlı kadına gülümsedim. “Günaydın, Ruth.”

Ruth otuz yıldır şirkette çalışıyordu ama geçenlerde yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Henüz resmi olarak açıklamamıştı ama emekli olmaya hazır olduğunu belli ediyordu. Yeni birini işe

almak yerine onun işini benim üstlenmemi isteyeceklerini bildiğim için neredeyse ağlayacaktım.

Evaline'le çalışmaktan keyif alıyordum ama Evaline alarm tarafının başındaki adamın yakın aile dostuydu. Bu yüzden beni paylaşmakta ve hâlâ mevcut sorumluluklarımı yerine getirmemi beklemekte bir sakınca görmüyordu. Yeteneklerime olan güveni yüzde kırk rahatlatıcı, yüzde altmış sinir bozucuydu.

“Ufaklık nasıl?”

Gülümsedim, Ruth'un oğlumdan hâlâ ufaklık diye bahsetmesi hoşuma gidiyordu. Onun büyümesinden hoşlanmayan başka birinin daha olduğunu bilmek güzeldi. “İyi, teşekkür ederim.”

Lobiden geçerken koridora bakan masanın önünden geçme fikrinden dolayı içten içe ürperdim. Binanın benim tarafıma açılan tek koridoruydu bu.

Köşeyi döndüm ve masanın boş olduğunu görünce çektiğim derin iç çekişi saklamaya bile çalışmadım. Rahatlamıştım. Ama yine de onun yokluğundan yararlanarak hızlandığımdan emin oldum. Hiç izin almazdı, yani buralarda bir yerde saklanıyordu. Elimden gelse onunla karşılaşmak istemezdim.

Çantamı masamın altına atarak bilgisayarımı açtım ve giriş yapmasını beklerken sandalyemde amaçsızca dönmeye başladım.

“Madison, sen misin?” diye seslendi güneyli aksanını andıran yumuşak bir ses.

“Evet, efendim.”

“Hemen gelip bana yardım edebilir misin?”

“Giriş yapmam için bana bir saniye verin, sonra hemen geliyorum!” Sandalyemin hareketini durdurmak için bacağımı uzattım ve dik oturarak zaman çizelgesi formumu açtım. Ardından e-posta ikonuma çift tıkladığımda, okunmamış bildirimlerin sayısı karşısında irkildim.

“Akşamın nasıl geçti?” diye sordum, ofisine doğru ilerlerken. “Önce kahve yapmamı ister misin?”

“Evet, lütfen! Hazır oradayken çıktıları da alır mısın?”

“Elbette.” Burada sadece Evaline ve ben vardık ama üç ofis olduğundan bir günümüzü aramızdaki ofisi resmi dinlenme odamıza dönüştürmeye harcamıştık. Ben liseden beri kullandığım mini buzdolabını getirmiştım, o da süslü bir kahve makinesi getirmişti.

Haftada otuz saatten fazla çalışmamı ya da asgari ücretten fazla ödemeyi teklif edemezdi ama yine de şanslıydım. Bazen işlerin yoğun olmadığı zamanlarda beni görmezlikten geliyor ve ders çalışmama izin veriyordu.

Demlenen kahvenin kokusunu içime çekerek masadan bir portakal aldım, yazıcıdan kâğıtları kaptım ve ofisine doğru yürüdüm.

“Tatlım, bu etek sana çok yakışmış.”

“Teşekkürler! Geçen hafta şehir merkezindeki ikinci el mağazasında buldum. Bu sabah arabaya binerken çorabım kaçtı ama pantolon giymek için geri dönmek istemedim.”

“Eğer biri her hapşırdığımda yırtılmayan ucuz bir külotlu çorabın nasıl yapılacağını bulabilirse mutlu bir kadın olarak öleceğim.” Gülererek bir sandalyeye çöktüm ve kâğıtları ona uzattım. Evaline deliydi ama ona bayılıyordum. Son derece sarışın ve bir elli boyuyla minyon bir kadındı. Sözlükte “narin” kelimesine bakarsam, Evaline Grayson’ı göreceğime emindim.

“Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir internet sitesinde nasıl hesap açacağımı öğrenmek için yardıma ihtiyacım var ama buna birazdan geleceğiz. Bu sabah Jim’le konuşuyorduk ve senin yapmanı istediği birkaç yeni iş var.”

Elimdeki portakalı soymak üzereydim ama ismi duyunca durakladım. Jim, Evaline’in kocasıydı ve şirketin güvenlik bölümünün başındaydı. “Benden ne yapmamı istiyor?”

“Geçen hafta aldığımız büyük davayı hatırlıyor musun?”

“Hani şu restoranlarda kredi kartı dolandırıcılığı iddialarıyla ilgili olan?”

“İşte o. Jim ve Tony nihayet dün tüm görüşmeleri bitirdiler ve

senin bunları yazıya dökmeni istiyorlar.” Gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti, gerçekten hayır diyebileceğimi düşünüyormuş gibi alnında kaygı çizgileri belirmişti.

“Bu işi ne kadar iyi yaparım bilmiyorum ama yapabilirim. Hepsi bu kadar mı?” Kabuğu çöpe bıraktım ve portakaldan birkaç dilim koparıp ağzıma attım.

“Bu hafta silahsız koruma lisansı için başvurmanı istiyor, böylece bölge üniversitesinde birkaç vardiyayı devralabilirsin.” Portakal boğazımda kaldı, yakıcı narenciye suyu burnuma doğru fışkırdı. Nefes nefese kalıp göğsümü sıvazladım ve gözyaşlarımı sildim. “Ne?”

“İş başvurularından daha hızlı iş alıyoruz. Personel sayımız az ve senin arada bir hafta sonu vardiyası alabileceğini umuyor.”

“Ben mi? Yani... cidden ben mi? Üniversitede koruma vardiyası *almamı mı* istiyor?” Göz korkutucu bir kadın değildim. Örümceklerden kaçardım ve yılan gördüğümde altıma işerdim. Hiçbir şekilde koruma olmak için biçilmiş kaftan değildim.

“Bunu yapabilecek eğitim geçmişine sahipsin ve bu ancak başka seçeneğimiz kalmadığında olur.”

Bana gülümsedi ama bu zoraki bir ifadeydi ve kocasıyla bu konuda tam olarak aynı fikirde olmadığı belliydi.

“Tamam, öyle olsun. Ama sadece cumartesi günü gündüz vardiyası için müsaitim.”

“Sorun değil. Cevabım ona iletirim ve öğleden sonra lisans için gerekli bilgileri gönderirim.”

Günün geri kalan programını konuşup müşteri teslim tarihlerini ve kayıt işlerini gözden geçirirken yüzümün hâlâ asık olduğunun farkındaydım. Öncelikli sorumluluğum özgeçmiş kontrollerini yapmaktı ama o kadar çok yeni müşteri alıyorduk ki haftada sadece otuz saat çalıştığım halde başka işlere nasıl yetiyeceğimi merak ediyordum.

Yaklaşık bir saattir bir mülakatı başlatıyor, durduruyor, geri sa-

rıyor ve tekrar oynatıyordum. Parmaklar omzumun etrafında kıvrıldığında ve sıcak nefes enseme gıdıkladığında tam odaklanmış haldeydim. Tüylerim diken diken oldu, üstelik iyi türden değil. Daha çok kötü bir ruh ortaya çıkmadan önce olan türden.

Sandalyemde bacak bacak üstüne atmış bir şekilde klavyemin üzerine eğilerek oturuyordum, bu yüzden sandalyemin arkasına sertçe yaslandığımda dizlerimi masanın alt tarafına çarptım ve neredeyse devriliyordum. İronik bir şekilde, beni sabit tutan şey omzuma hâlâ yapışmış olan ayı pençesi gibi tutuşuydu.

Nefesini enseme hissedince kulaklığımı yavaşça indirerek arkamda duran adama baktım. Boyu 1.80'den birkaç santim uzun olan Rob Spencer, oturan bedenimin üzerinde steroidli bir gökde-len gibi yükseliyordu. Bazı ofise gelen korumalar ve güvenlik teknisyenleri ona ünlü, kel kafalı bir güreşçinin adıyla sesleniyorlardı.

Ordudan ayrılalı on yıl olmasına rağmen Rob hâlâ uzun ve gergin bir saç kesimine sahipti, ayrıca keskin çenesini her zaman tıraşlı tutardı. Otuz sekiz yaşındaydı ve böyle lanet bir sürüngen olmasaydı çekici bir adam olabilirdi. Onunla ofisimde yalnız olmak bile tüylerimi diken diken ediyordu.

“Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Bay Spencer?”
“Her ne kadar bana böyle hitap etmenden hoşlansam da tatlım, sana yüzlerce kez bana Rob demeni söyledim.” Bana baktı ve başparmağıyla kolumun üst kısmını okşama cüretini kendinde buldu. Eline baktım ve tekrar ona döndüm.

“Rob. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Birçok şey.” Sırıttı ve midem kalktı. “Ama bugün aslında sana yardım etmek için buradayım.”

Elini çekmesi için bir işaret vermek amacıyla ondan yeterince uzaklaştım. “Ne için?”

“Silahsız koruma lisansın.”

“Ah.” Arkamı döndüm, masamdaki yığınlardan rasgele özgeçmiş talepleri çıkardım ve onları çoktan bitirmiş olmama rağmen

gözden geçirdim. Böyle bir şey olamazdı. Onu burada istemiyordum. Evaline onun burada olduğunu biliyor muydu? Onun hakkında ne düşündüğümü biliyordu.

Etrafımda döndü, iri gövdesini masamın önündeki ucuz, tahta sandalyeye yerleştirdi ve bir ayağını dizinin üzerine koydu. Bir süre burada kalmaya hazır gibi görünüyordu ve bu midemi bulandırdı.

İlk iş günümü, az önce yaptığı gibi arkamdan nasıl yürüdüğünü ve ceza adaleti alanındaki ilk işime başlamanın heyecanıyla ona gülümsediğimi hiç unutmuyordum.

Kişisel alanıma girdiğinde gülümsememin titrediğini anımsadım, kişisel sorunlarımı gizlemeye ve kibar kalmaya çalıştığımı hatırladım. Kendimi tanıtmıştım ama elimi sıkmak yerine öpmüştü.

Dudaklarını hafifçe de değdirmemişti. Parmak eklemlerimde ıslak bir iz bırakmıştı. Ve gitmek için hareket ettiğinde, kulağıma doğru inlemişti. Lanet olası *inlemişti*.

O zamandan beri her görüşmemiz onun iğrençlik seviyesini daha da artırmıştı. Şimdi masamın üzerinden ona bakarken içimden zımbamı yüzüne fırlatmak geliyordu. “Bunlar benim için mi?” diye sordum tuttuğu kâğıtları nihayet fark ederek.

Kâğıtları uzattı ve ben de onları alırken parmaklarımızı mümkün olduğunca birbirinden uzak tutmaya özen gösterdim. Lisans için bir başvuru formuydu. “Seni eğitmeyi teklif ettim ama Jim sadece cumartesi günleri çalışabileceğini söyledi.” Dudağımın bir kenarı kıvrıldı.

Rob hafta sonları bir hırdavatçıda yarı zamanlı çalışıyordu, Tanrı’ya şükür. “Teklifin için teşekkür ederim. Hepsi bu kadar mı?” diye sordum, başvuru formunu sallayarak.

“Evet hayatım, tek yapman gereken bu. İşin bittiğinde bir e-posta gönder, ben de seni kiminle çalıştırabileceğimi bulayım.” Dizlerinin üzerinde doğruldu ve masama doğru eğilerek ayağa kalktı.

İrkildim ama o uzanmaya devam etti ve buklelerimden birini nazikçe çekti. “İyi günler dilerim.”

Koridorun kapısı daha kapanmadan ben Evaline’in ofisine dalmıştım bile.

“Pardon, Jim senden ne yapmanı istedi?”

Bu konuşmanın nasıl gideceğini çok iyi bildiğim için iç çektim. Babam Jim Grayson’ı şahsen tanıyordu. Beni ilk başta Jim’le görüştüren de oydu.

Babamın şirketi de müşterisiydi ve birkaç yıl önce onlardan koruma kiralamıştı. Jim sabah uyandığında babamdan gelen sert bir e-postayla karşılaşmazsa şaşırırdım.

“Beni yedekte tutmak istiyor, böylece başka kimse olmadığında nöbet tutabileceğim. Sadece hafta sonları hiç kimse yokken bölge üniversitesinde gündüz vardiyaları.”

“Bu hiç mantıklı değil, Madison. Binalardan birine zorla giren bir adam görürsen ne yapman gerekiyor? Bu tür durumlarla başa çıkabilecek donanıma sahip değilsin.”

“Sağ ol, baba. Kulağa hiç de cinsiyetçi gelmedi.”

“Bana ukalalık yapma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Kendini bu tür durumlara sokmamalısın.” Jamie’nin okuluna doğru giderken cipimin hoparlörlerinden onun sert sesi yankılandı.

“Onlara çalışan tek kadın koruma ben olmayacağım.”

“Onlar benim kızım değil. Onlar umurumda değil. Senin geçmişinle...”

“Lütfen oraya girme,” diye sözünü kestim, telefonu kapatma on saniye kalmıştı. İşten çıkar çıkmaz annemle konuşmak ve fazladan bir hafta sonu vardiyası alma konusunda fikrini almak için aramıştım ama telefonu açan babam olmuştu.

“Kapatmam gerek baba, Jamie’nin okuluna varmak üzereyim. Anneme aradığımı söyle ve vakti olursa daha sonra beni arasın.”

“Evet, evet, ona söylerim ama bir sonraki yemekte bu konuyu daha detaylı konuşacağız.”

“Seni seviyorum! Görüşürüz!”

“Ben de seni seviyorum.”

Müziğin sesini açtım, kafamdan geçen düşünceleri susturmaya çalıştım ama başaramadım. Bir vardiya daha çalışmak istemiyordum. Tüm hafta boyunca gündüz çalışmadığım tek gün cumartesiydi. Zaten yeterince yorgundum.

Ama en kötüsü de Jamie’yle geçireceğim zamandan daha fazla fedakârlık edecek olmamdı. Beni anladığını biliyordum ama bundan sözcüklere dökemeyeceğim kadar nefret ediyordum. Ben yokken onun yanında kim olacaktı? Onu sürekli anne ve babama gönderemezdim. Onların da hayatları ve tam zamanlı işleri vardı. Hafta sonları bir molayı hak ediyorlardı. Direksiyonu sıkıca kavrayıp yavaşça nefes verdim ama düşündükçe o ağır, boğucu his bedenimi daha da sarıyor, beni bunaltıyordu.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, beni tekrar içine çekmesine izin vermeyecek kadar kendime gelemiyordum.

Gözyaşlarımın aktığını hissettim ve onları tutabilmek için hızla gözlerimi kırıştırdım. İhtiyacım olan son şey Jamie’nin ağladığını görmesiydi. “Kendine gel, Madison.”

Ama ilk damla sızdığı anda, hepsinin üzerindeki kontrolümü tamamen kaybettim. Yüzümden aşağı sessizce döküldüler, bozacakları kesin olan maskarayı biraz bile umursamıyorlardı.

Kimi aramam gerektiğini biliyordum. Bana gerçeği söyleyecek ve kendimi toparlamama yardım edecek kişiyi. Bunu yapabilecek tek kişiyi. Tereddüt etmeden Bluetooth’umu açtım ve sesli aramaya bastım.

“Selam, bebeğim.”

“Selam, birazdan Jamie’nin okuluna geleceğim, o yüzden uzun konuşamam ama bir saniyen var mı?”

“Kimi dövmem gerekiyor? Yarın ilk iş yola çıkabilirim.”

Güldüm ve yüzümü sildim. En iyi arkadaşımın beni bu durumdan nasıl çıkaracağını anında bilmesi hoşuma gitmişti. “Bıçağı bırak, Jethro. Bugün cinayet yok.”

“Neden sesin ağılıyormuşsun gibi geliyor?”

Elbette bunu hemen anlayacaktı. On yaşımızdan beri Layla’yı tanırdım. Birbirimizi en kötü, beceriksiz ve işlevsiz dönemlerimizde görmüştük.

Ben doğum yaparken on dört saat boyunca elimi tutan oydu. Çılgılık attığımda, güldüğümde, ağladığımda ve sıçtığımda nasıl ses çıkardığımı biliyordu. Her şeyi biliyordu. Bu yüzden arkadaşlığımızın verdiği rahatlıkla kendimi sarıp sarmaladım ve biraz dağılmaya izin verdim.

“Bu kadar çok evde olmadığım için kötü bir anne miyim?” Işıklarda yanımda duran arabayı görmezlikten gelerek titrek bir nefes aldım. Ne kadar dengesiz göründüğümü ancak Tanrı bilirdi.

“Ne? Hayır. Çalıştığın için kötü bir anne olduğunu kim söyledi sana?”

“Hiç kimse.” Burnumu çekip sildim. “Evaline benden birkaç cumartesi çalışmamı gerektirecek bir iş almamı istedi, ben de kabul ettim. Gerçi bu konuda fazla seçeneğim yoktu.”

“Jamie’yle geçireceğin tek günden vaz mı geçtin?”

“Evet,” diye fısıldadım, bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordum.

“Onunla kim ilgilenecek?”

“Henüz emin değilim, muhtemelen aileme sormam gerekecek.” Her ne kadar sormak istemesem de bunu kabul edeceklerini biliyordum. On altı yaşında hamile kaldığımda mutlu olmamış olabilirlerdi ama oğlumu kalplerinin her zerresiyle seviyorlardı.

“Kızım, oraya taşınacağımı ve sana yardım edeceğimi söylemiştim. Yardım edeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Telefonu karıştırırken hat bir an sessizliğe gömüldü.

“Jamie’nin okuluna giriyorum, o yüzden kapatmam gerek. Duygularımı sözlü olarak ifade etmeye ihtiyacım vardı.”

“Hâlâ boş odan var mı?”

“Evet.”

“Mükemmel. Beni sonra ara ve detayları konuşalım ama geliyorum. Benimle tartışmaya bile kalkma. Şu anda beni burada tutan önemli bir şey yok. Hem kira ödemelerimiz yarıya iner hem de oğlumuzu bakmaya yardım edebilirim.”

Burnumdan soludum, “Layla Davis, ben...”

“Ne dedin sen? Jamie’yi araca doğru yürürken gördün ve benimle tartışamıyor musun? Merak etme, seni sonra ararım, hoşça kal!” Hepsini tek bir nefeste söyledi ve sonra kaltak telefonu yüzüne kapattı.

Lavabonun altından yeni bir sabunluk almak için çömelmiştim ki tezgâha konan bir tabak sesi duydum. Omzumun üzerinden bakmak için döndüm. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Yüzü, ağzına koca bir limon sokmuş gibi buruştu ve başını geriye atarak inledi. “Bu akşam bulaşıkları yıkamak istemiyorum. Bulaşık makinesinin olmaması *berbat* bir şey.”

“Şu anda bunun kulağa nasıl geldiğini biliyor musun?” diye sordum, gözlerimi kısarak.

“Nankörce.”

“Nankörce,” diye katıldım ona. “Bulaşıkların var. Yemek yiyebildin. Suyun akıyor.”

Ayaklarına baktı, onları ileri geri sürüyordu. Öyle demek istemediğini, sadece ev işi yapmak istemeyen bir çocuk olduğunu biliyordum ama sahip olduğumuz her şeyin kıymetini bilmeden büyümesini de istemiyordum.

“İki seçeneğin var, dostum, bulaşıkları yıkayabilirsin ya da odanı temizleyebilirsin. En son oraya girdiğimde en az dört legoya bastım.”

“Odamı temizleyeceğim,” derken çoktan mutfaktan çıkmıştı. Lavabodaki yığına bakınca doğru bir karar verdiğine ikna oldum. Derin bir nefes aldım, lanet bulaşıkları yıkamay ben de istemiyordum. Yatmadan önce onları yıkayacağıma dair kendime söz vererek Jamie’nin meşgul olmasından faydalanıp buzdolabındaki yarısı boş şişeden kendime bir kadeh şarap doldurdum. Kapıyı olabildiğince sessizce kapatarak verandaya çıktım.

“Beni rahat bırak.”

Sözcükler o kadar acımasızca söylenmişti ki arkamı döndüm ve sırtımı ön kapıya yasladım. Orada kaskatı kesilmiş bir halde durdum, ellerim fincanımı sıkıyor, gözlerim sesin kaynağını bulmak için karanlıkta geziniyordu.

“Gerçekten umurumda değil, Courtney.”

O sırada komşunun garaj yolunda bir sigaradan çıkan küçük kırmızı parıltıyı fark ettim ve Nova’sının yanında bir ileri bir geri volta atan adamın vücut hatlarını seçebildim.

“Umurumda. Değil. İyi bir hayatın olsun ya da olmasın. Tercihim ikincisi.” Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve sigarasından derin bir nefes çekti.

Bağırdığı kadın ben değildim ama kendimi o kadınmışım gibi önemsiz ve savunmasız hissediyordum. Erkeklerin cüsselerinin onlara kadınlarla bu şekilde konuşma izni verdiğine inanmalarına neden olan şey neydi?

Bunu düşünür düşünmez gözümü kısıtım ve kendimi azarladım. Ne onu ne de Courtney denen kadını tanıyordum. Kaçık bir kız kardeş ya da baltalı bir katil olabilirdi.

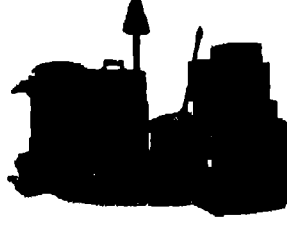
Birdenbire bana doğru dönünce panikledim, düşüncelerimi yanlışlıkla sesli söylediğimden korkarak gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana baktı, burnundan sürekli bir bulut halinde duman çıkıyordu.

Bana doğru birkaç büyük adım atarak verandadaki lambamın oluşturduğu ışık halesinin içine girdi ve göğsünde tam olarak seçemediğim bir logo olan koyu renkli bir tişört giydiğini gördüm. Geçen gün kollarının kaslı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tişörtün içinde pazularının ve önkollarının kusursuz, belirgin kıvrımları tümüyle ortaya çıkmıştı.

Dudakları düz bir çizgi haline gelmiş ve kaşları çatılmıştı. Kızgın görünüyordu. Boşta kalan elimle arkama uzandım ve kapının kolunu aradım. Kapıyı bulduğumda konuşmak için ağzını yeni açmıştı. Kulak misafiri olduğumdan dolayı bana kızmasını beklemeden kapıyı iterek açtım ve içeri kaçtım.

Kapıyı kilitleyip etrafımda döndüm. Kendimi yine on beş yaşında, gecenin bir yarısı evimden gizlice çıkarken yakalanmış gibi hissediyordum. Kafamı kaldırdığımda Jamie'nin odasından dışarı baktığını gördüm. "Yine içkini üzerine mi döktün?"

Evet. Evet, dökmüştüm.

BÖLÜM

» 4 «

Layla'yla yaptığım telefon görüşmesinden bir hafta sonra, kendimi cumartesi sabahı saat beşte küçük bir uçakta doğduğum şehre giderken buldum. Bir gün içinde hayatın bu kadar değişebilmesi gerçekten delilikti.

Layla mini krizimin ertesi günü beni aramış ve hayır cevabını kabul etmeyerek bizimle yaşamayı teklif etmişti. Bir anlaşma yapmıştık; ben yanma uçup ülkenin bir ucundan diğerine onunla arabayla gidersem o da Kuzey Carolina'ya taşınacaktı.

Tek yön bilet fiyatı şaşırtıcı derecede uygundu, bu yüzden bu fikre karşı çıkmamıştım. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu çok özlüyordum.

Kansas'a giden aktarmalı uçuşumda iki kolçak canavarı arasında orta koltukta sıkışıp kalmıştım. Neyse ki saat farkı vardı, böylece yolculuk sırasında birkaç saat daha kazanacak ve saat on birde Kansas'a varacaktım. Hiçbir işimden iki günden fazla izin alamazdım ve ailem de hafta içi Jamie'ye bakamazdı zaten.

Layla beni havaalanından alacaktı ve doğrudan nakliye kamyonuna gidecektik. Kutularını olabildiğince hızlı bir şekilde yükleyecek ve hemen Kuzey Carolina'ya doğru yirmi saatlik yolculuğa çıkacaktık.

Pazartesi günü işe zamanında yetişebilmem için doğrudan yola

çıkmayı planlıyorduk ama hayatımız boyunca o kadar çok gece çalışmıştık ki her şeyin yolunda gideceğine inancım tamdı. Sırayla yaptığımız sürece *o kadar* da zor olamazdı.

Koltuğumda doğrularak Jamie'nin birkaç yıl önce bana yaptığı "Annemi seviyorum" yazılı bileklikle oynadım. Bunu takmaya karar vermeme neyin sebep olduğundan emin değildim ama eşyalarımı toplarken aniden ondan bir parçayı yanımda götürme ihtiyacı hissetmiştim.

Uzun zamandır sadece ikimiz vardık, sanırım biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Çocuğumdan farklı bir eyalette olacağımı bilmek garip geliyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve bir şekilde yanlış hissettiriyordu, sanki onu terk etmişim gibi.

Beynimin akılcı kısmında, bu zehirli düşüncelerin doğru olmadığını biliyordum. Ancak yıllarca yaptığınız her ebeveynlik seçimi için eleştirildiğinizde, bu eleştirilere katılmamak ve kendinizi nefret edenlerle birlikte yargılamamak çok zordu.

Jamie, Layla'yı ziyaret etmek için Kansas'a gideceğimi biliyordu ama "kız kıza tatil" yapacağımı sanıyordu. Benimle geri döneceğini bilmiyordu ve yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyordum. Konuşmaya başladığından beri ona âşıktı.

Beş yaşlarındayken Layla o zamanki erkek arkadaşını ziyarette getirmişti ve Jamie onunla evlenmek istediği için gözyaşlarına boğulmuştu. İçimden bir ses, Layla'nın bu konuda onunla dalga geçmek için sabırsızlandığını söylüyordu.

Uçuş görevlisinin uzattığı içkiyi reddederek bir fosforlu kalem ve çantama sıkıştırmayı başardığım üç üniversite ders kitabından birini çıkardım. Onu indirdiğim tepsinin üzerine koyarak uçağın hareketi midemi bulandırmadan çalışabilmek için dua ettim.

“İki uçuşta da mı çalıştın?”

“Başka ne yapacaktım? Tığ işi mi?”

“Uyumalıydın, Mads, uyuman gerekiyordu.”

Omuz silktim. Ders çalışmak için gündüz çok nadir vakit buluyordum ve dönüş yolculuğumuz sırasında zaten zaman kaybedecektim. Uçuşlardan faydalanmanın mantıklı olduğunu düşünmüştüm. Zaten orta koltukta uyuyabileceğimden de şüpheliydim. Bu sadece bir yabancının omzuna yaslanarak uyanmak demekti.

İndiğimde Layla havaalanındaki kafede bekliyordu. Bol bir kazak ve tayt giymişti, ilk geldiğimde beni görmedi. Çilli burnunun üzerinde duran büyük, kare gözlükleriyle bir kitabın üzerine eğilmişti. Dağınık saçları belinin ortasına kadar iniyordu ve göz kamaştırıcı, canlı bir maviydi. Ona deli gibi sarılabılırdim.

Bavulum olmadığından otoparka ulaşmamız ve onun küçük Miata’sına binmemiz uzun sürmedi. Öğleden sonra erken saatlerde inmiştim, bu yüzden kamyon kiralama veya eşyalarını toplama konusunda herhangi bir aksaklık olmadığı sürece, hava kararmadan önce arkamızda birkaç kilometre bırakmaya niyetliydik.

“Ee...” diye başladı otoyola çıkarken ve bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum. “Son zamanlarda seksi bir erkekle tanıştın mı? Belki işyerinde yeni bir koruma ya da hoş, pasaklı bir benzin istasyonu görevlisi?”

Göz devirdim. Layla yıllardır *piyasaya dönmem* konusunda beni sıkıştırıp duruyordu. Yalnız olduğumu bilecek kadar beni iyi tanıyordu ama aynı zamanda birileriyle çıkmak için ne zamanım ne de isteğim olduğunu da biliyordu.

Deneyimlerime göre, insan erkek türünün başarılı olduğu sadece dört şey vardı: Sperm bağışlamak, bağışladıkları alıcıların sayısını arttırmak, spermin bırakıldığı yer hakkında övünmek ve söz konusu bırakma işlemi amacına ulaştığı anda ortadan kaybolmak.

Ona da böyle söyledim.

“Bu kadar alaycı olmak için çok gençsin, Mads.”

Onaylamayan ses tonuna sinir oldum. “Gerçek bu ve sen de bunu biliyorsun. Ondan sonra gelen iki numaralı erkekten bahsetmiyorum bile.”

“Sen cidden tanıdığım en kötümser insansın.”

Düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm, sonra omuz silkip başımı salladım. Haklıydı, çok kötümserdim. Hayat bunu sağlamıştı.

“İki numaralı erkekten bahsetmişken... Onu en son ne zaman aradın?”

Tüm vücudum gerildi, sözleri savaş ya da kaç tepkimi tetikledi. Uçmak için emniyetli bir yol olmadığından, ilk seçeneği tercih ettim.

“Onu neden arayayım ki?” diye sordum. “Boşanmanın kesinleştiği günden beri onu aramadım.”

Bakışlarını bana dikti, gözlerini kıstı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Peki o seni en son ne zaman aradı?”

“Fark eder mi?”

“Yakın zamanda, ha? Ne göt herif ama. Cidden, umarım biri arabasının egzoz borusuna sığar.”

İç çekip şakaklarımı ovdum. Yolculuğun henüz başındaydık ve daha şimdiden hassas konulara giriyorduk. “Beni birkaç kez aradı ama hep düzensiz ve aralıklı.” Ellerimi kucığımda kavuşturarak duraksadım. “Geçen hafta akşam geç saatte aradı. Bana öyle bakma, cevap vermedim.”

“Güzel. Cevap verseydin seni gebertirdim. Muhtemelen sarhoştun.”

Başımınla onayladım ama içten içe irkildim. Söyledikleri canımı yakmak için olmasa da yakmıştı. Birlikteyken Aaron beni sadece ayık olduğu zamanlarda önemserdi. Ayrıldıktan sonra ise sadece sarhoşken umursamaya başlamıştı.

Yarım saat sonra, bir şirketin taşlık otoparkına doğru girdik. Hangi cehennemdeydik böyle? “Layla, buranın doğru yer olduğuna emin misin? Biraz şüpheli geldi.”

“Evet, adamın bana verdiği adres bu ve bak, şurada park etmiş bir nakliye kamyonu ve araba römorku var.” Miata’sını kapattı ama yüzlerimizde aynı endişeli ifadeyle etrafımıza bakarken ikimiz de kıpırdamadık.

“Tamam. Bitirelim şu işi o zaman. Anahtarını parmaklarının arasında tut.”

Bana ters ters baktı ve kapısını açıp dışarı fırladı. Ama aracın etrafında döndüğümüzde yumruk yaptığı parmaklarının arasından çıkan anahtarı görebiliyordum.

İki pis görünümlü adam, bazı şüpheli buruşuk evraklar ve bir saat sonra otoparktan çıkıyorduk. “Tamam, haklıymışsın, çok boktan bir yermiş,” dedi.

Ben de ona abartılı bir şekilde başımı sallayarak karşılık verdim. Doğru yerdi, bizim için evrakları ve her şeyi hazırlamışlardı ama uzun zamandır yaşadığım en garip deneyimdi.

Layla’nın arabasını römorka yerleştirirken iki adam bize yardım bile etmemişti. Hatta bunu hayatlarında hiç yapmamış gibi davranmışlardı, bu yüzden kendimiz halletmek zorunda kalmıştık. İstedığımızdan daha uzun sürmüştü ve şimdi programın gerisindeydik.

“En azından ucuzdu.”

Üniversiteden bir arkadaşıyla paylaştığı daireye vardık. İkimiz de açlıktan ölüyorduk ama ikimiz de altımızda kamyon ve römork varken hızlıca bir şeyler atıştırmaya çalışacak kadar kendimize güvenmiyorduk.

Yolculuğun tamamını bir yere saplanmadan tamamlarsak şanslı sayılırdık. Sürüş becerilerimiz en iyi günlerimizde bile övünülecek düzeyde değildi.

Ama iki saat, iki çift ağırlı, titreyen kol ve iki çift terli karın ve göğüs sonrasında toparlanmayı bitirmiştik.

“Neden bu kadar çok eşyan var? Bunların hepsini nereye koyacağız?” diye sordum sürücü kapısına yaslanarak. Önümüzdeki birkaç saat boyunca direksiyonu tutmak için titreyen kollarımı kaldırma düşüncesi kulağa korkunç geliyordu.

“Göründüğü kadar çok değil. Çoğunlukla kıyafet. Ve ayakka-bılar,” dedi son bir kez daire kapısına doğru yürürken.

Bir kahkaha attım. Benim moda anlayışım *ikinci el dükkân şıklığı* iken Layla’nınki *seksiydi*. Her zaman muhteşem bir dolabı vardı.

“Tüm yatak odası eşyalarının ve müzik malzemelerinin bir odaya sığacağını sanmıyorum, Layla. Odalar küçük.”

“Eh, kullanmadığın için hepsini garaja tıkarım. Oradaki akus-tik zaten bomba gibi olacak.” Son bir kez daha bakmak ve tüylü bebeğini almak için dairenin içinde kayboldu.

Etrafta dolaştım ve dönen kapıyı kapatmak için ipi tutarken Layla’nın klavyesine ve ses sistemine baktım. Gitar tutabilecek yaşa geldiğinden beri şarkı söylüyor ve sahneye çıkıyordu. Keli-menin tam anlamıyla eline su dökebilecek kimse yoktu. Banjo, keman, elektro, on iki telli, hepsini çalabiliyordu.

Ortaokul yıllarında piyano bile çalmaya başlamıştı. Sabırla onun ünlü olmasını ve güvenilir bir baba gibi hayatımın geri kala-nında bana destek olmasını bekliyordum.

Arka kapının kilitli olduğundan ve yerinden fırlayıp açılma-yacağından emin olduktan sonra tam dönüyordum ki dizlerimin arkasına çarpan bir şey beni öne doğru savurdu ve alnımı kamyo-na çarptım.

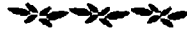
“Ne halt ediyorsun, Sadie?” Islak burnu ve sallanan diliyle

banâ bakan kıza ters ters bakarak bağırdım. O sevimli yüzüyle sessizce alnımı ovuşturmamı izlerken poposu dakikada bir milyon kez hareket ediyordu. “Evet, evet, sana da merhaba, köpek.”

Sadie pit-bull, golden retriever karışımı bir köpekti ve sadece iki yaşında olmasına rağmen yaramaz olduğu kadar tatlıydı da. Dev yatağını kamyonetin kaptan koltuğunun yanına çoktan yerleştirmiştik ve kapıyı açarak onun içeri atlamasına izin verdim.

“Hazır mıyız?” Döndüğümde Layla’nın ağzında meyan kökü çubuğuyla ön kapıyı kilitlediğini gördüm.

“Evet. Yola çıkalım, sürtük!”

Burnumdan şarap fışkırdı, sinüs kanallarımdan alevler çıktı ve gözlerimin kenarından yaşlar aktı. Öksürüp hırıldayarak ellerimi yüzümün önünde salladım. “Bana yapmadığını söyle.”

“Yaptım.”

Öksürük krizimin ortasında bir şekilde, “Aynı hafta sonu içinde mi?” diye geveledim. Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Bundan sonra en az bir hafta boyunca beynimde şarap dolaşacaktı.

Yanında ölüme yakın bir deneyim yaşamama aldırmadan devam etti. “Yani, hepimizin birlikte olması için oy verirdim fakat ne yazık ki kılıçları tokuşturmaya yanaşmadılar. Yazık ama her şeye sahip olamayız sanırım.”

Elimi indirdim ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Şaka yapıyorsun.”

Bir kahkaha patlattı ve uzanıp bacağıma vurdu. “Evet, seni zavallı ahmak, tamamen saçmalıyorum. Paylaşmayı sevmem, bunu biliyorsun.”

Başımı sallayarak bu kez dikkatle ve kontrollü bir şekilde şarabımdan bir yudum aldım. Perşembe akşamıydı, Layla’yla onun hayatını paketlememizden beş gün sonraydı.

Pazar gecesi geç saatlerde eve yarı ölü ama sağ salim varmıştık ve son yıllarda geçirdiğim en iyi haftalardan biri olmuştu. Ne kadar yalnız kaldığımı, iş dışında yetişkinlerle etkileşimden ne kadar mahrum olduğumu fark etmemiştim.

Jamie'nin tepkisi muazzamdı. Pazartesi sabahı onu ailemden almıştık ve o kadar çok konuşuyordu ki onun benimle önde oturduğunu fark etmesi iki dakikasını almıştı. Bir an için nefes almayı bile bırakmış olabilirdi.

Gözleri parlayan bir çift anime gözüne benziyordu ve ona bize taşındığını söylediğinde şoke olmuş bir şekilde, "Ne?!" diye bağırmıştı.

O günden beri her gün inanılmazdı. Pazartesi günü işten sonra Jamie'nin ve benim akşamki oyun seansımızı mahvettiği için suçluluk hissetmeden yatmadan *önce* duş alabildim. Layla onu yenmekle ilgili o kadar çok konuşmuştu ki Jamie yerimi alması için ona meydan okumuştı.

Jamie oyunu açarken Layla dönüp bana göz kırpmış ve başını yatak odamın kapısına doğru eğmişti. Neredeyse onu öpecektim.

Salı günü Jamie'yi alıp eve geldiğimde akşam yemeğinin pişmiş ve hazır olduğunu görmüştüm; tüm evi sonbahar gibi kokutan yavaş pişirilmiş bir yemek. Yemek hazırlamak zorunda kalmamak bana ders çalışmak için fazladan bir saat kazandırdı ve bu da o gece fazladan bir saat uyuyabileceğim anlamına geliyordu.

Dün ön kapıdan girdiğimde, köpeklerimiz ayaklarının dibinde yerde boğuşurken onu yeni yıkanmış kıyafetlerimizi katlarken bulmuştum. Onları yıkamak için nereye gittiğini bilmiyordum ama onları nehirde de yıkasa umurumda olmazdı. Hiç bitmeyen listemden bir angarya daha silinmişti.

Çalışmaya başladığında işlerin değişeceğini biliyordum ama yapabiliyorken yardıma ihtiyacım vardı.

Şimdi dışarıdaydık, dün ucuzluk dükkânından aldığı beyaz, plastik sandalyelere oturmuş içiyorduk. İçeriye defalarca girip

Jamie'yi uyandırmak istemediğimizden, bir şişe şarabı yanımıza almıştık. Bir kâse patlamış mısır, en rahat kazaklarımız ve taytlarımızı da eklediğimizde, mükemmel bir an yaşıyorduk.

Layla müzik çalmak için telefonunu çıkardı ama ben sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmak istediğime dair bir bahane uydurdum. Eğer ona komşumun bıraktığı nottan bahsedersen, müziği daha da yüksek sesle açmamı isteyecekti. Kimsenin lafını dinlemezdi.

Tahrik edilince ısırduğım bilinirdi –genellikle kaltak komşu Kathy gibi insanlar yüzünden– ama bundan zevk almazdım. Yüzleşmek beni rahatsız ederdi.

“Cidden, Mads, eğlenmek için ne yaparsın? Birdenbire bütün bir hafta sonu tatile çıksan ve ailen Jamie'ye baksa ne yapardın?” Kocaman bir avuç patlamış mısır aldı, hepsini ağzına tıktırdı ve bana kaçık bir sincap gibi baktı.

“Uyurum.”

“Siktir git, ben ciddiylim.”

Aramızdaki şaraba uzandım ve bir kadeh daha doldurdum. İhtiyacım var mıydı? Hayır. Ama çift vardiyalı bir hafta sonu geçirmek üzereydim, bu yüzden bu hafta evdeki son akşamımın tadını çıkarmaya kararlıyım.

“Ben de ciddiylim. Başka ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ders çalışmadığım ve rahat olduğum birkaç zamanda Jamie'yle tren seti yapıyorum ya da animasyon film izliyorum.”

Omuz silktim ve ağzıma birkaç parça mısır atmak için duraksadım. “Bir bara gitme ya da hafta sonunu seksi, ela gözlü, koyu saçlı, kaslı bir yabancıyla sahilde geçirme düşüncesi bile beni endişeye sürüklüyor. Nasıl sosyalleşeceğimi resmen unuttum.”

Yüzüne doğru kaldırdığı içkisi ağzından bir santim uzakta dondu. Dudaklarında rahatsız edici bir gülümseme belirdi ve kaşları saç çizgisine gözlerinden daha yakındı. “Bu bir yabancı için oldukça spesifik bir tanım, sevgili Madison.”

Elimi umursamazca salladım ve onun gözlemci –ve rahatsız

edici derecede doğru– varsayımını reddettim. Ona kaba ama bir o kadar da yakışıklı duvar gibi olan komşum Garrett’tan bahsetmemin imkânı yoktu. “Sadece bir örnekti.”

“Çok kesin bir örnek. Ne kadar da geniş bir hayal gücün var.” Kaşlarını oynattı. “Sanırım seni tatmin eden tek şey elin ve hayal gücün olunca iyi olmaktan başka seçeneğin yok...” Eğilip kıkırdayarak ona vurma girişimimi savuşturdu.

Başımı sallayıp kendime rağmen güldüm. Bu doğrudu, kendimden başka biri bana dokunmayalı yıllar olmuştu. Genelde aldırmazdım ama bir erkeğin ellerinin tenimde gezinmesini, dudaklarının boynumda dolaşmasını ve nefes kesici bir öpücük sırasında içimde kelebeklerin uçuşmasını arzuladığım günler kesinlikle oluyordu. Ama o günlerin beni bir erkeğe *ihtiyacım* olduğu konusunda kandırmasına izin vermemiştim. İhtiyacım yoktu. Jamie ve ben kıt kanaat geçiniyorduk ve Layla şaka yapmayı ne kadar sevse de ellerim ve hayal gücüm herhangi bir erkeğin yapabileceğinden çok daha iyi işliyordu.

“Şaka bir yana, Mads, gerçekten biriyle tekrar çıkmak istemiyor musun?”

“Bilmiyorum. İlişkiler zaman alır ve benim şu anda birine ayıracak zamanım yok. Market kasasında yemek kartıma dudak bükmeyen bir adamla karşılaşmadığım ya da iyi bir bekâr baba çocuğunu Jamie’nin sınıfına kaydettirmediği sürece biriyle tanışmak *için* hiçbir yere gitmiyorum.”

Bunu düşünerek başını arkaya eğdi. “Peki ya internetten tanışmaya ne dersin? Sam’le böyle tanıştım,” dedi eski erkek arkadaşını kastederek.

Birden doğruldu ve düşüncelerini yüksek sesle ifade ederken heyecanı daha da arttı. “Aslında bu senin için mükemmel. Durumuna dair gerçekleri paylaşabilirsin, böylece sadece bunu dert etmeyenler seninle iletişime geçer ve sen de oradan ayıklayabilirsin.”

“Bizim yaşıımızdaki erkeklerin o siteleri kullandığını sanmıyorum. Onlar sadece üniversite civarında kadın tavlıyorlar.”

“İşte bu yüzden daha yaşlı bir adam bulmalısın.”

Aklım bir anda Garrett’a gitti, sanki bir ip düşüncelerimi çekip beni onun ayaklarının dibine bırakmıştı. Onun keskin yüz hatları ve kaslı pazularının görüntüsünü kafamdan atıp kucağımdaki mısır parçalarını temizlemekle oyalandım.

“Biyografime ‘para babası arıyorum’ yazabilir miyim?”

Bir afişi andırır şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Büyük bir aleti ve dolgun bir cebi olmalı.”

Kalan son şarabımı da içtim. “Eğer ceplerine sığamayacaksam, onu istemiyorum.” Yüz ifademizi bozmamaya çalışsak da başaramadık ve kahkahalara boğulduk.

“Bir de romantizmin öldüğünü söylüyorlar.”

Sesi duyunca donakaldım. Havada gürleyen ve tenimde dans eden tanıdık bir hırıltı. Verandanın yan korkuluklarının arkasını görmek için öne doğru eğildiğimde gözlerim sahibinin büyüleyici, neredeyse unutulmaz görüntüsüne takıldı.

Verandanın ışığı yüzünü bir fener gibi aydınlatırken çoğunlukla gölgede kalan Garrett, korkuluktan bir adım ötede durmuş bana bakıyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, kollarını sıvayarak önkollarını ortaya çıkarmış ve dudaklarının arasına bir sigara yerleştirmişti.

Ulaşılmaz görünüyordu. Ulaşılamaz. Annenizin sizi uyardığı ama yine de uğruna diz çöküp ona doğru emekleyeceğiniz türden bir adam. Üzerinde sadece düz beyaz, uzun kollu bir üst ve siyah bir eşofman vardı; ayakları betonun üzerinde çıplaktı. Buraya gelmeyi planlamadığı belliydi. Muhtemelen sigara içmek için dışarı çıktığında bizim çocukça konuşmamıza kulak misafiri olmuştu.

Benim nutkum tutulmuştu ama Layla hiç istifini bozmadı. “Birine neyin peşinde olduğunu önceden söylemenin yanlış bir tarafı yok. Dürüstlük her zaman bir ilişkiye başlamanın en iyi yo-

ludur, öyle değil mi?” Son kelimeyi vurguladıktan sonra elini uzattı ve başını eğerek onun adını söylemesini beklediğini belli etti.

Söylemedi.

Aynı ifadesiz suratla bana bakmaya devam etti ve bu ifadenin altında bir hayal kırıklığı olduğuna yemin edebilirdim. Cildim kaşındı ve sandalyeme çöküp bacaklarımın arasına saklanmak istedim.

Garrett sigarasını ağzından çektiğinde burnundan dumanlar çıktı. “Yarın internette kadınları göğüslerinin büyüklüğü ya da ev kadını oldukları için nesneleştiren erkeklerle ilk olarak senin alay edeceğini bile bile orada oturup erkekleri banka hesapları ve penis boyutları için nesneleştirmek *dürüstçe* mi?”

Gözlerimin yuvalarından fırlayacakmış gibi olduğunu hissettim ve birden fazladan bir kadeh şarap içtiğime pişman oldum. Aklıma tek bir düzgün yanıt bile gelmiyordu. “Sadece şakalaşıyoruz,” dedim, yüz ifadesinin daha da sinirli bir hal almasını engellemeyi umarak. Tam tersi oldu.

“Bunu bir erkek söylese, bahane der ve *daha iyisini yapmasını* söyledin.”

Karşı çıkmak için hamle yaptım ama durdum, ağzımı kapatmadan önce bir an balık gibi aşağı sarkıttım. Bu konuda hıyarlık ediyordu ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. Eğer bir an huzur bulmak için evimden dışarı çıksaydım ve iki erkeğin kadınların değerinin bedenlerine ve çalışma durumlarına bağlı olduğu hakkında konuştuklarını duysaydım rahatsız olurdum.

Bu yüzden ona bağırarak yerine özür dileyip haklı olduğunu söylemek üzereydim. Ta ki bir sonraki yorumu lafımı ağzıma tıkanca kadar.

“Kimseyle çıkmamana şaşmamalı. Senin gibi kadınlar diğer kadınları kötü gösteriyor. Güzel bir ambalaja sarılmış bir sülükten başka bir şey değilsin, sen evde oturup şarap içerken ve alışverişe çıkarken sana bakacak bir babacık arıyorsun.” Her kelimesi bir öncekinden daha sertti, öfkesi sonunda pençelerini geçirmişti.

Verandama çıktı ve sigarasını korkulukların üzerine söndürdü, bunu yaparken de bana alaycı bir şekilde baktı. Önce başımı çevirmeyi reddederek ona doğru baktım. Tüm yüzümün kızardığını ve kulaklarımın Hades'in nefesi kulaklarıma değiyormuş gibi yandığını biliyordum. Bırakın yüzümü, bedenimle bile ne yapacağımı bilemiyordum.

İnsanların beni yargılamasına yabancı değildim. On altı yaşındayken bana utanç madalyası takmışlardı ve sayamayacağım kadar çok kez sürtük demişlerdi.

Ama bu daha kötüydü. Bu bana üniversite çağındaki bir iş arkadaşımın ben hamileyken bana seks için para teklif ettiği zamanı hatırlattı. Yuvarlak karnım, "Ben Madison'ım ve kolayım. Sarmana bile gerek yok çünkü zaten hamileyim. Risksiz yolculuğun tadını çıkar," diye bağıırıyordu.

Hâlâ ailemin evinde yaşıyordum ve okula gidiyordum ama kreş parası ödemek zorundaydım ve işi bırakmaya gücüm yetmiyordu, bu yüzden her vardiyada o pisliği görmeye devam etmek zorunda kalmıştım.

Bu olay da ona çok benziyordu. Bana resmen ucuz bir servet avcısı demişti ve bunun doğru olmadığını bilmemin bir önemi yoktu. Tıpkı o zamanki adam gibi, onun yanında sıkışıp kalmıştım, çekip gidemiyordum ve görmezlikten gelme şansım yoktu.

Gözlerim yandı ve yenilgiyi kabullenip bakışlarımı kaçırarak yerimde kıpırdandım. Layla'nın bir metre elli santimlik boyuyla dikleştiğini ve omurgasını savaşa hazır hale getirdiğini görmekten çok hissettim. Beni benden daha iyi tanıyordu ve muhtemelen hızla artan anksiyetemi sezebiliyordu.

"Siktirip gidebilirsin. Gevezelik etmek istiyorsan, git kendi evinde yap. Onu hiç tanımadığını bundan daha iyi belli edemezdin."

Garrett alaycı bir kahkaha attı. "Umurumda değil."

Of.

Başını çevirdi, hareketi gözüme çarpınca yukarı baktım ancak suçlayıcı bakışları beni esir aldı. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra arkasını döndü ve uzun adımlarla kendi tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Layla sandalyesinden fırladı, kadehini ve neredeyse boşalmış şarap şişesini kaptı. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum ve bir an için gözlerinde gerçek alevler gördüğüme yemin edebilirdim. Parmaklarımı kendi kadehime dolayarak onu içeriye kadar takip ettim ve üzerime salacağı fırtınaya dayanabilmek için kendime mümkün olan tüm saniyeleri tanımaya çalıştım.

Tırnakları omzuma battığında kilit daha tam olarak yuvasına oturmamıştı bile ve beni etrafımda döndürdü. “*Biliyordum*, seni pis küçük sürtük!”

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. “Bekle, neyi biliyordun?” diye sordum, gerçekten kafam karışmıştı.

Yüzüme doğru eğildi, iki elini kaldırarak havada tırnak işaretleri yaptı. “Ela gözlü, koyu saçlı, kaslı bir yabancı mı? Az önce evine zaten aşınaymış gibi yaklaşan adamın böyle görünmesi ne kadar da tesadüf. Dökül bakalım.”

“Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.”

Tekrar omuzlarımdan tutup beni bir bez bebek gibi salladı. “Dökül!”

Kollarına vurarak geri çekildim. “Benden önce burada oturanları tanımıyorsa evime bir aşinalığı yok. Onu sadece birkaç kez gördüm ve bundan önce sadece bir kez konuştum. O da pek iyi gitmedi.”

“Adam çok seksi.”

“Evet,” diye kabul ettim. Bunu inkâr etmek anlamsızdı. Takvim modeli kadar seksiydi. Kendimi yüzüstü kanepeye bıraktım. Bu gece ders çalışmamın hiçbir yolu yoktu.

Layla üstüme oturdu, iyice yaslanıp rahatladı. “Ama aynı zamanda lanet olası, yargılayıcı bir pislik.”

“Öyle görünüyor.”

Dişlerini sıktı. “Bahse girerim çok hazırcevaptır. Yazık. O kollar çok nefis.”

“Dikkat et,” dedim, sesim yüzüme çarpan minder yüzünden boğuklaşmıştı. “Onu nesneleştiriyorsun.”

Güldü ve kıcıma bir şaplak attı. “Gerçekten de yan komşumuz mu?”

“Evet,” dedim kanepeye doğru.

Dudaklarını büzdü. “Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.”

“Ben de öyle.”

BÖLÜM

→ 5 ←

Geç kalacaktık. Şarap ve dram yüzünden –aslında dün geceki her şey yüzünden– yıllardır ilk kez alarmımı kurmayı unutmuş-tum.

Neyse ki vücudum az uyumaya o kadar alışkındı ki uyuyakal-mak sadece fazladan yarım saat anlamına geliyordu. Ancak uyan-mak, hazırlanmak, çocuğunuzu bırakmak ve işe gitmek için ken-dinize yalnızca bir saat ayırdığınızda bu bir sorundu.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğiniz zaman hissettiğiniz o sezgiyi aniden duyduğumda henüz uyku sersemiydim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hemen ardından ağzımdan Jamie'nin duyma-ması için dua ettiğim bir küfür çıktı.

Duymuştu. Ben dışarı çıktığımda o harika çocuk uyanmış ve bir kâse mısır gevreği yiyordu. Sarı saçları mümkün olan her yöne doğ-ru uçuşuyordu ama en azından ayaktaydı ve pantolon giyyordu.

Banyo tezgâhından sprej şişesini alıp saçlarını ıslatarak kıpır-danmasına ve çenesinden aşağı süt dökülmesine neden olduk-tan sonra kafasına bir şapka geçirdim. İşe yaramak zorundaydı. Beş dakika sonra koşarak dışarı çıktığımda bluzumu pantolonu-mun içine sokuyordum. Saç bandımı elime, ayakkabılarımı da koltuk altıma sıkıştırmıştım. “Hazır mısın, dostum?”

“Sence?”

Pantolonumdan başımı kaldırdığımda Jamie'nin kapıda dur-

duğunu gördüm; ayakkabıları ayağında, sırt çantası omzundaydı. Gözlerini şaşkınlıkla yapmış, dilini dışarı çıkarmıştı.

“Tamam, bunu hak ettim.” Kıkırdadım ve üç günlük kabarmış buklelerimi başımın üstünde bir topuz yaptım. Makyaj yapmamıştım ve başım sabah kahvesi içmediğim için pek memnun olmadığımı belli etmeye başlamıştı bile. “Ben hazırım, hadi gidelim.”

“Rugsy’nin çiş ihtiyacı var gibi görünüyor. Ayrıca çantan da yanında değil.”

Küfretmeyecektim. *Küfretmeyecektim*. “Sen koltuğuna geç, ben birazdan çıkarım,” dedim ve ona anahtarları uzatıp odamdan çantamı almak için fırladım.

Ben geçerken Layla kapısını araladı, yarı kapalı, maskara bulamış gözleriyle beni izliyordu. “Rug’la ben ilgilenirim, sen git.” Sesi uykudan dolayı sert gelmişti ve onu uyandırdığım için anında kendimi suçlu hissettim.

“Emin misin?”

“Sadie’yi bir köpek parkına götürmeyi planlıyordum. Rug’ı da yanımızda götürürüm. Sorun olmaz.”

“Bu hoşuna gider.” Tekrar harekete geçtim, sonra durup ona baktım. “Bu gece Jamie’yle takılmak için hâlâ uygun musun, yoksa onu aileme bırakayım mı?”

“Hayır, biz iyiyiz. Şimdi kovulmadan ve faturaları ödemek için fahişelik yapmak zorunda kalmadan git.”

Kapıya doğru koşarken ona hareket çektim.

“Saçlarını toplu görmeyeli uzun zaman oldu. Kulaklarının ne kadar sevimli olduğunu neredeyse unutmuşum.”

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve bugün bu aptalla başa çıkabilme konusunda bana sabır vermesi için her dinden Tanrı’ya dua ettim. Birinin kulaklarım hakkında konuşmasından nefret ederdim; özellikle de onun konuşmasından.

Kulaklarım hiçbir şekilde büyük değildi ama düz durmak yerine kafamdan dışarı doğru çıkıyorlardı. Eski sevgilim onlardan gidon diye bahsetmeyi alışkanlık haline getirene kadar umurumda değildi. Rob'un da aynı şeyi yapacak türden bir adam olduğuna dair içimde bir his vardı.

Binanın, onun tarafında olan fotokopi makinesinin başında duruyordum çünkü bizim tarafımızda aynı anda birden fazla sayfayı kopyalayabilen bir makine henüz yoktu. Buraya gelmek zorunda kalmamak için Evaline'e bir tane alması için yalvarmıştım ama o tüm inşaat bitene kadar bunu yapmak istemiyordu.

Sırtımı Rob'a dönerek çalışmaya devam ettim, onu görmezlikten gelirim anlayacağını ve çekip gideceğini umuyordum. Tek tesellim koridorun ortasında duruyor olmamızdı, böylece en azından bana dokunmaya kalkışmayacaktı. Ama artık şu noktada ne yapacağını tahmin etmeli miydim? Muhtemelen.

İri parmakları sağ kulağımın arkasına kaydı ve anlık bir panikle irkilerek ona doğru döndüm. Gözleri parladı; eli öylece kaldı.

Kahretsin, insanların önünde böyle tepki vermekten nefret ediyordum, kendimi zayıf ve aptal hissettiriyordu. Ve istemediğim bir şey varsa o da Rob gibi birinin karşısında zayıf ve aptal gibi görünmekti.

Bedeniniz ya da duygularınız üzerinde kontrol sahibi olmama hissi en aşağılayıcı ve zayıf düşürücü deneyimlerden biriydi. Ve üstesinden gelinmesi en zor deneyimlerden biri.

"Lütfen kulaklarıma dokunmayın, Bay Spencer." Fotokopi makinesine doğru geri adım atarak sayfalarımı aldım ve özenle bir araya getirdim. Henüz bitirmemiştim ama geri kalanını küçük yazıcımızda teker teker yapacaktım.

"Sadece şaka yapıyordum, hayatım. Seni korkutmak istemiştim." Dokunuşuna verdiğim tepki çok sevimliymiş gibi bana gülümsedi.

"Bana dokunmamanızı tercih ederim."

Gülümsemesi kayboldu ve biraz geri çekilerek dudaklarını büktü ve bana başıyla sert bir onay verdi. “Pekâlâ. Koruma üniforman ofisimde duruyor. Jim bedenini sormayı unutmuş ama doğru olanı sipariş ettiğime eminim.”

Sanki bu hiç de ürkütücü bir şey değilmiş gibi. “Üzerinde çalıştığım şeyi bitirmem gerekiyor, onları kutuma koyabilir misin, sonra alırım?”

Çenesi kasıldı ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. Tartışmak istiyordu, bunu duruşunun her santimetresinde görebiliyordum ama Tanrı bir yerlerde bana gülümsedi. “Elbette. Aşağı inerken Jim’e uğra ve onunla konuş, cumartesi günü korumalık yapmanı istiyor.”

Elim sayfaları sıkıca kavradı, kenarlarını avuçlarımın içine gömdüm. “Bu cumartesi mi?”

“Neden, planın mı var?”

Sorusunu duymazlıktan gelerek arkamı döndüm. “Jim’le konuşurum, teşekkürler.” Bir cevap geveledi ama ben çoktan koridorun yarısını geçmiştim.

Jim’in gerçekten de cumartesi günü altı saatlik bir eğitim vardiyasına girmemi istediğini doğruladıktan sonra, binanın alarm tarafına ninja stilinde geri döndüm ve üniformamı kutumun içinde buldum. Banyoya götürüp denedim, böylece olmazsa ona haber verebilecektim. Tam oturması iyi miydi yoksa rahatsız edici mi karar veremedim.

Öğle yemeğinden sonra günüm büyük ölçüde güzelleşti. Ajandamdaki her şeyi bitirmiştım, öğle tatilinde bir sınavı tamamlamış ve geçmiştim ve Evaline öğleden sonra ofis dışında olduğu için tek bir kişi bile beni rahatsız etmemişti. Bazı günlerde yalnızlık kalbimin anahtarıydı.

Saat tam üçte işyerimin otoparkından çıkarken radyoda çalan

şarkıya eşlik ediyor ve o geceki garsonluk vardiyam için kendimi motive etmeye çalışıyordum.

Programım çılgıncaydı ama istikrarlıydı. Pazartesi'den cumaya, sabah sekizden öğleden sonra üçe kadar Evaline için çalışıyordum. Cuma gecesinden pazar gecesine kadar kasabada tavuk kanatları ve birasıyla tanınan bir restoranda çalışıyordum. Oradaki vardiyalarım akşam dört civarında başlayıp ne zaman kapatırsak o zaman bitiyordu, genellikle gece yarısı ya da sabah bir civarında.

Vardiyaların arasındaki bir saat bana Jamie'yi okuldan alıp ailemin evine bırakacak ve tekrar yola çıkmadan önce üzerimi değiştirecek kadar zaman tanıyordu.

Pazar sabahları Ken adında bir adam için bir nakliye şirketinde altı saatlik bir vardiyada daha çalışıyor, sürücü zaman çizelgelerini girip haftanın maaş bordrosunu hazırlıyordum. Tüm bunların toplamı altmış saatin üzerindeydi ve bu, ara sıra alabileceğim korumaya vardiyalarını içermiyordu.

Telefonum çaldığında okuldan birkaç dakika uzaktaydım. Ekranı baktım ve arayan numaranın Jamie'nin okulundan olduğunu gördüm. Lanet olsun.

Otoparka girip cipimi dar bir park yerine çektim. Arayan sekreterdi ve benden otoparkta beklemek yerine Jamie'yi almak için ofise gelmemi istiyordu. Yaralandığını düşünerek midem bulanmaya başladı, göğsümden boğazıma kadar rahatsız edici bir his yayıldı.

Bana onun iyi olduğunu ve sadece Bayan Brueger'in benimle konuşması gerektiğini söyledi. Bayan Brueger'in müdür olduğunu düşünürsek, bunun kendimi pek de iyi hissettirdiğini söyleyemezdim. Saçımdaki tokayı çekip çıkardım, daha sıkı, daha düzgün bir topuz yaptım ve aynada kendime baktım. Tam da makyaj yapmadığım günde...

Hayal kırıklığıyla saate baktım. Acele etmezsem aynı gün içinde ikinci kez işe geç kalacaktım. Topuklu ayakkabılarımı tekrar

giyerek okula doğru ilerledim, ayakkabılarımın döşeme üzerinde çıkardığı tıkırtılar bir bombanın kaçınılmaz geri sayımı gibi yankılanıyordu.

Okul müdürüyle görüşmelerim hiç başladıkları gibi bitmezdi. Gergin gülümsemelerle başladık ve her birimiz ellerimizde mecazi bir nesneyi sıkarak otururduk: ben bir kibrit çöpü, o ise bir çakmak. Sonra o öne doğru eğilir, yavaşça, kibarca ve bana gülümseyerek çakmağı yakardı. Minicik alevin giderek tenime yaklaşmasını izlerken terlemeye başladım. Ve tam şansımın yaver gittiğini ve alevin sönmeye başladığını düşündüğüm anda, üzerine benzin dökerti.

Bayan Brueger, Jamie'nin okula başlamasına izin vermiş olabildi ama bunun tek nedeni onu reddetmek için gerçek bir nedeninin olmamasıydı. Herkes kadar ben de para kazanıyordum ve o hem paramdan hem de benden nefret ediyordu. Her zaman böyle değildi. Jamie'nin ilk gününde annesi olduğumu açıkladığımda kaşlarını çatmıştı ama o kadar.

Sonra bir gün, bir aylık bahşışımı banka hesabıma yatırmayı unutmak gibi bir hata yaptım ve Jamie'nin okul taksitini birlikler ve beşliklerle ödemek zorunda kaldım. Bir ceset getirmiş olsaydım, parayı gördüğü zamanki kadar dehşete kapılmaz ve iğrenmezdi.

En kötüsünü düşünmüştü ve o zamandan beri benden nefret ediyordu.

Sekreter beni Bayan Brueger'ın ofisine götürdü ve Jamie'yi sınıfından alıp beni beklemesini söyledi.

"İyi günler, *Bayan* Hartland." Masada oturan koyu saçlı kadına baktım, Bayan Hartland'ı vurgulama şekli gözümünden kaçmadı.

Her zamanki gibi gülümseyerek karşısına oturdum ve bacak bacak üstüne atıp arkama yaslandım. Ofis küçüktü ve kendimi hep kapana kısılmış gibi hissetmeme neden olurdu. "İyi günler."

"Hızlıca konuya gireceğim. Jamie'yle ilgili bir konu dikkatimi çekti ve bunu konuşmamızın yerinde olacağını düşünüyorum."

“Tamam.” Ellerimi kucağımda birleştirdim, sadece ses tonu yüzünden bile onu boğazlamak istiyordum.

“Öğretmeni Bayan Rener, Jamie’nin ödevlerini tamamlamadığını ve yalan söylediğini söyledi...”

“Oğlum yalan söylemez.”

“... onları teslim ettiğini söylüyor.”

“Jamie bir şeyi teslim ettiğini söylüyorsa, teslim etmiştir. Haftada birkaç akşam oturup ödevlerini yapıyor.”

Beni tamamen duymazlıktan gelerek devam etti ve bir kalemi başparmağı ile işaretparmağı arasında ileri geri oynattı. “Bayan Rener ayrıca düzenli olarak derslere katılmadığını ve masasının altında kitap okuduğunu söyledi.”

“O zaman sıkılmıştır.”

Ağzını açtı ama ben devam ettim. “Bakın, dersi görmezlikten gelmesi normal demiyorum, değil ve bu konuda onunla konuşacağım. Ama her dersten A alıyor, yani ne öğretildiğini anlıyor, sadece bunu çok iyi bir şekilde idare edemiyor.”

Elindeki kalemi bıraktı, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve çenesini dik parmaklarına dayadı. “Okula olan ani ilgisizliğini açıklayabilecek bir şey var mı? Hayatında herhangi bir değişiklik?”

Gözlerimi devirmeden durabildiğim için bir ödülü hak ediyordum. Söylediğim her şeyi açıkça görmezlikten geliyordu. “Birkaç hafta önce yeni bir eve taşındık.”

“Ah,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Muhtemelen bu yüzden. Birdenbire yeni bir yatağa ve yeni bir çevreye sahip olmak onun yaşındaki bir çocuk için çok fazla.”

Ellerimi öyle bir sıktım ki birkaç eklemim çatlamış olabilirdi. “Kimsenin yanına taşınmadık. Hâlâ sadece ikimiziz ve o her zamanki yatağında uyuyor.”

“Hayatına girip çıkan erkek figürleri var mı?”

“Affedersiniz?” Yüzüm kızardı, kulaklarım başımın iki yanında cehennem ateşi gibi yanmaya başlamıştı. Ciddi miydi bu kadın? “Sadece onu endişelendiren ve kurmaca bir dünyaya kaçmak zorunda hissetmesine neden olabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum, Bayan Hartland.”

“Evime girip çıkan *erkekler* yok, Bayan Brueger ve böyle bir imada bulunmanız hoşuma gitmedi.”

“Özür dilerim. Sanırım flörtlerinizin onunla tanışmasına izin verdiğiniz için sizi suçlamakla küstahlık ettim.” Sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. Sesi bademciklerine kadar bokla doluymuş gibi geliyordu.

“Ben kimseyle flört etmiyorum.”

“Babası...”

Aniden ayağa kalktım, sandalye kara tahtaya çakılmış çiviler gibi yere sürttü. “Hepsi bu kadarsa, Bayan Brueger, gitmem gerekiyor. İşe gerekenden daha geç gitmemeyi tercih ederim. Bayan Rener’a özür dilemek ve Jamie’ye daha üst düzey ödevler vermeyi görüşmek için e-posta göndereceğim. Ayrıca bu akşam onunla sınıftaki davranışları hakkında konuşacağım.”

Ağzı bir karış açık kaldı, sanki sözünü kesip gideceğim için gerçekten şoke olmuş gibiydi. “Evet. Lütfen yapın.”

Yeniden ana ofisten içeri girdiğimde öfkeden köpürüyordum. Jamie koltuğundan fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve çantasını sıkıca tutuyordu. Öfkeyle çıkarken sekretere selam vermedim. Veremezdim. Patlamama on saniye kalmıştı.

Koşarak hızıma ayak uyduran Jamie koltuğuna otururken tek kelime bile etmedi ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yolcu koltuğuna fırlattım ve döşemeye sıçrayışlarını izledim. Ellerimi direksiyonun etrafına doladım ve hızla gözlerimi kırıştırarak bizi eve götürecek kadar görme yetimi kazanmaya çalıştım.

“Anne? Bana kızgın mısın?”

Harika. Mükemmel ebeveynlik, Madison. Çocuğunun müdürüyle görüş ve sonra kızgın bir şekilde oradan ayrıl ve ona tek kelime etme. Bu ona hiç de yanlış bir izlenim vermez.

Başımı öne eğip alnımı direksiyona dayadım. Gözyaşlarım savaşı kazanıp yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimdeki yanma nihayet hafiflemişti.

“Hayır, dostum. Sana kızgın değilim.” Ruhum içten içe parçalanırken bile kelimeler bu kadar yumuşak çıktığı için kendimi alkışladım.

“Başım belada mı?”

Arkama yaslanarak boş yere gözlerimi ovuşturdum ve kendimi cipi geri vitese takıp Şeytan’ın oyun alanını terk etmeye zorladım. “Öğretmenin derse olan ilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış. Dersleri ihmal ettiğini ve kitap okuduğunu söyledi. Bu davranışın saygısızca olduğu konusunda ona katılıyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ama hayır, bunu yapmayı bırakacağına söz verdiğin sürece başın belada değil.”

“O zaman neden üzgünsün?”

Sorusu kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu, suçluluk duygusu öfkemin önüne geçmişti. Ebeveynlik çok zordu. Genel olarak yetişkin olmak zordu. Annem beni uyarmıştı ama yeterince değil.

“Üzgün değilim, kızgınım.” Ve aşağılanmış. Korunmasız. İfşa edilmiş. “Ama bunun seninle bir ilgisi yok. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.”

Derin bir nefes aldım ve toparlanmak için içimden kendime kızdım. Tek yaptığı burnumu tıkamak ve çocuğumu üzme. Ve Tanrı biliyor ya, işe şişmiş bir suratla gidersem bu gece hiç bahşiş alamazdım.

Evin önüne yanaşır yanaşmaz restoranı aradım, okula gitmek

zorunda kaldığımı ve geç kalacağımı bildirdim. Sonra dışarı çıktım, yolcu kapımı açmak ve attığım topuklu ayakkabıları bulmak için aracın etrafında döndüm.

Tam eğilmiştim ki tenim ürperdi, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Boynumu büküp omzumun üzerinden baktığımda Garrett'ın bahçesinin ortasında elinde çim biçme makinesiyle durduğunu gördüm.

Kıçımda olan gözleri bir anda yüzüme kaydı. Ona kaşlarımı çatarak baktım, doğruldum ve kapıyı kapatmadan önce topukluları kolumun altına sıkıştırdım.

Bakışları yüzümde yoğunlaştı ve oyalandı. Çenesini ileri geri oynattı, gözlerini hafifçe kısarak sonunda yanıma gelen çocuğa dikti. Jamie yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı ve ben de Garrett'ın kaşlarını kaldırıp arkasını dönerek bizi başından savışını izledim. Bu benim için sorun değildi.

Jamie'yi eve soktum, kapıyı kapatırken çim biçme makinesinin gürültüyle çalıştığını duydum.

“Ne oldu böyle?” Layla kırmızı bayrak görmüş bir boğa gibi bana doğru koştu.

Gözlerimi Jamie'ye çevirip tekrar ona bakarak boğazımı sertçe temizledim. “Bir şey yok. Sonra konuşuruz ama gitmem gerek.” Çantamı barın üzerine bırakarak odama doğru koştum, kıyafetlerimi çıkardım ve üniformamı giydim. Beş dakika sonra makyajımı yapmış, ayakkabılarım ve önlüğüm elimde dışarı çıkıyordum.

“Onunla ilgilendiğin için tekrar teşekkürler. Siz ikiniz evi mahvetmemeye çalışın.”

Layla kıpırdamadı. Ben ayakkabılarımı giyerken o kısık gözlerle yüzüme bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Söz vermiyorum,” dedi.

Jamie'nin yanağına yüksek sesle, şapır şupur bir öpücük konurdum. “Uslu dur, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Dikleşerek dışarı çıktım, Garrett’la bir kez daha bakışmaya hazır-
zırdım ama ne o ne de çim biçme makinesi görünürde yoktu.

BÖLÜM

» 6 «

Vardiyam başlayalı bir saat olmuştu ve pantolonumun paçalarına yeni bir leke eklemiştim bile. Ayaklarımı yere vurmak isteyerek inledim. Simsiyah ve her yerime tam oturan bu pantolon benim en rahat iş pantolonumdu. Of.

Kirlenip kirlenmediğini umursamadan ellerimi tişörtüme sil-dim ve kanat tabaklarını alıp koklamaya ve koluma sırayla dizme-ye başladım. Restoranda yeterince uzun süredir çalışıyordum, her bir kanat sosunun tadını sadece kokusundan bile anlayabilirdim. Bu benim işimi kolaylaştırıyordu çünkü aşçılar genellikle tabakları etiketlemeyi alışkanlık haline getirmemişti.

Dönüp sallanan kapıyı kalçamla iterek açtım, her yemeğin sa-hibine gidip gülümsedim ve her şeyi yeniden yapmak üzere mut-fağa geri dönmeden önce içecekleri tekrar doldurdum.

Garsonluk yapmayı sorun olarak görmüyordum. Her zaman kolay değildi ancak görevler oldukça basitti ve beni meşgul tutu-yordu. Tek sakın anım vardiyamın başında, akşam yemeği telaşın-dan önceki süreci.

Patronumun geç gelmeme hiç tepki göstermemesinin sebebi buydu. Benden daha gençti ve çoğu zaman kafası iyiydi, bu yüz-den oldukça rahattı. Geç kalmak ondan çok beni rahatsız ediyor-du.

Buraya gelirken yol boyunca bu konuda stres yapmış, Jamie'yi

bırakıp hemen geri dönebilmek için üniformamı ofise götürüp üzerimi değiştirmenin daha iyi olacağına karar vermiştim. Layla yakında yeni işine başlayacaktı ve ben de onu yine aileme bırakmak zorunda kalacaktım. Mümkün olduğunca az zaman kaybetmek mantıklıydı.

Vardiyamın yarısında nihayet masalarımnda bir durgunluk oldu. Böyle zamanlarda sigara içenlere imrenirdim çünkü mola vermek için arka tarafa çıkma bahaneleri vardı. Eğer ayıracak param olsaydı, sırf onlara katılabilmek için bir paket alır, bir tane yakar ve öylece tutardım.

Birkaç müşteriye kontrol ettikten sonra bir süre sakın olacaklarından emin oldum ve bara doğru ilerledim. Nate her zaman benimle aynı gecelerde çalışırdı ve burada en sevdiğim kişiydi. “Selam, Nate.”

“Selam Kıvırcık, o tatlı kıcın bütün gece neredeydi?”

“Çalışıyordum. Hepimiz tembellik edip barın arkasında parmaklarımızı oynatamayız.” Ona sııttım.

Nate çok iyi bir barmendi ve bunu kanıtlayacak devasa bir bahşış kavanozuna sahipti. Benimle yaklaşık aynı boydaydı, siyah saçları geriye doğru taranmıştı, kollarının her santimini kaplayan dövmleri ve bir şeye ihtiyacı olduğunda tılsım gibi çalışan iri yeşil gözleri vardı. Gizemli ve tehlikeli bir havası vardı ama içi sevimliydi.

Aynı zamanda açık ilişkilere ve grup sekse inanan bir azgındı. Beni bu yaşam tarzına bir şans vermem için kaç kez ikna etmeye çalıştığının sayısını unutmuşum. Onunla değil ama genel olarak. Cevabım hep aynı olmuştu. Hayır, teşekkürler. Grup seks kitaplarda seksiydi ama kadın anatomisi ancak bir yere kadar kaldırılabildi. Yirmi dört saatlik bir süre içinde birden fazla erkeğin üzerime çıktığını düşününce vajinamın kapanacağına yemin edebilirdim.

“Sanırım kapanıştan sonra sana bir içki hazırlamak için parmaklarımı oynatmakla çok meşgul olacağım.”

Geri çekilerek göğsümü tuttum ve ağzımı açtım. “Buna cesaret edemezsin.” Parmağını bana doğrultunca kıkırdadım.

Ellerimi bara vurdum, masaları kontrol etmek için geri dönmeye hazırlanırken tanıdık bir yüz dikkatimi çekti. Donup kaldım, gerçekten o olup olmadığından emin olamadan birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Garrett kalçalarına oturan bir kot pantolon ve koyu yeşil, uzun kollu bir üst giymiş, barın en ucundaki tabureye tünemişti. Yana doğru eğilmiş, bir dirseğini bara dayamış, diğer eliyle de kucağındaki bira şişesini kavramıştı. Yalnız değildi. Yanında oturan ve tüm dikkatini ona yöneltmiş olan bir kadın vardı. Yabancı biri de olabilirdi ama Garrett’in duruşu rahattı ve yüzünde artık kalıcı olduğunu düşünmeye başladığım gerginlik yoktu. Kadını tanıyor, ondan *hoşlanıyor* gibiydi.

Acaba onu baştan çıkaran şey neydi, kadınlarında neyi beğeniyordu? Görünüş çoğu zaman aldatıcı olabilirdi ama kadın kırklı yaşlarının başında görünüyordu, dolgun, tatlı kıvrımları ve omuzlarına düşen uzun, bakır rengi bukleleri vardı. Muhteşemdi.

Düzgün bir kırım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu ama kalçalarımnda hiç de çekici bir şey yoktu ve kimse B-cup göğüslerim hakkında şarkılar yazmazdı. Dudağımı ısırarak kendimi bu düşünceden kurtulmaya zorladım. Onda ne gördüğü kimin umurundaydı? Onun ilgisini çekmek istemiyordum ki.

Vücudumu harekete geçmeye zorlayamadan, gözleri kadının başının üzerinden geçip bana dikildi ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde büyüdü. Aşağıya baksam ve göğsümde bir keskin nişancı noktası görsem bile kalbim onun bakışının yarattığı kadar sıkışmazdı.

O anda çekip gitmeliydim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Bunu biliyordum ama içimdeki komşuluk duygusu aramızdaki uçurumu onarmak ve en azından bir merhaba demek istiyordu.

Ona doğru attığım her adımda yüzü daha da düşüyordu, ta ki sonunda alışkın olduğum o düz ifadeye bürünene kadar. Arkadaşı,

dikkatinin artık onun üzerinde olmadığını hissederek omzunun üzerinden bana baktı. Kaşları kalktı ve bakışları aramızda gidip geldi.

Mükemmel Madison tarzıyla ona garip bir şekilde selam verdim ve sonra tekrar Garrett'in düşmanca ama yine de inanılmaz derecede çekici yüzüne baktım. "Selam, Garrett. Nasılsın?"

"İyi."

Birasından bir yudum aldı, sesi çok yaklaşırsam beni parçalara ayıracak kadar sertti ve sinirlenmekten kendimi alamadım. Beni asla bir servet avcısından fazlası olarak görmeyecekti. Bunu aşmamın ve zamanımı boşa harcamayı bırakmamın zamanı gelmişti. Ben öyle biri *değildim*, bu yüzden onun fikrinin bir önemi yoktu.

Ne olursa olsun, tavrının beni etkilediğini düşünmesine izin vermeyi kabul etmeyecektim. En kocaman garson gülümsememi takındım. "Bunu duymak harika. Bakmam gereken masalar var, o yüzden..."

"Başka bir iş yaptığını sanıyordum."

"Şey..." Bununla nereye varmak istediğini merak ederek donakaldım. Hem ses tonu hem de dudağının kıvrılması bana şüpheli davrandığımı düşündüğünü söylüyordu. Aslında burada çalışmadığımı mı ima etmeye çalışıyordu? Zekâsının hatırı için, içtenlikle öyle olmamasını umuyordum. Tanrı aşkına, önlük giyiyordum.

"Öyle."

Başka bir soru sormak istiyordu. Bunu parmaklarını yarısı boşalmış şişesine vuruşundan, alnında beliren kırıxıklıklardan ve dilini yanağının iç kısmına bastırışından anlayabiliyordum. Sonunda sorma arzusu, varlığını görmezlikten gelme arzusuna karşı galip geldi.

"O zaman neden burada çalışıyorsun?"

Bu orospu çocuğu gerçekten de bir şeyler hakkında yalan söylediğini düşünüyordu. Bu kadar kalın kafalı mıydı, yoksa benim hakkımda yanıldığını anlayamayacak kadar kendinden emin miydi? Her iki durumda da bir gün boyunca yaşadığım boktan olay-

lardan dolayı bastırđığım öfke, bir sonraki yaptığım şeyde ateşini besledi.

Elimden geldiğince samimiyetsiz bir ifade takınarak kişisel alanına girdim ve dizine yaslandım. Parmaklarım birasının etrafını sararken serçeparmağımın kenarı elinin üst kısmına değdi.

Elinden çekip aldım, başımı geriye attım ve yarısı dolu şişeyi tek seferde mideye indirdim. Yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırarak dilimi alt dudağında gezdirdim, gözleri hareketimi takip ediyordu.

“Çünkü henüz yeterince büyük miktarda parası olan bir babacık bulamadım...” Boş şişeyi doğrudan kucağına bıraktım.

Garrett’in yüzündeki ifade, daha sonra muhtemelen uyumak istediğimde yaşayacağım kaçınılmaz endişe dalgasına değdi. Gözlerimi onun şaşkın bakışlarından ayırmadan geri çekildim ve yüzüme en iyi sürtük ifademi takındım. “İyi geceler, Garrett.”

Nate’in dikkatimi çekme çabalarını görmezlikten gelerek mutfağına geri döndüm. Ne düşünüyordum ki? Nate ve Garrett’in arkadaşları dışında bunu gören biri olmuş muydu, bilmiyordum ama tek dileğim cevabın hayır olmasıydı.

Kendime hâkim olup pislik komşuma bulaşmadığımı söylemek isterdim ama yapmadım. Sonraki bir saat boyunca bardan vebadan kaçır gibi kaçtım hatta o kadar ileri gittim ki masalarımın alkollü içeceklerini getirmesi için başka bir iş arkadaşına rüşvet verdim.

Nate sonunda beni bulup Garrett’in gittiğini söyleyene kadar saklanmaya devam ettim. Tehdit edildiğimde dişlerimi göstermekle ilgili bir sorunum olmasa da güvenli olduğu anda kuyruğumu kısıtırıp kaçacağımdan emin olabiliydiniz.

Son müşteri gittiğinde ve biz de kapanış görevlerine başlamak üzere kapıyı kilitletiğimizde, saat gece yarısını geçiyordu. Maalesef hiçbir şey beynimin unutmayı tercih ettiğim şeyleri hatırlamasına monoton ve sıkıcı işler kadar destek olamazdı.

Baharat kaplarını doldurmak mı? Garrett'in çok sevdiği Henley tişörtlerinin içinde ne kadar iyi görüldüğünü düşünüyordum. Yerleri paspaslarken mi? Ellerimizin nasıl birbirine değdiğini ve birkaç dakika önce dudaklarımı onun elindeki şişeye nasıl sardığımı hatırlıyordum. Tuvaleti silmek mi? Söylediklerim ve yaptıklarım yüzünden fiziksel olarak ürperiyordum.

Bir çukur kazmış, kendi isteğimle içine girmiş ve toprağı eşelemeye başlamış olabilirdim. Daha önce benim kendisine para babası arayan bir fahişe olduğumu düşünüyorsa, şimdi kesinlikle buna inanıyordu. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Belki de aynı duvarı paylaştığımız ve orada yaşadığım sürece onu düzenli olarak göreceğim içindi. Sadece iyi geçinsek iyi olurdu sanırım.

"Hazır mısın, Kıvırcık?"

Oturduğum masadan başımı kaldırdığımda Nate'in ceketini giymiş, ayaklarını yere vurduğunu gördüm. Paramı sayıyordum ve dalmıştım. Bir tek bizim kaldığımızı fark etmemiştim bile. "Evet, çabucak paramı almam lazım."

"Her zamankinden ister misin?"

"Lütfen."

Bana muzip bir şekilde sırtıttı ve dışarı adımımızı attığımız anda Garrett'la yaşadığım olay hakkında beni sıkıştırmak için beklediğini biliyordum.

Kıçım bir koltuğa yerleşir yerleşmez ve ayaklarımı altına alır almaz, bana kızılçık suyumu ve romumu uzattı ve doğruca konuya girdi.

"Bu gece için ateşli bir planın var mı?"

"Ateşli" kelimesini vurgulama şekli gözlerimi kısmama neden oldu. "Hayır."

"Kıvırcık, sen ve gizemli erkeğinden yayılan gerilime bakılırsa, işten sonra seninle biraz ilgileneceğinden emindim. Belki yeni bir erkek arkadaşdır ve siz de rol icabı bir şeyler yapıyorsunuzdur diye tahmin etmiştim."

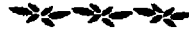
İçki içiyor olsaydım, doğrudan ciğerlerime kaçardı. “Tanrım, Nate. Hayır.”

“Bilmiyorum, kendimi bir porno filmin ön sevişme sahnesini izliyormuş gibi hissettim. Çok ateşliydi.”

Bardağımı yere bıraktım, yüzümü ellerimin arasına sakladım ve başımı salladım. “Aman Tanrım, yardıma ihtiyacın var.”

“Senin de birileriyle yatmaya ihtiyacın var.”

İçkimden bir yudum alıp içindekileri inceledikten sonra Nate’e yan gözle baktım. “Burada bu konuşma için yeterli alkol yok.”

Eve geldiğimde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Çok yorgundum ama en azından ders çalışmam gerekmiyordu. Genel olarak hafta içi günlerini daha çok seviyordum. Çift vardiya çalışmaktansa Jamie’yle takılmayı ve ders çalışmayı tercih ederdim ama bu gece beynim akademik açıdan çalışmak zorunda olmadığı için minnettardı.

Anahtarları kontaktan çıkardıktan sonra Garrett’in tarafına baktım. Nova’sının arkasına tanımadığım bir araba park etmişti ve bunun onunla gördüğüm kadın olduğunu tahmin edebiliyordum. Midem kasıldı ve içimde bir his kabardı. Kıskançlık.

Onunla birlikte olduğu için değil de iki yetişkinin birbirlerinin arkadaşlığından ve bedenlerinden zevk alma fırsatına ve arzusuna sahip oldukları basit gerçeği kıskanıyordum. Bense yıllardır yaptığım gibi sürekli eve yalnız dönecektim.

Belki de bu gece kanepede uyuyacaktım. Garrett’in bir pislik olarak yaşamı boyunca kasıla kasıla yürümesinin ödülü olarak yatağı salladığını duyma fikri dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Özellikle de sırf yanımda biri uyuyormuş gibi hissetmek için bir yastığa sarılmış olacakken. Belki de Layla’yı kenara itip onun odasında yatardım.

“Selam, annecik.”

Kilitten çıkardığım anahtarları düşürerek irkildim. Layla kanepede yüzüstü yatıyordu, dizleri bükülmüştü ve ayaklarını çaprazlamış, ileri geri sallıyordu. Okuma gözlüğünün üzerinden bana bakıyordu, önünde bir defter ve kalem vardı. İki köpek de yoktu, muhtemelen yataklarımızdan birine kıvrılmışlardı.

“Hâlâ uyanık olduğunu fark etmemişim, saat sabahın ikisi. Jamie’ye bir şey mi oldu?”

“Evet, odasında yangın çıktı ve biz kaçmak için dışarı koşarken bir örümcek onu ayak bileğinden ısırdı. Ayrıca mono hastalığı var. Seni arayıp bunları anlatmamak en iyisi olur diye düşündüm.”

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım ve tavandaki takımyıldızlardan sabır diledim. Bu kadın ona borçlu olduğum için şanslıydı, yoksa suratının ortasına oturabilirdim. “Peki neden hâlâ ayakta-sın? Müzik ilhamı mı?”

“Onun gibi bir şey.” Kalemle oynayıp düğmesine ritmik bir melodiyle bastı. “Biraz uyudum ama aç uyandım. Buraya biraz bisküvi almak için geldim ve aklıma bir şarkı fikri geldi. Sonuç olarak buradayız.”

“Eğer Layla’ya bir kurabiye verirsen...”

“Tam bir annesin.”

Yere çöktüm, başımı onun bacağına yasladım ve derin bir nefes verdim, kendimden geçmeye o kadar hazırdım ki... “Gerçekten ama uslu durdu mu?”

“Evet, tabii ki. Harika vakit geçirdik. Yine de seni özledi. Rainbow Road’da bir rekor kırdı ve önce sana söylemek için arkasını döndü ama sonra evde olmadığını hatırladı.”

Kalbim ayaklarıma, yere, zemine, lanet olası gezegenin içine çakıldı. Layla beni vursaydı bile göğsümde bu sözler kadar acımasızca bir delik açamazdı.

Bu onu hayal kırıklığına uğrattığım ne ilk seferdi ne de son olacaktı. Artık büyüdüğü için bunu daha fazla saklamayı öğrenmişti ama hafta sonları evde olmamı istediğini biliyordum.

Ne yaparsam yapayım, hangi seçimleri yaparsam yapayım, hep kaybediyordum. Sadece bir işte çalışsaydım evsiz kalırdık. İki işte çalışsaydım, yine tek odalı bir dairede yaşayacaktık. Üç işte çalışırsam, sonunda çocuğuma bir ev sağlayabiliyordum ama birlikte geçirdiğimiz zaman karşılığında.

Bazen paranın mutluluğu satın alamayacağını ilk söyleyen kişinin fakirliğin nasıl bir şey olduğunu hiç bilip bilmediğini merak ederdim. Mücadele etmenin. Bir aylık market alışverişini karşılayanın bir yolunu bulmak için hiç markete hesap makinesiyle gitmek zorunda kalıp kalmadığını?

İlham verici sözler, en dipte yaşayan bizler için söylenmemiştir. En tepedeki insanların ayrıcalıkları hakkında daha iyi hissetmeleri için yapılmıştır. Biz alttakilerle alay etmek için, eğer daha çok çabalarsak, daha ileriye gidersek ya da sahip *olabileceklerimizi* değil de şu anda sahip olduklarımızı takdir etmeyi öğrenirsek, biz de onlar kadar mutlu ve memnun olabiliriz.

Süslü kelimelere ve kokuyu bastırmak için çiçekli bir arka plana sarılmış bir saçmalıktı. Dünya biz kaybedenlerin kazanması için yaratılmamıştır. Yapabileceğimiz en iyi şey oyunu yaralanmadan bitirmektir.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

→ 7 ←

Aklımı kaybetmiştim. Aynanın önünde durmuş, vücuduma bakıyordum. Siyah pantolonumun içine sokulmuş gri bir gömlek ve devasa, gösterişli bir güvenlik rozeti bana bakıyordu. Kemerime takmam için bir el feneri ve biber gazı bile verilmişti. Lanet olası *biber gazı*.

Kendimi biraz da olsa iyi hissetmemi sağlayan tek şey, bu işi kabul edecek kadar aptal olsam da Jim Grayson'ın bunu benden istediği için daha da aptal olmasıydı. Kadın güvenlik görevlilerine karşı değilim, kadınlar kafalarına koydukları her şeyi yapabilirlerdi. Sadece ben o kadınlardan biri değildim.

Üniformamın üzerine bir kazak geçirdim, bir gece önce giydiğim yıpranmış, siyah ayakkabıları kaptım ve odamdan sendeleyerek çıktım. Cumartesi sabahı hafta boyunca uyuyabildiğim tek gündü ama bu eğitim vardiyası yüzünden sadece dört saat uyuyabilmiştim. Bu vardiyayı almak hayatımdaki tüm seçimlerimi sorgulamama neden olmuştu.

Neyse ki yatak odamın duvarlarından hiç inleme sesi gelmemişti de en azından kendi odamda uyuyabilmiştim. Ben yüzüstü yatağa uzandığımda ya işlerini çoktan bitirmişlerdi ya da sessiz olma konusunda özellikle iyiydiler. Yine de kendimi aksi hissediyordum.

Jamie'nin kapısında durdum, kapıyı aralayıp içeri baktım.

“Pişşt, Jamie.” Parmak eklemlerimi tahtaya hafifçe vurdum. “Günaydın, kalk ve parla.” Çarşaflar hışırdadı ve yatağın üzerinde kıvrılan bedenini seçebildim. Anlamsız bir cümle mırıldandı.

“Üzgünüm dostum, bugün işim var. Kahvaltı istiyorsan gel.” Tek cevap boğuk bir inilti oldu. Yeterince iyiydi. Yan odadaki Sadie’yi kızdırmamaya çalışarak kapısını olabildiğince sessizce kapattım.

Layla hâlâ uyuyordu ve birkaç saat daha uyuyacaktı. Bugün birlikte müzik yapacağı bir adamla buluşacaktı. Adamla kasabadaki bir kafede karşılaşmıştı ve Martin gitarlarına duydukları ortak tutkuyu keşfettikten sonra birbirlerine ısınmışlardı.

Bir yanım tanımadığımız biriyle buluşacağı için endişeliydi ama diğer yanım onun adına mutluydu. Son zamanlarda buraya geldiğine pişman olacağından endişeleniyordum ama biriyle çıkmaya başlarsa, köklerini salmasını ve burada da bir yuva kurmasını umuyordum.

Bir tırmalama sesi dikkatimi çekti ve sağ tarafa baktığımda Rugsy’nin veranda kapısının önünde kıpırdanıp mızızlandığını gördüm. “Biliyorum, geliyorum.”

Ayakkabılarımı bırakıp ağırlığımı kapıya verdim ve iterek açabildiğim kadar açtım. Sabahın soğuk havası yüzüme çarptığında irkildim. “Çabuk ol, sosisli sandviç, burası buz gibi.”

İşini yapması için onu yalnız bıraktım, çoraplarımı mutfak zemininde kaydırarak kahve demliğine yöneldim. Yıllar boyunca para biriktirmek için vazgeçtiğim pek çok şey vardı ama kahve asla bunlardan biri olmayacaktı. Biri kafeinimi elimden almaya kalkarsa onu şişleyebilirdim.

Kendi kendime rasgele bir çocuk şarkısı mırıldanarak karamel aromalı kahveyi koydum. Su haznesini dolduruyordum ki veranda kapısının gıcırdadığını duydum ve geri çekilip barın üzerinden Jamie’yi gördüm. “Tamamen kapattın mı?”

“Evet.” Gözlerini ovuşturdu, eğri pijamasını yeniden düzeltti

ve koca ayaklarını yere vurarak mutfağa girdi. Sıradan bir izin gününde uyanık olmaktan ben de en az onun kadar memnun değildim, bu yüzden onu şımarıklık trenine bedava bindirmeye karar verdim.

Tost makinesine birkaç çörek attıktan sonra modunu yükseltmek için büyük bir bardak çikolatalı süt hazırlamaya başladım. “Layla evde olmayacak, bu yüzden bu gece büyükannen ve büyükbabanda kalacaksın.”

Bir sandalyeye çöktü, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onların üzerine koydu. “Biliyorum, bana söyledi.”

Küçük bir gülümsemeyle, ikimizin de boş günümüzde gitmemize çok kızmadığını umuyordum. “Bu sık sık olmayacak, söz veriyorum. Bugün eğitime gitmem gerekiyor.” Çörekler fırlayınca onları alıp tezgâhın üzerine attım ve yarı yanmış parmaklarımı ağzıma soktum. “Eğleneceksin ve ben de bu gece yola çıkmadan önce uğrayıp seni görmeye çalışacağım.”

Kollarının üzerinden bakarak başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi ve dün gece beni yiyip bitiren suçluluk duygusu hızlı bir dozer gibi tekrar üzerime geldi. Yutkunarak, yüzüme bir tebesüm yerleştirdim ve kendime doğru şeyi yaptığımı söyledim.

Ona çikolatalı süt ve bir elma uzattım, hissettiğim suçluluk duygusu çöreğinin üstündeki kaplamadan daha kalındı. “Krem peynirli mi çilekli mi?”

Yarım saat sonra onu kapıdan sürüklediğimde, zamanında çıkmayı başardığımıza şaşırıyordum. İkimiz de tembellik etmiş, hazırlanmaya çalışmak yerine yastıklarımızla olmakla ilgili hayaller kurmuştuk. Montlarımızın fermuarlarını çekip ön kapıya doğru yürüdük.

Teknik olarak tek arabalık bir garajımız vardı ama kapısı sanki iz süren bir dinozor sürüsü gibi ses çıkarıyordu ve ben de bozulup

aracımı içeride hapsetmesinden korkuyordum, o yüzden kullanmıyorduk.

“... çok güzel. Keşke daha sık dışarı çıksan, sürekli evde kalmak zorunda değilsin.”

Bir kadın sesiyle başımı yana çevirdim. Jamie ve ben yürürken duraksadık ve yandaki evden çıkan üç kişiye baktık.

Garrett kalçalarından uygunsuz bir şekilde sarkan gri bir eşofman altı ve omuzlarına kadar her kas parçasını gösteren siyah bir atlet giymişti. Hiç çaba göstermeden bu kadar çekici olması haksızlıktı.

Heteroseksüel her kadının ıslak rüyasından yeni çıkmış gibi saçları dağınıktı ve bakışlarım sonunda yüzüne ulaştığında, o ela gözler bana sabitlenmişti.

Yanılmamıştım, araç dün geceki kadına aitti. Bir gece önce giydiği kıyafetlerle adamın yanında duruyordu. Normalde bu tek gecelik bir ilişki yaşadıklarını gösterirdi ama üçüncü kişi beni şaşırtmıştı.

Garrett’tan daha yaşlıydı, belki ellili yaşların başındaydı. Toplumun “baba vücudu” olarak tanımlayacağı bir vücuda sahipti; beyazları olan sakalı ve atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış saçları vardı. Garrett’a benzer bir havayla duruyordu ve kolunu kadının omuzlarına dolamıştı.

Bütün geceyi birlikte mi geçirmişlerdi? Gözlerim kendi kendine açıldı. Hiçbir şey duymamıştım ve zihnimin çarkları fazla mesai yapıyordu. *Sessizce* üçlü seks nasıl yapıldı?

Garrett’ın bakışlarını ve artık üzerimizde fazladan iki çift göz olduğunu görmezlikten gelerek yolcu kapısını açtım, çantamı ve Jamie’nin gece çantasını koltuğa bıraktım.

“İşe mi gidiyorsun?”

Derin, boğuk ses omurgamdan yukarı kayarak boynumun dibinde durdu. Döndüğümde onu birkaç adım daha yaklaşmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pantolonuma ve iş ayakkabılarıma

öylesine yoğun bir dikkatle bakarken buldum ki bilinçsizce geri adım attım.

Sadece bir adım, küçük, tek bir hareketti ama bir yaprak gibi titreyerek gözlemci, aşırı korumacı oğluma elimde beyaz bir bayrak sallayabilirdim. Tek adımı tamamladığımda Jamie önüme geçmiş, kollarını kavuşturmuş ve Garrett'in ona karşı duruşunu taklit etmişti. "*Sen de kimsin?*"

Aman Tanrım. Öne atılarak ellerimi omuzlarına koydum ve onu kendime doğru çektim. "Bu Garrett, villanın diğer yarısında yaşıyor." Jamie'nin yüzü yumuşamadı. Aksine kaşları daha da çatıldı. Somurtan adama dönerek, "Ve evet, bugün çalışıyorum," dedim.

Cipe gizlice bir göz attım, Jamie'yi kapıya doğru çekecekken kadın uzandı ve Garrett'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Düzelt şu yüz ifadeni."

Bir kahkaha atmaya yeltendim ve aceleyle yutunca içimden boğuk, hırıltılı bir ses çıktı. Onun ebeveyn gibi davranan saldırısı karşısında irkilmedi, gözleri vücudumda gezinirken bakışlarını ona çevirdi.

Tekrar nefes alabildiğimi hissederek nefes verdim. Adamın sinirlenmesinden etkilenmeyen kadın ona bakıp başını salladı. Bana doğru yürürken elini ona doğru salladı ve "Ona aldırma," dedi. Aynı eli bana da uzatarak devam etti: "Dün tanışmıştık. Bir nevi." Güldü, sanki dün gecenin anısı tadını çıkardığı bir hazineymiş gibi. "Demek komşumuz sensin. Ben Sarah, Garrett'in baldızıyım." Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak önümde heykel gibi hareketsiz duran Jamie'nin yanından uzandım ve elini sıktım. "Evet, o benim. Madison Hartland, tanıştığımıza memnun oldum."

Sarah gülümsedi ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. Kırmış kıyafetleri ve dağılmış makyajına rağmen yine de muhteşemdi. Manikürlü başparmağını omzunun üzerinden, kolunu ona dolamış olan adama doğru uzattı. "Bu da kocam, Harold."

Harold sinirli bir şekilde homurdandığında Sarah kıkırdamaya

başladı ve onun hâlâ biraz çakırkeyif olup olmadığını merak ettim. Talihsiz adam bir yana, kadından hoşlandığıma karar vermiştim ve Layla'nın da hoşlanacağını biliyordum.

“Harry denmesini tercih ederdi.” Kadının gözleri parıldadı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Bakışlarını Jamie'ye çevirerek, “Peki bu iriyarı genç adam kim?” diye sordu.

Bu soruya hazırlıklıydım ve hemen savunma duvarımı insanüstü bir hızla yükseltip verdiği cevap karşısında yaşadığım hayal kırıklığının yüzüme yansımaması için tuğlaları yere indirdim. Jamie'den utanmıyordum, azıcık bile utanmıyordum ama bu, yüzümde bir gülümsemeyle yanıtları sindirmenin her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

“Bu benim oğlum Jamie.” Omzunu hafifçe okşadım ve çoğu insanın farkına bile varmadan yaptığı o hafif burun kıvrılmasını bekledim. Ama olmadı. Hatta tokalaşmak için ona doğru bir el uzatmak dışında hiçbir tepki vermedi.

Gözüme çarpan Garrett oldu. Yüzünü görmesem hayal ettiğimi düşüneceğim kadar ince bir ifadeydi. Sanki ona dünyanın kare olduğunu söylemişim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kaşları kalkarken alnında derin kırışıklıklar belirdi. Kolları iki yanına düştü ve bakışlarını Jamie'yle benim aramda bir gezdirdi.

Beyninden neler geçtiğini kelimesi kelimesine tahmin edebildim. Yaşlarımızı hesaplıyor, toplayıp çıkarıyor, benim mi daha genç, yoksa Jamie'nin mi daha büyük görüldüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Garrett, neden bana böyle yakışıklı bir komşun olduğunu söylemedin?” diye sordu Sarah, Jamie'ye göz kırpıp samimi bir tavırla gülümseyince kalbim ısındı. Sadece bu yorumuyla bile onun tüm gününü güzelleştirmişti ve ona sarılmak istedim.

Kardeşleri can sıkıcı olduğunda her insanın yaptığı gibi Garrett da iç çekti. Yardım için Harry'ye baktı ama Harry sadece

kıkırdadı, belli ki ona yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Yenilgiyi kabul eden Garrett, kadınla aynı hizaya gelene kadar ilerledi ve Jamie'ye baktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Jamie.” Sonra gülümsedi – küçük bir gülümseme, dudaklarını iki yana eğmekten daha fazlası değil– ama bu gülümseme tüm yüzünü değiştirdi, sert kenarları gevşetti ve gamzelerinden ufak bir ipucu verdi.

Jamie'nin omuzlarını kavrayarak kendimi sersemlemiş bir halde öne doğru adım atmaktan alıkoydum. Garrett'ın gülümsemesi lanet olası bir güneş gibiydi ve isteğim dışında beni kendi çekim alanına çekiyordu. Külotumun oracıkta dağıldığına emindim. Adamın *gamzeleri* vardı.

Geriye dönüp baktığımda, daha iyi düşünmeli ve tepkime daha fazla dikkat etmeliydim. Olmasını istediğimden çok daha bilinçli olan Jamie, benim onu sıkıca kavrayışımı rahatsız olduğuma dair bir işaret olarak algıladı. Sarah'ya attığı sırtış kayboldu ve gelmiş geçmiş en düşmanca merhabayı mırıldanarak Garrett'a ters ters baktı. Ama Garrett aşağılanmış gibi bakmak yerine onu süzdü. Gözlerini düşünceli bir bakışla yüzünde gezdirdi ve ne gördüğünü merak ederek kıpırdandım. Jamie'nin küçük bedeninden yayılan stresi, derisinin hemen altında beliren mücadele tepkilerini görebiliyor muydu?

Garrett'ın gözleri nihayet biraz kıpırdadı ve sonra bana doğru kaydı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez beni görmüş gibiydi ve buna karşılık olarak midemde oluşan çırpınma hissi gitme vaktinin geldiğinin açık bir göstergesiydi.

Yüzünde şeytani bir sırtışla bizi izleyen Sarah'ya baktım ve başımla arabamı işaret ettim. “Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum ama yola çıkmamız gerekiyor.”

Sarah'nın eli göğsüne gitti, yüzünde endişe çizgileri belirdi. “Konuşkan biriyim, çok özür dilerim, umarım geç kalmamışsınızdır.”

Jamie'yi nazikçe dürterek içeri girmesi için fısıldadım. “Hayır, hayır. Bu sabah için belirlenmiş bir saatim yok, sadece gerekli sayıda saati doldurmam gerekiyor ve bu gece geç kalmayı göze alamam.”

Garrett'in ağızı açıldı, kapandı ve kollarını yeniden kavuştururken çenesindeki kaslar gerildi.

"Pekâlâ, hoşça kalın." El salladım, cipin etrafında dönüp bindim. Jamie'nin beni izlediğini bildiğimden, direksiyonu kavramak için içimden gelen doğal dürtüyü dizginledim ve geri geri çıktım.

Sabırla yaklaşmakta olan mini bombayı bekledim ve uzun süre beklemem gerekmedi. Patladığında yolun sonuna ancak gelmiştik.

"Neden seninle konuştu?"

"İnsanların benimle konuşmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Ben harika biriyim." Evet, sanki yakan top oynuyormuş gibi yön değiştiriyordum.

"Hayır. Burnunu sokuyordu. Senin işin hakkında soru sormamalıydı."

Gözlerimi dikiz aynasından ona diktim. Pencereden dışarı bakıyordu, elleri kucağında kenetlenmişti ve yüzü gergindi. "Yan dairede oturuyor, dostum, arkadaşça davranmaya çalışıyordu."

"Arkadaş canlısı görünmüyordu."

"Dürüst olmak gerekirse, bence sadece yüzü öyle. Layla'nın, aklım başka yerdeyken hep kızgın göründüğümü söylediğini biliyor musun? Sanırım Bay Garrett da aynı şeyden muzdarip."

Tekrar ona baktım ama gülümsemedi. "Ona hiçbir şey söylememeliydin. Bana her zaman dediğin gibi, ona da kendi işine bakmasını söylemeliydin."

Midem bulandı. Aaron'ın Jamie'nin kalbinde açtığı tüm yaraları yavaş yavaş onarıyor, stresini dindiriyor ve onu sinirlendirecek şeylerden kaçınıyordum ama Garrett'a verdiğim tepkideki dikkatsizliğim tüm yaraları yeniden deşmişti.

Garrett'ı suçlamıyordum; cüssesi ve genel havasının korkutucu olması onun suçu değildi. Suçlanmayı hak eden tek kişi Aaron'dı.

"Evet, belki haklısın ama kötü niyetli değildi. O ve Sarah sadece muhabbet ediyor ve komşuluk yapıyorlardı. Acil bir durumda komşuları tanımak her zaman iyidir."

Sonunda döndü ve aynadan bir anlığına benimle göz teması kurdu. “Bunun için birbirimize sahibiz, bir de Layla’ya.”

İç çekip keşke araba kullanmıyor olsaydım da yanma oturup bana sarılmasını sağlayabilseydim diye düşündüm. “Bizimle konuşan her erkekten korkamayız, dostum. Ben böyle yaşamak istemiyorum, senin de böyle yaşamayı istemiyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?”

Derin bir nefes alırken sesi keskin ve öfkeli çıktı. “Ondan korkmuyordum. Sadece sana öyle bakmasından hoşlanmadım.”

Ateşi körüklememeye karar vererek görünmez bayrağımı kaldırdım. “Seçim yapmanın en güzel yanı, onların *sana* ait olmasıdır. İstemiyorsan kimseyi sevmek zorunda değilsin. Sebepsiz yere kabalık yapmamalısın ama Bay Garrett’i sevmek zorunda olduğunu söyleyen kimse yok.”

“Sadece ondan *hoşlanmaman* gerektiğini düşünüyorum.” Bir kahkaha attım. Dürüst olmak gerekirse iriyarı, dengesiz komşumuzla ilgili ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jamie, “Hoşça kal!” diye bağırarak ailemin evine koştuktan sonra birkaç dakika dışarıda durup annemle sohbet ettim. Hafta sonu yapacakları birkaç şey planlamıştı ve bu beni çok heyecanlandırmıştı. Jamie’nin tam da dikkatini dağıtacak sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Akşam işe gitmeden önce onu görmek için uğrayacaktım ve yarın sabah vardiyamdan önce onu görebilmek için erken kalkmayı planlıyordum ama bunun dışında tüm hafta sonunu ailemle geçirecekti. Onlar olmadan nasıl başarabileceğimizi, genç olsun olmasın herhangi bir bekâr annenin bir şekilde yardım almadan nasıl başarabildiğini hiç bilmiyordum. Bekâr ebeveynlerden tam zamanlı çalışmaları ama çocuklarıyla evde kalmaları, eğitilmiş olmaları ama

devlet yardımını kötüye kullanmamaları ve bir şekilde kira, fatu-
ralar, yiyecek, giyecek ve benzin masraflarını tek başlarına karşıla-
maları bekleniyordu.

Ve Tanrı korusun, bir yardım çeki almak için kuyrukta bekle-
memiz gerekebilirdi.

Ben çalışırken ailem ona göz kulak olmaya gönüllü olmasaydı
ve ben de bu yardımı kabul etmeye istekli olmasaydım, Jamie'yi
ve beni asla bulduğumuz rahat noktaya getiremeyeceğimi kuş-
kuya yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Benim durumumdaki
herkes bu kadar şanslı değildi.

Jamie'nin onlarla yapacağı şeyler için heyecanlanarak başımı
salladım. Çok eğlenecekti ve annem ben olmadan bir şeyler yap-
tıklarında bol bol fotoğraf çekmek konusunda her zaman iyiydi.

“Pekâlâ, ben gidiyorum ama sadece altı saatliğine bir güvenlik
görevlisi olmam gerekiyor, yani bu akşam uğramak için zamanım
olacak. Yarın sabah da herkese kahvaltı hazırlamak için erkenden
burada olacağım.”

“Kalkacağımıza söz veremem.”

Göz devirdim. O ve babam tam sabah insanlarıydı. Kesinlikle
uyanık olurlardı. Jamie'ye ise yastıkla vurmak zorunda kalırdım.

Üniversite kampüsünde yürümek çılgınca bir duyguydu. Me-
zun olduğumdan beri oraya adımımı atmamıştım ve şimdi burada
onu koruyacağıma güveniliyordu. Gerçekten bir şey olmasından
korkmuyordum, daha çok insanları hayal kırıklığına uğratmaktan
korkuyordum.

İnsanlar bana inandıklarında, onlara haklı olduklarını göster-
mek istiyordum. Motivasyonum yüksekti, kararlıydım ve bir he-
def belirlediğimde onu başarırdım. Ama bu işte o güvenin hiçbirini
hissetmiyordum ve beni en çok strese sokan da buydu.

Binanın kapısına uzanıp çekiştirdim. Olmadı. İttim. Yine ol-

madı. Kafam karışmış bir halde orada durup kaşlarımı çatarak yeni kırıksıklıklara neden olacak kadar yüzümü buruşturdum ve binanın etrafında dolanarak başka bir giriş aramaya başladım. Hiçbir şey bulamadım.

Güvenlik ofisinin numarası bende yoktu, sadece Jim'in telefonu vardı. Rob bana onunkini de vermişti ama e-postayı kapatmış ve küçük bir sürtük gibi kaydetmeyi reddetmiştim.

Kapıya doğru geri adım atarak cam bölmeye üç kez sertçe vurdum ve kıpırdanarak etrafıma bakındım. On dakika gibi gelen bir süre ve birkaç kez daha vurduktan sonra kapı nihayet açıldı.

Diğer tarafta duran adam da benim gibi giyinmişti ama kesinlikle daha iyi görünüyordu. Hollywood'un eğitim kampı çavuşu havası vardı, tabii bana sırtıması hariç.

"Sen Madison olmalısın. Umarım burada uzun süredir beklemiyorsundur. Ofiste oturmuş, geldiğini haber vermeni bekliyordum." Geçmeme izin vermek için kenara çekildi.

"Hayır, efendim, sadece birkaç dakika. Aslında bende ofis numarası yok, o yüzden kapıyı çok çaldım." Küçük bir kahkaha attım. "Yine de şimdi numarayı memnuniyetle alırım."

İş konusunda kendimi daha rahat hissetmeye başlamam uzun sürmedi. Eğitimcim endişelerimi anlıyor gibiydi ve bana bir görevi nasıl başarabileceğimi göstermek için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını biliyordu.

Öncelikli görevim şirketin arabasıyla kampüsün çevresini dolaşmak ve ardından park edip yaya devriyeye başlamak olacaktı. Bana her binayı gezdirdi, ışıkların nerede olduğunu gösterdi ve neleri kontrol etmem gerektiğini açıkladı. Tüm bunlar tamamlandıktan sonra, bir sonraki gözetim turunun zamanı gelene kadar ofiste oturmakta özgürdüm.

Genel olarak, korkularımın hafiflemesine önemli ölçüde yardımcı olmuştu ve kendimi çok daha hazırlıklı ve donanımlı hissetmemi sağlamıştı. Kampüste kalma konusunda ısrarcı davranan

biriyle nasıl başa çıkacağım konusunda hâlâ endişeliydim ancak o duruma gelirsem halledeceğimi düşünüyordum.

Eve vardığımda bitkindim. Altı saatin sonunda çoktan yorulmaya başlamıştım ve bu ailemin evine gitmeden önceydi. Garsonluk yeterli miktarda yürümeyi gerektiriyordu hatta bazı geceler çılgınca. Ama bir üniversite kampüsündeki her binanın etrafında, içinde ve çevresinde defalarca devriye gezmek çok fazla yürümeyi ve çok fazla merdiven çıkmayı gerektiriyordu.

Sonra Jamie'yi görmek için uğradığımda, onunla yeni bumerangını fırlatmamı istedi. Çikolatalı kurabiye yemek için içeri girdiğimizde ayaklarım ve bacaklarım ağrıyordu.

Şimdiyse araba yolunda oturuyor, kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum; yarın uyandığımda daha da kötü hissedeceğimin bilincindeydim. Ama gitmem gerekiyordu, üstümü değiştirip geri dönmek için sadece beş dakikam vardı.

Zavallı kıcımlı araçtan dışarı sürüklerken izlendiğimi hissettiğimde sesli bir şekilde sızlanıp söyleniyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve etrafımdaki hava neredeyse yoğunlaşıp üzerime bastırdı. Kim olduğunu zaten biliyordum. Uzaktan hissedilebilecek kadar yoğun bir bakışa sahip olan tek kişi.

Garrett, Nova'sının kaputunu kaldırmış ve omzuna bir bez atarak üzerine eğilmişti. Üzerinde her zaman olduğu gibi beyaz uzun kollu bir tişört ve kot pantolon vardı. Kollarını iki yanına uzatıp ağırlığını verdikçe kasları esniyordu.

Gözlerini dikmiş bana doğru bakıyor, beni inceliyordu. Bir erkeğin bana pervasızca, umursamadan bakması tüylerimi diken diken etmeliydi ama ben de aynısını ona yapıyordum. Hiçbir zaman arabalardan anlayan biri olmamıştım, bir arabayı diğerinden ayırt edemezdim ama onu ön tarafa eğilmiş görmek bende bir fotoğraf takvimi alma isteği uyandırdı... ya da bir İngiliz anahtarı ve pense.

Gözleri yüzümden ayrıldı, sanki kırık bir bacakla ya da başka bir şeyle gelmemi bekliyormuş gibi vücudumda gezindi. Elde et-

tiği bulgulardan tatmin olunca bakışları tekrar benimkilere kaydı ve bir an için rahatlamış göründüğünü düşündüm. Ama bu ifade hızla kayboldu ve yerini her zamanki gibi gergin dudaklarına bıraktı.

Ona sessizce başımı sallayarak selam verdim ve hızla uzaklaştım, artık üstümü değiştirmek için sadece üç dakikam kalmıştı.

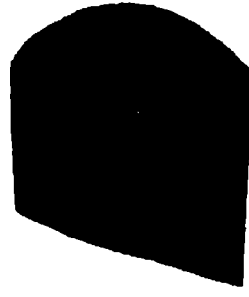
Akıl sağlığım için üzücü ama gözlerim için şanslı bir şekilde, evimde geçirdiğim birkaç dakika boyunca bir santim bile kıpırdamamıştı. Köpekleri işemeleri için dışarı çıkarmam gerekti ve bu birkaç dakikamı daha aldı, bu yüzden dışarı koştum ve anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

Ve sanki lanet olası bir komedide yaşıyormuşum gibi, sonunda anahtarları elime aldığımnda çok hızlı hareket ettim ve onları yere düşürdüm. Ağzımdan çıkan küfürler hiç de zarif ya da çekici değildi.

Onları betondan kaptım, cipime ulaşmak için döndüm ama Garrett'ın yaklaştığını, ellerini ceplerine soktuğunu ve beni izlediğini fark edince aniden durdum.

Garip bir şekilde merhaba dedikten sonra kendimi onun baskıcı varlığını görmezlikten gelmeye zorladım ve araca atladım. Ben geri geri giderken hâlâ aynı pozisyonda duruyor, o ürkütücü yoğunluğuyla beni izliyordu. Kaşları çatıktı.

Ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama umarım bir an önce aklım başına toplayıp bana bakmayı keserdi çünkü görünüşe göre o bakarken nasıl mantıklı bir insan gibi davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM

8

Haklıydım. Uyuduktan sonra kendimi daha da kötü hissettim. Bir insanın her gün nasıl birkaç kilometre koşabildiğini anlayamıyordum. Tek yaptığım normalde yürüdüğümünden daha fazla yürümekti –artı merdiven çıkmak, çok fazla merdiven– ve her noktam ağrıyordu. Kemiklerim, beynim, gözlerim. Vücudumu saran yağ tabakasının bile sızladığına yemin edebilirdim.

Dün geceki vardiyam, oynanan maç yüzünden delicesine yoğundu ve eve uzun zamandır getirmediğim kadar bahşiş getirmiştım.

Zaman zaman sarhoş müşterilerin bahşiş vermeyi unuttukları oluyordu ama çoğu zaman gerekenden çok daha fazla bahşiş veriyorlardı. Genellikle sayamayacak kadar sarhoş oldukları için ya da beni yatağa atmak istedikleri için.

Her iki durumda da cebim için iyiydi ama aynı zamanda saat birden sonra çalıştığım anlamına da geliyordu.

Layla'ya mesaj atıp vardiyamın geç biteceğini hissettiğimi söylediğimde, fazladan bir saat uyuyabilmem için bu sabah Jamie'yi almayı teklif etmişti. Tanrı o kadını korusun, buna gerçekten ihtiyacım vardı. Ona sağlam bir şişe şarap ve belki de bir erkek strip-tizci borçluydum. O her ebeveynin ihtiyaç duyduğu türden bir ortaktı.

Yorganımın altında komadaymışçasına yatan köpeğimin üzerine yuvarlanarak yataktan çıkarken bir yandan da sızlanıyordum. Eğer bu benim ne kadar formdan düşmüş olduğumun işareti değilse, ne olabilirdi emin değildim.

Aptal bir hamur topağı gibi banyoya doğru ilerledim, duşu açtım ve ısınmasını beklerken tezgâhın üzerine uzandım.

Pijamalarımı çıkarıp sıcak suyun altına girdim ve saunaya benzer sıcaklığın hem ruhuma hem de yüzüme biraz canlılık getirmesini umut ettim. Gözlerimin altındaki halkalar, onlara isim vermeyi düşündüğüm noktaya kadar resmen kalıcı ikametgâh kurmuşlardı.

Duş başlığının altında hareketsiz beş dakika geçirdikten sonra rutinime devam ettim. Kıvrıcık saçlı bir kız için bu rutin şöyle bir şeydi: Saça krem sür, tekrar krem sür, biraz daha sür, şekillendir.

Çok zaman alıyordu ama yıllar önce öğrenmiştim, buklelerime birkaç dakika fazladan bakım yapmak, “Evet kızım, işte böyle” demekle yeni kralları olarak hayvanların bana boyun eğmesi arasındaki farktı.

Islak yelemi başımın üstündeki tişörte sararak üzerimi değiştirmek için dolaba yöneldim ve dizime kadar uzanan siyah bir elbise giydim.

Omzumu neredeyse yerinden çıkarırcasına geriye uzanıp fermuarını çektim, ardından ince beyaz bir kemeri belime taktım ve renk katmak için sarı bir hırka aldım. Yerleri eşeleyerek en sevdiğim siyah babetlerimi buldum. Ağrıyan kırımın bugün topuklu ayakkabı giymesine imkân yoktu.

Annemin bana öğrettiği gibi: Eğer kendini bok gibi hissediyorsan, en azından güzel giyindiğinden emin ol çünkü öyle görünürken kendini berbat hissetmek çok daha kolaydır. Ben de kendimi aksine ikna etmek için saçlarımı düzgünce kurutmak ve makyaj yapmak için gerekli zamanı harcadım.

Kendime baktım ve “bunu yapabilirim” gülümsememi dene-

dim ama çabucak düştü. Buna ben bile inanmadım ve Jamie'nin makyajının gizleyemediği yorgunluğumu görmek için evde olmadığına sevindim.

Gerçekten ne kadar yorgun olduğumu görmesini engellemeye çalışıyordum ama bazı günler bu gerçekten çok zor oluyordu. Kendimi başka türlü hissediyormuşum gibi davranma çabasına sokmanın beni daha da bitkin hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Sevdiğiniz insanların yanında bir maske takmak çok yorucuydu. Öğrendiğim en zor derslerden biri, değer verdiğiniz biri sizin yanınızda kolayca duygularını maskeleyebiliyorsa, ilişkinize sizi inandırmaya çalıştıkları kadar yatırım yapmadıklarıydı. Herkes bir noktada acısını saklardı ama önemli olan birinin sizden bir şeyleri ne *sıklıkta* ve kadar *kolay* bir şekilde saklayabildiği idi. Kapıyı arkamdan kilitleyerek merdivenlerden indim, rüzgâr üzerine çarparken hırkama sarıldım ve düğmeleri olmasını diledim. Önceki paltomun sonunda eceliyle ölmesi nedeniyle yakında bir palto almak için biraz para harcamam gerekecekti ama bu konuyla başka bir gün ilgilenecektim.

Garrett'ın dışarıda olduğunu fark ettiğimde henüz onun verandasını görecektik kadar uzaklaşmamıştım. Düşüncelere dalmıştım ve hemen fark etmemiştim ama hafif bir *rock* müzik çalıyordu. Nihayet aracıma yaklaştığımda ve ön kapısını tam karşıdan gördüğümde, oradaydı.

Ön basamaklarda oturmuş, eğilmiş, dirseklerini büküp dizlerine dayamış, başı dizlerinin arasında ağır ağır sallanırken, bir eliyle ensesini tutuyor, diğer eliyle de yakmadığı sigarasını tembelce salıyordu. O da benim gibi bitkin görünüyordu.

Müziği bangır bangır çalmıyordu ama belli ki adımlarımın sesini bastırmıştı ve dışarıda olduğumun farkında değil gibiydi. İlk defa inceleme fırsatı bulan ben oldum.

Akıllıca olan, cipime atlayıp Garrett'ın kötü ruh haliyle yüzleş-

meden işe zamanında gitmekti ama tereddüt ettim. O kötü aylarda kaç kez dışarıda oturup konuşacak bir arkadaş dilemiştim? Birinin –herhangi birinin– yardıma ihtiyacım olduğunu görmesini ve bana yardım etmesini dilemiştim?

Çantamı kaputun üzerine bırakarak ona doğru yürüdüm ve bacaklarından birkaç adım ötede durdum. “Garrett?”

Başını öyle bir hızla kaldırdı ki içgüdüsel olarak geri adım attım, sendeledim ve neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Kendimi toparladığımda yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve kaşlarım çatmasını ya da bana kaybolmamı söyleyen sert bir söz söylemesini bekledim ama ikisini de yapmadı.

Önce yüzüme odaklanan gözleri aşağı indi, vücudumun her kıvrımını okşadı ve sonra bacaklarımda oyalandı. Altdudağını ısır-
dı ve ela gözleri yavaşça yukarı doğru yol alırken acele etmedi.

Yanaklarıma basan sıcaklık, soğuk rüzgârla çelişerek içime yayıldı ve ürperdim. Vücudumun her santiminde tüylerim diken diken oldu ama soğuktan değildi.

Kesik kesik bir nefes alarak tekrar denedim. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biliyorum arkadaş falan değiliz ama işe gidiyordum ve seni burada otururken gördüm. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.”

Adamın yüzünde bir anda şaşkınlık belirdi ve bir saniye içinde kayboldu ama hiçbir şey söylemedi. Sigarasını parmaklarının arasında ileri geri yuvarlayıp beni izledi. Dolgun dudaklarının ardında dönen düşünceleri görebiliyordum ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi aptal gibi ve rahatsız olmuş hissederek ayağımın üzerinde kaydım. Beni istememesi ya da geveze olması bir şeydi ama düzgün bir insan olmaya çalışırken yüzüme karşı beni görmezlikten gelmesi beni sinirlendirmişti.

Bir adamın bana bu şekilde davranmasına çok uzun süre katlanmıştım, buna daha fazla devam etmeyeceğime de emindim.

“Bak, benimle bir sorunun varsa yüzüme karşı söyle. Beni görmezlikten gelmek çocukça ve bu yaşta bundan daha olgun olduğunu düşünmek istiyorum. Ben ahlaksız bir kadın değilim, sadece nazik olmaya çalışıyordum. Seninle ilgilenmiyorum ve buna penisin de ceplerin de dahil.”

Dudakları aralandı ve dili yanağının iç kısmına doğru itildi. Gerçekten dinliyor muydu yoksa onu kızdırıyor muydum emin değildim ama daha bitirmemiştim.

“Davet edilmeden buraya geldim, bu yüzden suç bende. Güven bana, bir daha olmayacak. Ama bu yargılayıcı tavırların bana göre değil. Bunu herkesten yeterince görüyorum, kendi evimde buna hiç ihtiyacım yok.”

Kollarımı kavuşturdum. “Ya devamlı samimi oluruz ya da hiç konuşmayız ama şu bir sıcak bir soğuk olayını bırakman lazım. Ya medeni olacaksın ya da tamamen siktir olup gideceksin... Hangisi peki?”

Boynuma kadar tüm yüzüm kızardı ve göğsüm kabarıp inmeye başladı. Ama ondan nasıl bir tepki alacağımı ya da alamayacağımı düşünürken, sigarasını bırakıp verandadan atlamasını beklemiyordum.

Bir saniye önce ellerim kalçalarımın ona bakıyordum ve bir saniye sonra sadece bir adım ötemde, tepemde yükseliyordu. Adrenalin damarlarımdan hızla akmaya başladı ve birkaç adım geri çekilme dürtüsüyle savaşıarak doğruldum.

Onun yerine yerimde durdum, göz temasını korumak için başımı eğdim ama yüzüme bakmıyordu. Gözleri boynuma odaklanmıştı, çenesi yukarı kalkmadan önce kenetlendi ve beni olduğum yerde dondurdu.

“Haklısın.”

Bakışlarım ağzının gerçekten de benimle konuşmak için açıldığını teyit etmek için dudaklarına kaydı. “Ne?”

“Haklısın. Götlük ettim.”

O lanet dudaklara takılıp kalmıştım, köşesinin kıvrılıp sırtmaya başlamasını izliyordum ve kendi ağzıma hiç dikkat etmiyordum. “Bunu yazılı olarak alabilir miyim? Belki kapıma güzel bir not bırakırsın?”

Güldü, doğrudan göğsünden çıkıyormuş gibi görünen karanlık bir sesle. Ses daha kulaklarımla sevişmeyi bitirmemişti ki ben onu tekrar duymak istedim.

“Seni suçladığım için özür dilerim...”

“İşsiz, torpilli, fazla bakım gerektiren bir sürtük olduğum için mi?” Kirpiklerimi kırıştırarak ve kalbimin düzensiz atışlarını duymamasını umarak gülümsedim.

Başını eğip dudaklarını içeri doğru yuvarladı. Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim ve eğer bilmeseydim, gülümsememek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim.

Elimi uzattım. “İşte, seninle orta yolu bulacağım. Seni para için becermeyeceğime söz vereceğim ve sen de bana ateşte yanmamı umuyormuş gibi bakmayı keseceğine söz vereceksin.”

Bu sözleri söylediğim anda zamanı geri sarmak ve onları tekrar içime çekmek istedim. Yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutarak, gözlerimin içimdeki acıyı ele vermemesi için dua ettim.

Tek bir kaşını kaldırdı, uzattığım elimi kavradı ve kendi eliyle sardı. Kavrayışı sıkıydı ve avucundaki nasırların hafif sürtünmesi içime bir ürperti gönderdi.

“Biraz sıcaklık hoşuna gitmez mi, Madison?” Lanet olsun.

Adamın kalın sesinin ismimin hecelerini okşayışı karşısında mini bir orgazm yaşadığımdan oldukça emindim ve bu en hafif tabiriyle şoke ediciydi. En son ne zaman bir erkeğin bende bir sorun olduğunu düşünmeye başladığım noktaya kadar benden fiziksel bir tepki aldığını hatırlamıyordum.

Eski kocam istediğinde seks yapardım ve hoşuma giderdi ama insanların tarif ettiği heyecan ya da zevki hiç hissetmemiştim. Her zaman daha sonra gizlice kaçmak ve işi kendim bitirmek zorunda

kalmıştım. Ama onun sözleri ve bana bakışı karşısında içimde oluşan sıcaklığı inkâr edemezdim.

Sorusunu düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. “Hoşuma gider ama en iyi sıcaklığın kendi ateşimden geldiğini fark ettim, bir erkeğinkinden değil.”

Burun delikleri genişledi, eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve bir anlığına öne doğru kayar gibi oldu. Elimi çekip kavrayışından kurtardım, buz anında sıcaklığın yerini aldı.

Alaycı yorumların hepsi eğlenceli ve hoştu ama bundan daha fazlası olduğuna onu inandırmak yanlış olurdu, özellikle de onu servet avcısı bir fahişe olmadığımı ikna etmişken.

Gerçek şu ki, kimseyle bir ilişki kurmakla ilgilenmiyordum ve rasgele bir şey yaşamak da istemiyordum. Ellerimi güvenli bir şekilde koltuk altlarına sokarak geri çekildim. “Seninle gerçekten tanıştığıma memnun oldum Garrett...”

“Rowe.”

“Garrett Rowe. Ama gerçekten işe gitmem gerekiyor. Arkadaş mıyız?”

Geri çekilişimi izledi, sıkılı yumruğunu yanına indirdi ve başını eğerek yarım bir onay işareti yaptı.

“Arkadaşız.”

BÖLÜM

9

Market alışverişi şeytanın en sevdiği aktiviteydi. Asansör müziği ve mısır gevreği kutularıyla kaplı kendi kişisel cehennemim gibiydi. Biri bana bundan hoşlandığını söylese, hiç tereddüt etmeden onun gizliden gizliye bir seri katil olduğunu düşünürdüm.

Bundan ciddi anlamda nefret ediyordum ve bu nefretim tek başıma evden ayrılıp yardım için başvurmak zorunda kaldığımda daha da arttı. Çünkü ne kadar iyi giyindiğim ya da ne kadar tatlı olduğum önemli değildi, yardım kartımı çıkardığım anda insanların tavırları değişiyordu.

Bu aşağılayıcı ve sinir bozucuydu. Beş dolardan daha az olduğu için dondurulmuş bir yemek satın almak mı? Ben tembel bir ebeveyndim. Ev yapımı bir yemeğin malzemelerini karşılamak için yardıma mı başvurmalıyım? Sistemi kötüye kullanıyordum. Alsam da lanetliydim, almasam da.

Jamie'yle cipi yükleyip dükkândan çıktığımızda kendimi kaybetmek üzereydim. Bir orkestradan video oyunu temalı bir şarkı çalan müziğinin sesini açarak, cahil bakışların ve yorumların kalıcı ekosuna odaklandım. Stres yapmam, aşırı analiz etmem ve kendimi sorgulamam için kendime tam altmış saniye tanıdım, sonra da bunları kafamdan silip attım.

Arabayı evin önüne çekerken dikiz aynasına baktım, Jamie'ye akşam yemeğinde ne istediğini sormayı planlamıştım ki öne düş-

müş bir kafa ve açık bir ağızla karşılaştım. Sızmıştı. Park ettim ve kapıyı olabildiğince sessizce iterek açtım.

Jamie şekerleme yapmayı yıllar önce bırakmıştı, bu yüzden arabayla şehri geçerken uyuması için iyice yorgun düşmüş olması gerekiyordu. Ben cipi boşaltırken birkaç dakika daha uyumasını umdum.

Layla yakında evde olacaktı ve onu dürtüp yeniden canlanmasını sağlamakta hiç zorlanmayacaktı. Son zamanlarda “çıkmadığı” adamlarla müzik yapmak için sık sık dışarı çıkıyordu, bu yüzden Jamie ikimizin de evde olmasından memnun olacaktı.

Akşam için heyecanlıydım çünkü geçen hafta derslerimde ilerlemiştim ve bu gece birkaç makale okumaktan başka bir şey yapmam gerekmiyordu. Dinlenebilecek ve sadece takılmanın tadını çıkarabilecektim.

Bagaj kapağını açtım, sessizce kaldırdım ve karşımdaki torbaların sayısına bakarak dudak büktüm. Haftalık alışveriş yapacak vaktim yoktu, bu yüzden para gelir gelmez birkaç haftalık yiyecek alırdım. Sadece bir ya da iki kez gitmek kolaydı ama hepsini taşımak kesinlikle can sıkıcıydı.

Tek mantıklı seçimi yaparak alabildiğim kadar poşet aldım ve onları kollarımdan aşağıya bir tembel hayvan sürüsü gibi yığdım. Derin bir nefes aldım, kollarımı havaya kaldırdım ve poşetler kemiklerimi dilimliymiş gibi hissettiğimde bir dizi “siktir, siktir siktir” mırıldanarak kapıya doğru hızlıca yürüdüm.

Kıpkırmızı kollarımı tutarak ikinci tur için geri dönmeden önce onları olabildiğince dikkatli bir şekilde kapıya bıraktım. Sadece beş git gel daha yapacaktım. Önemli değildi.

“Yardım ister misin?”

Dönerken başımı pervazın kenarına çarptım. Gözlerim sulandı ve başımı ovuşturarak eğlenen bir çift göze baktım. Ateşkesten bu yana neredeyse bir haftadır Garrett’i ne görmüş ne de onunla konuşmuştum ve onu görmek içimde bir heyecan yarattı. Birkaç

adım ötede durmuş, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, siyah kapüşonlu kazağının içinde hiç de adil olmayan bir şekilde iyi görünüyordu.

“Hayır, hallederim. Yine de teşekkürler.”

“Emin misin? Görünüşe göre yardımcın yok.”

Jamie’nin baygın haline bakarak gülümsedim. Onun bu kadar derin uyumasını hep kıskanmıştım.

Garrett’in bakışları benimkileri takip etti. “Kaç yaşında?”

Gerildim. Elimde değildi, bu tepki doğamda vardı. “Sekiz.”

“İyi bir çocuğa benziyor,” dedi iki eline de birkaç poşet alarak.

“Ah, gerçekten bunu yapmana gerek yok.” Ellerimi havaya kaldırıp bir sokak kedisini kovar gibi salladım. “Gerçekten, sorun yok.”

“Sorun olmadığını biliyorum, bu yüzden yapıyorum.” Etrafımda dolanarak ön kapıma yöneldi ve omzunun üzerinden, “Komşuluk yapıyorum, Madison, şu bir sıcak bir soğuk olayını gerçekten bırakmalısın,” diye seslendi.

Burnumu kırıstırıp dudaklarımı yukarı doğru kıvırdım. Sanırım konuşmadığı zamanları daha çok seviyordum. Her şeyi onun yapmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, alabildiğim kadar çok poşet aldım ve olabildiğince küstah bir şekilde verandaya doğru yürüdüm.

Başını iki yana salladı ama tek kelime etmeyecek kadar akıllıydı. Son seferden sonra onu yine kovmaya çalıştıysam da inatçı adam yerinden kıpırdamayı reddetmişti. “Onları içeri taşımana yardım edeyim.”

Elinde bir ton yiyeceklerle orada dururken çok ciddi görünüyordu ama daha önce de güzel bir yüz ve nazik jestlerle kandırılmıştım. Onu içeri davet edersem, Jamie uyanıp içeri girmediği sürece bağırdığımı duyacak bir kişi bile olmadığını farkındaydım.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü ifadesi yumuşadı. “Sadece medeni olmaya çalışıyorum, art niyetim yok. Servet avcısı da değilim.”

Yersiz bir kahkaha attım ve tereddütlerime ve genel sağduyuma rağmen yenilgiye uğradım. “Tamam ama Rugpants bacağını koparırsa benden yardım isteme.”

“Rug ne?”

Kapımı iterek açtım, içeri girip en yakın ışık düğmesini çevirdim ve torbalarımı geri alıp Garrett Rowe’u evime soktum.

Sadie önce Layla’nın yatak odasının köşesinden koşarak geçti, ben de yana doğru kayıp ona çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Garrett’a doğru ilerledi, bacaklarını koklayıp poposunu ona doğru sallarken Garrett da ona çarpmadan poşetleri tezgâhın üzerine koymaya çalıştı.

Ellerini serbest bırakarak başını sevmek için aşağı uzandı. “Bu Rug... erkek mi?”

Sesi havaya karıştığı anda yatak odamdan boğuk bir havlama sesi geldi ve kıkırdadım. “Rugpants ve hayır, o Sadie.”

Köpeğim salona girdiğinde havlamalar hırlamaya dönüştü, güdük bacakları onu davetsiz misafirin yanına götürebilmek için çok çalışıyordu. “*Bu Rugpants.*”

Onu da aynı şekilde sevmek için eğildi ama Rugpants hırladı, tüyleri sırtında kabardı. Ona yapmayacağımı söylemiş olmama rağmen özür dilemek ve onu tutmak için öne çıktım ama gülerek beni şaşırttı. “Büyükannemin uzun tüylü bir *dachshund*’ı vardı. Çok cesurlardır.”

Onu kucağıma aldım ve kızgın gövdesini göğsüme bastırdım. “Evet, havlıyor ama ısırıyor. Hadi, Sadie.” Rug’ı ayaklarımın dibine oturatarak yan kapıya dayandım ve ikisini de dışarı çıkmaya zorladım. Hâlâ havlıyordu ama en azından daha az kulak tırmalayıcıydı.

Arkamı döndüğümde Garrett’ın gözleri yavaşça oturma odasında gezinip veranda kapımı inceliyordu. “Güzelmış.”

Ona torbaların geri kalanı için kapıya dönmesini işaret ettim. “Seninkinin aynısı, sadece tersi sanırım.”

“Öyle ama burası daha ev gibi.”

Göstermemeye çalıştım ama bu yorumu kalbimi ısıttı. Yıllardır Jamie’ye bir yuva vermekten başka bir şey istememiştim. Bir başkasının bunu başardığını düşündüğünü duymak içime güneş gibi doğmuştu. “Teşekkür ederim.”

Kanepenin yanındaki iplik sepetine ve yarısı bitmiş battaniyeye doğru başını salladı. “Örgü mü örüyorsun?”

“Tığ işi ama evet. Gerçi artık eskisi kadar yapmıyorum.”

Onaylarcasına mırıldandı ve dudaklarının kenarının seğirdiğine yemin edebilirdim. “Neden sen gidip onu uyandırmıyorsun, ben boşaltmaya başlarım.”

“Ah, hayır, sorun değil...”

“Biliyorum, Madison. Bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum ama ben buradayım ve yapacak başka işim yok. Bırak da yardımımı bitireyim, sonra da yakandan düşerim.”

Ensemi ovdum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Arkadaşça davranıyordu, muhtemelen daha önceki pislik tavrını telafi etmeye çalışıyordu. Bu kadar kötümser olmayı ve herkesin berbat olduğunu düşünmeyi bırakmalıydım. Ev arkadaşım olduğunu ve oğlumun dışarıda olduğunu biliyordu. Hiçbir şey yapmayacaktı.

“Pekâlâ, teşekkür ederim.”

Makarna kutusunun üzerinden bana baktı. “O kadar zor muydu?”

Ona ters bir bakış attım. Hiçbir fikri yoktu. Yardıma ihtiyacım olduğunda ya da yardım istediğimde bunu itiraf etmekten nefret ederdim. “Hemen dönerim.”

Jamie cipten bir sümüklüböcek gibi indi ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sabah insanı değildi ve bu genel tanım uyandığı her an için de geçerliydi. “Neden bu kadar bitkin hissediyorsun, dostum? Zor bir gün müydü?”

“Pek sayılmaz. Sadece dün gece iyi uyuyamadım.”

Kaşlarımı çattım. Bu sabah herhangi bir şeyden bahsetmemişti. Aaron’la olanlardan hemen sonra kâbuslar görmeye başlamıştı

ama uzun zamandır kâbus görmediğini düşünüyordum. Sormak isteyerek ona baktım ama inkâr edip geçiştireceğini biliyordum. Bu yönüyle bana çok benziyordu.

Ben de bunun yerine onu neşelendirmeyi tercih ettim. “Layla her an eve gelebilir. Akşam yemeği hazırlarız, sonra da oyun gecesi yaparız. Nasıl?”

Verandaya çıktığımızda gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Ne kadar süre oynayabileceksin?”

Kapıyı açık tutarak göz kırptım. “Ne kadar istersen, dostum. Bu gece ders çalışmam gerekmiyor.”

Sırt çantasını yere bırakıp döndü, gözleri parlıyordu. “Gerçekten mi?”

“Kız sözü.” Başının üzerinden torbaları boşaltmayı bitirmek üzere olan Garrett’a baktım. İçeri girdiğimiz andan beri bizi izliyordu ve göz göze geldik.

“Hey, dostum, komşumuz Garrett’ı hatırlıyor musun?”

Jamie telaş içinde işaret ettiğim yere baktı ve mutfağımızdaki iri cüsseli adamı görünce küçük sırtını bana yasladı.

“Neden bizim evimizdesin?” Soru sorar gibi söylemişti ama ses tonu daha çok Garrett’ın gitmesini emrediyormuş gibi geldi.

“Beni alışveriş poşetleriyle uğraşırken gördü ve yardım etmeyi teklif etti.” Yüzünü görebilmek için etrafından dolandım. Öfkeli görünüyordu ama bunun altında bir endişe yatıyordu.

“Ben bunun için varım.”

“Haklısın, özür dilerim. Bir dahaki sefere seni uyandırırım.” Alnına kocaman, şıpırtılı bir öpücük kondurdum. “Ama bütün torbaları sana taşıtaçağımı bil.”

Mutfağa girdim, Jamie de peşimden geliyordu ve başımı eğerek Garrett’a baktım. Sorduğu kaba soru için özür dileyip Jamie’yi utandırmayacaktım ama Garrett’ın onun kötü bir niyeti olmadığını anlayacağını umuyordum.

Gözleri benimkileri taradı, nasıl vereceğimi bilmediğim bir ce-

vap arıyordu. Sonunda ağzını açtığında benimle konuşmadı. “Şuradaki oyun sistemini fark ettim. İyi oynuyor musun?”

Jamie kibirle cevap verdi: “Evet.”

Çocuğumun kendisinden açıkça hoşlanmamasından zerre kadar etkilenmeyen Garrett başını salladı. “Benim evde de var ama bundan değil. Gençliğimden beri bunlardan birini görmemiştim.”

Hakkını vermeliydim, söylenecek en doğru şeyi bulmuştu. Jamie’nin gözleri parladı, heyecanı ve ilgisi kızgın kalma kararlılığıyla savaşıyordu. Jamie video oyunları ile ilgili her şeyi severdi.

Babam birkaç sisteme sahipti ve ziyarete geldiğinde her zaman oyun oynar ya da video izlerlerdi. Garrett’inkini sormak istiyordu, kelimeler dudaklarından dökülmeye çalışıyordu.

Garrett bir şekilde oğlumun yüzündeki huzursuz ifadeye gülmemeyi başardı ve ona merhamet etti. Tezgâha yaslandı ve Jamie’ye oyun zulası hakkında her şeyi anlattı.

Aldıklarımı yerleştirirken konuşmalarını dinledim ve Jamie gönülsüzce çözülüp komşumuzu ayrıntılar için didiklerken gü-lümsedim. İşim bittiğinde, köpeklerin içeri girmeye hazır olup olmadığına bakmak için yanlarına gittim ve o sırada ön kapı açıldı.

“Sürtük! Acıktım, nerede benim... Ah. Şey, merhaba.” Layla’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarını ısırırken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. “Mads, evde bir adam var.”

Yanaklarımı şişirip nefes verdim. “Evet, bu Garrett. Onunla tanışmıştın.”

Bir elini kaldırarak beni durdurdu. Çantasını kapının yanına bırakıp ayakkabılarını çıkardı ve parmağıyla onu işaret etti.

“Dur bakalım, sana güzel bir ambalaja saklanmış sürtük gibi bir şey diyen o değil miydi?” Yüzünü buruşturdu, gözleri Jamie’ye kaydı. “Sülük demek istedim.”

Ona öfkeyle baktım ve Jamie ona tekrar kısılmış gözlerle baskarken Garrett’in kıpırdandığını görebiliyordum.

Sorusunu duymazlıktan gelip kollarımı kavuşturdum ve başımı geriye atarak tavana doğru baktım. “Garrett, bu Layla.”

“Karısıyım. *Cici annesi* de diyebilirsin.”

Duruşunu sertleştiren Garrett onun meydan okumasını kabul etti. “Karına sık sık sürtük diye seslenir misin, Layla?” Layla sırtarak gözlerini kırptırdı. “Onun için pek çok takma isim var ama hepsini şu anki ortamda dile getiremem.”

“Eğer bir yüzük takmazsan takma isimler hiçbir şey ifade etmez.” Garrett bana dikkatle baktı ve ben de homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

“Yüzükler materyalisttir ve özgünlükten yoksundur. Takma isimler özel ve kişiseldir,” diye karşı çıktı Layla. “Onun kusmuğunu temizledim, gözyaşlarını sildim, aynı yatakta uyudum ve o çocuğun karpuz gibi kafasını dışarı iterken elini tuttum.”

Garrett ellerini bozguna uğramışçasına kaldırdı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Yeterince adil.”

“Benim kafam karpuz gibi değil.” Jamie bir kenarda durmuş, sanki dünyanın en kötü hakaretine uğramış gibi ters ters bakıyordu. Layla’ya âşık olduğunu düşünürsek, muhtemelen öyleydi. Kendimi tutamayıp güldüm ve mutfağa giderken saçlarını karıştırdım.

“Eğer sidik yarışınız bittiyse, akşam yemeği hazırlamaya başlamam gerekiyor. Kalıp yemek yemek ister misin, Garrett?” Tezgâhın üzerinden ona baktım ve elimden gelen en dostça gülüşü sundum. Ben konuşmadan önce zaten bana bakıyordu ve sorduğum soruyla bakışları daha da parladı. Nate benim erkek bir arkadaşına sahip olmakla ilgili tek deneyimimdi ve birden çizgiyi aşıp aşmadığımı merak ettim. Ona asıldığımı mı düşünüyordu?

Yüzüm, dikkati karşısında ısındı. “Gösterişli bir şey değil, spaghetti yapacağım ve buharda sebze pişireceğim. Ama her zaman çok fazla yapma eğilimindeyim, bu yüzden kalabilirsin.”

Dirseklerini tezgâha yasladı. “Daha önce çok fazla spaghetti yapmayan birini tanıdığımı sanmıyorum.”

Güldüm. “Doğru.”

Küçük mutfakta tencereleri ve malzemeleri çıkarırken beni izledi. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, ben hallederim, sen gidip dinlen. Kablolu yayınımız ya da herhangi bir yayın hizmetimiz yok ama vestiyerde bir kutu dolusu film var.”

Dilini altdudağının iç kısmına bastırarak durakladı. “Jamie’yle bir oyun oynasam sorun olur mu?”

“Sorun değil...” diye söze başladım ama Garrett kapüşonunu başının üzerine çektiğinde beni karşılayan iki santimlik dümdüz karın karşısında duraksadım. Kapüşonunu bir bar taburesinin arkasına doğru attı ve gömleğini düzeltirken onu süzdüğümü fark etmemiş olmasını umarak bakışlarımı hızla kaçırdım.

Neyse ki küçük kulak misafirim Garrett’in sorusunu duymuş ve sevmediğine yemin ettiği komşusunun yanında başını sallıyordu. Göz devirip onu işaret ettim. “Onun kıcını tekmelediğinden emin ol.”

Jamie ciddiyetle başını salladı. “Yapacağım.”

Kıkırdayıp onları gönderdikten sonra kaşlarımı kaldırdım ve yüzünde “bana anlatman gereken bir şeyler var” ifadesiyle olan biteni izleyen Layla’ya baktım.

“Buraya gel ve yardım et.”

Ellerini kalçalarına koyarak dişlerini sıktı. “Ona kendin halledebileceğini söyledin.”

“Evet çünkü gelip benim için sebzeleri doğrayacaksın.”

Layla ava çıkmış bir aslan gibi mutfağa girdi, dirseğime kadar bulaşık suyuna batmışken beni köşeye sıkıştırdı ve kaçamadım. Söyleyeceği her neyse hoşuma gitmeyeceğini gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordum.

Beraber yemek hazırlarken, sonunda takıldığını itiraf ettiği

müzişyen Rick hakkında bana daha fazla şey anlattı. Benden başka vakit geçirmekten hoşlanacağı birini bulduğu için mutlu olmuştum.

Problem şuydu ki yeni ilişkisini kendi flört hayatımla ilgili beni kışkırtmak için bir bahane olarak kullanmış ve beni yine internetten flört etmeyi denemeye ikna etmeye çalışmıştı. “Düşüneceğim,” deyip geçiştirdim.

Yemek boyunca konuşmayı ona geri çevirebildim ve küçük bir rahatlama yaşadım. Hepimiz masada oturmuş, havadan sudan konuşuyor ve sonunda oyununda yenildiği için Jamie’ye takılıyorduk.

Spagettimi alıp bir dilim tereyağlı ekmeğin üzerine koyduğumda Garrett’in nasıl dehşetle baktığını hatırlayarak gülümse dim. Onu ağzıma atarken doğrudan göz teması kurmaya özen göstermiştim. Yemek konusunda ciddiydim ve spagetti sandviçleri evimin vazgeçilmeziydi.

Genel olarak harika bir akşam olmuştu ama Jamie duşa girer girmez Layla yanıma geldi. Garrett hâlâ evdeydi ama oturma odasındaydı; kumandaları topluyor ve sistemi kaldırıyordu. Ona uğraşmamasını söylemiştim ama bana aptalmışım gibi bakıp yine de yapmıştı.

“Ee...”

Ellerimle tavayı ovmaya devam ederek, “Ee, ne?” diye sordum.

Elini tezgâha vurup homurdandı. “İnternetten randevu! Bunu düşüneceğini söylemiştin.”

“Ve sen de buna inandın mı?” Gülererek eğildim ve duruladığım tavayı lavabonun üzerinde tutmaya çalışırken bir yandan da ocağın yanında bıraktığım havluya uzandım.

Kocaman bir el önümde belirdi ve barın üstünden tutup bana uzattı. Ona yarı gülümseyen, yarı yüzünü buruşturan bir bakış attım; bir yandan şükrediyor, bir yandan da konuşmamızı duymaması için oturma odasına geri dönmesini diliyordum.

Layla bir noktaya değinmeye kararlı bir şekilde dikkatini ona yöneltti. “Kaç yaşındasın, Garrett?”

“Otuz altı.”

“Tamam, yani biraz yaşlı. Peki hiç internetten biriyle tanıştın mı?”

“Bir kez.”

“Ve?”

Homurdandı. “Ve ne?”

“En azından yattınız mı?”

“Tanrım, Layla, bunu soramazsın.” Garrett’ın zihninde başka bir kadınla sevişirken canlanmasına ihtiyacım yoktu. Bir dakika, başka mı? Hayır, *herhangi biri*. Herhangi bir kadınla. Layla omuz silkti. O ve ben seksi hiçbir zaman aynı şekilde görmemiştik. O seksi, herkesin istediği zaman yapabileceği ve yapması gereken basit bir karşılıklı zevk aktivitesi olarak görüyordu. Bense özel bir şey olarak görüyordum. Hiç tek gecelik ilişkim olmamıştı. Aslında sadece iki erkekle yatmıştım ve ikisi de ciddi ilişkilerdi. “Sadece söylüyorum, bu senin için bir avantaj. Belki hayallerindeki adamla tanışırsın, belki de tanışmazsın. Ama en azından iyi bir gece geçirebilirsin. Tanrı biliyor ya, yorgun kışının buna ihtiyacı var.”

Havluyu tezgâha geri fırlatıp son tencereye uzanarak ona ters ters baktım. “Kesinlikle pas.”

İnledi. “Ruh eşin şu anda seni bekliyor olabilir ve sen bunun farkında bile değilsin.”

Bu beni güldürdü. “Hiçbir erkek bu dağılmış kadını beklemiyor. Benim bavulumun bavulu var. Bavullarım ve el bagajlarım, sırt çantalarım ve cüzdanlarım var. Lanet uçağın tamamı dolu. Bir erkek bu uçağa binmeye kalkışırsa düşeriz.”

Layla ellerini öne doğru savurdu, parmaklarını iki yana açarak her bir sözcüğünü belirginleştirdi. “İşte bu yüzden internetten biriyle tanışmak senin için mükemmel. Bir çocuğun olduğunu ve

çok çalıştığını açıkça söyle. Sadece tüm bunları kabul eden erkekler sana mesaj atacaktır.”

“Bir de beni yatağa atma niyetiyle dışarı çıkarmak isteyenler.” Bakışlarıma uymayan bir kahkaha attım ama Layla açıkça salladığım beyaz bayrağı kabul etmedi. Konuşmayı geçiştirmeye çalıştığımı biliyordu ve artık oyun oynamayacağına karar vermişti.

“Erkeklerden sonsuza kadar korkamazsın.”

Garrett’in görüntüsünün kafamın yan tarafında bir delik açtığının farkında olarak, yüzümü tamamen ona döndüm. “Erkeklerden korkmuyorum, Layla. Sadece biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Zaten çok yorgunum.”

“Yıllar oldu, Mads. Bizler sosyal yaratıklarız, yalnız olmak için yaratılmadık.”

“Ben yalnız değilim,” dedim ama sesim çabuk ve savunmacı çıkmıştı. Sesimi yumuşatıp, “Ben halimden memnunum,” dedim.

Başını iki yana sallayarak mutfaktan çıktı. “Hayır, Mads, değilsin. Sadece onun kazanmasına izin vermenin daha kolay olduğuna karar verdin.” Garrett’a veda etmek için elini kaldırdı ve koridora doğru döndü. “Jamie bu banyoda olduğu için ben senin duşunu çekeceğim. İyi geceler, Garrett.”

Sadie’nin arkasından yatak odasına gidişini izledim. Ev aniden çok sessizleşti, tek ses Jamie’nin banyosundan geliyordu. Gözlerim yandı ve yüzümü ne yapacağımı bilemedim.

Acımasız ve dürüst bir kadın olan Layla gerçek bir sürtük olabilirdi ama benim hakkımda nadiren yanılırdı. Onu çok seviyordum ancak bazen ona karşı bu kadar şeffaf olmaktan nefret ediyordum.

“Eve gitmeden önce sigara içmek için dışarı çıkacağım. Hadi gel, biraz hava almaya ihtiyacın var gibi.”

Bakışlarımı Garrett’a çevirdim, yüz hatlarımı inceledim ve

onun da bana aynısını yapmasına izin verdim. Bunu nasıl bildiğinden emin değildim ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. “Elbette. Jamie’ye nerede olacağımı haber vereyim.”

Önden gidip dışarı çıkabilirdi ama yapmadı. Bir elinde paketi, diğerinde kapüşonlusuyla beni bekledi. Kapıyı açıp kenara çekildi ve geçmeme izin verdi.

Sandalyeleri bir kenara bırakarak —çünkü ince plastiğin Garrett’in cüssesini kaldırabileceğinden emin değildim— merdivenlerden indim, dizlerimi göğsüme çekip serin havayı içime çektim.

Benden çok daha zarif bir şekilde yanıma oturdu. Beni zorlamadığı için minnettardım. Arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Orada ne kadar süre kaldığımızdan emin değildim ama yüzümü bir şey kaplayınca kendime geldim. Panikledim, aniden tekrar görebilmek için omurgamı dikleştirdim.

Yanımda hırıltılı bir kıkırdama duyuldu ve aşağı baktığımda Garrett’in kapüşonlusunu üzerime örttüğünü fark ettim.

“O kadar titriyorsun ki betonu sarsıyorsun.”

“Yok artık.” Ama güldüm, kıyafeti iyice aşağı çektim ve bacaklarımı küçük bir koza gibi içine soktum. Sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Sonunda ayağa kalkıp bana iyi geceler dilediğinde, garip bir şekilde rahatlamış hissederek gidişini izledim.

Jamie’ye kitap okuyup yatağa girdikten sonra iki şey netleşti. Birincisi, bir erkeğin kıyafetleri içinde uyumaktan olması gereken den çok daha fazla keyif alıyordum ve ikincisi, dışarıda oturduğumuz süre boyunca hiç sigara yakmamıştı.

BÖLÜM

→ 10 ←

Yataktan fırladım, Rugsy'nin ödü koparken çalar saatime bakmak için başımı çevirdim.

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Yanımda açık duran ders kitabı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Alarmımı kurmadan önce uyuyakalmıştım. Yine. *Kahretsin!*

Üzerimde sadece ödünç aldığım büyük beden kapüşonlum ve iç çamaşırım varken, aceleyle yatak odamın kapısını açıp Jamie'nin odasına doğru ilerlerken neredeyse düşecektim. Kapıyı içeri bakacak kadar araladım ve Layla'nın yan odada sızdığını hatırlayıp fısıltıyla, "Kalk dostum, çok geç kaldık!" diye bağırdım. Onun irkilerek uyandığını görünce odama koştum ve aynada kendime baktım. Tanrı bugün bana bakmak zorunda kalan herkese merhamet etmeliydi çünkü gözleri gerçekten cezalandırılacaktı. Saçlarım bukle bukle olmaktan çok kabarmıştı, bu yüzden kütüphaneci tarzı sıkı bir topuz yaptım.

Makyajı tamamen atlamayı tercih ederek kıyafetlerimi çıkardım ve gördüğüm ilk iş kıyafetini giydim. Diz hizasındaki kalem etek en azından beni biraz şekillendirdi ve leopar desenli, fırfırlı bluz da çok ihtiyaç duyduğum havayı kattı. Topuklu bile giyebildim. İşimi görürdü.

Rugsy'nin paytak yürüyüşünü takip ederek oturma odasına

doğru ilerledim ve Jamie'nin kapısını tekrar çaldım. "Jamie, giyin, gitmeliyiz!"

Kapısı hızla açıldı. "Ben hazırım. Ne oldu?"

"Özür dilerim, bir şeyler okurken uyuyakalmışım ve alarmı kurmayı unutmuşum. Sanırım hâlâ birkaç tane acil durum meyveli çöreğimiz var. Git saçını tara ve dişlerini fırçala ben de sana bir paket getireyim."

Telefonumdan saati kontrol ettim. Okula en az on beş dakika geç kalacaktı, bu da benim işe daha da geç kalacağım anlamına geliyordu. Bir küfür savurup Evaline'i aradım.

Dilini şaklattı. "Hiç sorun değil tatlım, zaten burada oturmuş yeni ofis koltukları için internetten alışveriş yapıyorum."

Tabii ki öyleydi. "Teşekkürler, Evaline, birazdan görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra çantamı aldım ve topuklu ayakkabılarımı giydim.

Sanki hayatıma ve içindeki her şeye tutunduğum sıkı tutuşu kaybetmeye başladığımı hissediyordum. Daha önce hiç geç kalmamıştım ama artık düzenli bir olay haline geldiğini hissediyordum. Bir bakmışsınız, ödevlerimi kaçırıyorum. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Karmaşa içindeki yaratıklara benzer bir şekilde cipe doğru koştuk ve Garrett'a rastlamadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Onu davet edeli birkaç gün olmuştu ve o zamandan beri her gece yatarken kapüşonlusunu giymediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Bir erkekle çıkmaya ihtiyaç duyan yalnız ve sosyal bir yaratık olduğum için değil, Garrett harika koktuğu için.

Hızlı bir sürüş –hız sınırının sadece biraz üzerinde– ve okul çalışanlarının birkaç kötü bakışından sonra, işyerimin otoparkına girdim. Yarım saat gecikmişim.

İç çektim, başımı direksiyona yasladım ve nefes almak için bir dakika daha harcadım. Bunu yapabiliirdim. Güne kötü başlamak, günün genel olarak kötü geçeceği anlamına gelmiyordu. İyi olacaktı.

Kâğıtları karıştırarak bir dizi baskı daha almak üzere yeniden düzenledim. Gerçekten de büyük makineyi kullanmam gerekiyordu ama topuklularımı çoktan atmıştım ve diğer tarafa yürümek için onları tekrar giymek istemiyordum. Jim'in beni sadece çoraplarımla binanın içinde yürürken yakaladığında yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordum.

En yeni seti yanımdaki masanın üzerindeki yığına eklerken, koridor kapısının açılıp kapandığını duyduğumda kaşlarımı çatıttım. Evaline kızlarıyla birlikte golf kulübünde haftalık öğle yemeğindeydi ve birkaç saat sonra dönecekti. Belki Jim bir şeyi kontrol ediyordu?

Tam seslenecektim ki botların ağır ve tanıdık gümbürtüsü bana doğru ilerledi. Neden? Neden ben? Neden bugün? Adımların giderek yükselmesini ve ofisimin kapısının yakınında duraklamasını dinleyerek irkildim. Bir saniye sonra tekrar başladılar ve bulunduğum orta odaya yaklaştılar.

Korku filmlerindeki karakterlerin, kaçınılmaz olarak kafaları kesilmeden hemen önce izleyiciler için çalan gerilim dolu müziği duyabilselerdi böyle hissedeceklerini söyleyebilirdim. Geldiğini *bildiğiniz* ama kaçamadığınız bir durumun daha da tedirgin edici bir yanı vardı.

Adımlar yine yavaşladı ama ben yaptığım işi bırakmadım, kâğıtları yazıcıya teker teker yerleştirmeye devam ettim. Mesajı alıp geri dönmesini umarak ona bakmadım. Şirketin bu tarafı onun değildi. Eğer bir sorusu varsa beni ya da Evaline'in numarasını kolayca arayabilirdi.

Binanın bu tarafında bulunmasına hiç gerek yoktu.

Tabii ki benim uyarı işaretimi anlamadı. Arkamdaki yapışkan varlığım hissedebiliyordum, sanki fırsattan istifade ediyormuş gibi konuşmadan beni izliyordu. Ürkütücü pislik.

Basitçe, "Merhaba Rob," diyerek varlığından haberdar olduğumu ona bildirmek akıllıca bir seçim olurdu. Bir sonraki akıllıca

seçim ise kaçıp gitmek ve binanın bu kanadında onunla baş başa kalmaktan kaçınmak olurdu. Ama yapmadım.

Bu adamla ilgili bir şey beni kendimin en kötü versiyonuna, teslim olan ve susan versiyonuna dönüştürmüştü. Biliyordum, görüyordum. Yine de engel olamıyordum.

Rob'un gözdağı verme şekli Garrett'inkinden farklıydı. Garrett bir koruma gibi güçlü ve sessiz bir şekilde gözdağı veriyordu. Rob ise sırf kendini iyi hissetmek için beni zorlayacak kadar korkutucuydu. Beni kıvrandırken görmek hoşuna gidiyordu. Aaron'la bir odada köşeye kısıtılmış da olabilirdim ve beni korkutan da buydu.

Adam ağırlığını değiştirip bir adım daha atarken giysileri hışırdadı. Hâlâ konuşmuyordu ve boğazıma kalın bir çamur gibi tırmanan huzursuzluk hissini yutmak zorunda kaldım. Burası bir güvenlik şirketi olmasına rağmen binanın bu tarafında hiç güvenlik kamerası olmaması ironisi de gözümünden kaçmamıştı.

Yükselen paniğimi görmemesi için küçük bir nefes alarak –gerçekten kusmak istediğim bir anda– sonunda ona doğru döndüm ve bir numaralı akıllıca seçeneği tercih ettim. “Merhaba Rob.”

“Günaydın, tatlım.” Öğleden sonraydı. “Bugün harika görünüyorsun.”

Burun kıvırdım. Onunla aynı fikirde olmamamın nedeni düşük özgüven değildi. Bugün gerçekten berbat görünüyordum, bu da onun sadece elbisemin içindeki vücut şeklimi kastettiği anlamına geliyordu. Onun gibi insanların cüretini asla anlayamayacaktım. Gerçekten hiç utanması yok muydu, yoksa sosyal kurallar onun için bu kadar zor muydu?

Yorumunu görmezlikten gelmeyi tercih ederek, “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum. Evaline birazdan yemekten döner. Bizden birini aradıysanız özür dilerim, birkaç dakikadır fotokopi çekmekle uğraşıyorum.”

“Evaline'in dışarıda olduğunu biliyordum.” Gözleri vücu-

dumda gezindi ve içgüdüsel olarak bir adım uzaklaştım, yazıcıya çarptım ve kulak tırmalayan bir çığlıkla yazıcıyı bir santim geriye kaydurdım.

“Pekâlâ, birazdan ben de öğle yemeğine çıkmaya çalışacağım, o yüzden bunları bitirmem gerekiyor. İhtiyacın olan şey için masama bir not bırak, sana geri döneceğim.”

“Seni yemeğe götüreyim.”

“Ah.” Hayatta olmaz. “Hayır, teşekkür ederim. Bugünkü öğle tatilimde eve gitmeyi planlıyordum.” Gitmeyecektim. Eve gidip gelmek tüm molamı alırdı.

“Akşam yemeği o zaman.” Mesafeyi bir adım daha kapattı ve paniğim şimdi beni tırmalıyor, boğazımı sıkıyordu.

“Gelemem. Hafta içi akşamları dersim var ve hafta sonları da gece çalışıyorum.” İç diyalogum ona hayır demem gerektiğini, ilgilenmediğimi ve asla ilgilenmeyeceğimi haykırıyordu. “Üzgünüm.”

Kaşları çatıldı. “Başka nerede çalışıyorsun?”

Yanımdaki kâğıt yığınını karıştırarak onları aldım ve bir kalkan gibi göğsümde tuttum. “Birkaç yerde çalışıyorum.” Zoraki bir kahkaha attım. “Çok meşgulüm, o yüzden tekrar özür dilerim. İzninle.”

Etrafindan dolaşmak için hamle yaptım ama kolunu uzatarak yolumu kesti. “Seni iş dışında da görmek istiyorum, Madison. Bana hangi gün olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim.”

Vücudum öyle gerilmişti ki düşsem paramparça olurum. “Yapamam, Rob. Lütfen geçmeme izin verir misin?”

Sanki onu bir şekilde yanlış yönlendiriyormuşum gibi gözlerini bana dikti. “Erkek arkadaşın mı var? Öyle mi? Birinden bahsettiğini hiç duymadım.”

“Yok. Sana söyledim, çok çalışıyorum.”

Eğildi, parfümü burun deliklerime çarpıyor, nefesimi tutmam için beni baştan çıkarıyordu. “Seni güzel bir yere götüreceğim. Saçlarını açıp güzel bir elbise giyebilirsin.”

Gerçekten fikrimi deęiřtireceęini dūřündūęu řey bu muydu? Tūm bunlar bana bir ton iř gibi geliyordu. Peki ne için? Bedava bir yemek ve saçma bir tek gecelik iliřki için mi? Kesinlikle pas.

“Hayır, teřekkūr ederim. Lūtfen geçmeme izin ver, gitmeden ōnce bunları bitirmem gerekiyor.”

Elimdeki kâğıt yığınını koluna doğru iterken içimden çekilmesi için yalvarıyordum. Dūzenli olarak benim kişisel alanımı zorluyordu ama iř buraya gelmeden ōnce hep geri çekilmişti. İçime kōtū bir his doğdu, Jim’in de binada olmadığına bahse girebilirdim.

Kolunu indirdi ama geçmeme izin vermek yerine gōęsūnū ōne çıkardı ve kiřisel fanusumu milyonlarca parçaya ayırdı. Gōzlerim fal tař gibi açıldı ve çıkardıęım ses, bu kâbus sona erdikten uzun sūre sonra bile hatırlayacaęım bir řeydi.

“Kadınların elde edilmesi zoru oynamayı sevdiğini biliyorum ama sōylemeliyim ki Madison, hiç etkilenmedim.”

Kollarımı daha sıkı kavradım ve tırnaklarımı derim yırtılana kadar geçirdim. “Seni etkilemeye alışmıyorum; gitmeye çalışıyorum. Beni rahatsız ediyorsun.”

“Beni istediğini biliyorum.”

“Pardon?”

Kolu ōne doğru uzandı, kıımı kavradı ve sıkarak beni kendine doğru çekti. “Dikkatimi çekmeye alışmasaydın bu kısa, seksi elbiseleri giymezdin.”

Elbiselerim kısa bile değildi. Diz kapaklarımı bir santimden fazla geçen tek bir elbisem bile yoktu. Zaten fark etmezdi de. Deri bir mini etek giyebilirdim ve bu yine de bana dokunulmasını istediğim anlamına gelmezdi. Kendimi gūzel hissetmek için giyiniyordum, ukala, benmerkezci erkekleri memnun etmek için değil.

Nefesi ardında nemli bir tabaka bırakarak dudaklarını kulağının ōzerinde gezdirdi. “Benimle bilerek oynadın. Tatlıları gūmūř tepside sunup sonra da bir ısırık almamı reddedemezsin.”

Kulak mememde gezinen dilinin hissi beni mahvedecekti ve omuzlarım onu engellemek için yukarı kalktı. Zihnim parçalandı, geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışarak zehirli bir kombinasyon oluşturdu ve görüş alanımda siyah noktalar belirdi. Safra tadı alabiliyordum. “Bırak beni.”

“Kendine yalan söylemeyi bırak, tatlım.”

Ağzını benimkine yapıştırdı, dilini dudaklarımın kenarına bastırarak onları açmaya çalıştı. Başımı iki yana salladım, ayak bileklerini körlemesine tekmeledim. Dövüşmek, çırpınmak, tokatlamak ve tırmalamak istiyordum ama kollarım sıkıca tutulmuştu, kâğıtlar kollarımın iç kısmındaki hassas deriyi kesiyordu. Pes etmedi. *İnledi*, sanki mücadelem tam da hayal ettiği şeymiş gibi, sanki onun fantezisine oynuyormuşum gibi. Bana sürtündü, pantolonundaki şişkinlik iç baldırıma batıyordu.

Hareket edemiyordum, karşılık veremiyordum. Dili içeri girmeden çığlık atmak için ağzımı bile açamıyordum. Bunun yerine tam tersini yaptım.

Kendimi kapattım.

Yıllardır kaçmak zorunda kalmadığım zihnimin karanlık köşesine gittim ve durdum. Kıvrınmayı bıraktım. Savaşmayı bıraktım. Düşünmeyi bıraktım. Sadece. Durdum.

Yaşadığım yirmi beş yıl boyunca kafama zorla kazınan acı bir gerçek varsa, o da bazı erkeklerin kadınlarını istekli, bazılarının da isteksiz sevdiğiydi. Ama çok azı cansız bir kabuğu okşamaktan hoşlanırdı.

Güvenli köşemde cenin pozisyonunda kıvrılmış, öfkeden saçımı başımı yoluyordum. Ama dışarıda hareketsizdim, gözlerim fal taşı gibi açılmış, omzunun üzerinden duvardaki bir noktaya bakıyordum. Bana dokunmasına izin verdim, ona duygularımın bir saniyesine daha tanık olma zevkini tattırmayı reddettim.

İlk başta hamlelerini arttırdı, her hamlesi bir öncekinden daha vahşi ve daha çaresizdi. Kıçımı morartacak kadar sert sıktı ve bu benden bir şey koparmayınca dudağımı ısırıldı.

Ancak o zaman, hâlâ tepki veremediğimde, geri çekildi. Gözlerimi duvardaki lekeden ayırmadım ve dudaklarımla çenemdeki tükürük lekelerini silmemek için kendimi zor tuttum.

Ses tonumu olabildiğince düz ve sakin tutarak, “İşle ilgili yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Kafasını bir santim daha geriye çekti, kaşları çatıldı ve dudaklarımı inceldi. Kollarını iki yana açarak beni bıraktı. Gözleri üzerimdeydi, ifadesi gergindi. Ama bunu kibirli bir sırıtışla sildi. Bir elini kaldırdı ve başparmağıyla ağzına sildi.

“İşle ilgili değil, hayır.”

“O zaman gitmem gerek,” dedim bir kol dolusu bükülmüş sayfayı yeniden düzenlerken. “İzninizle.”

Kenara çekildi ve harika bir an için başka bir şey söylemeden geçmeme izin vereceğini sandım ama dirseğimi sıkıca kavradı. “Bunu olmadığı bir şey gibi yansıtm. Özel hayatımızda ne yaptığımızı kimsenin bilmesine gerek yok.”

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu? Jim’in ofisine koşup onu şikâyet edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Neden vaktimi harcayacaktım ki? Rob’u hem Evaline’e hem de Jim’e defalarca sözlü olarak şikâyet etmiştim ama hiçbir şey yapılmamıştı. Rob sadece *arkadaşça* davranıyordu.

Yani hayır, Jim’e koşmayacaktım. Kıçımı kaldırıp kendi ofisime dönecek, masama oturacak ve Evaline’e söz verdiğim listeyi hazırlamayı bitirecektim.

Ve sonra konuyu doğrudan şirket ağı üzerinden göndereceğim yazılı bir e-postayla ele alacaktım. Umarım bu sefer beni ciddiye alırdı.

Parmaklarını dirseğimden sakince çektim, bunu sadece bana izin verdiği için başardığımı biliyordum ve odadan çıktım. Beni takip etti, ofisimin kapısında durup beni izledi.

Bu beni rahatsız etmedi; hâlâ köşemde güvenle saklanıyordum. Bu yüzden onu görmezlikten geldim, sandalyemi masama çektim ve işime devam ettim. Gitmeden önce bir şeyler söyledi ama artık dinleliyordum.

Çevremde bir kasırğa çığlık atıyor, enkaz ayaklarıma çarpıyor, saçlarım gözlerimi kamçılıyordu ama ben oturdum ve belge üstüne belge imzaladım. Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna girecekti.

“İstifa et.”

“İstifa edemem. Bu benim ana gelir kaynağım.”

Layla’nın küfürler silsilesi cipimin hoparlörlerinden yankılanıyordu: “Eğer yarın sen gelmeden onu kovmazlarsa istifa et, Mads.”

“Kovulacak.”

“Kovulsa iyi olur.”

Kovacağından emindim. Jim’in öğle yemeği bitmeden ofisinin kapısına gelmesi beklediğimden bile hızlıydı. Ona gönderdiğim e-posta kısa ama netti.

Bay Grayson:

Ekte, işe başladığım ilk tarihten bu yana Rob Spencer ile aramızda geçen her türlü etkileşimi belgeleyen bir tablo bulacaksınız. Her bir tarih, olayın ayrıntıları ve size ya da Bayan Grayson’a başvurup başvurmadığımı içeriyor.

Liste, bugünkü olay da dahil olmak üzere günceldir. En kısa zamanda bir toplantı planlamak istiyorum.

*Saygılarımla,
Madison Hartland*

Üniversite ve taciz derken hayatta öğrendiğim bir başka şey de yazılı, tarihli notların *her şey* demek olduğuydu.

Toplantımız kısa sürmüştü. Söylenmesi gereken her şey e-postamda yer alıyordu. Bolca özür diledi ve Rob'un artık şirkette hoş görülmeceği konusunda kararlıydı. Beni suçlamaya çalışmadığı için rahatlamış olsam da ancak zorlandıktan sonra harekete geçtiği için ona teşekkür etmeyi reddettim.

Jim kötü bir insan değildi, genel olarak kötü bir işveren de değildi. Sadece şimdiye kadar şikâyetlerimi ciddiye almamıştı. "Zararsız" taciz suçlamalarını o meşhur halının altına süpüren insanların uzun listesine giriyordu. "O böyledir işte" ya da "Sadece flört ediyordu" Kızgın bile değildim, sadece hayal kırıklığına uğramıştım.

Jim günün geri kalanında bana ödeme yapacağına söz vererek beni hemen eve gönderdi ve ben de aracımı çalıştırır çalıştırmaz Layla'yı aradım.

"Eve gelmemi ister misin?"

Garaj yoluma döndüm, bugünün bitmesinden başka bir şey istemiyordum. Ama hey, bardağın yarısı doluydu, en azından Jamie'yi almam gerekmeden önce evde tembellik etmek için birkaç saat kazanmıştım.

"Hayır, işten sonra sevgilinle iyi vakit geçir. Ben muhtemelen bir duş alıp dinleneceğim."

"Kızım, hayır dinlenmeyeceksin. Hemen lanet olası bir ders kitabını alırsın."

Güldüm ve bu ses kabuk bağlamış göğsümde yabancı bir his uyandırды.

Beni çok iyi tanıyordu. "Kapatıyorum."

"Seni seviyorum, sürtük."

Arabanın kontağını kapattım ve topuklu ayakkabılarım elimde sallanarak indim. Bir şeyler farklı görünüyordu. Başımı eğip evi inceledim ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kaşlarımı kaldırdım. Çimlerim biçilmişti ve çitlerim... beyazdı.

Eve taşındığımız günden beri, her yıl yoğun polen nedeniyle neredeyse yemyeşil olmuştu. Ev sahibi hiçbir zaman bir şey yapmaya gelmemişti –merhaba, bozuk bulaşık makinesi– ve benim de bunu yapacak imkânım yoktu. Bir bahçe hortumum bile yoktu.

Kalbimin biraz heyecanlanmasına izin verdim. Elbette, gelmeden önce araması gerekiyordu ama bunu yaptıysa, belki bulaşık makinesini de gerçekten tamir etmişti. Bunun hayatın bana bir şans vereceğine dair bir işaret olmasını umdum.

“Madison?”

Heyecanım geldiğinden daha çabuk söndü ve saf panik, eskiden bulunduğu göğüs boşluğumu doldurdu. Bu olamazdı. Bugün olamazdı. Yaşadığım onca şeyden sonra olamazdı. Layla karmamın lanetli olduğuna dair şaka yapmıştı ama bu bile zorlamaydı.

“Madison.”

Lanet olsun. Bu sesi nerede duysam tanırdım. Tatlı sözler fısıldadığında nasıl çıktığını, ellerini tenimde gezdirdiğinde nasıl boğuk bir tona dönüştüğünü, bana bağırdığında ve hakaret ettiğinde nasıl çıktığını bildiğim kadar iyi biliyordum.

Tüm ruhumla, onunla göz göze gelmenin ne kadar acı vereceğini bildiğim için arkamı dönmek istemedim. İş yerindeki olaydan sonra duygusal olarak o kadar bitkin düşmüştüm ki bir başkasını kaldıramazdım. Yolun geri kalanında parçalanırdım ve ellerim ve dizlerim üzerinde umutsuzca parçaları toplamak zorunda kalırdım.

Ama hareketlerini tahmin edemeyeceğim bir yerde ona sırtımı dönmeye devam etmek daha kötü olurdu. Döndüm ve en mutlu ve en kötü anılarımın bazılarında karşıma çıkan, altın sarısı parıltıları olan yosun yeşili bir çift gözle karşılaştım.

Görmeyeli üç yıl olmuştu. Aynıydı ama bir o kadar da farklıydı. Saçları hâlâ güzel bir kumral tonundaydı ama o zamanlar

zorunlu olarak kestirdiği asker kesimini uzatmıştı. Kulaklarının üzerine yumuşak dalgalar halinde düşüyor, gözlerini ön plana çıkarıyordu.

Zayıflamıştı, eskiden sahip olduğu dolgun, çocuksu yanaklar yerine solgun, köşeli bir yüz bana bakıyordu. Toplumun göz kamaştırıcı bulduğu biri olmamıştı ama onda yıllar önce beni kendine çeken bir şeyler vardı. Beni itmesi gereken zamanlarda bile içine çekmeye devam etmişti.

Artık hiçbir çekim kalmamıştı. Fayans zeminin soğukluğu ve görünmez morlukların zonklamasından başka bir şey yoktu. “Burada ne yapıyorsun, Aaron?”

Gülümsemesi değişti, giderek gerginleşti. “Aramalarımın cevap vermiyorsun.”

Yavaşça nefes alıp verdim, tırnaklarım avuçlarıma batana kadar ayakkabılarımdan kayışlarını sıktım. Dışarıdaydık, herkesin içinde. Bana dokunamazdı. “Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?”

“Layla bana adresini verdi ama evin üzerinde numara olmaması teyit etmemi biraz zorlaştırdı. Hangisinde olduğunuzu anlamak için postaları incelemek zorunda kaldım.”

İçime bir korku yayıldı. Bunu büyük bir gururla söylemişti, sanki psikopat değil de ne kadar sadık olduğunu gösteriyordu. O gün Garrett’in postalarını karıştıran oydu demek; bunca zamandır nerede olduğumu biliyordu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Belki birazcık.” Sırtışı tekrar canlandı ve ilerledi. “Bana adresi o verdi ama onu yanlış yönlendirmiş olabilirim ya da olmayabilirim. Yeğenine sürpriz bir hediye göndermeye çalışan düşünceli kardeşin olduğumu zannedince seve seve paylaştı.”

Siktiğimin piçi. Adresimi öğrenmek için Layla’yla iletişime geçmek tam da abimin annemle uzun bir konuşmadan kaçınmak için yapacağı bir şeydi. Aaron her zaman sinsî olmuştu; bu onun uzmanlık alanıydı. Kabarık, koyun postu içinde sinsî bir tilki.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrar sordum.

Onun flörtöz bakışlarına ve sözlerine kanmayacaktım. Bu nasıl bir oyunsaydı oynamak istemiyordum ve o da bunu yüzümden anlamış olmalıydı çünkü gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. “Konuşmamız gerek.”

“Hayır, konuşmayacağız. Burada olmanı istemiyorum.”

“Neden hep dramatik olmak zorundasın? Sadece konuşmak istiyorum. Telefonlarıma cevap verseydin, gelip seni bulmak zorunda kalmazdım.”

“Duymak istediğim tek bir şey bile söyleyemezsin. Lütfen git.”

“Seninle konuşmaya hakkım var.” Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve sadece birkaç adım ötede durdu. Boyu bir yetmiş olduğu için tepemde yükselmüyordu ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Birinin bana bir karış üstümden bağırması gibi bir özgürlüğe hiç sahip olmamıştım. Hayır, bunu burnumun dibinden yapmıştı.

Kolunu kaldırdı –bana sarılmak, beni tutmak ya da kim bilir ne için– ve dehşetle irkildim. Kolum yüzümü örtmek için yukarı kalktı. Uzattığı kolu indirirken ağzından alaycı bir ifade çıktı. “Bunu yapma, Mads, böyle yapmandan nefret ediyorum.”

“Gitmeni istediğinden oldukça eminim.”

İkimizin de kafası senkronize bir şekilde dönerek araba yolunun diğer tarafında duran kişiye döndü.

Aaron’ın kafası hızla bana geri döndü, yüz hatlarını kötü ve çok tanıdık bir öfke kaplamıştı. “Bunun kim olduğunu açıklamak ister misin?”

Cevap verme fırsatı bulamadım. Garrett’in bize ulaşması, Aaron’ın sorusunun içine yerleştirdiği suçlamayı bitirmesinden daha kısa sürmüştü.

“Gitme vaktin geldi. Kendini çok açık bir şekilde ifade etti.” Aaron’ın gözleri öyle sert bakıyordu ki yüzümde oyuklar oluşmazsa kendimi şanslı sayacaktım. Gözlerimi onun ayaklarına dikerek

kollarımı vücuduma doladım, ayakkabılarımı ne zaman düşürdüğümü bile bilmiyordum. “Lütfen, Aaron. Sadece git.”

“Hayır, saçmalıyorsun.”

Sıcak parmaklar kolumu okşadı, bükülmüş dirseğimin hemen üzerinde duruyordu ve başımı kaldırdım. Garrett’in bana bakışı Aaron’ın bana bakışından çok da farklı değildi ve bu beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı.

Dokunuşu nazikti ve öfkesi zihnimin bir köşesinde çömelmiş olan yaratığı yatıştırdı. Çünkü *bana* kızgın değildi. Bana *yapılanlar* için kızgındı.

“İçeri gir. Biraz kahve yap ve sevdiğin o çılgın çoraplardan giy.”

Aptalca başımı salladım; elini bırakmadan önce tenimde hafifçe gezinen başparmağına odaklanmıştım. Eski kocama bakmayı reddederek arkamı döndüm. İfadesini görmek istemiyordum. Kendi acı sefaletinden beslenen bir nefretle dolu olacağını zaten biliyordum.

Ayakkabısız bir şekilde ön kapımı açmaya kadar gitmiştim ki Aaron sonunda onunla konuşmayacağımı anladı. Bozuldu ve son bir kez daha saldırdı. “Siktir git, Madison!”

Eşiği geçtikten sonra döndüm ve Garrett’in Aaron’ın başında durduğunu, yumruklarını iki yanında sıkmış, aşağı baktığını gördüm. Konuşuyordu ama kapıyı çarparak kapatmadan önce ne dediğini anlamadım.

Otomatik bir şekilde hareket ederek kahveyi hazırladım ve yatak odama doğru yürüdüm. Elbisemin fermuarını indirmek için arkama uzandığımda sonunda patladım. Elbiseyi yırtıp çıkardım, bu sırada kendimi çizdim ama umurumda değildi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken elbiseyi buruşturup acı dolu bir çığlıkla odanın diğer ucuna fırlattım. Bugünden sonra onu bir daha asla giyemeyecektim. Elimden gelse onu alevlere boğardım.

Yumuşacık bir şort giydim ve belden yukarı çıplak bir şekilde durakladım. Siktir et. Rahatlığa ihtiyacım vardı. Bana büyük ge-

len kapüşonluyu aldım ve başıma geçirdim, ucu şortumun altına kadar iniyordu. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Büyük ve bol kıyafetlerde kendimi daha güvende hissetmemi sağlayan bir şeyler vardı. Tıpkı çocukken odanızdaki hayali canavardan saklanmak için başınıza bir battaniye geçirdiğinizde hissettiklerinize benziyordu. Sanki sıcaklıkla sarmalandığınızda hiçbir şey size dokunamazdı.

Odamda ayakta durmuş, köşedeki küçük dosya dolabına bakıyordum. Ona doğru ilerlerken ve kapağını açıp arkasına sıkıştırılmış yıpranmış kayıt yığınının çıkarırken midem bulanıyordu. Mesajlar, fotoğraflar, ekran görüntüleri ve tıbbi raporlar.

Daima. Aaron'ı düşündüğümde hep onları çıkarmak zorunda kalmıştım. Kalbinin derinliklerinde neler yaşadığını, derisinin altında beni canlı canlı yemeyi bekleyerek sürünen ve sinsice dolayan şeyleri kendime her zaman hatırlatmak zorunda kalmıştım. Yatağın kenarına otururken ön sayfaya baktım, sayfaları çevirmek için hareket etmedim.

Ayrıldığımızdan beri ilk kez buna ihtiyaç duymuyordum. Ve bu hayatımın en özgürleştirici anıydı. Garrett'ın kapüşonlusuna daha sıkı sarıldım, onun hâlâ üzerime sinen hafif kokusunu içime çektim ve kâğıtları komodine attım.

Şifoniyerime doğru ilerleyerek en üst çekmeceyi açtım ve parlak neon renklere baktım. Garrett sadece beni savunmaya gelmemişti; aynı zamanda bir şekilde tüm dünyada beni rahatlatan iki şeyi de biliyordu: kahve ve tüylü çoraplar. Bir çift çıkardım, elimde sıktım ve göğsümde garip bir his kabardı.

Birkaç dakika sonra mutfakta durmuş kahveme krema ekliyordum ki ön kapım sert bir şekilde çalındı. Donup kaldım, boğazım düğümlendi. Geri geleceğini tahmin etmeliydim. Aaron zorlandığı zaman asla pes etmezdi. Aksine, bu onu daha da cesaretlendirirdi.

Garrett'ın sesi ahşabın arasından sızınca öyle bir rahatladım ki sıkıca tuttuğum kupayı az kalsın elimden düşürecektim.

“Madison.” Kupayı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra sürünerek kapının kilidini açtım ve utanarak arkasına saklandım. Eninde sonunda ona teşekkür etmem gerekeceğini biliyordum; sadece bunun şimdi olacağını düşünmemiştim.

Ayakkabılarını çıkardı, gözlerini kenardan görünen yüzümün yanından hiç ayırmadı. “Burada olmama izin verir misin?”

Başımı onaylarcasına salladım ve kapıyı kapatmak için adım attım. “Evet. Kahve yaptım, ister misin?” Ayakkabılarını –ve benimkileri– yere koymasını ve ellerimi sıkmasını izledim, o sabahkinden daha da kötü görüldüğümün farkındaydım. Bu düşünce iç karartıcıydı.

Yanıt vermeyince başımı kaldırdım, bu pisliğe bulaştığıma çoktan pişman olmuştur diye endişelendim. Gözleri açıkta kalan bacaklarımdaydı ve bakışlarını yüzümde gezdirirken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Boğazını temizledi. “Alkollü mü?”

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Bu adam beni hep hazırlıksız yakalamayı başarıyordu. “Keşke. İçki genelde bütçemi aşıyor ama bugün olanlardan sonra bir istisna yapabilirim.” Ona belli belirsiz bir gülümseme sunarak mutfığa doğru yürüdüm.

Boğazını ikinci kez temizledi, gözlerini kaçırdı. “Kahve harika olur.”

Yapabileceğim bir şey olduğu için şükrederek ona büyük bir fincan doldurdum. Rahatsız görünüyordu ve içimden bir ses bunun benim kıyafet seçimim ve onun kıyafeti olmasıyla ilgili olduğunu söylüyordu. Neden olmasındı ki? Üstümde onun kapüşonlusuyla altım çıplak bir şekilde kapıyı açmıştım.

Bravo, Madison. Şimdi komşun onun kıyafetleriyle çıplak dolaştığını düşünecek. Mükemmel.

“Peki, bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?”

Kahvesini ve kremayı ona uzattım. “Önemli bir şey değildi.

Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Söz veriyorum, normalde sorun çıkarmıyorum.” En azından artık.

“Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana kocan olduğunu söyledi.”

Bana vurmuş da olabilirdi. “Hayır! Yani, eskiden öyleydi. Ama yaklaşık üç yıl önce boşandık, o yüzden sana neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum.”

Sanki Garrett’ın bakışları göğsümün içinde yuvalanıyor, kendini evinde hissediyor ve cevaplar arıyormuş gibiydi. “Bugün olan her şeyi anlattın. Başka ne oldu?”

“Sadece işyerindeki pislik bir adamla ilgili bir şey.”

“Ne demek istiyorsun? Ne yaptı ki?”

“Hakkı olmayan bir şeye hakkı olduğuna karar verdi.” Bileğime bir fiske vurdum. Rob kesinlikle şu anda girmek istediğim bir konu değildi. “Sorun değil; icabına bakıldı.”

Çenesi kasıldı. Daha fazlasını sormak istiyordu. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Yüzümdeki acılı ifadeyi sildim, sakın bir ifadeye dönüştürdüm ve konuyu değiştirdim.

“Bugün ev sahibi gelmiş, gördün mü?”

Kaşları çatıldı. “Hayır ama sabahın büyük bölümünde işteydim. Neden gelmiş?”

Kahvemden bir yudum aldım, tezgâhın üzerine eğildim ve çoraplı ayaklarımı buz pateni yapar gibi gibi fayansın üzerinde ileri geri kaydardım. “Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bulaşık makinem ve veranda kapım için tamir talepleri gönderiyorum ama hiç gelmedi.” Omuz silktim ve tam zamanında kafamı kaldırıp onun gözlerinin her nerdeyse oradan tekrar yüzüme kaydığını yakaladım.

“O zaman burada olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çitlerimi boyamış ve bahçemi temizlemiş.”

“Ha.” Yüz ifadesi şüphe uyandıracak kadar donuklaştı.

“Belki de bulaşık makinesini tamir ederken yapmıştır diye düşünmüştüm ama öyle görünmüyor.”

“Bulaşık makinesinin nesi var?”

Elimi salladım. “Hiçbir fikrim yok. Kendim tamir etmeye çalışmak için birkaç video izledim ama her seferinde far görmüş ge-yik gibi bakakalıyorum.” Güldüm.

Neredeyse dolu olan bardağını barın üzerine koydu. “Bir göz atacağım.”

“Hayır, sorun değil. Bakman için seni yönlendirmeye çalışmı-yordum. Bana aldırma, bazen saçmalayabiliyorum.”

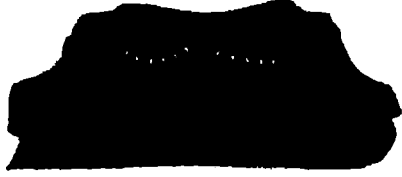
“Sorun değil, bir şeyleri tamir etmeyi severim.” Omuz silkti, dudaklarında benim görebildiğimden daha hızlı bir gülümseme belirdi ve birden az önceki bakışının ne anlama geldiğini anladım.

“Ev sahibi uğramadı, değil mi?” diye sorarken ağzım rahatsız edici bir şekilde kurudu.

Cevap vermedi, barın etrafından dolaşıp mutfağa girdi ve tam önümde durdu. “Madison.”

Boynumu geriye doğru attım. “Garrett.”

“Bir bakayım.”

BÖLÜM

→ 11 ←

“Daha ileriye, kendi tarafına çek.”

“Yapamam, yere doğru sarkar ve kapıyı kapatır.”

“Burada durmaz, sandalye çok uzun. Battaniye kayar, hepsi üstümüze düşer ve birimiz patlamış mısırla boğulup ölür. Hangisi daha önemli, bir kapı aralığı mı yoksa hayatta kalmak mı?”

Koltuğun kolunda durup Layla’ya kuşkuyla baktım. “Üstümüze düşen bir battaniye yüzünden boğulup ölmeyeceğiz.”

“Sen öyle san. Bu kalın, A sınıfı bir yorgan. Korkunç bir sahne sırasında yüzüne çarparsa ve bir tanesi doğrudan boğazına kaçarsa sana Heimlich yapmam.”

Derme çatma çadırımızın altından Jamie’nin boğuk kıkırdamalarını duyabiliyordum. “İyi, seni rezil kadın.” Battaniyeyi çektim, yere atlamadan önce elimden geldiğince kanepeye ve yemek sandalyesine yaydım. Her akşam giymeye alıştığım kapüşonluyu taytımın üzerine çekerek ellerimi kalçalarımın altına koydum ve yarattığımız şeye hayranlıkla baktım.

Doğrusu bizimle gurur duyuyordum. Çok fazla battaniyemiz yoktu ve kanepemiz de olabildiğince çelimsizdi –Garrett’in dizleri Jamie’yle oyun oynadığı gece neredeyse göğsüne değiyordu– ama kale üçümüzün içine sığabileceği kadar büyüktü. Köpekleri Layla’nın odasından çıkardıktan sonra kalenin ayakta kalıp kalmayacağı ise başka bir hikâyeydi.

“Bütün patlamış mısırı yemesen iyi edersin, dostum.” Eğildim, başımı yorganın kenarından içeri soktum ve karanlıkta yüzünü aradım.

“Söz vermiyorum.”

Gülerek ayağa kalktım ve filmi başlatmak için DVD oynatıcımıza doğru yürüdüm. Çoğu insan televizyon ünitemizin olmasının saçma olduğunu düşünürdü ama televizyonun doğrudan yerde olması film partileri için inanılmaz derecede rahattı.

Layla geceyi erkek arkadaşının evinde geçirecekti ama Jamie ona bir çadır kurup bizimle film izlemesini teklif ettiğinde gözünü bile kırpmadan kabul etmişti. Rick’i aramış ve geç kalacağını söylemişti. Ona gülümsedim, çocuğuma bir rol model olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Aldığım gazlı içecekleri açıp yere kıvrıldık, yastıklar her yere saçılmıştı. Patlamış mısırları ağzımıza tıktırdık, muhtemelen hepimizin çenesine tereyağı bulaşmıştı ve çocukları yemeye çalışan bir evle ilgili bir Cadılar Bayramı filmi izliyorduk. Bu hafta yaşadığım mutlak cehennemden kurtulmak için tam ihtiyacım olan şeydi.

Üç gün önce Rob ve Aaron’la yaşadığım fiyaskodan beri neredeyse hiç uyumamıştım. İşler iyi gidiyordu, şirketin her iki tarafındaki amirler de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorlardı ama yine de omuzlarımdaki gerginlikten kurtulamıyordum.

Rob’un beni cezalandırmak için bir yerlerde ortaya çıkmasını bekleyip duruyordum. Bu fikir çok saçmaydı, gerçekte onu muhtemelen bir daha hiç görmeyecektim ama hayal gücüm beni dinlemiyordu.

Aaron’dan hiç ses duymamıştım. Ne bir mesaj, ne bir arama ne de sokakta rasgele duran bir araba. Hiçbir şey yoktu. Rahatlamış olmam gerekirken, yüksek olan tek şey stres seviyemdi.

Bunu asla sesli olarak itiraf etmesem de zorlanıyordum. Hiçbir

şeye istediğim gibi odaklanamıyordum ama aynı zamanda rahatlayamıyordum da. Kaybetmenin kısır döngüsü içinde sıkışıp kalmıştım ve dürüst olmak gerekirse, yaşanmayı bekleyen bir felaket gibiydim.

Ama oturma odasında iki kankamla birlikte yerde yatarken bir anlığına nefes alabilmiş ve mutluluk çadırımızın dışındaki her şeyi unutabilmişim.

Film bittiğinde ve hepimiz dışarı çıktığımızda dağınıklığa baktım. Genelde temizlik konusunda takıntılı biriydim ve her zaman Jamie'nin yardımını isterdim ama o anda daha az umursayamazdım.

“Hey, anne?”

“Evet?”

“Sence futbola yazılabilir miyim?”

Ona tüm dikkatimi vermek için döndüm ve Layla'nın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Jamie nadiren video oyunu ya da kitapla ilgili olmayan bir şey isterdi. Spor genellikle onun ilgi alanı değildi. “Futbol oynamayı istemenin sebebi nedir?”

Yere baktı, gergin bir şekilde halıya basıyordu. “Futbolu her zaman sevdim. Her gün teneffüslerde arkadaşlarımla oynuyorum ve beden eğitimi öğretmenim kaydolmam gerektiğini düşünüyor.”

Kaşlarını çatırdı. “Her zaman mı? Beni yanlış anlama, bence bu harika bir şey dostum ama bir kez bile bu konuda konuştuğunu duymadım. Bir futbol topumuz bile yok.”

Gözlerime bakmadan ayak parmaklarını biraz daha çevirdi. Alçak sesle, neredeyse fısıltıyla, “Oynamak istersem başka bir iş bulmak zorunda kalmanı istemedim,” dedi.

Kollarım iki yanıma düştü. Kalbim sıkıştı, vücudumda dolaşmakta olan kan durdu ve içimi bir ürperti kapladı. “Ne?”

Bana bakmadan önce Layla'ya baktı. “Okul ligi çok pahalı. Parasını ödemek için daha fazla çalışmak zorunda kalmanı istemedim.” Ellerini kaldırdı, sanki benim de aynı fikirde olup konuş-

mayı kapatacağımdan endişelenmiş gibiydi. “Ama beden eğitimi öğretmenim, benim katılmam için para ödemene gerek kalmaması için doldurabileceğin bir form olduğunu söyledi. Sadece üniforma için ödeme yapman gerekecekti.”

Yutkundum. Sonra bir kez daha yutkundum. Spor yapmak istiyordu. Her zaman spor yapmak istemişti ve bunu benden saklamıştı çünkü... Kahretsin, aklımı kaybedecektim. Barajdaki çatlaklardan su fışkırıyor, çatırdıyordu ve ben can havliyle tutunmaktan ve tamamen çökmeden önce güvenli bir yere ulaşmayı ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Tamam dostum.” Sesim çatallaştı ve boğazımdaki yumruyu bastırmak zorunda kaldım. “Katılabilirsin. Kayıtlar ne zaman?”

Gözleri Noel sabahıymış gibi parladı. “Gelecek hafta.”

“Tamam. Git dişlerini fırçala ve yatmaya hazırlan. Yarın daha detaylı konuşuruz ve ne yapmam gerektiğine karar veririz.”

Battaniyelerin arasında koşarak döndü ama koridorun girişinde durdu. Omzunun üzerinden bana dönerek, “Seni seviyorum, anne,” dedi.

Banyoya doğru gözden kaybolmasını izlerken gözümün kenarından ilk yaş süzüldü. Zamanım dolmuştu.

“Devam et.” Layla koluma vurdu ve ön kapıyı işaret etti. “Git biraz yıkıl, sorun yok, annecik. Bu gece ben onunla kitap okurum. Evde kalmamı ister misin?”

Nefesim kesildi, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken daha fazlası birikti ve yaktı. “Hayır, ben iyiyim.”

Bana gözlerine uymayan ufak bir tebessüm etti. “Evet, her zaman öylesin. Şimdi git.”

Neredeyse koşacaktım, tek amacım Jamie geri dönüp beni perişan halde görmeden önce dışarı çıkmaktı. Gözyaşlarım şiddetle akmaya başladığında kığım henüz yere değmemişti, yanaklarımdan aşağı sıcak izler bırakarak çenemden kıyafetlerime damlıyordu.

Kendime sarıldım, başımı dizlerimin arasına soktum ve kollarımı boynumun arkasına sarmak için kaldırdım. Derin nefesler alırken göğsüm kabarıyordu, sessiz gözyaşlarım uyluklarımda sırılsıklam bir yol oluşturdu.

Her şeyi denedim; saydım, geriye doğru saydım, test etmem gereken dava bilgilerini ezberden okudum, kendimi çimdikledim ve nefesimi tuttum. Ama yaşlar akmaya devam etti ve şimdi umutsuzca burnumu silmem gerekiyordu. Hay sikeyim. Neden her bir santim yukarı tırmandığımda, bir adım geriye kayana kadar bir şey yüzüme tekme atıyormuş gibi hissediyordum?

Kalbim acıyordu; ne kadar uğraşırsam uğraşayım azalmayan fiziksel bir acıydı bu. Hiçbir şey beni çocuğumun spor yapmak gibi basit bir şeyi istediğini fark etmememden daha kötü hissettiremezdi çünkü bana söyleyemeyecek kadar gergindi. Hiçbir şey.

“Hey, her şey yolunda mı?”

Ama bu daha yakın olabilirdi.

Başımı kaldırdım, şişmiş gözlerim ve nemli burnum mükemmel görünen bir adamın gözlerinin önündeydi. Manşetlerimi bileklerime kadar çektim, gözlerimi sildim ve tüm gücümle üzerime geçirebileceğim bir görünmezlik pelerinin olmasını diledim.

Garrett verandamdan birkaç adım ötede duruyor, siyah eşofmanı ve tişörtüyle bir gölge gibi görünüyordu. Donuyor olmalıydı ve üzerimde onun kapüşonlusu olduğunu aniden fark edince yüzüm kızardı. Şimdi onun giysilerini kendi kişisel mendilim olarak kullanırken ıslak, şiş ve kıpkırmızıydım. Mükemmel.

Yalan söyleyip iyi olduğumu söylemeyi düşündüm ama bu beni aptal gibi gösterecekti. İyi olmadığım çok açıktı. Bariz olanı inkâr etmek anlamsız olurdu. “Hayır. Pek sayılmaz.”

“Evet, bu aptalca bir soruydu.”

Yüzümü buruşturdum, burnumu dizime sildim ve bacaklarımı göğsüme daha sıkı bastırdım. “Burada ne yapıyorsun?”

Ellerini ceplerine sokarak kıpırdandı. “Arabama doğru yürüyordum ve bir ses duydum sandım.”

Ayaklarına baktım, gözlerim kısıldı ama neredeyse şişmiş oldukları için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Herhangi bir ses çıkardığımı düşünmemiştim.

“Ayakkabısız mı gidiyordun?” Hıçkırdım, kelimelerim tiz ve acması bir şekilde çıkmıştı.

Altdudağını ısırmadan önce yaladı. Farkında olmadan bacaklarımı birbirine yaklaştırdım, keşfetmek istemediğim nedenlerden dolayı gözlerim ağzına sabitlenmişti.

“Ben... bir şey arıyordum.”

“Ah.”

Bir elini cebinden çıkardı ve bana oturduğum yeri işaret etti. “Oturmamın bir sakıncası var mı?”

Biraz, evet. Çöküşümü kimseye göstermemek için dışarı çıkmıştım, hayatımda gördüğüm en ateşli adama bunu ilan etmek için değil. Ama onu benzer bir durumda bulduğum o güne geri döndüm, tabii gözyaşı lekeleri hariç.

“Tabii. Yani, tabii, sorun değil,” dedim tekrar hıçkırarak ve başımı eğip göz temasını kestim. Neden böyleydim? Eğer garipliğin bir adı olsaydı Madison olurdu.

Garrett ayağa kalktı ve o uzun, kalın bacaklarını yavaşça bükeerek yanıma oturdu. Aramızda bir adım bile yoktu ve onun sıcaklığı ve kokusu beni kapüşonludan daha fazla sarmaladı, ikisi bir şekilde aynı anda hem beni sakinleştiriyor hem de uyandırıyor.

Gerçeğini koklayana kadar kapüşonlusunun uzun zaman önce onun gibi kokmayı bıraktığını fark etmemiştim. Onu yatarken birçok kez giymiş, daha az seksi olan kendi kokumla sarmıştım. En azından bu, geri vermek için kendimi ikna etmemi kolaylaştıracaktı. Bunu da o gider gitmez yapacaktım.

“Konuşmak ister misin?”

“Önemli bir şey değil. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.”

“Önemsiz bir şey gibi görünmüyor ve ben iyi bir dinleyiciyimdir.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Artık başlamıştım ve bir türlü durduramıyordum. “Sorun yok.”

Öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına dayadı ve yan gözle beni süzdü. “Eski kocanla mı ilgili?”

Sertçe nefes aldım, kendi tükürüğümü yuttum ve hafif bir öksürük krizine girdim. “Hayır,” diye mırıldandım.

“Emin misin? Eğer yüzünde bir gülümseme yaratacaksa gidip o pisliğin burnunu kırabilirim.”

Yüksek sesle ve dolu dolu güldüm. Tıkalı burnumla hiç de çekici değildi ama özgür hissettirmişti. Kalbimin üzerinde duran birkaç tuğla düşmüştü sanki.

Başını bana doğru çevirdi ve tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle baktı ama bu bana bir şey aradığını hissettirdi. Ellerimi tekrar yüzüme götürüp sümüğümün bulaşmış olmasından ya da daha korkunç bir şeyden korktum. “Bunu başka zamana erteleyelim.”

Üstelemedi, düşüncelerimi toparlamak için sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. Dik oturarak bacaklarımı merdivenlerden aşağı uzattım ve başımı omzuna yaslamak için duyduğum mantıksız dürtüyle savaştım.

“Jamie bir futbol takımına katılmak istiyor. Görünüşe göre bir süredir bunu istiyormuş.”

Gözyaşlarımın nedenini açıklarken Garrett başını geriye eğdi, kaşları çatıldı. “Ve bu kötü bir şey mi?”

“Bilmiyordum. Her gün arkadaşlarıyla oynadığını söyledi ve ben bundan hoşlandığını bile bilmiyordum. Para yüzünden bana sormak istememiş. Başka bir iş bulmak zorunda kalacağımdan korkmuş. Sanki buna değmeyeceğini düşünüyordu.”

Ürkek bir nefes aldım, ellerimi kucığımda yumruk yaptım ve kendi kendime bir daha ağlamayacağıma dair yemin ettim. Ben bir yetişkindim, lanet olsun.

Bir bacağına büktü ve bana doğru dönebilmek için verandaya dayadı. “Kaç tane işin var?”

“Üç.”

“Ne yapıyorsun? Tam zamanlı çalışmak için birbirleriyle mi değiştiriyorsun?”

Boş bir kahkaha attım. “Hayır. Her hafta aynı programda çalışıyorum, genellikle altmış ila altmış beş saat arasında.”

Kafasını korkuluklara çarpmaktan zorlukla kaçınarak geri çekildi. Gözleri o güne kadar gördüğüm en iri gözlerdi. “Ne bok yiyorsun sen?”

“Öyle.”

“Her hafta mı?”

“Her hafta.”

Sanki üçüncü bir kafam çıkmış da büyüğü bir tek boynuzlu at olmuşum gibi baktı. “Eski kocandan hiç yardım almıyor musun?” Çenesini sıkarak yola baktı. “Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez.”

Aaron’ın Jamie’nin babası olduğu imasını görmezlikten geldim. Çoğu insan bunu varsayıyordu ve ben de duygusal olarak tüm kirli geçmişimi anlatamayacak kadar tükenmişim.

“Sorun değil. Hayır, nafaka falan almıyorum. Yıllardır deniyorum ama el altından para kazandıran işlere giriyor, o yüzden hiç olmadı.”

Eğer sperm donörü, üremesine yardım ettiği çocuğa yardımcı olmaya istekli olsaydı hayatlarımızın ne kadar kolaylaşabileceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Garrett dilini yanağının iç kısmına bastırdı ve bana bakışından başka bir şey sormak istediğini anladım ama sormadı. “Yani oğlun senin hayatını kolaylaştırmak için zevk aldığı bir şeyden fedakârlık mı etti?”

Yüzüm buruşmuştu, gözyaşlarım tekrar birikmeye başladı. Bu

şekilde ifade etmek acı veriyordu. Göğsüm, Garrett'ın az önce kirli barca açtığı bıçak yarısından dolayı kanla doluyordu. "Evet," diye hıçkırdım. "Sanırım öyle."

"O çocuk seni bu kadar sevdiğine göre çok iyi bir anne olmalısın."

"Hayır, sadece o harika bir çocuk." Burnumu çektim, bacaklarımı bir bebek gibi göğsüme doğru çektim.

Bana doğru eğilince donakaldım ama sadece bileğimdeki sivrisineğe bir fiske vurdu. "Ben Jamie'den biraz daha büyükken annemle babam boşandı. Babam... iyi bir insan değildi. Annemin onu terk edecek kadar kendine güven kazanması gerekenden daha uzun sürdü."

Sözünü yarıda kesti, cebinden bir paket çıkardı ve bir sigara yaktı. Konuşamıyordum; nefes alamıyordum. Bu hikâyelerin nasıl sonlandığını, sadece benim için değil Jamie için de nasıl sonuçlandığını biliyordum. Ve kalbim Garrett'ın çocukluğu ve tanık oldukları için acıyordu.

"Her neyse, demek istediğim şu; hiç şüphe duymadan garanti verebilirim ki babamla yaşamak zorunda kalsaydım, bunun yarısı kadar bile iyi olamazdım. Bir çocuk mutlu doğabilir ama kalbine nazik olmayı öğreten şey aldığı sevgidir."

Bana baktı ve benim ona apaçık baktığımı görünce yanakları hafifçe kızardı. Bu adamda, ilk birkaç karşılaşmamızdan sonra tahmin edebileceğimden çok daha fazlası vardı. Onun seksi ve soğukkanlı görüntüsünün altında saklanan samimi adamı bir an için görmüştüm ve bu hoşuma gitmişti.

Gülümsedim ve içimdeki dürtüye boyun eğerek başımı omzuma yasladım. "Teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım," dedi, sesi kabaydı ama geri çekilmedi.

Sonunda bir parça hoşnutluk hissederek parmaklarının sigarayı ileri geri yuvarlamasını izledim. "Biliyorsun, annelik falan yapmak istemem ama gerçekten sigara içmemelisin."

Ofladı, yumruğunu sigaranın etrafında kıvırdı. “Neredeyse iki haftadır bir tane bile yakmamıştım.”

Bu geçen geceki yanmamış sigarayı açıklıyordu sanırım. “Bir tane tutmak özlemini dindirmeye yardımcı oluyor mu?”

Yerinden kaydı ve omzunun hafif hareketiyle başım kalkıp indi. “Bana dışarıda oturmak için bir bahane veriyor.”

Ona doğru başımı salladım ama ne demek istediğinden emin değildim. Neden biri dışarıda olmak için bir bahaneye ihtiyaç duysundu ki? Tabii o kişinin aslında istediği şey, komşusunun dışarıda olup olmadığını görmek için bir bahane değilse. Bu yersiz düşünceyi bir kenara ittim. Bu fikir çok saçmaydı.

İkimiz de konuşma ihtiyacı hissetmeden öylece oturduk, ta ki ön kapımın açılma sesi beni ayağa kaldırana kadar. Gelen Layla’ydı. Dışarı çıktı, bizi merdivenlerde görünce birden durdu ve kaşları saç diplerine kadar kalktı.

Garrett’ın ayağa kalkıp elini uzattığını görünce elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

“İçeri girsem iyi olacak. Al...” Kapüşonlusunu eteklerinden tutarak başımın üzerinden çekip çıkardım ve ona verdim. Üzerimde sadece ince bir tişörtle soğuk havada kalınca titredim. “Bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Gözyaşlarımı üzerine bulaştırdığım için özür dilerim.”

Elini uzatıp almadan önce bir süre baktı. Gözleri benim saklamaya çalıştığım sivri meme uçlarıma kaydı ve yumrukları kumaşın etrafında sıkılaştı.

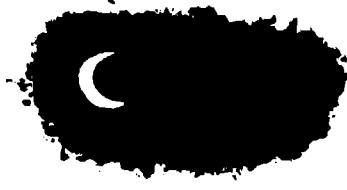
“Sorun değil.” Kelimeleri küfreder gibi sert çıkınca kaşlarımı çattım. Neden kızgın görünüyordu?

“O zaman iyi geceler.”

“İyi geceler, Madison.”

Arkamda Layla’nın ısrarcı kıcının farkında olarak onun gidişini izledim. Garrett’ın ani davranış değişikliğinden sıyrılıp döndüğümde onun biriyle mesajlaştığını gördüm. “Ne var ne yok?”

Bana ters ters baktı. “Rick’e gelemeyeceğimi söyledim. Biraz şarap almaya gidiyorum. İçeri gir ve kanepeye otur. Döküleceksin.”

BÖLÜM

→ 12 ←

Yorgun olduğunuzda yapmamanız gereken bir şey varsa, o da Amiral Battı oynamaktır. Gerçekten hiçbir şey sizi daha hızlı bayıltamaz. Kırmızı ve beyaz işaretlere baktım, gözlerim odaklanmadığı için her şeyi çift görüyordum.

“Sanırım son gemimi batırdın ama açıkçası artık sıraları seçemiyorum, o yüzden emin değilim.”

“Bu sadece bu oyunda berbat olduğunu belirtmenin başka bir yolu.”

Bir kaşımı kaldırıp masanın üstünden Jamie’ye baktım. “Anne ne saygı duy, ben hiçbir şeyde berbat değilim.”

Kıkırdadı.

“İnan bana dostum, annenin olmadığı bir şey varsa o da berbat olmaktır.”

Gözlerimi kırıştırdım, başımı korku filmi yavaşlığıyla en iyi arkadaşşıma çevirdim. Kanepede köpeklerle kıvrılmış, gitarım tıngırdatıyordu.

Atıştırmalık kâsemizden bir havuç alarak yüzüne fırlattım ve ıskaladım. “Bunu ikimiz için de yeterince yapıyorsun.”

“Ve bu muhteşem!” Kollarını havaya kaldırarak iki köpeği de korkutup uyandırdı.

Jamie tahtasından başını kaldırdı. “Bir konuda berbat olmak neden muhteşem olsun ki? Bir şeylerde kötü olmaktan nefret ediyorum.”

Bir kahkaha patlattım, daha sonra tadını çıkarabilmek için bu keyifli anı içime çektim. “Asla büyüme, dostum. Sen bu halinle mükemmelsin.”

“Tamam.”

“Mükemmel!” Oyun tahtamı kapattım. Ya da taşlar hâlâ yerindeyken olabildiğince kapattım. “Şimdi Twister falan oynayalım.”

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. “Geçen sefer beni ezmiştin.”

“Ama öldün mü?” Uzuvarımı gerip söylenerek doğrulmak için sırtüstü yuvarlandım ama sonunda bir ceset silueti gibi uzandım.

“Anne. Hadi. Bir oyun daha.”

“Çok yorgunum. Ayrıca bugün seni futbola yazdırmak için çok uğraştım, yani bugünlük ebeveynlik görevlerimi yerine getirdim. Şimdi izin alıyorum.” Yarı ölü bir denizkızı gibi yavaşça doğrulup oturma pozisyonuna geçtim.

Gözlerini devirdi ve hayatının aşkına döndü. “Layla, Amiral Battı oynamak ister misin?”

“Duruma göre değişir, ağlamak ister misin?” Ayağa kalkıp yerime geçerken ona sadece vahşi olarak tanımlayabileceğim bir şekilde sırtıttı.

Perşembe günüydü, cehennem gibi bir hafta sonundan önceki son boş akşamımdı ve sırtıma bir battaniye atıp gizlice dışarı çıkmaktan zerre kadar utanmamıştım. Bu hafta sonu sadece her zamanki gibi çift vardiyam olmasının yanı sıra aynı zamanda cumartesi günü ilk nöbet vardiyam da vardı ve resmen boğulmuştum.

Ekstra vardiya isteyen birkaç kız tanıdığım için restoranı aramayı bile düşünmüştüm. Layla’nın kira ve faturaların bir kısmını ödemesiyle iyi durumdaydım ve en azından bir hafta sonu için işi azaltmayı göze alabilirdim.

Verandadaki sandalyelerden birine oturdum, silinmesi gerektiği gerçeğini görmezlikten gelerek başımı arkaya yasladım ve geceye baktım. Buranın bu kadar sessiz olmasını seviyordum. Toprak

yolun kilometrelerce aşağısında yaşadığım çocukluk evim kadar sessiz değildi ama Jamie'yle daha önce yaşadığımız yerlerin hepsinden çok daha sessizdi. Özellikle de askeri üsten.

Neredeyse hiç rüzgâr yoktu, uzun zamandır gördüğüm en sıcak geceydi. Sonbahar burada asla sıcak olmazdı ama en azından dondurucu değildi.

Bunu olumlu bir işaret olarak kabul etmeye karar vererek battaniyemi çektim ve araba yolunun yanındaki küçük avluya sürükledim.

Çimlerin üzerinde süzülen dev bir dikdörtgen bulut gibi battaniyeyi yayarak nemli çoraplarımı çıkardım ve yere uzandım. Üzerimde battaniye olmadan verandanın dışı biraz daha soğuktu ama buraya kadar gelmiştim, bu yüzden devam etmeye kararlıyım. Kollarımı ve bacaklarımı denizyıldızı gibi gerdim ve takımyıldızları aramak için berrak gökyüzüne baktım. Küçükken bazen geceleri gizlice dışarı çıkar, sadece yıldızlara bakar ve Büyükayı'yı bulmaya çalışırdım.

Ortabatı'yla ilgili en çok özlediğim şeylerden biri gökyüzüydü. Yaşadığım yerdeki manzara dümdüzdü, bu yüzden yıldızlar göz alabildiğine uzanıyordu. Ortabatıya çirkin diyenler hiç Kansas'ta gün doğumu görmemiş demektir.

Tanıdık bir koku beni içinde tembellik ettiğim sisten çekip çıkardı, burnuma doldu ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanma yol açtı. Ona doğru döndüm, kıvrıldım ve içine girip her tarafıma sürmeyi diledim. Bu adamın lanet kokusunu seviyordum.

Bir dakika.

Gözlerimi açtım, beneklerden arınmak için birkaç kez kırptırdım ve yanımda bir kol olduğunu fark ettim. Az önce yüzümü gömdüğüm kol. Sarsılarak ayağa kalktım ve üzerime örttüğüm yün battaniyeyi altüst ettim.

“Selam.”

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

Garrett. Garrett yanımdaydı, sırtüstü yatıyordu, bir kolu –sarıldığım kolu– yan taraftaydı ve diğerini başının altına sokmuştu. Bacakları da kolları gibiydi; birini uzatmış, diğerini dizlerinden bükmişti. Çok rahat görünüyordu.

“Selam,” diye karşılık verdim.

Güldü, göğsünden gelen derin ses içimde tuhaf, sıcak bir his bıraktı. “Şu anda yüzünü görmelisin.”

Ellerimi gözlerimde ve yanaklarımda gezdirdim, ardından doğruldum. “Biraz kafam karıştı.”

“Dışarı çıktığımda bahçede baygın bir şekilde yattığını fark edince ben de öyle oldum. Altına mükemmel bir şekilde serilmiş battaniyeyi fark etmeden önce neredeyse kalp krizi geçiriyordum.”

Kızardım. “Tanrım, özür dilerim. Ne zamandır buradayım?” Polar battaniyeyi parmaklarımin arasında ileri geri yuvarladım.

“Ben seni fark etmeden önce ne kadar zamandır buradaydın bilmiyorum ama yaklaşık yirmi dakikadır buradayım. Seni uyandırmak istemedim ama yalnız bırakmak da istemedim.” Başım eğdi, düşük kaşlarının altından bana baktı. “Bahçenin ortasında uyumak güvenli değil.”

“Sağ ol, baba.”

Gözleri daha da kısıldı. “Senden *o kadar da* büyük değilim.”

Dudaklarımı büzerek gülümsemeye çalıştım ve gece gökyüzüne baktım. “Kaç yaş büyüksün, yirmi mi?”

“On bir,” diye homurdandı.

Kıkırdadım. “Cidden, battaniye getirdiğin ve güvende olduğumdan emin olduğun için teşekkür ederim. Uykuya dalmayı planlamamıştım, sadece yıldızlara bakmak ve bir dakikalığına nefes almak istedim.”

“Evet, o kadar da ateşli görünmüyorsun.”

“Teşekkürler.”

Karnını kasarak doğrulup yüzümü işaret etti. “Yorgun görünüyorsun demek istedim.”

Normalde, hassas kırım seksi bir adamın bunu işaret etmesinden dolayı bok gibi hissedirdi ama hissetmedim. *Yorgundum.* “Her zaman bu kadar konuşkan mısın?”

Gömleğinin koluyla oynarken, sanki gerçekten utanmış gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Şaka yapıyorum. Bok gibi görünüyorum, sorun değil, söyleyebilirsin.”

Sessiz bir kahkaha attı ve gözlerini bana doğru çevirdi. “Ben de her zaman iyi uyuyamıyorum. Deniz piyadelerinde uzun yıllar görev yaptım, çoğu da cephede geçti ve bu durum sekiz saat boyunca uyuyabilme yeteneğimi zedeledi. Yani, anlıyorum.”

Bu itirafı ilgimi çekti ve geri kalan zamanda beni uyandırdı. Bunu bilmem gerektiğini hissediyordum ama medya her ne kadar tüm ordu mensuplarını basmakalıp “kuş beyinliler” olarak göstermeye çalışsa da durum nadiren böyleydi. Her zaman anlayamazdınız.

“Ne kadar zamandır sivilsin?”

“Sadece birkaç yıldır ama daha uzunmuş gibi geliyor.”

Başımı salladım, askerliğin nasıl bir şey olduğu konusunda deneyimim yoktu ama bir ordu üssünde yaşamıştım. İnsanların sivil hayata dönmenin ne kadar zor olduğundan bahsettiklerini duymuştum. “Buralarda mı görev yaptın yoksa daha sonra mı buraya taşındın?”

“Askerliğimin çoğu burada geçti ama ben Kaliforniyalıyım.”

Dudaklarımı ısırdım ve ayak parmaklarımın önümde kıpırdanışını izledim. “Kaliforniya’dan buraya gelmek büyük bir değişiklik.” Geri dönmek yerine neden burada kalmayı seçtiğini sormak istiyordum ama zaten yeterince rahatsız görünüyordu.

Öksürdü, ensesini ovuşturdu ve hafifçe yüzünü buruşturdu. “Peki ya sen? Seni geceleri uyutmayan ne, Madison?”

Sesinin kafamda yarattığı mantıksız düşüncelerin yüzüme yansımalarını engellemek için altdudağımı ısırarak bacaklarımı birbi-

rine bastırdım. Adımı söyleme şeklinin kulaklarıma porno gibi geldiğine yemin edebilirdim. Ona baktığımda, burun deliklerinin hafifçe genişlediğini fark ettim.

“Okul,” diye geveledim. Battaniyenin üzerine eğilerek sesimi alçalttım. “Üniversitede çevrimiçi dersler alıyorum.”

Kaşları havaya kalktı, ela gözleri akşam karanlığında daha kah-verengi görünüyordu. “İşin için idari dersler gibi bir şey mi?”

“Hayır, tam zamanlı kayıtlıyım. Transfer olduğum birkaç ön lisans diplomam var ama şu anda lisansıma odaklanıyorum. Açıkçası korkunç değil, sadece iş programım nedeniyle geceleri çalışıyorum.”

“Ve sen bir annesin.” Başını iki yana salladı ve derin bir iç çekti. “Tanrı aşkına, Madison.”

Hiç düşünmeden uzanıp dizini okşadım. “Gerçekten görüldüğü kadar kötü değil.”

Gözleri aşağıya kaydı ve ona dokunduğum yere odaklandı. Görünmez bir çizgiyi aşmışım gibi hissederek elimi geri çektim ama gözleri dizine sabitlenmişti.

“Şimdi anlıyorum, neden Layla’ya istemediğini söylediğini...”

Telefonumun tiz zil sesi sessizliği bozdu, onun sesini kesip beni de yerimden sıçrattı. Battaniyeyi toparlayıp kucağına attım, bacaklarımı kaldırarak altımda bir yere sakladığım telefonu aradım.

Muhtemelen Layla arıyordu ve oturma odasının penceresinden bizi bir röntgenci gibi izliyordu. Cevap verecektim ve muhtemelen beni Garrett hakkında müstehcen bir yorumla selamlayacaktı. Telefonu bulduğumda bu hayali konuşma üzerine kıkırdamaya başlamıştım bile.

Arayan: Cevap Verme.

Ellerim istemsizce ekranın etrafında kenetlendi ve bedenim gerildi. Bu şekilde tepki vermeyi kesmem için kaç yıl geçmesi gerekiyordu? Sesini duyma düşüncesi, beni kendimden nefret ettiren bir sarmala sokmadan önce ondan kaç yıl uzak kalmam gerekecekti?

Gözlerimi kapattım, yok olmasını diledim ama açtığımda kişi adı hâlâ ekranımdaydı ve bana gülüyordu. Sessizliğinin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Neden beni rahat bırakmıyordu? Beni unutamaz mıydı? Zor değildi, Jamie'nin sperm donörü bunu kanıtlamıştı.

Geçmişteki hataları takıntı haline getirmekten kendimi alıko-yamadığım için kendime kızarak kapatma düğmesine gereğinden fazla sertçe vurdum ve Garrett'a baktım. "Bunun için üzgünüm. Ne diyordun?"

Ama bana bakmıyordu. Aslında, yaptığı şeye "bakmak" bile diyemezdin. Elimdeki telefona öyle bir şiddetle bakıyordu ki göz-lerinin aleviyle cihazı yakıp yakmayacağım merak ettim. Öfkeli görünüyordu ve bu bana anında geri adım attırdı.

"Özür dilerim, sen konuşurken telefona bakmamalıydım, ka-balık ettim."

Yanağımın içini çiğneyerek aramızdaki ani gerilimi azaltacak bir şey söylemeye ya da yapmaya çalıştım. Zihnimin bu adamı ne zaman arkadaşım olarak görmeye karar verdiğinden emin değildim ama öyle olmuştu.

Bakışlarını ondan ayırırsa telefonumun fırlayıp beni göğsüm-den bıçaklayacağından korkuyormuş gibi gözlerini yavaşça, isteksizce benimkilere dikti. Burnundan nefes verdi ve polar battani-yeyi ellerinin arasında sanki birinin boynu olmasını istermiş gibi sıkı.

Çaresiz kumaşa kaşlarımı çatarak baktım. Telefonumu açmak için sözünü kestiğim için mi kızgındı, yoksa arayan kişi yüzünden mi? İkincisi olamazdı. Arayan kişiyi görmüş olsa bile, bu bir isim değildi. Hem neden umurunda olsundu ki?

Kafamın karıştığını hissederek mırıldandım: "Pekâlâ, içeri dönsem iyi olacak. Hâlâ beni aramaya gelmediklerine bile şaşır-dım." Ona hafifçe gülümsedim, yüzü biraz gevşediğinde göğsüm-deki baskı azaldı.

“Sen...” Tereddüt ettim, onu içeri davet etmenin doğru olup olmadığından emin değildim. İş dışında hiç görmediğim Nate’ten başka, liseden beri bir erkek arkadaşım olmamıştı. Bir erkek-kadın arkadaşlığında sınırların nerede olduğu konusunda deneyimim yoktu.

“Sana tek ikram ettiğim şey buymuş gibi hissediyorum ama bugün ellinci kahvemi yapmayı planlıyordum. Sen de ister misin?”

Homurdandı ve ben bunu sessiz bir anlaşma olarak kabul etmeyi seçtim.

Bacaklarıma vurarak, “Hadi, burası soğuk,” dedim.

Ayağa kalkarken onu ayağımla ittim. Ben dizlerimi itip kalkmak zorunda kalırken o ise tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. Tüm işi görkemli kalın bacakları yapıyordu.

Tanrım, benim sorunum neydi? Böyle düşünceler kesinlikle arkadaşlık sınırlarını aşıyordu. Eve gitmeden önce dikkatimi dağıtmak için battaniyeyi aldım ve salladım.

İki köpek de anında onun peşine düştü, biri heyecanla, diğeri öfkeyle. Göz devirdim ve masada Bil Bakalım Kim oyunu oynayan küçük aileme doğru yürüdüm.

“Çocuğum, şimdiye kadar yatmak için hazırlanman gerekmiyor muydu?”

“Dışarı çıkıp sana bir oyun daha oynayıp oynayamayacağımızı soracaktım ama Layla seni rahatsız etmememi söyledi. Bir ruhsal kriz geçirdiğini ve gökyüzüne hayatın cevaplarını sormayı bitirdiğinde geri geleceğini söyledi.”

Gözlerimi bu ifadenin arkasındaki kadına kaydurdım. Hiç beklemediği bir anda yumurtalığına bir tekme atacaktım. Ağzımı açtım ama ikisini de azarlamaya fırsat bulamadan Garrett’in gürleyen kahkahası tam arkamda yankılandı ve tüylerimi diken diken etti.

Arkama baktım ama o kadar yakınımda duruyordu ki sadece

göğsünü görebildim. Başımı kaldırıp gözlerimi kısıtım ama bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu.

“Bu kulağa doğru geliyor, J-man.”

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. “Umarım hepiniz uykuya dalmaya çalıştığınız anda huzursuz bacak sendromuna yakalanırsınız. Uykudan bahsetmişken, ciddi işlerini bitirip hazırlanman gerek, dostum. Yatma vaktin geçti ve yarın okulun var.”

Homurdandı, kalan resimleri kapadı ve oyunu kutusuna geri yerleştirdi. Sadie’nin peşinden odasına gidişini izledim. Son zamanlarda Sadie onunla yatmaya başlamıştı ve her ne kadar kabul etmese de o da buna bayılıyordu.

“Kahve hâlâ senin için uygun mu, Garrett? Çay ya da bir bardak su da ikram edebilirim?” Bana baktı, göğsünün sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ve üşümüş bedenimi ısıtmak için ona yaslama dürtüsüyle savaştım.

“Kahve iyi olur.”

Başparmağımı kaldırdım ve işe koyulup onunla ve Layla’yla hafta sonu planları hakkında sohbet etmeye başladım. Heyecan verici bir şeyler planlayan tek kişi Layla gibi görünüyordu.

“Cumartesi günü Jamie’ye bakmak için evde kalmamı istemediğine emin misin?”

Elimi salladım. “Hayır, annemle babam onunla biraz daha fazla vakit geçirecekleri için heyecanlılar. Sen ve Rick eğlenin. Yürüyüş yapın, bacaklarınıza kramplar girsin, bol bol terleyin, sivrisinekleri üzerinize çekin, tüm o eğlenceli açık hava etkinliklerini.”

Bana etkilenmemiş gibi baktı. O ve Rick hiçbir şekilde açık havada gezen tipler değillerdi. Muhtemelen bütün gün evde oturup yeni, harika müzikler yazarlardı.

Garrett beni çalışırken izlemek için bara geçmişti. Ucuz bar taburemizde rahat etmeye çalışan iri cüssesiyle çok eğreti duruyordu. “Hafta sonları hangi işleri yapıyorsun?”

Hazır demliği kaptığım gibi çıkardığım iki uyumsuz fincana

doldurdum. “Pazar günü maaş bordrosu işleri ve her gece garsonluk. Gerçi açıkçası restorandan ayrılmayı düşünüyorum. Geçenlerde biri bana berbat göründüğümü söyledi, bu yüzden biraz ara vermem gerektiğini düşünüyorum.”

Omzumun üzerinden ona göz kırptım ve yanıt olarak gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Ama ona kupasını ve kremasını uzatmak için döndüğümde normal, soğukkanlı ifadesine geri dönmüştü.

“Aslında cumartesi günü yeni bir işe başlıyorum.”

Uzun parmaklarını fincanın etrafına doladı ve bakışlarım dolgun dudaklarına takıldı. “Başka bir tane daha mı?”

“Sayılır. Sadece geçici bir iş, kalıcı bir şey değil.” Arkama yaslandım ve abartılı bir el hareketiyle vücudumu işaret ettim. “Yeni lisans almış, silahsız bir güvenlik görevlisine bakıyorsunuz. Cumartesi ilk yalnız vardiyam.”

Bardağı ani bir gümbürtüyle tezgâha çarptı ve başımı geriye atmama neden oldu. Adamın gözlerinden sızan öfkeyi neredeyse görebiliyordum. Bugünlerde bu adamın ruh hali bende ciddi bir kırbaç etkisi yaratmaya başlamıştı.

“Benimle taşak geçiyorsun.”

Yüzümü buruşturdum, bana karşı sergilediği bu küstahlık karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. “Hayır.”

“Senin güvenlik görevlisi olmakla uzaktan yakından alakan olamaz.”

“Pardon?” Yüzde yüz haklıydı çünkü ben tam bir korkak ke-diydim. Ama onun yüzüne karşı aynı fikirde olmayacağıma da emindim. Hele ki az önce gururumu bir kütüğün üzerine koyup üzerine balyozla vurduktan sonra.

“Bana bunu açıklamak ister misin?” Jamie’nin odasından koşup çıkmaması için sesimi alçak tutmaya çalışarak kupamı sıkıca tuttum.

Garrett geri adım atmadı. “Boyun kaç, 1.60 mı? Bir buçuk metre falan mısın?”

“Aslında 1.67’yim.” Sanki bu küçük ayrıntı çok önemliymiş gibi. “Nerede?” Bu kelime saldırganlıkla doluydu ve etrafımızdaki havayı neredeyse dayanılmaz bir seviyeye çıkardı. Omuzlarım dikleşti ve yanımda duran Layla dikkat kesildi.

Vücudumun öfkeli erkeklere verdiği şartlı tepkiye karşı koyarak kahveden bir yudum aldım. Hâlâ çok sıcaktı ve dilimi yakıyordu ama acıyı görmezlikten geldim, ses tonunun beni ne kadar tedirgin ettiğini görmesine izin vermedim. “Devlet üniversitesinde.”

“Peki tam olarak ne yapacaksın?”

“Kampüste devriye gezeceğim.”

“Tek başına.”

Bu bir soru değildi ama yine de öyleymiş gibi cevap verdim. “Evet.”

“Silahsız.” Başka bir beyan daha.

“Göz yaşartıcı spreyci alacağım,” diye tersledim. İşle ilgili zaten sahip olduğum her güvensizliğe saldırıyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. Yapmak için yeterli hissetmediğim bir şeyi yaptığının hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

“Göz yaşartıcı spreyci,” diye alay ederek tabureden kalktı ve tezgâhın etrafından dolanarak bana doğru ilerledi. Bir adım geri çekildim, kalp atışlarım hızlanmıştı ama sırtımı buzdolabına dayayarak göğüs göğse gelene kadar yaklaşmaya devam etti.

“Devam et, Madison.” Yüzü benimkinin birkaç santim üzerinde belirdi. “Yanıdaki hayali göz yaşartıcı spreyciye uzan. Bakalım ben seni etkisiz hale getirmeden önce bunu yapabilecek misin?”

Göğsüm sıkışmaya başladı, kan basıncım sağlıklı bir noktaya ulaştı ve öfkeli gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına hücum etti. Önümdeki adamı hadım etmeye hazır görünen Layla’yı durdurmak için elimi kaldırdım.

Gözlerimi ondan ayırmadan ilerledim ama hayali bir şey yap-

madım. Ellerimi doğruca yukarı kaldırdım, başının iki yanına doladım ve başparmaklarımı gözkapaklarının üzerine bastırdım. Canını yakacak kadar değil, sadece yapabileceğimi göstermek için.

Elleri belimi kavradı ve geri çekilmemi imkânsız hale getirdi. Dizimi kasıklarının hemen yanından bacağına doğru bastırdım ve homurdandı.

Ellerimi daha da yukarı kaydırarak avuçlarımla saçlarını yakaladım ve başını aşağıya çektim. Sessizce akan birkaç damla gözyaşı kızarmış yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama yine de yüzüne baktım. Belimdeki tutuşu hemen gevşeyerek nazik bir tutuşa dönüştü.

“Sanki bunu daha önce de yaşamışsınız gibi hissediyorum,” diye fısıldadım, onun tam tersini yapıp kavrayışımı sıkılaştırarak. “Benim hakkımda bir şeyler varsayıyorsun ve bir pislik gibi davranıyorsun.”

Dudağımı ısırarak başımı öne eğdim. “Haklısın, bana gerçekten zarar vermek isteyen senin cüssesindeki bir adamın dengi değilim ama pençelerim de yok değil. Kazanamayabilirim ama karşılık vereceğime inansen iyi edersin.”

Daha fazla gözyaşı döküldü ve başımın duruşundan dudaklarıma damlamalarına neden oldu. Garrett’in gözleri parladı, bakışları ağzıma sabitlendi. “Madison...”

Bir vücut onunkine çarpıp bizi habersizce yakaladı ve onu devirince aniden yana savrulduk. Ayaklarını zar zor toparlayıp beni de kendisiyle birlikte dik tutmuştu ki aynı küçük beden aramıza girerek tüm gücüyle Garrett’in göğsünü itti.

“Ondan uzak dur!”

Öne atıldım, Jamie’nin çırpınan kollarını yakaladım ve onu arkadan sardım. “Dur! Dur, Jamie! Bana zarar vermiyor.”

Kolları gevşedi ve ben de ona daha sıkı sarıldım, vücudunda hissedebildiğim titreme karşısında hıçkırmamaya çalışıyordum. “Ben iyiyim. Söz veriyorum, iyiyim.”

Kollarımı çözerek onu döndürdüm, ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve gözlerime bakmasını sağladım. “Garrett bana zarar vermeye çalışmıyordu. Ben güvendeyim, tamam mı? Sen de güvendesin.”

Başını salladı ama kollarını boğazıma sararken bana tam olarak inanmadığı belliydi.

Başının üzerinden geçen bir hareket gözüme çarptı ve başımı kaldırdığımda Layla’nın Garrett’ı kapıya doğru götürdüğünü gördüm. O kendine has düz ifadesi geri gelmişti. Gözlerimi ona kilitledim ve sessizce, “Her şey yolunda,” dedim.

Onlar çıktıktan sonra uzun süre orada durdum, çocuğuma sarıldım ve barın üzerindeki boş kahve fincanlarına baktım. Akıldaki her kötü anıyı silebilmeyi diledim. Her kalp ağrısını, her korkuyu, her acıyı. Hepsini. Mükemmel, büyülü bir dünyanın olduğu bir kitap yazmak ve onu hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceği bir yere götürmek istiyordum.

Birisine her şeyi vermeyi istemekten ve veremeyeceğini bilmekten daha acımasız bir şey olamazdı. En başından beri başarısız olmaya mahkûm olduğunuzu bilmek ama yine de başarılı olmak için elinizden geleni yapmak...

BÖLÜM

→ 13 ←

Boş yere endişelenmişim. Kampüsteki devriye görevi şimdiye kadar yaptığım en kolay işlerden biriydi. Tatilde olmak için para alıyormuşum gibi hissediyordum. Kimse benimle konuşmuyor, bana dokunmuyor ya da soru sormuyordu. Ders çalışmıyordum ve bonus olarak egzersiz yapıyordum.

İnanılmazdı.

Tabii ki bir şeylerin yolunda gitmeme ihtimali de vardı. Kampüste birkaç profesör dışında kimse yoktu; yani evet, istenmeyen insanlar gelip sorun çıkarabilirdi ama bir kez olsun bardağın dolu tarafını görmeye karar vermişim. Gökyüzünün nihayet bana bahsettiği küçük güneş ışığının tadını çıkarmaya kararlıyım.

Şaşırtıcı derecede sakın bir gündü, doğu meltemi şimdilik dinleniyordu. Üniformamın üzerine bir bere ve ince siyah bir ceket giyerek bir sonraki binaya doğru ilerlerken sıcak ve rahattım.

Şimdiye kadar başıma gelen tek korkunç şey ikinci binamı gezerken olmuştu. Isıtıcı çalıştığında bakım odasının yanında duruyordum ve o kadar hızlı koştum ki neredeyse ayakkabılarım çıkacaktı. Ve bir kez çocuk sahibi olunca, korkmanın şakası olmazdı. Neredeyse altıma işiyordum.

Jamie'yi düşünmek canımı sıktı. Geçtiğimiz gece zor olmuştu ama bir bakıma da önemliydi. Sonunda mutfaktan çıktığımızda

yatağıma kıvrılıp gördükleri ve bunun ona hissettirdikleri hakkında konuşmuştuk.

Garrett'ın sadece güvenliğim konusunda endişelendiğini ve bunu doğru şekilde gerçekleştirmediğini ama bunun beni incitmek istediği ya da inciteceği anlamına gelmediğini açıklamıştım.

Bunu itiraf etmek bu kadar kolay olmamalıydı çünkü komşumu aslında o kadar da iyi tanımıyordum. Askeri geçmişi ve ailesi hakkında söyledikleri dışında geçmişini bilmiyordum.

Ancak aklımda kalan şey, beni sabit tutmak dışında ellerini üzerime koymamasıydı. Beni sarsmamıştı ve istemesine rağmen gitmemem için ısrar etmemişti. Sadece gerçeği kendim görmem için beni mecazi olarak zorlamıştı.

Bu aptalca bir hareketti ve zaten bu işe şüpheyile yaklaştığım için gerek yoktu ama ne kadar aptalca bir yöntem olsa da metodunun ardındaki niyeti anlıyordum. Yakın zamanda bu konuda bir sorun yaşamamayı umuyordum.

Çok fazla koruma vardiyası almak gibi bir niyetim yoktu. Fazladan gelir işime yarayabilirdi ama hayatta kalmak için buna *ihtiyacım yoktu*. Sadece mezun olana kadar her günü atlatmam gerekiyordu, o zaman tam zamanlı bir iş bulup diğerlerini bırakmayı umuyordum.

Mezun olmak için sabırsızlanıyordum. Daha yüksek maaşlı bir iş garanti değildi, bunu iyi biliyordum. Kadınların benim alanımda iş bulmasının ne kadar zor olduğunu da biliyordum. Ama kararlıydım ve insanlara yanıldıklarını kanıtlamak gibi bir huyum vardı.

Yaya devriyemi tamamladıktan sonra boş avludan geçerek güvenlik ofisinin bulunduğu binaya doğru ilerledim, böylece bazı otomatları yağmalayabilecektim. Ancak binanın otoparkına yaklaştığımda kaşlarımı çattım.

Genel olarak kampüste çok fazla araç yoktu. Üniversiteye ait araçlar dışında sadece bir ya da iki araba görmüştüm. Bu yüzden

boş arazinin ortasına park etmiş bir kamyonet dikkatimi çekti. Ona yaslanan bir adam olduğunu fark ettiğimdeyse yürümeyi bıraktım.

İlk içgüdüm binaya doğru yürümeye devam etmekte. Bu, doğduğumuzdan beri bize öğretilen “Otoparkta Yalnız Kadın 101” el kitabındaki ilk kuraldı. İkinci içgüdüm ise lanet okumak ve kendime bunun benim işim olduğunu hatırlatmaktı.

Tanrım, bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Binanın bahçesinden geçerken, adamın kampüsü sadece biriyle buluşmak için kullanıyor olması için Tanrı’ya dua ettim. Tercihen uyuşturucuyla ilgili olmamasını da.

Kapüşonlu ve kot pantolonlu yabancıнын başında şapka vardı ve sırtını kamyonetin yan tarafına yaslamış beni izliyordu. Boş bir arazinin ortasında ona doğru yürürken kendimi inanılmaz derecede korunmasız hissettim.

Birkaç metre uzaklaştığımda kamyonndan uzaklaştı, şapkasını çıkarmak için ellerini ceplerinden çıkardı ve parmaklarını koyu saçlarında gezdirdi. Bu hareket içimde bir şimşek çakmasına neden oldu.

Bu tavrı ve bu yüzü tanıyordum. Başının eğimi, çenesinin kesimi ve hatta ne olursa olsun her zaman seksi görünen dağınık saçları. Zihnimde yer etmişti. Aradaki mesafeyi kapattıkça, günlerce yatarken giydiğim siyah kapüşonluyu tanıdım.

Garrett.

Gözlerini benden ayırmadan şapkasını kamyonetin açık camından içeri fırlattı. “Bu taraflara bir daha gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.”

Gözlerimi kırptım. “Çalışıyorum.”

“Bunu görebiliyorum.” Gözlerini üniformama dikti. Görecektir pek bir şey yoktu, üniforma bana hiç yakışmıyordu.

Cevap vermedim ama düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü yüz ifadesi değişti, kısa bir anlığına endişesi ortaya çıktı. “Bak...”

Bir elimi kaldırdım. “Eğer özür dileyeceksen, buna gerek yok. Kızgın değilim. Çoğu zaman mağara adamı tarafının ağır bastığının farkındayım.”

Dolgun dudakları seğirdi. “İletişim konusunda çok iyi olamayabilirim,” dedi.

Bir elimi göğsüme götürdüm ve sertçe nefes aldım. “Aman Tanrım. Sen mi?” Başını sallayarak gözlerini kapayınca güldüm. “Şaka bir yana, güvenliğime önem veren bir arkadaşımın düşüncelerini bana söylemesini takdir ediyorum.”

Bakışları benimkilere kaydı, derinliklerinde bir şeyler parladı. “Bu, sana getirdiğim öğle yemeğinin bende kalabileceği anlamına mı geliyor?”

Canlanarak etrafına bakındım ve bir çanta dolusu şekerleme aradım. “Midemi kullanıp kendini affettirmeye mi çalışıyordun?”

“Duruma göre değişir, işe yarar mı?”

Midem derin, bitmek bilmeyen bir gurultu çıkarmak için o anı seçti ve yüzümü buruşturarak tek gözümü kapattım. “Şu anda yapacağım herhangi bir yorumun oldukça anlamsız olacağını hissediyorum.”

Dudaklarından derin bir kahkaha döküldü, sonbahar havasında süzülüp moralimi yükseltti. Geriye doğru döndü, kolunu açık pencereden içeri uzattı ve üzerinde kırmızı ve sarı bir logo bulunan beyaz bir çanta çıkardı.

Ağzımda oluşan tükürük havuzunu yutarak başımı yana eğdim ve çantaya lanet bir yırtıcı kuş gibi baktım. “Ya oranın yemeklerini sevmediğimi söylersem?”

“Yalan söylemiş olursun. Şimdi söyle bana, yiyebilir misin yoksa işe dönmen mi gerekiyor?”

Cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. “Yemek için

zamanım var. Zaten öğle yemeği molası için ofise gidiyordum. Gerçi bu otomattan iyidir.”

“Mükemmel.” Kamyonetinin önüne doğru yürüdü ve kaportaya sertçe vurdu. “Yardıma ihtiyacın var mı yoksa kısa, küçük bacakların zıplayabilir mi?”

Gözlerimi kıstım, yeni arkadaşlıklar ve lezzetli tavuklu sandviçler adına yorumunu görmezlikten gelmeyi seçtim. “Bir kamyonetin olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Nova’nı gördüm.”

Omuz silkip kolaylıkla kaputun üzerine çıktı. “Bu benim iş kamyonetim. Genelde iş dışında kullanmam ama Nova dükkânda.”

“Ne iş yaptığını bile bilmediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Korkaklığı bırakıp yemek için buraya geldiğinde söyleyeceğim.”

İki buçuk saniyede yırtıcı kuştan ejderhaya dönüştüm, burun deliklerimi açtım ve avuçlarımı kaputun üzerine koydum. Elimden geldiğince zarif bir şekilde iterek yukarı çıktım ve kırımın üzerine inip onun aptal, mükemmel orantılı yüzüne kendini beğenmiş bir şekilde bakma niyetiyle döndüm.

Dönüşümü yarıladığımda kemerimdeki gösterişli güvenlik tokası havalandırma ızgarasına takıldı, ivmemi bozdu ve parmaklarımın pürüzsüz yüzeyde kaymasına neden oldu. Öne doğru düştüm, yüzüm kucağına gömüldü.

Zihnim binadan kaçmaya ve onunla bir daha asla konuşmaya tamamen kararlıyken çırpındım ve geri çekildim. Ama elleri çoktan belimi kavramıştı, beni yukarı çekip yanına oturttu.

Kendimi daha rahat bir pozisyona getirerek ellerimi kucağımda birleştirdim ve az önce kasıklarına sarıldığım adamdan başka her yere baktım.

“Biliyor musun, utandığında kulakların kızarıyor.”

Kıpırdandım, hâlâ ona bakamıyordum. “Duyarsızlıktan başka herhangi bir şey hissettiğimde kızarıyorlar. Biliyorum. Yirmi beş yıldır onlarla yaşıyorum.”

“Çok şirinmiş.”

Bakışlarım ona kaydı; yüzüm, boynum ve kulaklarım şimdi bambaşka bir nedenle kızarıyordu. Bana paketlenmiş bir sandviç uzattı ve şakacı bir şekilde salladı. Barış teklifini kabul ettim; utanmışım, delirmemiştim.

“Tamam, işte geldim. Şimdi bana ne iş yaptığını söyle.” Hediyemi özenle açarak bir ısırık aldım ve ekmeğin üzerindeki yağın muhteşemliği karşısında inledim.

Garrett’a baktım, yutkunur yutkunmaz ona içten teşekkürlerimi sunmaya hazırlanıyordum ama bana yönelttiği karanlık bakış karşısında çiğnemenin ortasında duraksadım. Ağzım dolu, çirkin bir şekilde, “Ne?” diye mırıldandım.

Gözlerini dikmiş kucağına bakıyor, hayali kırıntıları temizliyordu. “Türbin motorlarıyla ilgili sözleşmeli bir işim var.” Yüzündeki boş ifade yumuşadı ve kıkırdadı: “Helikopterler ve küçük uçaklar için. Aşağı yukarı Deniz Kuvvetleri’nde yaptığım işin aynısı ama artık sivil uçaklarda çalışıyorum.”

“Bu oldukça havalı. Hiç başka bir şey yapmak istedin mi yoksa bu işi seviyor musun?”

“Hoşuma gidiyor. Büyürken pilot olmak istiyordum çünkü annemi güzel bir yere uçurabilmek istiyordum.” Sanki söylemek istemediği bir şey demiş gibi çenesini öne çıkardı. “Her neyse, düzenli bir iş ve bu işte iyiyim.”

Bu ellerle birçok şeyde iyi olduğuna bahse girerdim. “Yaptığın işten zevk almana sevindim, bu her zaman iyi bir şeydir.”

Başını salladı, hâlâ bana bakıyordu. Bacaklarımı yukarı çektim, yemeğime dalarken bağdaş kurup elma püresinin tadını çıkardım ve beni izlediği hissini görmezlikten gelmeye çalıştım.

“Sarah ve Harry bu gece ziyaretime geliyorlar.”

Beynim bu tanıdık isimlere ve konuşmanın gelişigüzel akışına bir saniye içinde alıştı. Kardeşinden mi bahsediyordu?

“Bende kalacaklar... eğer uğrayıp bir merhaba demek ister-

sen. Sarah'nın seni restoranda gördüğü anda sana âşık olduğuna eminim.” Sandviçinden aşırı büyük bir ısırık alarak konuşmasını sonlandırdı.

Tuhaf davranışına kaşlarımı kaldırıp bir kahkaha attım. “Onlarla daha resmi bir şekilde tanışmayı çok isterim. Aslında, eğer akşam yemeğine gelmek isterseniz bu sabah ağır ateşte inanılmaz miktarda kıymalı fasulye hazırladım.”

Teklifimden rahatsız olmuş görünüyordu ama bunun davetin kendisinden ziyade herkesi doyurma fikrimden kaynaklandığını hissediyordum.

“Genelde bir hafta boyunca bu yemeği yemek zorunda kalıyoruz, o yüzden önemli değil. Size kalmış, fikrinizi değiştirirseniz bol miktarda olacak.”

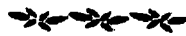
Başını eğmeden önce bir süre beni inceledi ve yemek yerken arkadaşça bir sessizliğe gömüldük.

İkimiz de patates dilimlerini bitirip afiyetle mideye indirdikten sonra sırtımı gerdim ve başımı kaldırıp ona baktım. Sorumun cevabım bildiğimden emindim ama yine de ondan duymak istiyordum.

“Doğru mu yanlış mı? Hâlâ hayatta olup olmadığımı kontrol etmek için buraya bir özür yemeğiyle geldin.”

Elimi ağzıma götürüp parmaklarımın ucundaki tuzu yalarken gözleri elime kilitlenmişti. Benden uzaklaştı, nefes verdi ve ellerini kapüşonlusunun ön cebine soktu.

“Doğru.”

Bu duruma alışabilirdim. Henüz akşamın erken saatleriydi ve duş almak, saçlarımı kurutmak, giyecek düzgün bir şeyler bulmak, biraz makyaj yapmak ve pişmekte olan yemeğin yanına meze hazırlamak için zamanım vardı.

Restorana gelemeyeceğimi söylediğimde kendimi mahcup hissetmişim ama boş geçen cumartesi gecemin her saniyesinden keyif almadığımı iddia edemezdim. İlk kez gerçek bir insan gibi hissediyordum ve bu iyi geliyordu.

“Buzdolabından gazozu alıp bana atar mısın?” Ocaktan başımı kaldırdım. “Hayır ama istersen kolanı alabilirim.” Layla kolunu kaldırıp beni etrafımda çevirirken sııttım. Gazoz, kola, çanta, cüzdan. Ortabatı ile buradaki terim farklılıklarına alışkın olacak kadar uzun süredir doğu yakasındaydım ama bu Layla’yı çıldırtıyordu. Elime geçen her fırsatta onu bunlarla kızdırmayı alışkanlık haline getirmiştim.

Ben akşam yemeğini bitirirken o ve erkek arkadaşı Rick kanepeye birbirlerine sarılmış, Rick’in getirdiği bir bilimkurgu filmini izliyorlardı. Ocağın altını kapatıp içeceğini almak için buzdolabını açtım. Orta raftan bir çift devasa göz bana bakınca küfrettim.

“Ciddi misin, Layla? Buzdolabı mı?” Cadı kahkahaları kulaklarımı doldurdu ve barın üzerinden ona bakarak oyuncuğı fırlattım.

Birkaç yıl önce o ve ben bu ürkütücü, böcek gözlü doldurulmuş hayvanlardan bir koleksiyon yapmaya başlamıştık. Bir kere sinde benzin istasyonunda rasgele bir tane bulmuştuk ve sonra ikimiz de almaya devam etmiştik. Kimin başlattığını hatırlamıyordum ama o taşındıktan kısa bir süre sonra, onları evin çeşitli yerlerine saklayıp birbirimizin ödünü koparmayı bir oyun haline getirmiştik. Son zamanlarda o beni geçmeye başlamıştı.

Başımı iki yana salladım ve yüzüncü kez ön kapıya doğru baktım. Garrett’in ailesiyle tekrar karşılaşacağım için neden bu kadar gergindim bilmiyordum ama öyleydim. Dürüst olmak gerekirse, insanları ağırlayacağım için de biraz heyecanlıydım. En son ne zaman aile üyesi olmayan ya da sekiz yaşından büyük bir grup insanla takıldığımı hatırlamıyordum.

Üzerimde bana ikinci bir deri gibi oturan yıpranmış bir kot pantolon ve bol, omuzları açık bir kazak varken kendimi çok ça-

lısan bir anne gibi hissetmiyordum. Kendim gibi hissediyordum. Ve gerçekten kendimi özlemiştim.

İki sert çarpma sesi, beni utandırması gereken bir şekilde dikkatimi çekti. Elimdeki kutuyu Layla'nın kucasına fırlatarak mutfaktan çıktım ve asi buklelerimi düzeltmek için nafile bir çaba harcadım. "İyi görünüyor muyum?"

Layla gözlerini kısarak Rick'in omzunun üzerinden bana baktı. "Bu gece kimi etkileyeceksin ve benim bundan neden haberim yok?"

"Garrett'in baldızı, Sarah. Evli ama umudum ona kur yapmak ve senin dırdırcı kışının yerini alması."

Dudaklarını büzdü ve Rick'e doğru kıvrılmadan önce başını sessizce "makul" bir şekilde eğdi. Onları kanepemde kucak kucağa yatarken gördüğümde içimde kötü bir duygu kabardı ama onu yuttum ve midemde bastırdım. Kıskançlık kimseye iyi gelmezdi.

Kapıyı derin bir nefes alarak açtığımda, sadece insan formunda bir köpek yavrusu olarak tanımlayabileceğim bir şey tarafından karşılandım. Hiçbir şey söylemeden içeri girdi, ayakkabılarını çıkardı ve beni kocaman kucakladı.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Madison. Garrett hepimizi yemeğe davet ettiğini söylediğinde neredeyse altıma işiyordum."

Benimle hemen hemen aynı boydaydı ve yere kadar uzanan krem rengi bir hırka ile bordo bir tulum giymişti. Saçları düz saçlı insanların yapabildiği o mükemmel dağınık topuz şeklindeydi ve bana sarıldığında yüzümü gıdıklıyordu.

Beni bıraktıktan sonra evin içinde bir tur attı, kanepedeki iki kişinin yanına geldi ve doğruca onlara yöneldi, ağzı selamlamak için hareket etmeye başlamıştı bile. Şoke olmuş bir sessizlikle onu izledim, hâlâ bana sarıldığı yerde donup kalmıştım.

"Lütfen karımın kusuruna bakmayın, biraz çakırkeyif olabilir."

Garrett alay etti. "Sarhoş demek istiyorsun herhalde. Biraz sarhoş olabilir."

İki adamın düzgün bir ışıkta yan yana durduğunu görünce, ilk seferinde göremediğim belirgin benzerlikleri görebiliyordum. Garrett'ın boyu bir iki santim daha uzundu ve abisinin göbeğinde birkaç kilo fazlalık vardı ama duruşları, ikisinin de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak dik durmaları neredeyse aynıydı.

Harry'nin ellili yaşlarının başında, belki de kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyordum. Yüzü abisi kadar sert olmasa da inanılmaz derecede çekiciydi. Garrett'ın pürüzsüz yüzü ile Harry'nin seyrek sakalı arasında gidip geliyor, hangi görüntüyü daha çok tercih edeceğime karar vermeye çalışıyordum.

Sanki dikkatimi fark etmiş gibi, Garrett'ın gözleri benimkilerle buluştu ve omzuma doğru inmeden önce beni olduğum yerde sabitledi. Çenesi kasıldı, bu hareket olması gerekenden daha seksiydi ve cevabım belli oldu.

Layla kanepeden seslenerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı: "Yani Sarah'nın kazandığını ve geri kalanımızın geride kaldığını mı söylüyorsun?"

"Ah, onu sevdim. Ama endişelenmeyin, hediyelerimizle geldik. Harry, hediyeimiz nerede?"

Sarah kocasına doğru ilerledi, fark etmediğim bir poşet aldı ve parmak uçlarında yükselerek ona içten bir öpücük verdi. Elini çantaya daldırıp büyük bir kehribar rengi sıvı şişesi çıkardı. "Kim oyun oynamak ister?"

Layla ve Rick kıkırdadı ve koltuktan kalkarlarken Rick onun poposuna sert bir şaplak attı. Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kıkırdandım, aniden bu akşamın nereye doğru gittiğini ikinci kez sorguladım.

"Belki de önce bizim için hazırlanan yemeği yemeliyiz?" diye seslendi Garrett, Sarah'ya ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"İyi fikir," diye bağırdı Layla. Yanımdan geçip mutfağa girerken pis pis sırıtıyordu. "Mads tok karnına bile hemen sarhoş olur. Onu boş bir mideyle hayal etmek istemezsin."

Kaşlarımı çattım. “O kadar da zayıf değilim.” Nadiren içki içerdim. Şarap ya da bira yudumlarırken iyiydim ama daha sert içkiler beni rahatsız ediyordu. Kendimi tamamen kontrol edememe hissinden nefret ediyordum. Bazı insanlar bu hissi severdi ama ben nefret ederdim. Hiçbir zaman iyi bir şeye yol açmazdı.

Layla gülerek herkese kâseler koyarken tabaklar tezgâhta tıkırdadı. “Aynı fikirde değilim. Okula sarhoş gelip bir öğretmenin üzerine kustuğun, sonra da bayılınca tuvalette burnunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun?”

Herkes başını bana doğru çevirdi. Sarah kıkırdamaya başlarken Harry ve Rick gülmemek için kendilerini zor tuttular. Garrett sadece bir kaşını kaldırdı; onaylamamı ya da inkâr etmemi bekliyordu.

Layla’ya savurduğum hançerler başka bir kadını dehşete düşürdü. “Everclear* içmiştim ve on beş yaşındaydım.”

Rick elindeki dolu kâseyi masaya bıraktı ve yanımdan geçerken teselli etmek için sırtımı sıvazladı. Yaşam tarzına bakılırsa, muhtemelen Everclear’ın yaratabileceği kaosu ilk elden tecrübe etmişti. Biraz rahatsız edici olabiliyordu ama genel olarak adamı pek umursamadım. Kendisine minnettar bir şekilde gülümsedim ama ensemde karıncalanmalar başlayınca yüzümdeki gülümseme kayboldu. Omzumun üzerinden baktığımda onu gördüm.

Ela gözleri bana bakıyordu.

Neyi yanlış söylediğimi merak ederek kaşlarımı çattım. Belki de hikâyemi ailesinin geri kalanı kadar komik bulmamıştı? Sessiz bir şekilde sormak için başımı eğdim ama o başka tarafa bakarak abisine mutfığa kadar eşlik etti.

“Tamam, oyun basit, sırayla kimsenin daha önce yapmadığını düşündüğümüz bir şey söyleyeceğiz. Eğer yaptıysanız, bir tane

* Tahıllardan elde edilen alkol. (ç.n.)

içeceksiniz. Kimse yapmadıysa, soran kişi içer. Ama sıkıcı sorular sormayın... Sana diyorum, Garrett.”

Dudaklarımın içini çiğneyerek Sarah’nın heyecanla sıraladığı talimatları dinledim. Bu oyunu daha önce birçok kez oynamıştım, henüz yeterince büyük olmadığım zamanlarda. Ama Jamie doğduğundan beri oynamamıştım. Aslında yıllardır hiç içki oyunu oynamamıştım.

Elimi salladım. “Sabah çalışan tek kişi ben olduğum için bu oyuna katılmayacağım.”

Hepimiz bulaşıklarımızı Garrett sayesinde çalışan bulaşık makinesine doldurduk ve masamın etrafına toplandık. Sarah bir şişe viski, bir litre soda ve bir yığın kırmızı plastik bardak hazırlarken erkekler Garrett’in evinden birkaç sandalye daha getirmişlerdi.

Bu manzara beni zamanda geriye götürdü. Kendimi yeniden bir genç kız gibi hissettim, bir buğday tarlasının ortasında durmuş, bir kamyonetten bangır bangır müzik çalarken bir soğutucudan baharatlı kokteyl alıyordum.

Layla omzumu dürttü. “Anne gibi davranmayı bırak, Mads. Eğlenebilirsin. Buna izin var.”

“Daha demin bana alkole dayanıksız dedin, şimdi de işe gitmeme yirmi dört saatten az bir süre kala viski ve kola içmemi istiyorsun.” Çenemi avucuma dayayarak dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

Başını eğdi. “Tamam, o zaman şarap içebilirsin.” Ayağa fırladı ve otuz saniye sonra önümde bir kadeh beyaz şarap vardı.

“Tamam. Şimdi oynayalım. İlk ben başlayacağım.” Bana bakarken neredeyse yerinde zıplıyordu ve bardağımda ne olursa olsun, “gergin kıcıımı” sarhoş etmeyi kendine görev edindiğini biliyordum.

Parmak uçlarını ritmik bir şekilde kadehine vurdu, nasırlarının her tıklayışı beni ne söyleyeceği konusunda daha da endişelendiriyordu.

“Daha önce hiç tam teşekküllü bir insanı bedenimden dışarı itmemiştim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Onu omzundan sertçe iterek tersledim.

O sadece dengesiz bir sırtlan gibi kıkırdadı ve bardağımı işaret etti. Kadehi kaptım ve sinirli bir yudum aldım. Çok sinir bozucu bir sarhoştum ve kolayca kusuyordum, bu yüzden neden bunun bana iyi geleceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Garrett’a gizlice baktığını fark edene kadar gerçek oyun planının ne olduğunu anlamamıştım.

Bu kaltak sırf eğlence olsun diye sarhoş olmamı istemiyordu. Hayır, beni sarhoş etmek istiyordu, böylelikle sevişmek isteyecektim. Hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü böyle bir şey olmayacaktı.

Sırada onun sağında oturan Rick vardı ve sorusu tam da ondan beklediğim türdendi. “Daha önce hiç mantar kullanmadım.” Layla’nın abartılı bir göz devirmesi dışında kimse kıkırdamadı ve onu bir içki içmeye zorladı.

Sırada Garrett vardı, tam karşımda oturuyordu. “Daha önce hiç polis tarafından kenara çekilmedim.” Şaşırtıcı olmayan bir şekilde masadaki herkes bardaklarını kaldırdı. Onunla göz göze geldim ama hemen gözlerini kaçırdı.

Her bir soru saçma ama zararsızdı, oyun devam etti. Hırsızlık yapmak, çıplak yüzmek ve tutuklanmaktan kaçmak. Sonra Layla’ya geri döndük. O güzel, sinir bozucu –beni en çok düşünen ama sakinleşmesi gereken– kadın gözlerini bana dikmeden önce Garrett’a sertçe baktı ve ağzından kaçırdı: “Son beş yıldır hiç kimseyle yatmadım.”

Sarah ve Harry bardaklarını masaya koydular ve sanki bütün gece sorulabilecek en saçma soruymuş gibi gülmeye başladılar. Ama kalbimin hızlanmasına ve boynumun kızarmasına neden olan şey, yüzümün yan tarafında hissettiğim hararetli bir çift gözdü.

Olabildiğince düz bir yüz ifadesiyle, aşırı miktarda şarabı mideye indirdim.

Rick öksürdü, gözleri komik bir şekilde büyüdü. “Bekle, daha üç yıl önce boşandığını sanıyordum?”

“Boşandım.”

“Ne yani, iki yıl boyunca kocanla yatmadın mı?” diye sordu.

“Boşanma davası açamadan önce bir süre ayrı kaldık.”

Sarah bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi baktı ve sadece o da değildi. “Cidden beş yıldır seks yapmadın mı?” Kocasını işaret etti. “O kadar uzun süre yapmazsak patlarım, tabii ki iyi anlamda değil.”

Garrett baldızının, hoşuna gitmediği belli olan bu görüntüsü karşısında yüzünü buruşturdu ama doğrudan bana bakıyordu. “Sonunda dava açabildiğimi söyledin. Neden daha önce açamadın?”

Kadehimi sıkıca kavradım ve gözleri hareketimi yakaladığında kendime küfrettim. Ona tecrübeli bir şekilde gülümseyerek, “Oyun böyle oynanmıyor ve sıra sende değil,” dedim.

Layla öne doğru eğildi. “Ah, dur. Sadece merak ediyor çünkü sen çok seksisin ve bunların hiçbiri mantıklı değil.”

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama o devam etti. “Aaron’ın aptal kıcıyla iki yıl boyunca evli kaldı ve ona sadık davrandı çünkü Aaron görevdeydi. Bana sorarsanız saçmalık. Toprağa gömülmeyi hak eden biri varsa o da o orospu çocuğuydu.”

Uzanıp bacağının hassas yerini çimdikledim. İrkilerek benden uzaklaştı. Garrett’in beni değerlendiren bakışlarının ağırlığını tam anlamıyla hissedebiliyordum ve kendi bakışlarımla meydan okuyarak ona karşılık verdim. Ağzı aralandı ama önce Rick konuştu.

“Daha önce hiç arka taraftan yapmadım.”

Sohbetin değişmesine hiç bu kadar sevinmemiştim ve Harry el değmemiş içkisine dikkatle bakıp iç çektikten sonra karısına baktığında neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

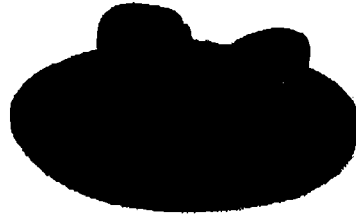
Daha önce itiraf ettiğimden daha utanç verici olamayacağına karar vererek, şarabımın geri kalanını yudumlamak ve sonuçların canı cehenneme demek niyetiyle öne doğru uzandım. Garrett'in beni izlediğini biliyordum, hiç durmamıştı ve bu sıcaklık beni alev alev yakıyordu.

Bir bakış atmaya cesaret ettim, gözleri hareketlerimi takip ettiğinde kalbimin hızlandığını hissettim. Kadehi dudaklarıma dayadığımda, öne uzanıp kendi kadehini kapmasına hiç hazırlıklı değildim. Lanet olsun. Bu başka birine yaptığı anlamına mı geliyordu yoksa...

Etrafımızdaki insanlar kayboldu, başka birinin içmek için hareket edip etmediğini bile bilmiyordum. Karşımdaki adam tarafından tuzağa düşürülmüştüm, erimiş lavlar içime akarken neredeyse koltuğumda çırpınıyordum. Libidomu örten örümcek ağları çoktan yok olmuş, sanki hiç var olmamışlar gibi yanıyorlardı.

İkimiz de başlarımızı geriye atarken bir kez olsun benimle göz temasını kesmedi. Yutkunurken boğazının yuvarlanması muhtemelen şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şeylerden biriydi ve birdenbire kendi tenimin içinde fazlasıyla ısındım. Eğer bana dokunabilseydi, sadece bir dokunuş, masada oracıkta paramparça olabilirdim.

Burun deliklerinin genişlemesine bakılırsa bunu anlamıştı.
Siktir.

BÖLÜM

→ 14 ←

Ölü gibiydim.

Eğer ölmek polo yaka giyen, terli adamlarla dolu bir golf arabası tarafından ezilmiş ve sonra da bir lav çukuruna atılmış bir köpek boku yığınınına benziyorsa öyleydi.

Akşamdan kalma uyanmamıştım. Aslında sadece hafif bir baş ağrım vardı, ki bu benim için yüzyılın sürpriziydi ama gözümü bile kırpmamıştım. Yatağa çakıldıktan birkaç dakika sonra sızmıştım ama kısa bir süre sonra kapanmayı reddeden bir beyinle uyanmıştım.

Birkaç saat sonra sürünüyordum. İşe gitmek üzere giyinecek enerjiyi bulabilmek için kavurucu bir duş almak ve iki büyük fincan kahve içmek zorunda kalmıştım. Şimdi koltuğuma yayılmış, okul uyuşturucu programlarının verimsizliği hakkında bir konferans dinliyor, bir yandan da gitmem gereken saatten yarım saat önce uykuya dalmamak için tıg işi bir bebek battaniyesi üzerinde çalışıyordum.

Buraya kadar iyi gitmişti. Sadece bir kelimeyi anlayamadığımda üç kez dersi yeniden başlatmak ve saymayı unuttuğumda aynı dikiş sırasını beş kez yeniden tekrarlamak zorunda kalmıştım.

Sonunda dersten vazgeçmiş, kucağımda duran yarım kalmış battaniyeye bakıyordum ki kapım çalındı. Bu kadar erken saatte kimin geldiğini merak ederek başımı kaldırdım. Rick ve Layla

onun odasında sızmışlardı ve annemle babam Jamie'yi henüz getirmemişlerdi.

Kapıyı gıcırdatarak açtığımda Garrett'ı kapüşonlu kazağı ve eşofmanlarıyla, elinde bir tabak tarçınlı çörekle görünce dilim tutuldu. Eğer bir manzara lezzetli olsaydı, bu olurdu. Çenesinde hafif bir sakal vardı ve saçları inanılmaz derecede sevimli bir şekilde karışmıştı.

“Selam.”

“Günaydın.”

Yarı kapalı gözleriyle iş kıyafetlerimi inceledikten sonra kendine baktı. “Çıkmak üzere miydin?”

Başımı salladım ve kapıyı onun geçebileceği kadar açtım. “Hayır, birkaç dakikam var. Ne oldu? Bu arada, şu muazzam kokulu lokmaların benim için olduğunu umuyorum.”

Sırıtarak bana tabağı uzattı. “Bu sabah Sarah yaptı. Sen gitmeden önce, yemek için bir teşekkür olarak bunları sana getirmem için beni neredeyse evimden kovdu. Fasulyenin yanında tarçınlı çörekten daha iyi giden bir şey olmadığını da söylememi istedi.”

Yarı güldüm, yarı ciyakladım. “Bu yakada başka kimse bunu yapmıyor! Tanrım, Harry kavgaya hazır olsa iyi olur çünkü karısını çalabilirim.”

“Çok eşliliğe meraklı mısın?” diye dürttü, ben bir ruloyu temiz bir tabağa koyup mikrodalgaya atarken, güzel poposunu bir bar taburesine dayadı.

“Pek sayılmaz. Sadece Layla'yı onunla değiştirecektim. Dün gecedен sonra eminim nedenini anlayabilirsin.” Kâğıt havlu bulmaya çalışırken önceki gecedен bahsettiğim için içimden kendimi tokatlayacaktım.

“Çok cesur biri.”

“Evet, öyle.”

Mikrodalgadan ödülümü alıp ağzımı yapış yapış, mükemmel bir kahvaltıyla doldururken karşımda bir izleyici olması umurumda bile değildi.

Gözleri parladı, derinlerinde bir kahkaha saklıydı ama dönüp oturma odasını darmadağın eden eşyalarımı işaret etti. “Uyuman gereken zamanlarda yaptığın şey bu mu yani?”

“Kıskandın mı?” diye sordum başparmağımı ağzıma sokup tıpkı bir obur gibi kremayı emerek.

Gözkapaklarını indirdi. “Evet.” Boğazını temizleyip ayağa kalktı, kanepeye doğru yürüdü ve poposunu kanepenin kenarında dengeledi. “Boş zamanların çok keyifli görünüyor.”

Ona katılıp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve oturabilmesi için önünden çektim. “Denemeden bilemezsin.”

Gözlerini tavana doğru kaldırdı, dudakları sabır için dua ediyormuş ya da tavanla konuşuyormuş gibi hareket ediyordu.

“Görüyorum ki tek tavan meraklısı ben değilim.”

Başını tekrar aşağı indirdi, kaşları iyice çatılmıştı. “Tek ne?”

“Ah...” Neden bu adamla konuşmadan önce hiç düşünmüyordum? O etraftayken sosyal becerilerimin tamamen kaybolduğuna yemin edebilirdim. “Yok bir şey.” Kroşe iğnemi elime alıp ucuyla oynadım.

Bir an daha bana baktı, muhtemelen gerçekten tuhaf olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Öyleydim. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

Kendimi mahcup hissederek pembe ve beyaz ipliklerden oluşan yumuşacık yumağa baktım. “Bir bebek battaniyesi.”

“Sen teyze misin?”

“Hayır. Bir erkek kardeşim var ama onun çocuğu yok. Bağışlamak için battaniye örüyorum.”

O sessiz haliyle beni izlemeye devam etti, aslında sormadan sorular soruyordu. Bu konunun beni utandırması için hiçbir neden olmadığını bilerek iç çektim.

“Genç annelere yardım eden harika bir yerel organizasyon var. Onlara bebek battaniyesi bağışlıyorum.”

Ağız açık kaldı ve gözleri battaniyeye kayd, onu katlayıp dik-katlice kanvas bir çantaya yerleştirirken ellerimi izledi.

“Aslında bir gün çalışmak hatta başında olmak istediğim türden bir organizasyon. Birçok genç anne stresle başa ıkmaq için uyurucu ya da alkole yöneliyor. Onları temiz tutmaya adanmış bir program çok işe yarayabilir.” Dudağımı ısırđım, henüz Layla’ya ya da aileme bile söylemediğim bir şeyi ona söylediğimi fark etmiştim.

“Her neyse, genellikle hazırladığım sayının gerisindeyim...” İlgisini ekmeyen bir konuda neden samaladığımdan emin olamadan konuyu kapattım. Hangi yetişkin adam tığ işi hakkında konuşmak isterdi ki?

“Daha önce kimse hakkında senin hakkında yanıldığım kadar yanılmamıştım,” dedi.

Gülümseyerek başımı kaldırdım. “Bilmiyorum. Eğer zengin, yaşlı bir adam ayda birkaç meme karşılığında bana bir ev almayı teklif etseydi, evet diyebilirdim.”

şaka yapmak istemiştim ama gözleri karardı ve tekrar yukarı gelmeden önce bluzumun yakasına indi. “Bu kadar mı yani?”

Nefes alışım hızlandı. Bana o şekilde bakmayı kesmesi gerekiyordu. Bana öyle baktığında ağzımı ya da kahrolası kollarımı nasıl kullanacağımı bilemiyordum.

Dudaklarımı yaladıım ve televizyonun yanında duran saate baktım. “Yani, faturalarımın ödenmesini de isterdim. alışmak zorunda kalmaktansa alışverişe çıkıp şarap içmeyi tercih ederim.”

Alçak sesli kıkırdaması tenimi okşadı, içimi aydınlattı. Bakışlarımı saate doğru takip edip ayağa kalktı. “Yazık. Tek sunabileceğim şey tarçınlı örekler.”

Eşofmanın kıının üzerinde sergilediği duruşa hayranlıkla bakarak uzaklaşmasını izledim. “Onları sen yapmadın bile.”

Omzunun üzerinden göz kırparak kapıyı açtı. “Ve enendeki kremanın hepsini temizlememişsin.”

Jamie işten sonra onu aldığımdan beri konuşmayı kesmemişti ama ben her bir parçasını içime çekiyordum. Bir gecelik ebeveyn molası vermek ne kadar güzel olsa da onu özlemiştim.

“Kemirgenler kusamadığı için fare zehrinin bu kadar etkili olduğunu biliyor muydun?”

“Sanırım bu mantıklı.”

“Evet, yine de biraz acımasızca. Tembel hayvanların da bazen kollarını ağacın bir parçası zannedip düşerek öldüklerini biliyor muydun?”

Gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım ama tek görebildiğim alnını elindeki hayvan kitabının üzerine koymuş olduğuydu. “Tüm bu gerçeklerin ölümle ilgili olmasının bir nedeni var mı?”

“Aslında farelerden sonraki gerçek dişi koalaların birden fazla vajinaya sahip olmasıyla ilgiliydi ama tembel hayvanı daha çok seveceğini düşündüm.”

Yola bakarken gözlerimi kırıştırdım. “Bunu başka bir bilgiyle kulaklarımdan silebilirsin.”

“Hayır, sanırım seni bununla baş başa bırakacağım.” Arabamıza döndüğümüzde kıkırdadı ama cipten atlayıp sağımızda Garrett’ı görünce kahkahası kesildi. Garrett kulağında telefonu ile iş kamyonetine yaslanmıştı.

Garrett, Jamie’yi görür görmez hızlıca, “Seni sonra ararım,” dedi ve telefonu kapattı. “Hey, J-man, büyükanne ve büyükbabanın evinde iyi vakit geçirdin mi?”

Aracın yanına yaklaştığımda Jamie’nin başını eğmiş ve kollarını kitabına sıkıca sarmış bir şekilde çakıl taşlarını tekmelediğini gördüm. İstese daha utangaç görünemezdi. “Evet.”

Bu Garrett’ı şaşırtmadı ve çocuğuma gülümsemesi midemde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu, hazımsızlık gibi hissettiriyordu. Jamie ağzını açtı. Kapadı. Sonra bu hareketi ikinci kez

tekrarladı. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve neredeyse başını salladı. Kitabını bana verdi ve komşumuza doğru yürüyüp elini ona uzattı.

“Sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Annem bana senin onun arkadaşı olduğunu ve sadece yardımcı olmaya çalıştığını söyledi.”

Garrett’in yüzü çocuğumun elini sıkarken yumuşadı ve eğildi. “Annemi koruduğun için asla ama asla özür dileme. Bana bağır-makta haklıydın.”

Kendimi sessiz kalmaya ve gerçekten araya girip fikrimi söyle-mek isterken bunu konuşmalarına izin vermeye zorladım. Yetişkin bir adamın gözlerinin içine bakarken Jamie sekiz yaşından çok daha büyük görünüyordu.

“Aramız iyi mi, J-man?”

Jamie ciddi bir şekilde başını salladı. “Arkadaş olmamızda bir sakınca yok.”

“Öyle mi?” Garrett’in gülümsemesi kalbimi aydınlattı ve o ha-zımsızlık hissini sert bir şekilde bastırdı.

“Evet.” Jamie elini bıraktı ve kitabını almak için bana doğru bir adım attı. “Ama sadece onu bir daha ağlatmayacağına söz ve-rirsen.”

Garrett’in suratı düştü, gözlerini bana kilitlediğinde yüzü ifa-desizdi. “Söz veriyorum.”

Sözleri kalbime doğru süzüldü ve içeri girmeye çalıştı. Uzun zamandır bir erkeğe güvenmemiştim. Birine güvenmek, kendini incinmeye açmak demekti ve ben bunu bir ömür boyu yetecek kadar yapmıştım. Ama ona inandım ve bunu bilmek beni ter için-de bıraktı.

“Güzel. Gelecek pazar futbol maçına gelmek ister misin?” Par-maklarımı gözkapaklarıma bastırarak bir kahkaha attım. Çocuk ne kadar korumacı olsa da aynı zamanda tamamen kurnazdı.

Garrett’in dili yanağının iç kısmını dürttü ve dudaklarında eğ-

lenceli bir sırtış oluştu. “Eğer oyun oynadığının yarısı kadar bile iyi futbol oynuyorsan, ben de orada olacağım.”

“Evet, aslında ben en iyisiyim.”

Güldüm, omzundan tuttum ve onu kapıya doğru döndürdüm. “Pekâlâ, parlak çocuk, içeri girme zamanı.”

Sinirli bir şekilde, “Peki,” diye homurdandı ve ekledi, “Gelmek istersen annem sana yeri ve zamanı mesaj atar.” Kafasının arkasına hedeflediğim şakacı şaplaktan kaçarak uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Garrett’a yönelttim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak cipimin yan tarafına yaslandığında nabzımın hızlandığını hissettim. “Seni kandırmasına izin verme, pazar günü gitmek zorunda değilsin.”

Yüzü düşünceli görünüyordu, ellerini ceplerine sokup başımın üzerinden eve doğru baktı. “Çalışıyorsun, değil mi?”

Bakışlarımı yere indirdim, çantamın askısını düzelttim. “Evet, sabah on birde, yani vardiyamın tam ortasında.”

“Ben giderim.”

“Gitmek zorunda değilsin...”

Tekrar sözümü kesti, dimdik durdu ve göz temasım sürdürebilmek için başımı geriye eğmek zorunda kalana kadar kişisel alanıma girdi.

“Bana adresi mesaj at. Gideceğim. Hatta sonra onu eve bile getiririm. Sonuçta yolumun üstünde.” Yavaşça gülümsemesi âdeta bir günah gibiydi.

Nefes alışım kesildi ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım. “Bende numaran yok.”

“Bana telefonunu ver.”

Yapmam gereken burnumu kıvrıp tepemde dikilen erkeklerden emir almadığımı söylemekti. Yapmamam gerekense onun temiz erkek kokusunu içime çekmek ve tek kelime bile etmeden telefonumu vermekti.

Bir süre sonra kot pantolonunun arka cebinden bir ses gel-

di ve gülümsedi. Telefonumu geri almak için uzandım ama beni görmezlikten gelerek öne doğru eğildi ve çantamın içine attı. Parmakları telefonu çantamın askılarındaki açık aralıktan geçirirken yüzünün benimkine yaklaşması bacaklarımı sıkıkmama neden olmamalıydı ama vücudumun resmen kendi aklı vardı.

Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ve aniden soğuk bir duşa ihtiyaç duyduğumu hissederek kenara çekildim ve aramıza fazlasıyla gerekli gördüğüm bir mesafe koydum. “Gidip Jamie’yi kontrol etsem iyi olacak, muhtemelen atıştırmalıklarla karnını doyurup akşam yemeğini mahvetmiştir.”

Gözleri boynuma kaydı, sonra kulaklarıma gitti ve tekrar gözlerime odaklandı. Birkaç adım daha geri çekildim, düşüncelerim yüzümden okunurken birden gerilmiştim.

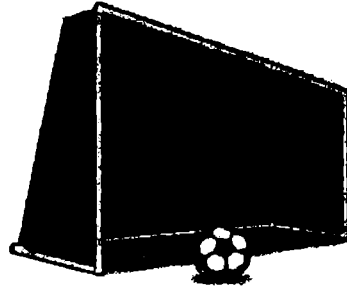
“İyi geceler, Madison.”

“Evet, sana da.” Kapıyı kapatıp onun insafsız bakışlarından kurtulana kadar gerekenden daha hızlı yürüdüm. Kendimi yere bıraktım, nabzım deli gibi atıyordu.

Bir titreşim sesi dikkatimi çekti ve aptal, salak kalbim hızlandı. Onun telefonumu tutmasından sonra telefonumu alınca kendimi bir şekilde edepsiz ve kirlenmiş hissettim.

Ekran kilidimi açtım ve beni karşılamaya gelen köpekleri ürktecek şekilde bir kahkaha patlattım. Jamie kafasını odasından çıkardı ama ben uzun zamandır olmadığı kadar kocaman bir gülümsemeyle telefonuma bakmaya devam ediyordum. Başımın büyük bir belada olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştım.

Telefonuma kendisini Para Babası olarak kaydetmişti.

BÖLÜM

→ 15 ←

Elimde folyoya sarılmış iki sosisli sandviç ve dumanı tüten iki plastik bardakla tribün merdivenlerini çıkarken tüm dikkatimi eteğime ve topuklu ayakkabılarımla takılıp düşmemeye vermiştim. Bugün burada olacağımı bilseydim, lanet olası bir pantolon takımı giyerdim. Ya da yanıma kot pantolon ve fazladan bir kazak alırdım. Geçmişe dönememek çok kötüydü.

Jamie'nin ilk maçının ilk yarısını kaçırmıştım ama en azından ikinci yarı için zamanında gelmiştim. Müdürümle bir anlaşma yapmıştık. Maaş işlerimi bitirir bitirmez sıvışmama izin vermişti ve birkaç hafta içinde torununa ücretsiz bakıcılık yapmam karşılığında bana tam gün ödeme yapmıştı.

Etik miydi? Muhtemelen hayır ama gözümü kırpmadan kabul etmiştim. Jamie'ye sürpriz yapacağım için çok heyecanlıydım.

Burada bir yerlerde olacaklarını bildiğim için etrafta annemle babamı aradım ve onları sahaya yakın bir yerde katlanabilir kamp sandalyelerinde otururken buldum. Ama lanet bir gezegenin beni kendi çekim alanına çekmesi gibi, gözlerim tribünlere yöneldi.

Tanıdık bir grup velinin hemen üzerinde, birkaç sıra yukarıda oturan siyah kapüşonlu kişiyi tanıyordum. Önündeki kadınların arkaya bakışlarına bakılırsa, onların da gözünden kaçmamıştı.

Başına gri bir bere geçirmişti ve öne doğru eğilmiş, dirseklerini bacaklarına dayamış, ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu.

Onu görmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Geçen hafta onu sadece bir an görebilmiştim ve ona sahanın adresini yazdığım-
da mesajıma cevap vermemişti.

Onu görünce içime güneş doğdu sanki. Burada olacağımdan haberi yoktu ama yine de gelmişti. Jamie için. Eşyalarımı göğsüme bastırdım, oradaki rahatsız edici baskıyı azaltmaya çalıştım ve tırmanmaya başladım.

Onun sırasına vardığımda, uzun bacaklı birkaç kişinin yanından geçerken düşmemeye ve içecekleri devirmemeye çalıştım. Bir rüzgâr beni iterek yüzümdeki gevşek bukleleri savuşturdu. Ellerim dolu olduğu için başımı salladım ve küfrederken bir yandan da burnumdan soluyordum.

Garrett'ın başı bana doğru döndü ve ayağa kalktı, dudaklarında yavaş, iç çamaşırı eriten bir gülümseme belirirken gözleri parladı ve gamzeleri ortaya çıktı.

Çocuklarını değil de onu izleyen annelerin ağzı açık kalmıştı. Bir yanım tamamen hak verirken, mantıksız yanım onları tribünden aşağı itmek istiyordu.

Ben ona doğru ilerlerken Garrett oduncu gömleği ve iki metre boyuyla doğruldu. Gözleri topuklu ayakkabılarımdan kalem eteğime, oradan da lila kazağıma kaydı.

Ya ucuzluk dükkânlarından alınmış eşyaları inceleyen gizli bir moda uzmanıydı ya da kazağımanın yarım santimlik göğüs dekoltesini takdir ediyordu.

Gözlerinin kararmasından, ikincisi olduğuna oldukça eminim. Bu düşüncenin bende yarattığı heyecanı bastırmaya çalıştım. Kendi kendime, *süzdüğü kişi ben değildim*, dedim. Garrett Rowe sadece bir meme adamıydı. Başkasının kilerden hoşlanıyor olabileceği fikri beni rahatsız etse de bunu da bastırdım. Tüm aptalca düşüncelerim midemin çukurunda lanet bir parti verebilirdi.

“Hediyelerle geldim.”

Gözleri bir kez daha aşağı indi ve dudaklarının köşesi yukarı kıvr-

rıldı. Bir an için hediyelerimin ne olduğuyla ilgili edepsiz bir şaka yapacağına yemin edebilirdim ama bundan kaçındı. Bunun yerine tekrar oturdu, bardakları benden aldı ve diğerk tarafına koydu.

“Sıcak çikolata ve sosisli sandviç mi?” Kaşlarını çatı, ben de kıkırdadım ve popomu hiç de nazik olmayan bir şekilde onun yanına yerleştirdim.

“Kahve kalmamıştı ve sen de üşümüş gibi görünüyordun.” Paketini açtım ve Jamie’nin yerini bulabilmek için sahaya baktım.

Bir süre sessizlik oldu, sonra omzuma vurarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ben de uzanıp kendi sosisli sandviçimin ucuyla onun sosisli sandviçini tokuşturarak karşılık verdim. Lastik kıvamındaki ılık yiyecekten kocaman bir ısırık aldığında, umutsuzca onu içinde boğmak için biraz hardalım ve sosum olmasını diliyordum.

Bir topun peşinden koşan minik insanları izleyerek çiğniyordum. Kuralların ne olduğu ya da kimin kazandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, sporla hiç ilgilenmiyordum. Küçükken sadece okulun dans takımına katılmıştım ve abim de kros takımındaydı, yani futbol benim bilgi dağarcığımın dışındaydı.

“Gerçekten iyi iş çıkardı.”

“Hı?”

“Jamie. Neredeyse tüm maç boyunca oynadı ve iyi iş çıkardı. İyi bir takım oyuncusu, ki bu yaşta bunun yaygın olduğundan şüpheliyim.”

Yemeğimi yerken gülümsedim, memnun olmuştum ama bu duygu uzun sürmedi.

“Jamie’nin ilk maçına gelebilmene sevindim, Madison.

Neredeyse kaçıracaktın.”

Bu yorum, önümüzdeki anne üçlüsünün ortasında oturan Tristan’dan gelmişti. Onlarla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım ve bana pek hayran oldukları söylenemezdi.

Dikkat çekmek ve cazibe yaratmak için her şeyi kullanmaktan hoşlanan ama işlerine geldiğinde inandıklarını iddia ettikleri her şeyi görmezlikten gelen insanlardı.

Pasif-agresif tonunu bir kenara bırakıp, sanki bir nehir taşıyımışım gibi yanımdan akıp gitmesine izin vererek, ona cevap vermek için gözümü sahadan ayırdım. “Teşekkürler, Tristan, ben de gelebildiğim için mutluyum.”

Tam yaşını bilmiyordum ama Tristan’ın otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Küçük bir kasabanın güzellik yarışmasını kazanacak kadar güzeldi. Dalgalı, hacimli sarı saçları, mavi gözleri ve parlak, abartılı makyajı vardı. Düzgün dişleri olan zayıf bir yüzü vardı ve paltosundan ayakkabılarına kadar her zaman marka giysiler giyerdi.

Garrett’a kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi. “Sonunda seninle tanışmak güzel. Bir süredir hepimiz senin hayali olduğunu düşünüyorduk.” Kıkırdadı ve içeceğimi kafasına dökmek için içimde fena bir istek uyandı.

Garrett bakışlarını indirdi ve daha önce de şahsen kurbanı olduğum o düz, ilgisiz bakışı attı. “Kim olduğunu öğrenmeli miyim?”

Öksürdüm, yarı çiğnenmiş lokmam boğazımda kaldı ve hemen eğilip bana sıcak çikolatalardan birini uzatırken Tristan’a bakmaya devam etti. Eğer taş gibi soğuk granit bir insan olsaydı, bu Garrett Rowe olurdu.

Tristan kızgınlıkla gözlerini kırıştırarak geri çekildi. “Oğlunuzun okulunda sosyal yardım derneğini yönetiyorum. Bu yıl çocukların futbol formalarını bile ben tasarladım.” Sanki ikinci sınıf formaları iyi yaşanmış bir hayatın özeti gibi dudaklarını büzdü.

Garrett, “Hımm,” diyerek onu başından savdı ve tekrar sahaya baktı. Ne bir açıklama, ne bir inkâr ne de “o benim çocuğum değil”. Hiçbir şey. Şaşkınlıkla ona baktım. Güzel bir kadını ebeveynlik durumu hakkında düzeltmeyecek tek bir erkek tanıımıyordum.

Tristan kaşlarını çattı ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm. Botokslu mükemmel yüzünden bunu anlamak zordu. “Şehirde ne kadar kalacaksınız?”

Garret gözlerini sahadan uzaklaştırmak için acele etmedi ve rahatsız olduğunu açıkça belli etti. “Ben burada yaşıyorum.”

Tristan’ın dudaklarında mükemmel bir “ah” ifadesi belirdi ve gözleri hesaplayıcı bir şekilde bana dikildi. İç çektim, bardağımı yere bıraktım ve omurgamı dikleştirdim. Bu kadından nefret etme nedenlerimle koca bir defteri doldurabilirdim.

“Tristan, bu benim komşum Garrett. Jamie onu maça davet etti.” *İşte bu yüzden izlemeye çalışıyoruz, seni dedikoducu kaltak,* diye ekledim içimden.

Kadının kulak tırmalayan kahkahası kulaklarıma çarptı, kulak zarımı delip geçti ve irkilmeme neden oldu. Diğer iki kadın da –yanlış hatırlamıyorsam Carolyn ve Lara– sanki hepsi aynı şakayı biliyormuş gibi onunla güldüler. Anında tehlike çanları çalmaya başladı ve kahkahasının hâlâ çınlayan sesine katıldı.

“Özür dilerim, Garrett. Bu çok daha mantıklı.” Dudaklarımı birbirine bastırarak bu yorumu geçiştirmeye çalıştım. Aynı saçmalık, farklı bir gün. Sadece birkaç kez konuşmuştuk ama her seferinde bekâr olmama hakaret etmenin bir yolunu buluyordu. Nefes al, nefes ver. Onun yorumları önemli değildi.

Önemi yoktu. Ben lanet olası bir nehir taşıydım ve Jamie için buradaydım.

“Nedenmiş o?” Soru yanımdaki geniş göğüsten gürlledi ve başımı ona doğru çevirdim ama bana bakmıyordu. Eğer Tristan onun tüm dikkatini çekmek istediye, şimdi çekmişti.

Tristan tekrar kirpiklerini kırpıştırırken biraz daha uzun olsalar uçup gideceklerini hayal ettim. Arkasını döndüğünde elini adamın dizine koyma cüretini gösterdi. Evli olan elini.

“Bunu bir iltifat olarak söyledim. *Çocuktan* çocuk yapacak bir adama benzemiyorsun.” Tekrar güldü. “Ama tahmin ettiğim kadarıyla böyle oldu.”

İçimden bel altı bir hakaret geçti ve bardağı ikiye kırıp gülümseyen yüzüne fırlatmamak için elimdeki plastik bardağı yere bıraktım.

Garrett’in cevabını duymak için bekledim, onu azarlamasını ya da etkilenmemiş bir ifade takınmasını. Ama vermedi. Sadece dizinin üzerindeki eline baktı, çenesindeki kaslar gerildi. Midemdeki soğuk, dibe vuran his kesinlikle hayal kırıklığı ya da utanç değildi. Hayır. Muhtemelen aniden grip olmuştum.

Adını koymadığım bu duyguyu bastırarak yüzüme en iyi müşteri hizmetleri gülümsememi yapıştırdım ve bunu bir parça küçümsemeyle süsledim.

“Teşekkür ederim, Tristan.”

Tristan kaşlarını kaldırarak bana bakarken eli hâlâ Garrett’in dizinin üzerinde duruyordu. “Ne için?”

“Doğum yaptığımda ne kadar genç olduğumu bana her zaman hatırlattığın için. On dört saat boyunca orada yattığım ve onun bedenini vajinamdan dışarı ittiğim için insan hatırlar sanıyor ama bazen çok zor oluyor. Muhtemelen beynim henüz tam olarak gelişmediği içindi. O yüzden teşekkür ederim.”

Gülümsememi biraz daha arttırdım, köşelerden tatlılık sızıyordu. Umarım içinde boğulurdu.

Dudak büktü ve sonunda elini komşumdan çekerek uzun, manikürlü bir tırnağını bana doğrulttu. “Kaba ve çocukça yorumuna şaşırdığımı söyleyebilirdim ama yalan söylemek günahtır.”

“Ah, evet, İsa’nın senin iyi bir Hristiyan’dan başka bir şey olduğunu düşünmesini istemeyiz.”

Çenesini yukarı kaldırdı ve yüksek sesle ofladı. “Bizler değerlerimizin ve inançlarımızın üzerine tükürme konusunda senin kadar rahat değiliz, *Madison*.”

Gözle görülür bir şekilde titrememesi için yumruklarımı sık-
tım. Kalbim hızla çarparken, boynum ve kulaklarım kızarmışken
yüzümü ifadesiz tutmak fiziksel olarak acı vericiydi.

“Önüne dön ve oğlunu izle, Tristan. Ben de benimkini izle-
mek istiyorum çünkü senin de nezaketle belirttiğin gibi ilk yarıyı
kaçırdım bile.”

Gözleri küçümser bir ifadeyle doldu, dudakları kıvrıldı ve kus-
mak üzere olduğunu hissedebildiğim zehri oluşturmak için bü-
küldü. “Bizim gibi ebeveynlerin ödediği okul harçları olmasaydı
oğlun burada bile olamazdı.” Kendisini ve iki yanındaki anneleri
işaret etti.

Birçok şeyi görmezlikten gelebilirdim ama oğlumun eğitim
hakkı olmadığını ima etmek çok ağır bir cümleydi. Konuşmak
için çenemi zorlayarak, “Ben de seninle aynı ücreti ödüyorum,”
dedim.

Zil sesiyle bir kahkaha patlattı ama bu kahkaha kirliydi, artık
kaygısız değildi. “Lütfen. Mali yardım alıyorsun ve buradaki her-
kes bunu biliyor. Oğlunun takıma nasıl katılabildiğini sanıyorsun?
Bedava olduğunu mu sandın?”

Yüzüm düştü ve o da dalga geçmeye başladı. “Senin gibi insan-
lar sistemle uğraşmayı seviyor ve minnettar olmak yerine doymak
bilmez kıçlarını kaldırıp buraya aitmiş gibi çevremize giriyorlar.”

Sesini yükseltmişti ve etrafımızda oturan insanlar çürüyen bir
leşin etrafında dönen akbabalar gibi aşağılanmamı salyalarını akı-
tarak izliyorlardı. Nabzımın atışını kulaklarımda duyabiliyordum
ve gözlerim yanmaya başlamıştı.

Tek bir damlanın bile düşmesine izin vermemek için hızla göz-
lerimi kırpıştırarak burnumu çektim. Buna alışmıştım. Bununla
başa çıkabilirdim. Sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

“Haklısın, Tristan. Jamie’nin takımda olması için para ödeme-
dim ama ödemek istemediğim için değildi. Ancak buradaki her
aile gibi ben de aynı ücreti ödüyorum ve bunu kendi başıma yapı-

yorum. Oğluma burada bir yer kazandırmak için her gün kalkıp işe gidiyorum. Ve kocası çocuğunun masraflarını karşılamak için çalışan, işsiz bir anne olarak senin bu konuda yorum yapmaya hakkın yok.”

“Evde oturan bir anne olduğum için beni yargılayacak mısın? Ne kadar da ikiyüzlüsün.”

Terli ellerimi kalçalarımın altına kaydırdım ve dizlerimi kavradım. Herkesin gözlerindeki ateşi hissedebiliyordum ve içimde bir bulantı belirdi.

“Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun, böylece kurban konumuna düşmek için manipülasyon yapabiliyorsun. Seninle bu oyunu oynamayacağım. Oğlum burada çünkü bunu hak ediyor ve ben bunun için çalışıyorum. O kadar.”

Carolyn ve Lara omuzlarına vurarak ona bu konuyu kapatmasını söylüyorlardı ama kadın âdeta bir orman yangınıydı ve kimi ya da neyi yaktığına aldırmadan alev alev parlıyordu. “Orada ikinci el sekreter kostümünle istediğin kadar oturabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki nitelikli olduğun tek iş kıyafet gerektirmiyor.”

Tüylerim ürperdi, kalkanım onun zehri ve devam eden bakışlarıyla parçalandı. Bir damla gözyaşı süzüldü ve onu hızla uzaklaştırdım. Arabamın mahremiyetinde ağlamak için kaçma niyetiyle ayağa kalktım ancak bileğimi sıkıca kavrayan bir el beni durdurdu.

Yere baktım, gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptırdım. Garrett elini bana dolamıştı ama bana bakmıyordu. Tristan’a bakıyordu ve öfkeden gözleri parlıyordu.

“Çocuklarınızın hoşlandıkları bir şeyi yapmalarını izlemek umurunuzda olmayabilir ama biz buraya maçı izlemeye geldik. Çekilin ki biz de izleyebilelim.”

Tristan geri çekildi. Garrett’in ona gerçekten gitmesini söylediğine inanamıyormuş gibi nefes verdi. Ama Garrett’in umurunda bile değildi. Aksine, öne doğru eğilirken bakışları daha da sertleşti. “Şimdi.”

Aptal kadın hâlâ savaşa hazır görünüyordu ama Carolyn aniden onun omzunu dürterek kulağına kim bilir neler mırıldandı. Tristan bana son bir kez kınayan bir bakış atmayı ihmal etmedi ama onu dinledi, ayağa kalktı ve burnunu kaldırarak uzaklaştı.

Gidip gitmemesi benim için önemli değildi. Artık orada olmak istemiyordum ama bileğimi saran el gevşemeyi reddederek beni tekrar tribüne çekti.

“Üzgünüm, Maddie.”

Ona doğru o kadar hızlı döndüm ki boynumun incinmemesine şaşırdım. Kimse bana Maddie demezdi. Ortaokuldayken ailemden ismimi Mads olarak değiştirmelerini istemiştim çünkü Maddie’nin kulağa çocuk ismi gibi geldiğini düşünüyordum. Peki neden Garrett’in ağzından çıkınca çekici geliyordu?

“Ne,” diye yutkundum ve gözyaşlarımı sildim. “Neden özür dilemen gerekiyor ki? Seni utandıran bendim.”

Elini bileğimden avucuma doğru kaydırды ve parmaklarını benimkilerin etrafına sardı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bakarken gözleri hâlâ öfkeyle doluydu.

“Olaylar bu kadar çirkinleşmeden durdurmalıydım.” Elimi daha sıkı tutarak küfretti. “O kadına geri alamayacağım bir şey söylemekten korktum ve daha da korktuğum şey senin ya da Jamie’nin okulla ilişkisini kötü etkileyecek bir şey yapmaktı.”

O anda zorlukla nefes alıyordum, gözlerinin içine bakıyordum ve benim adıma böyle hissettiğini bildiğim için kendimi kaybetmiş durumdaydım. Yanımda birinin –özellikle de onun– olması fikri beni sarhoş ediyordu.

“Ona ne yapmaktan korkuyordun?” diye fısıldadım.

Neredeyse aynı nefesi alacağımız kadar eğildi. “Dürüst olayım mı? Sosisimle suratına bir tokat atmak istedim.”

Boşta kalan elini yavaşça kaldırana kadar gözümü kırptırdım, nutkum tutulmuştu. Aşağıya baktığımda kızarmış sosisli sandviçi gördüm, sanki canını çıkarırcasına sıkılmıştı ve kendimden geç-

tim. O kadar çok güldüm ki ağzımdan bir homurtu kaçtı ve karın kaslarım ağrıyana kadar gülmeye devam ettim. Garrett'ın bariton kahkahası da bana katıldı.

Kim bilir kaç kişi bizi izlerken orada oturmuş, bir kadını yumruklamamak için sosisini boğduğu gerçeğini düşünerek gülmekten ölüyorduk.

Daha fazla gözyaşı aktı ve iyi hissettirdi. Kahkahanın neden olduğu her gözyaşıyla birlikte ciğerlerim daha da genişledi ve kalbim rahatladı. İkimiz de kendimizi kontrol etmek için savaşıırken bu adama baktığımda, en son ne zaman ağlayacak kadar güldüğümü hatırlayamıyordum.

Omuz omuza oturduk, maçın son çeyreğini izlerken hâlâ el ele tutuşuyorduk. Garip ya da romantik değildi, sadece rahat hissediyordum ve kafamın arkasındaki rahatsız edici bir fısıltı bana buna alışabileceğimi söylüyordu.

“Seni sık sık taciz ediyor mu?”

“Hayır. İş programım nedeniyle okul etkinliklerine hiç katılmıyorum, bu yüzden onu ya da diğer velileri nadiren görüyorum. Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet, görüştüğümüzde hep böyle oluyor. Gerçi genelde pasif agresif yorumlarla yetiniyor. Bugün ateşi biraz körüklemiş olabilirim.”

“Hepsi de yaşını onaylamadığı için mi? Burası dini bir okul değil mi?”

“Hem evet hem hayır. Hamile kaldığım yaş, tanıştığım tüm ebeveynleri rahatsız ediyor ama asıl mesele bunun üstüne sadece bekâr olmam değil, boşanmış bir bekâr olmam. Üç defa hata yaparsan atılıyorsun, bu yüzden oryantasyonu bile tamamlayamadım.” Omuz silktim.

Sekiz yılın ardından, bazen insanların eleştirel yorumlarına katlanmakta hâlâ zorlanıyordum ama onların çevresinden dışlandığımı için bir şey kaçırmadığımı da biliyordum. Zaten böyle insanlarla arkadaş olmak gibi bir arzum da yoktu.

“Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Az önce bana bir kadını sosisle dövmek istediğini söyledin. Sanırım soru sormak için izin alma noktasını geçtik.”

Derin ve içten bir kahkaha attı ve kelebekler her yöne doğru havalandırarak başımı döndürdü. “Anlaşıldı. Jamie’nin babasıyla boşanmanıza ne sebep oldu?” diye sordu sakince.

Kasıldım, ani tepkim gemiden atlamak ve cevap vermemek oldu. Ama az önce hayali dostluk bileziklerini takas etmiştik, bu yüzden gerçeği hak ediyordu. Elimi çektim, parmaklarının boş havayı kavrama şeklinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım.

“Eski kocam Aaron, hani şu tanıştığın? O Jamie’nin babası değil.”

Kaşlarını kaldırdı, şoktan ziyade hafif bir şaşkınlık yaşamasını bekliyordum. Zaten daha önce de ikisinin aynı kişi olduğunu düşündüğünü ima etmişti.

“Ben on altı yaşındayken benden dört yaş büyük bir adamla çıktım. Ayrıldığımızda bir yıldan az bir süredir beraberdik ve sonra dokuz haftalık hamile olduğumu öğrendim. Doğum yaptığımda on yedi yaşındaydım. O yirmi bir yaşındaydı. Kansas eyaletine göre yasal olarak rıza gösterme yaşındaydım ama açıkçası bu durum ailemin hoşuna gitmedi.”

Oğlumun topun peşinden koşmasını ve topu rakibinden başarıyla çalmasını izlerken şakayla karışık güldüm.

“Her zaman kontrolcüydü, bana ne giyeceğimi, nasıl davranacağımı söyler, saçımı düzelterip makyaj yapmamamı isterdi. Ama hamileliğim sırasında çirkinleşti ve beni sürekli takip etmeye ve takıntılı bir şekilde aramaya başladı.” Yere baktım, tırnak etlerimi geriye iterek dikkatimi dağıtıyordum.

“Sonunda ailem onu uzaklaştırma emri çıkartmakla tehdit etti ve hastanede anonim bir isimle tedavi altına alındım. Ebeveynlik haklarının elinden alınmasını bile denedik. Reddedildi ama mahkeme Jamie’yle gözetimsiz görüşebilmesi için ebeveynlik derslerine ve öfke kontrolü programına katılması gerektiğine karar verdi.”

“Peki katıldı mı?” diye sordu, ses tonu cevabı zaten bildiğini gösteriyordu.

“Hayır. Benim ya da Jamie üzerinde hiçbir etkisi olmadığını anladıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. O zamandan beri ondan haber almadım. Hiçbirinden pişman değilim çünkü bana Jamie’yi verdi; sadece isimsiz bir sperm donörüydü. Başka bir şey değildi. Ve nihayet hayatımda bunu kabullenebileceğim bir noktaya geldim.”

“Bu kadar genç yaşta çok şey yaşamışsın.”

Dalgın dalgın başımı salladım, dudağımın içini çiğniyor ve kendimi rahatsız hissediyordum. “Her neyse, eski kocamı zaten ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanıyordum ve sonunda on sekiz yaşıma geldiğimde kaçarak evlendik. Gerisini biliyorsun.”

“Kahretsin.”

“Evet,” diye kabul ettim. “Dediğim gibi, benim heybem tıka basa dolu.” Ayağa kalktım, çantamı ve çöplerimi topladım. “Gidelim, maç bitmiş gibi görünüyor.”

Aslında ne kadar az dikkat ettiğim için kendimi kötü hissediyordum. Skor tabelası olmasaydı kazandıklarını bile bilemeyecektim. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Garrett ve beni sahanın kenarında gördüğünde Jamie’nin yüzündeki ifade hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Bana öyle bir sarıldı ki neredeyse yumurtalıklarımı patlatacaktı. Ben de ona sarıldım ve takımın galibiyetini kutladık.

Döndüğümde Garrett aileme yaklaşmıştı ve babamın elini sıkarak kendini tanıtıyordu. Uygun zamanda gelen mide bulantım bu manzara karşısında şaha kalktı.

Biri kolumdan çekti. “Büyükbabam maçtan sonra donmuş yoğurt yemeye gidebileceğimizi söyledi.”

“Öyle mi?”

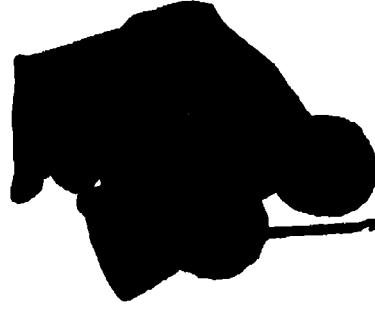
Hayır demeliydim. Bugün hiçbirimiz sağlıklı yiyeceğe benzer bir şey tüketmemiştik ama ne yapalım? Ne de olsa Jamie oyunu

kazanmıştı. Maa dikkat edememiş olabilirdim ama galibiyet galibiyetti ve bunu kutlayabilirdik.

Dönüp hem babamın hem de Garrett'ın bize baktığını görünce aptalca bir gülümseme takındım. "Görünüşe göre donmuş yoğurt yemeye gidiyoruz, bize katılmak ister misin, Garrett?"

Ellerini ceplerine sokarak gülümsedi. "Donmuş yoğurda kim hayır diyebilir?"

"Kimse," dedim kelimeyi vurgulayarak. "Laf olsun diye sordum. Kaldır kıçını da gidelim."

BÖLÜM

→ 16 ←

Verandada oturmuş, Jamie'nin Garrett'ı bahçemizde bağırarak kovalamasını izliyordum. Oynadığı ilk maçın ertesi günü eve geldiğimizde verandada yepyeni bir futbol topunun onu beklediğini görmüştük. Jamie çantasını hemen yere bırakıp topu kapmış ve sanki okyanusun kalbini bulmuş gibi ellerini topun üzerinde gezdirmişti.

Garrett'ı daha görmeden önce hissetmiştim, ensemde o tanıdık karıncalanma vardı. Ama beni endişelendiren, göğsümde dolayan duyguydu.

Nihayet atölyeden çıkmış olan Nova'sına yaslanmış, adını koyamadığım bir ifadeyle bizi izliyordu. Başına taktığı şapkası ve kapüşonunun üzerine giydiği deri ceketle, son derece cazip bir şekilde sınırların dışında görünüyordu.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde kalbimin hızla çarpması, arkadaşlığımızı sürdürmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulama neden oluyordu. Ne yanıma geldi ne de tek kelime etti. Sadece bana göz kırptı, titreyen kalbimin ritmini midemin derinliklerine gönderdi ve evine doğru ilerlemeye başladı.

Birkaç gün geçmişti. Ben ve Jamie eve geldiğimizde Garrett dışarıdaydı ve Jamie ondan yeni topa vurmasını istediğinde gözünü bile kırpmamıştı. Garrett alaycı bir tavırla onu yerlerde süründür-

mekle ilgili şakacı bir yorum yaptı ve teke tek rekabetçi bir oyuna başladılar.

Arkamdaki aralıksız sızlanma dikkatimi çekti ve geri döndüm. İki köpek de kapının önündeydi, oynamak için can atıyorlardı. Layla bu akşam dışarıdaydı ve ikisi de yalnız bırakılmaktan hoşlanmıyordu.

Mutfakta sakladığımız ödül mamalarını çıkarıp ikisine de birer tane verdim ve akşam yemeği için buzdolabını karıştırmadan önce onları dışarı çıkardım.

Jamie'nin kahkahasını kapının açılma sesinden önce duydum; bu dünyadaki en güzel seslerden biriydi. Garrett'a karşı büyüyen duygularım hakkında ne kadar endişelensem de çocuğuma hak ettiği ilgi ve zamanı fazladan bir kişinin vermesinden asla pişmanlık duymuyordum.

Kafamı barın yanından uzattım ve kızarmış yüzlerine burnumu kıvırdım. "Terli ve pis olmasanız iyi olur."

Garrett'ın yüzünde bir sırıtma belirdi ve cevap vermesine izin vermemem gerektiğini anladım. "Boş ver, buna cevap verme. Git elini yüzünü yıka dostum, patatesler hazır olur olmaz yemek de hazır olacak."

"Tamam!" Giderken üzerinden öyle bir memnuniyet dalgası sızıyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım.

"Garrett, fırında patates mi istersin yoksa tatlı patates mi?"

"İkisinden de pişiriyorum ve ikisini de yerim."

Garrett diz çökmüş, Sadie'nin karnını okşuyordu ama ben sorunca başını kaldırdı. Akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini bile sormadığımı, sadece kalacağını varsaydığımı fark ettim.

"Kalmak zorunda değilsin..."

"Tatlı patates." Ceketini yavaşça omuzlarının üzerinden indirirken gözlerini benden ayırmadan durdu. Altında iki kat daha vardı ama bu hareket istemsizce baştan çıkarıcıydı ve boynuma yayılan sıcaklığı gizlemek için firma doğru dönmek zorunda kaldım.

Bir saat sonra kanepeye kıvrılmışım. Hâlâ bitmemiş olan bebek battaniyesi kucağımda duruyordu ve tığ işi iğnesi yumruğumda sıkılıydı ama hiçbirine odaklanmamışım. Garrett mutfağımda dolaşp akşam yemeğinden arta kalanları temizlerken gözlerim beyaz gömleğinin altındaki sırt kaslarının esneyip gerilmesini izlemekle meşguldü.

Hepimiz yemeklerimizi mideye indirdikten sonra masayı geri iterek tabaklarımızı aldı ve bana defolup gitmemi söyledi. Mısır fırını olduğunu ve kendi bulaşıklarını kendim yıkayabileceğimi söyleyerek karşı çıktım ama o yoğun bakışlarını ben yumuşayana kadar üzerimde gezdirdi.

“Git dinlen, Maddie. Ciddiyim. Ev ödevi yok. Temizlik yok.

Git pijamalarını giy ve otur. Ben hallederim.”

İşte buradaydım, kanepeye kıvrılmış “dinleniyordum” ve bir adam da temizlikle ilgileniyordu. Bu bana ailemi hatırlattı. Kendimi bildim bileli babam, annem yemek yaparsa kendisinin temizleyeceğini söylerdi. Garrett’ın da aynı şeyi yapmasını izlemek bana ev gibi hissettirdi. Ama bundan daha da ötesi, *doğru* ve normal geliyordu. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Ne kadar süre onun çalışan haline baktığımdan emin değildim ama sonunda dönüp bana baktı, omzuna bir havlu atmıştı. “Ne kadar süre bunun üzerinde çalışacağını düşünüyorsun?”

Kucağımdaki dokunulmamış işe kaşlarımı çattım. “Emin değilim. Muhtemelen Jamie yatana kadar çünkü bana fazla seçenek bırakmadın.” Kaşımı dikkatle kaldırdım. “O zaman ders çalışmam gerekecek. Bu hafta bir sınavım var.”

Başını sallayarak havluyu her mükemmeliyetçinin takdir edeceği bir dikdörtgen şeklinde katladı ve fırının kolunun üzerine koydu. Kanepede daha fazla yer açmak için yana kaydım ama yanıma gelmedi. Kapıya gitti ve ayaklarını bağcıkları çözülmüş botlarının içine soktu.

“Bekle... Gidiyor musun?” Sesimde neden bir tutukluk vardı?

Kalması için hiçbir neden yoktu, o kadar uzun süre kalıp temizliğe yardım ettiği için şanslıydım.

“Sadece bir şeyler alacağım. Hemen dönerim.” Ve bu sözlerle kapıdan dışarı fırladı, gidişi salonda soğuk bir hava dalgası yarattı ve beni ürpertti.

Aniden Jamie’nin kapısı açıldı. “Garrett gitti mi?” Soğukkanlılıkla sormaya çalışsa da ses tonundaki hafif hayal kırıklığını duyabiliyordum.

“Hayır, bir şey alacağını söyledi. Odanı toplamayı bitirdin mi?”

Bana baktı, iç geçirdi ve tek kelime etmeden odasına geri döndü. Garrett elinde bir market poşetiyle ön kapıdan içeri dalıp tüylü güvenlik alarmımı devreye soktuğunda hâlâ gülümsüyordum.

Rugpants’e ayağıyla küçük bir hamle yaparak bana doğru ilerledi ve tanımasam gergin olduğunu söyleyebilirdim.

“Lütfen bana bunun tatlı olduğunu söyle.”

Elindeki poşete bakıp donakaldı. “İstersen gidip tatlı alabilirim.”

“Hayır, teşekkürler, elindekiyle daha çok ilgileniyorum.” Gülümsediğimde yanakları kızardı, bu da beni daha da gülümsetti. “Hadi, göster bana.”

Yanımdaki mindere vurdu ve beni zıplatacak kadar sert bir şekilde minderine üzerine çöktü. Tırnakları kirli sakalına sürterek çenesini kaşıdı. “Mükemmel değil.”

“Pekâlâ.”

“İkincisi daha iyi oldu.”

Omzunu ittirdim, bu da onu hareket ettirmek yerine beni geriye doğru savurdu. “Aman Tanrım, Garrett, göster bana.”

Bana bir kere daha baktı, plastik kulpları çözdü ve içinden mavi bir paket çıkarıp bana uzattı.

“Bu... bebek battaniyesi mi?” Kucağıma alıp kendi üzerime serdim. Her ne kadar orta sıralardaki birkaç dikiş hatasından dolayı mükemmel bir şekli olmasa da kesinlikle bir battaniyeydi.

Boynunun arkasını ovuşturdu. “Sana kötü olduğunu söylemiştim.”

Battaniyeyi göğsüme bastırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Bunu sen mi yaptın?”

Başını salladı ve aynı renkte, kısmen bitmiş ikinci bir battaniye çıkardı. “Bu daha iyi oluyor. Görüldüğünden çok daha zor.”

İlkine daha sıkı sarıldım, göğüskafesimdeki kaotik vuruşa karşı çıkararak haydut organımı yatıştırmaya çalıştım. “Tığ işi öğrenmeye nasıl karar verdin?”

Kendi diziyle dizimi dürttü, yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Dernek senin için önemli ve her zamanki miktarından daha az bağış yapacağın için üzgün görünüyordun. Yardım edebileceğimi düşündüm.”

“Nasıl bekâr kaldın sen?” Soru öyle bir şiddetle ağzımdan çıktı ki bağırmadığıma şaşırdım. Ama öyle bile olsa, denesem de sorma dürtümü durduramazdım. Bu adamın bekâr olması hiç mantıklı değildi. Hem de hiç.

Önce cevap vermedi, arkasına yaslanarak minderlere dayandı ve iple kancayı çantadan çıkardı. İplik kuyruğunu parmaklarının etrafına doladı ve bir ilmek çekerek yavaş, biraz tereddütle tek sıra tığ işine başladı.

Parmaklarının kancayı ilmeklerin içine sokup çıkarışını izlemek pornografik bir şeydi ve salyalarımın akmadığından emin olmak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım.

“Nişanlıydım.”

Ona bakıp yüzündeki ince değişiklikleri görme arzusu neredeyse beni güçsüzleştiriyordu ama biri sizi incelerken geçmişten bahsetmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Kendimi projeme devam etmeye zorlayarak, “İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin,” dedim.

“İstiyorum.” Sesi hırçın ve sertti ama o yumuşacık battaniye üzerinde yoğun bir odaklanmayla çalışmaya devam etti. “Evlenme

teklif ettiğimde sadece altı aydır birlikteydik. Hızlı ve sağlam bir şekilde âşık olmuştum ve göreve çıkmak üzereydim. Beni özle-yecek birine sahip olma arzum, onun bu rolü doldurabileceğini düşünerek beni yanılttı.”

Bu hikâyeyi ya da en azından buna benzer bir hikâyeyi biliyordum. Askerî üste yaşarken sırf görevde oldukları için çok az tanıdıkları kızlarla evlenen birçok erkek görmüştüm. Bu senaryolar nadiren uzun vadeli olurdu.

“Ne oldu?”

Derin bir nefes aldı, ilmeklerinin iki kat daha küçük olacağından emin olana kadar iplik kuyruğunu sıktı. “On sekiz aylık görevimin üzerinden birkaç hafta geçmişti ki telefon görüşmelerimizden birinde bana üç aylık hamile olduğunu söyledi.”

Yutkundum, bu hikâyenin nereye varacağını düşündükçe midemi bulandıran bir endişe dalgası üzerime çöküyordu. Garrett’ın yalnız olduğu ve bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmediği düşünülürse, bu iyi bir şey olamazdı. Ama o devam ederken sessizce dinledim.

“Üzgündüm. Hamile olduğu için değil, ben ayrılmadan önce ikimiz de fark etmediğimiz için ve tüm bunları kaçıracağım için. Hep baba olmak istemiştım, sevdiğim kadının benim çocuğumla karnının büyümesini görmek istemiştım.”

Boğazını temizledi. “Mümkün olduğunca sık kontrol ettim, randevularını ve gelişmeleri sordum, ihtiyacı olan her şeyi alması için bol miktarda parası olduğundan emin oldum.

Görevde olmak, yaşamadan anlayamayacağın bir şey. Sefil bir durum. Ama yalnız yaşamamanın, yanında olmayan ve nadiren arayabilen bir adamın bebeğini taşımanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum. Kendimi hep suçlu hissettim. Her ay, her hafta, her lanet gün.”

Battaniyeyi kucağına bıraktı, yumruğunu üstünde sıktı ve kalbimin atışı durdu. Ellerini tutmak ya da eğilip başımı omzuna yaslamak istedim. Bir şey yapmak istedim. Herhangi bir şey.

“Nişanlımı neredeyse bir yaşındaki oğlumla bulmayı umarak eve döndüm. Devin.” Durdu ve ellerine baktı.

“Hiç hamile kalmamış mı?” diye sordum.

Güldü, çirkin ve kuru bir sestti. “Hayır, hamileydi. Meğer benden değilmiş.”

Mide bulandırıcı his artarak boğazıma baskı yaptı. Örgümü bir kenara bıraktım ve ona bakacak şekilde vücudumu çevirdim. Artık ona bakmamazlık edemezdim, yüzünü kaplayan o parçalanmış ifadeyle olmazdı. “Çok üzgünüm, Garrett.”

“Ben evlenme teklif ettiğimde o zaten başka birinin çocuğuna hamileymiş,” diye alaycı bir şekilde ekledi. “Onunla daha önce hiç korunmasız sevişmediğim için bu daha mantıklıydı ama daha önce bunu göremeyecek kadar kördüm. En kötüsü de bunu rahatça itiraf etmesiydi. Utanmıyordu bile.” Tırnaklarım eşofmanıma saplandı ve tüm içtenliğimle, tırmaladığım şeyin bu meçhul ser-serinin yüzü olmasını diledim. “Başka biriyle birlikteyken neden kabul etsin ki?”

“Para.”

Bu tek kelime odanın içinde çınladı, her duvara çarptı, tavana ve zemine sıçradı, her santimi iğrenç bir tabakayla kapladı.

“Adı neydi?” diye sordum.

Dönüp gözlerimin içine baktı ve saklamaya zahmet etmediğim öfkenin her zerresini görebildiğini biliyordum. “Neden?”

“Çünkü o değersiz suratının tam ortasına bir tokat atmak istiyorum.”

Burun delikleri açıldı, gözleri dudaklarıma kayd, sonra başka tarafa baktı, yanağında bir kas seğirdi. “Adı Courtney’di ama sakın uykunu kaçırmayın, bu olay yıllar önce oldu. Çocuğun benden olmadığından emin olmak için babalık testi yaptırdım ve sonra ona benim için öldüğünü söyledim.”

Bu ismi biliyordum. Bir keresinde onunla telefonda konuşurken kulak misafiri olmuştum, şimdi çok uzun zaman önce gibi

geliyordu. Ona defolup gitmesini ne kadar canlı bir şekilde söylediğini hatırlayınca içime bir tatmin duygusu yayıldı. “Seni sık sık arıyor mu?”

Başımı iki yana salladı. “Hayır, ayrıldığımdan beri beni sadece bir kez aradı, o da bir şey için bazı eski sigorta belgelerini araştırmamı istemek içindi. Reddettim ve bir daha aramadı.”

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve parmaklarımı yumruğunun etrafına sardım. “Üzgünüm.”

“Üzülme. O senin zamanına ya da kızgınlığına değmez, Maddie.”

“Bu açıklamaya kesinlikle katılmasam da üzgün olduğum şey bu değil.”

Elini çevirdi ve parmaklarımın onunkilere dolanması için elini açtı. “O zaman ne için üzgünsün?”

“Tanıştığımızda kulak misafiri olduğun konuşma için. Para için erkekleri kullanmakla ilgili bir şaka yaptığım için özür dilerim. Umarım asla ciddi olmadığımı biliyordur.”

“Öyle olmadığını biliyorum,” diyerek elimi sıktı.

Gülümseyerek elimi geri çektim ve ona alan tanımak için eski yerime geçtim. Yüzünde bir şey belirdi ama bir anda kayboldu ve onu gördüğümünden bile emin değildim.

Battaniyemi tekrar kaldırarak, “O zaman mı bu eve taşındın?” diye sordum.

O da benim gibi örgüsünü eline aldı ve minderlere geri yerleşti. “Evet, yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve abim de burada bana bir iş bağlantısı buldu. Kolay oldu.”

“Harry’nin buraya taşınmasına ne sebep oldu?”

Homurdandı. “Sarah.”

Bu beni şaşırtmadı. Gözleri olan herkes o adamın ona sırılsıklam âşık olduğunu görebilirdi. Sarah istese Antarktika’ya taşınacağına dair bir his vardı içimde.

“Harry ve sen annenizi ne sıklıkla görüyorsunuz? Sormamın sakıncası yoksa.”

Hemen cevap vermedi, kancasını dudaklarının arasına yerleştirdi, bir yandan da yeniden dikmek için birkaç dikiş attı. “Genellikle yazın birkaç haftalığına onu görmek için Cali’ye gidiyoruz.”

Daha fazlasını soracaktım ama Jamie’nin kapısı arkamızdan gıcırdayarak açılınca ağzımı kapattım. İkimiz de döndük ve dışarı fırlayan dağınık kafaya baktık.

“Artık çıkabilir miyim?”

“Odanı bitirdin mi?”

“Odan bitti mi?”

İkimiz de aynı anda konuşunca Jamie’nin gözleri büyüdü ve ikimiz arasında gidip geldi. Garrett’a baktığımda dudaklarında bir sırıtış olduğunu gördüm.

Jamie’nin yavru köpek suratındaki mutsuz ifadeye boyun eğdim. “Tamam, gel biraz takılalım ama yatmadan önce işini bitirmeni istiyorum.”

“Anlaştık.” Koşarak dışarı çıktı, neredeyse yerde uyuyan Sadie’ye takılıp düşecekti. Televizyonun yanında durup, ellerini birbirine vurarak muzipçe gülümsedi.

“Peki, ilk kim oynamak ister?”

“Ne dedin sen az önce?”

“Dövüş yeteneklerinin futbol yeteneklerinden daha kötü olduğunu söyledim!”

Garrett kumandasını bırakıp Jamie’nin üzerine atladığında ben de ciyaklayarak yolundan çekildim ve onu yere yapıştırıp saçlarını karıştırdı. “Sözlerini geri al.”

“Hayır!”

Yüce Tanrım. Ayağa kalktım, neredeyse tamamlanmış battaniyeyi katlayıp torbasına geri koydum ve köşeye bıraktım. Onların gülüşmelerini izlemek eğlenceli olduğu kadar acı vericiydi de. Jamie’nin mahrum kaldığı şey tam olarak buydu.

Onun için hem bir anne hem de bir baba olarak her şeyi yapmaya çalışıyordum ama asla yapamayacağım bazı şeyler vardı. Geçmişimize baktığımda, onun asla gevşeyip beni yere sermeyeceğini biliyordum. Bir yanım da Garrett'ın bunu bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyordu.

Birkaç dakika daha bağırarak güreştiler ve sonunda yorulup yere yayılmış erişteler gibi uzandılar.

“Pekâlâ, sizi çılgınlar, yatma vakti geldi.”

Garrett'la birlikte oturma odasında dolaşmak, Jamie üstünü değiştirip dişlerini fırçalarken ortalığı temizlemek gerçeküstü bir şeydi. Hatta Jamie kitabını çıkardığında, Garrett yere uzanmış, gözleri kapalı, elleri başının arkasında dinlerken onunla kanepede kitap okumamız daha da gerçeküstüydü.

Kitabın bir bölümü ve duygusal çırpınışlarla dolu bir kalbin ardından Jamie, Sadie'yle birlikte uyumak üzere odasına kapandı.

Garrett tuvalete gitmişti, ben de ders kitaplarımı ve dizüstü bilgisayarımı ayarlamak için odama geçtim. Kapıma hafifçe vurulduğunda ajandama göz atıyordum.

“Hey, ben çıkıyorum.”

Arkamı dönmek zorunda kalmamak için bir şeyler not alıyormuş gibi yaparak ajandamdaki sözcüklerin altını çizmekle meşguldüm. Odamın mahremiyetinde onun sesini duymak samimi gelmişti ve ona bakarsam kafamdakileri saklayabileceğimden emin değildim. Ne kadar kızardığım düşünülürse yüzümden anlayacağı kesindi.

“Tamam.”

Kapıda durup başka bir şey söylememi beklediğini hissedebiliyordum ve bu kadar saçma davrandığım için kendimden nefret ediyordum. Korkakça davranıyordum ve ona daha önce söylemek istediğim şeyi söylemeden gitmesini istemiyordum. Duyması gereken şeyi.

Tam o odadan çıkarken arkamı döndüm. “Garrett, bekle.”

Durdu; parmakları kapı çerçevesinin etrafında kıvrılmıştı.

“Sadece bilmeni istiyorum, eski sevgilin bir aptalmış. Aptalın teki. Çoğu kadının böyle olmadığını bil. Bunun seni mutlu olmaktan alıkoymasına izin verme. Sen harika bir adamsın ve bir gün şanslı bir kadını dünyanın en mutlu insanı yapacaksın.”

Geniş omuzlarını sıdırmak için kapıyı iterek açtı ve ben bakışlarımı indirerek tam önümde durana kadar ayaklarının zemini geçişini izledim. Bir adım daha atsa bana dokunacaktı.

Donup kalmıştım, onun çoraplı ayaklarına bakıyor ve seçeneklerimi düşünüyordum ki başımın yan tarafına hızlı, zarif bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler, Maddie. Ve sadece bunun için de değil.”

Tüylerim diken diken oldu ve ne diyeceğimi bilemedim. Rica ederim mi? Odama girdiği anda beynim devre dışı kalmıştı ve dudaklarının dokunuşuyla resmen Görev Dışı tabelası asılmıştı. Kafamı kaldırdığımda çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ön kapının kapandığım duyduktan çok sonra, yatağında oturmuş bir saattir elimde tuttuğum aynı ders kitabına bakıyordum. Hâlâ dudaklarının izini başımda hissederken kendime bile itiraf etmekten korktuğum şeyi sonunda kabul ettim.

Garrett Rowe’u bir arkadaştan çok daha fazla önemsiyordum. Çok, çok daha fazla.

BÖLÜM

→ 17 ←

Jamie'ye hamileyken ilk beş ay boyunca her gün defalarca kusuyordum. Zayıflamıştım ve sık sık hastalandığım için okula gitmekte zorlanıyordum. Hiç hoş değildi. Bende hamilelik ışıltısından eser yoktu.

Bu da öyle bir şeydi.

Sabah üç gibi uyandım ve göğsümden ağzıma doğru alevler yükseldiğinde tuvalete koşmak zorunda kaldım, toparlanmak için durmadım.

Yerde, lavabonun altından çıkardığım bir temizlik kovanının etrafına kıvrılarak yatıyordum ki Layla'nın alarmı çaldı. Saat altı olmuştu. Saatlerdir yerdeydim ve kısa sürede geçecek gibi de görünmüyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Geçtiğimiz hafta sonu boyunca gece vardiyamdan izin almıştım. Layla'nın yardımıyla bile birkaç günden fazla izin alamazdım.

Ayağa kalkarken midem kasıldı ve kovanın üstünde debelen-dim. Hayatımı sikeyim, işe gitmemin imkânı yoktu. Kovayı göğsüme bastırarak ayağa kalktım ve odamdan çıkıp Layla'nın kapısını çaldım.

Üzerinde sadece bir şort ve sütyen vardı, elinden de bir saç maşası sarkıyordu. Darmadağınık halimi görünce gözleri büyüdü.

“Ne oldu, Mads?”

“Sanırım gıda zehirlenmesi geçiriyorum.”

“Hadi canım. Sana o taco salatasının şüpheli görüldüğünü söylemiştim. Ölüm döşeğindeymişsin gibi görünüyorsun. Gerçekten berbat görünüyorsun.”

Yeni plastik en iyi arkadaşımın eski en iyi arkadaşına döndüm ve toplayabildiğim tüm güçle ters ters baktım. “Teşekkürler.”

Saç maşasını sehpaya bıraktı ve üzerine geçirmek için bir tişört aldı. “İşe gitmeyeceksin, değil mi?”

“Belli ki,” diye inledim, ellerimi gözlerime bastırdım ve yüzüne doğru öğürmemeye çalıştım. “İşe giderken Jamie’yi okula bırakabilir misin?”

“Evet, ben hallederim bebeğim, sen yatağına dön.”

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Cenin pozisyonunda yatağıma uzandım ve Evaline’i arayarak gelemeyeceğimi bildirdim.

Midemin nihayet dışarı çıkmayacak kadar yatışması neredeyse iki saat sürdü. Ya bir kusma şöleni daha başlatma riskini alacaktım ya da aşırı susuzluktan ölecektim. İlk seçeneği seçtim. Tüm ağzım bir pamuk kolonisi tarafından istila edilmiş gibi hissediyordum.

Elimde suyla koltuğa gidip boş televizyon ekranına baktım ve kablo yayınının olmasını diledim.

Tak, tak, tak.

Hızla doğrulurken neyse ki boş olan kovamı yere devirdim ve az kalsın kucağımdaki suyu döküyordum. Ani hareketimle gözlerimin önünde benekler uçtu ve başım döndü. Bu hissin geçmesi için başımı dizlerimin arasına gömdüm.

Tak, tak, tak.

“Madison?” diye sordu boğuk bir ses kapının ardından.

Başım hâlâ bacaklarımın arasındayken sızlandım. Neden ben? Garrett’in buraya gelmesinin üzerinden günler geçmişti. Neden bugün gelmişti? Onu duymazlıktan gelip burada değilmişim gibi davranabilirdim ama cipim garaj yolundaydı. Lanet olsun.

Acı verici bir yavaşlıkla koltuktan kalkıp ayaklarımı kapıya

doğru sürüdüm. Başım dönüyordu ama sakinleştirici bir nefes alıp durdurdum. Sadece o gidene kadar kendimde olmalıydım. Bunu yapabiliirdim. Ben doğum yapmıştım, bu adamın karşısında kusma isteğimi kontrol edebilirdim.

“Madison?”

“Garrett.”

“Dışarı çıkacaktım ki cipini gördüm. Her şey yolunda mı?”

Başını eğip iki santim araladığım kapının arkasından beni görmeye çalıştı. İşe gitmek üzere giyinmişti ve verandada öğle yemeği çantası duruyordu. Midem daha da bulandı.

“Evet.” Tek kelimelik cevaplar. Tek kelimelik cevaplarla devam edebilirdim.

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.”

Bana dik dik baktı ve bakışları aradaki boşluktan bile tenime işliyordu. “Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Yediğim bir şey yüzünden. Önemli bir şey değil.” Bir elimi karnımın üzerine koydum, nefes alıp verdim.

Gözleri kısıldı, tekrar yüzüme odaklanmadan önce aşağıya baktı. Kapıyı itti ve ben de tepki olarak geri ittim, içeri girmesini engellemeye çalışıyordum. Yaptığım yanlış bir şeydi.

Ona baktım, gözlerim ve ağzım dehşet içinde açılmıştı, sonra arkamı dönüp banyoya doğru koşmaya başladım.

Ağır ayak sesleri hayatın bana hiç de nazik davranmayacağına dair tek uyarıydı. Tabii ki Garrett içeri girmişti. Kafamı tuvalete gömdüğümde ve saçlarım yüzüme yapıştığında elbette oturma odasında kalmamıştı.

Tam olarak anlayamadığım birkaç kayma sesi ve ardından daha fazla ayak sesi duydum.

“Bunları giy ve duşa gir.”

“Ne?” Bir gözümü aralayıp yüzüne odaklanmaya çalışarak mırlıdandım.

“Beni duyduñ.” Kalçalarımaya yumuşak bir şey düştü ve bir çift giysi görmek için aşağı baktım. Benim kıyafetlerim. Tam olarak siyah bir atlet ve pamuklu bir külot.

“Şifoniyerimi mi karıştırdın?”

“Ya öyle olacaktı ya da seni çıplak görecektim. Bu şekilde olmasını tercih edeceğini düşündüm.”

“Pardon...”

“Maddie, şu anda bana küstahça davranırsan, yemin ederim seni soyar ve hâlâ buz gibiyken oraya atarım.”

Mide bulantısı ve kuşkuyu aynı anda hissetmek mümkün müydü? “Sırtından aşağı kusarım,” diye tehdit ettim ama istediğim kadar güçlü görünmüyordum.

“Hayır, kusmayacaksın. Görünüşe bakılırsa içinde hiçbir şey kalmamış. Sadece öğürürsün ve sana söylemeliyim ki bebeğim, öğürmekten rahatsız olmam.”

Ona baktım, sözleri mevcut koşullar altında hissetmemem gereken bir ağırlıkla aramıza yerleşti.

Banyoya doğru yürüdü, perdeyi çekti ve duşu açtı. Ellerini kalçalarına koyarak bana baktı ve sordu: “Peki ne olacak? Orta yolu bulacak mıyız yoksa seni içeri mi tıkacağım?”

Gözlerimi kısarak başımı klozet kapağından kaldırdım ve kucağımdaki giysileri kavradım. “En azından çıkacak mısınız?”

“Sen bayılacak gibi görünürken mi? Hiç şansın yok. Sen üstünü değiştirirken ben koridora bakacağım ama sakın yardım almadan küvete girmeye çalışmaya kalkma.”

Arkasından omuzlarını geren bir küfür savurdum ama dediğini yaptım. İtiraf etmeliyim ki düşündüğümde daha uzun sürdü ama ne şikâyet etti ne de bana baktı.

“Tamam.” Bir yanım banyomda sadece iç çamaşırı ve ince bir atletle durduğumu anlamıştı ama bunu umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Bileğini alnıma koyduğunda ters ters bakma zahmetine bile girmedim.

“Siktir, yanıyorsun.”

“Sanırım... taco salatası.”

“Ne? Ya da boş ver. Hadi seni küvete sokalım.” Küvetin kenarına atacağım küçük adımın beni yüzüstü duvara çarptıracağını düşünmüş gibi belimi kavradı ve perdeyi arkamdan çekerek kısmen kapattı.

Gözlerim kapalı bir şekilde suyun altında durdum, ılık suyun vücudumdan aşağı akmasına ve giysilerimi ıslatmasına izin verdim. Yüzümdeki birkaç bukleyi itmek için kollarımı kaldırdım ama parmaklarım sert bir şeye değince donakaldım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzımdan kesik bir ses çıktı.

Garrett birkaç santim ötemde duruyordu, üzerinde sadece tişörtü ve iç çamaşırı vardı, çıplak ayakları neredeyse benimkilere değiyordu. Bırakın içeri adım atmasını, soyunduğunu bile fark etmemiştim. “Ne yapıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum.”

“Ben...”

“Ağzından ‘iyiyim’ kelimesi çıkmasa iyi olur.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kabul etmek istemiyordum ama bariz bir gerçeği tartışamayacağımı da biliyordum. İç çektim, yenilgiyi kabul ettim ve tekrar gözlerimi kapattım. Eğer ona bakmazsam, belki zihnimi onun orada olmadığına inandırabilirdim. Ama bir dakika geçmeden ellerini omuzlarıma doladı.

“Arkanı dön ki saçını yıkayabileyim.”

Beni döndürme çabasına direndim. “Bu...” dedim. Harika, o lanet kelimeyi bir daha asla kullanamayacaktım. “Saçımın yıkanması gerekmiyor.”

“Yüzündeki tellere yapışmış kusmuklar aynı fikirde değil.” Gözleri aşağıya kaydılar ama bakışlarını takip etmeyi reddettim. Eğer üzerimde kusmuk izi görseydim, kendimi yeniden kaybederdim.

“Saçlarımı kendim yıkayabilirim, Garrett. Buklelerimin özel bir rutini var ve... Neden gülümsüyorsun?”

“Sus ve sana yardım etmeme izin ver. Ne yaptığımı biliyorum.”

Kollarının önüme kıvrılıp köşedeki raftan şampuan şişemi almasını izledim.

“Öyle mi?”

“Annem kumral ve saçları seninki kadar kıvrıcık değil ama benzer. Eskiden büyükbabam ona Shirley Temple derdi.” Boğazını temizledi. “Daha gençken anneme internetteki saç videolarından bahsetme hatasına düştüm.”

Enerjim olsaydı, bir sonraki cümlesini tahmin ederek gülerdim. Ama sonra parmakları kafatasımda daireler çizmeye başladı ve ağzımdan derin, kontrolsüz bir inleme çıktı.

Elleri hareketlerine ara verdi, tırnaklarını kısa bir süreliğine batırdıktan sonra kaldığı yerden devam etti.

“Beni oturtup onun için video üstüne video oynattırdı, tüm ipuçlarını ve püf noktalarını not ettirdi.”

Başımı ona bakmak için yukarı kaldırdım, sırtımı göğsüne yasladım ve yüzünde oluşan nostaljik gülümsemeyi yakaladım.

“Her neyse, demek istediğim ananas ve topaklanma hakkında her şeyi biliyorum.” Ellerini başımın iki yanında gezdirirken yere baktı ve bakışlarımla buluştu.

Parmaklarının kulaklarımın tepesine değmesi omurgamda bir ürperti yarattı ve ben de gözlerimi kapatıp kendime bir anlık zayıflığın tadını çıkarma izni verdim.

“Teşekkür ederim, Garrett.”

“Bana teşekkür etme, bebeğim. Yanındayım.”

Bilincim ağır gözkapaklarımın ve ılık bedenimin rehabetinden yavaşça, nazikçe sıyrıldı. Rahatlamıştım ve şaşırtıcı derecede dinlenmiş hissediyordum. Bir gözümü araladım, uykuyu kırıştıtarak kovdum ve karşımdaki duvara odaklandım.

Yatak odamda olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Yatakta. Günün ortasında. Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve yüzümü ovaladım. Başımdaki tişörtün nemli kenarı sabahki olayları gözümün önüne getirdi.

Kusma. Garrett. Daha fazla kusma. Duş. Vay canına. Yapış yapış olmuş tenim bana iki şey söylüyordu. Birincisi, en azından uyurken ateşim düşmüştü ve ikincisi, yeniden gerçek bir duş almam gerekecekti.

Kızardım, Garrett başımı geriye doğru eğip masaj yaparken çıkardığım sesleri hatırladım. Bunu benim için daha önce kimse yapmamıştı. Açık ara başıma gelen en ateşli şeylerden biriydi ve eğer nefesim kustumuk kokmasaydı ve ateşim yükselmeseydi, ona bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

Tüm bu süre boyunca bir beyefendi gibi davranmıştı, sırlıklam atletimin içinden görüldüğünü bildiğim göğüs uçlarıma bir kez bile bakmamıştı. Çıkmama yardım etmiş ve pijamalarımı giymeme izin vermek için ortadan kaybolmadan önce beni bir havluya sarmış ve saçımdaki fazla suyu almak için bir tişörtle geri dönmüştü.

Islak saçlarımı boynumdan yukarı doğru sarıp beni yatağa yatırmış, kaşıkla çocuk parasetamolü vermiş ve hatta komodinin üzerine koymak için kovayı bile getirmişti. Tüm bu süre boyunca onu izleyip art niyetinin ne olduğunu merak etmiştim. Eğer varsa.

Elimde değildi; karşılığında bir şey beklemeden üzerime titreyen bir erkek hiç olmamıştı. Ama bugün işe gitmesi gerektiği halde hiçbir şey ima etmemiş ya da sinirlenmiş gibi davranmamıştı. Hatta benim şaşkın bakışlarıma her yakalandığında sanki sinirleniyor gibiydi, sanki inançsızlığım onu rahatsız ediyordu.

Tamamen doğruldum, yastıklarına yaslandım ve odanın diğer ucuna baktım ancak yatağımın ucunda oturan kambur figürü fark ettiğimde geri sıçradım. Bir elimi kalbime bastırdım, umarım ait olduğu yerde kalırdı.

“Tanrım, beni korkuttun.”

Sesimi duyunca omuzları gerildi ama başını kaldırmadı. Ellerini dizlerine koymuş, boynu eğik ve gözleri kapalı bir şekilde kenarda oturuyordu.

“Garrett? Ne oldu?”

Sonra güldü, ya da buna gülmek denebilirse. Daha çok öfkeli bir oflama gibiydi. Ensesini sıvazladı, çatırdattı ve elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Bacaklarının arkasını pek göremiyordum ama bir yığın kâğıda benziyordu.

“Layla seni kontrol etmek için uğradı. Jamie’yi alıp akşam yemeği yemeye götürecekti. Nasıl hissediyorsun?” Hâlâ bana bakmıyordu.

Bütün gün uyumuş muydum? Dinlenmiş hissetmeme şaşırmalıyım. “Daha iyi hissediyorum. Ateşimin düştüğüne eminim.”

Bana neden bakmıyordu? Kimi kandırıyordum ki, beni yalnız bırakmaktan korktuğu için bütün bir iş gününü kaybetmişti. Tabii ki sinirlenmişti.

“Bütün bunları görmek ve burada kalmak zorunda kaldığın için özür dilerim.”

Elindeki sayfalar buruştu ve ağır bir nefes verdi. “Eve gitmeyi düşündüm ama yine rahatsızlanmandan korktum. Bu yüzden seni dinlenmen için bıraktım ve oturma odasında bir film izledim. Telefonunu kanepenin yanında yerde buldum. Sanırım ben geldiğimde düşürmüşsün.”

Kâğıtları biraz daha karıştırdı. “Uyandığında yanında olsun diye buraya getirdim ama şarj aletini bulamadım.”

Kucağına baktım, kaşlarımı çatmış, elinde ne tuttuğunu ve neden sinirlendiğini anlamaya çalışıyordum. “Kullanmadığım zamanlarda komodininde tutuyorum çünkü dizüstü bilgisayarım için de aynı prizi kullanmak zorundayım.”

“Biliyorum,” dedi hemen, “Buldum onu.”

Neden bu kadar kızgındı... ah. Ah. Elindeki kâğıtlara, ekran

görüntülerini, mesajları, fotoğrafları ve tıbbi kontrolleri içeren yığına tekrar baktım.

Kan vücudumdan çekildi, onun yerine damarlarıma buz doldu. “Garrett...”

“Bunlar da ne, Madison?”

Ah, Tanrım. Az kalsın bayılacaktım. Bunları asla görmemeliydi. Tanrım, neden hâlâ bende duruyorlardı ki? Artık onlara ihtiyacım olmadığını fark ettiğim gün onları atmalıyım.

“Onlar kayıtlar.”

Fiziksel bir acı çekiyormuş gibi nefes aldı. “Madison Walsh,” diye söylenince bana vurmuş gibi irkildim. “Bu o piçin soyadı. Aaron Walsh.” Kelimeler o kadar nefretle doluydu ki, eğer kelimeler öldürebilseydi Aaron’ın bir yerlerde kan kaybediyor olacağından emindim.

“Evet.”

“Bunların neden bazılarının birlikte olduğunuz dönemden, bazılarının ise sadece birkaç yıllık olduğunu açıkla bana. Çünkü lanet olası beynimi buna ikna etmekte gerçekten zorlanıyorum.”

Bacaklarımı birleştirdim ve yorganı kendime geçici bir kalkan olarak örttüm. Garrett’tan değil ama bu konudan. Garrett’ın öfkesinin bana değil geçmişime yönelik olduğunu biliyordum ama geçmişimi ortaya çıkarmak acı vericiydi.

“Aaron boşandıktan sonra bıraktığım bazı eşyaları verme bahanesiyle buluşmak istedi. Jamie’nin bebeklik fotoğrafları gibi yerine koyamayacağım duygusal şeylerdi, ben de kabul ettim. Ama geldiğinde zil zurna sarhoştı. Bunu tahmin etmeliydim.”

Dizlerime baktım. Bu Aaron’ın beni yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmaya ikna ettiği ilk sefer değildi ama kesinlikle sonuncusuydu.

“Jamie’nin sana karşı bu kadar korumacı olmasın, o gün beni itmesinin nedeni bu. Bu pisliği gördü, değil mi?”

Gözlerinden bana yansıyan saf kin karşısında tüylerim diken

diken oldu. Kelimeleri bir araya getirecek gücü kendimde bulamadığım için başımı salladım.

Küfretti, başını aşağı eğdi ve bir elini ensesine götürdü. “Onu öldüreceğim.”

Öne doğru atıldım, bir elimi uzatıp yatağın üzerine koydum. “Bana zarar veren Aaron olabilir, Garrett ama nasıl biri olduğunu bildiğim halde onu çocuğumun kaldığı daireye davet eden bendim. Yaşananların benim hatam olduğunu söylemiyorum. Bunu kabullenmem uzun zaman aldı ama değildi. Fakat bu beni tamamen masum da yapmaz.”

“O pislik nerede yaşadığını biliyor.”

Elimi geri çekip, “Farkındayım,” diye tersledim.

Kıvrılmış kâğıtları uzattı. “Neden bunların çıktısını aldın ve lanet olası komodininin üzerinde yatmadan önce okuyacağın bir kitap gibi duruyorlar?” Gözlerimi sıkıca kapattım, sorusunun gün yüzüne çıkardığı gözyaşlarına karşı savaşıyordum. Beni tamamen çırılçıplak bıraksa bile kendimi o anki kadar çıplak hissetmezdim.

“Beraberken olayları kaydetmeye ve bir şeyler yazdırmaya başladım. Ayrılacak cesareti bulamıyordum, bunun yerine korkularımı yönlendirerek cesaret kazanmaya çalıştım.” Sesim titredi ve derin bir nefes alarak akan bir damla gözyaşını sildim.

“Ne zaman kendimi sorgulasam, onları çıkarıp kendime neden gitmem gerektiğini hatırlatıyordum. Çünkü çok zordu, Garrett. Onu terk etmek hayatımda yaptığım en zor, en korkunç şeylerden biriydi.”

Cevap vermedi ama yüzü katılığına kaybetmişti. Bana bakarken neredeyse kaybolmuş gibiydi ve annesini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Açıklanamaz bir durumu açıklamaya kararlı bir şekilde devam ettim.

“İşler kötüyken, gerçekten kötüydü. Ama iyiyken inanılmazdı. Zamanla kötü zamanlara o kadar alışmıştım ki, iyi zamanlar neredeyse coşkuyla geçiyordu.” Bir sonraki sözlerimi düşünerek

boşluğa baktım. “Manipülatif bir partnerle birlikte olmak bağımlılık gibidir. Ama uyuşturucu yerine ona bağımlısıdır, onu mutlu etmeye bağımlısıdır çünkü mutlu olabileceğin tek zaman budur. Davranışlarına karşı hissizleşene kadar her seferinde biraz daha alışsın. Ta ki yaşadığın en kötü gün olmaktan çıkıp sadece pazartesi olana kadar.

Sonra bir gün sana ilaç vermeyi keser. Seni yerde kıvrandırıp boşluğa doğru çılgılık atarken bırakır, tüm bu acıya rağmen uyana-
cağını ve her şeyi yeniden yapacağını bilirsin. Sonsuza kadar onları mutlu etmenin peşinde koşarsın.”

Gözyaşlarım artık yanaklarımdan akıyordu. Duygularımın üzerindeki kontrolüm tamamen kaybolmuştu. Sabah yaşananlardan dolayı itirafın beni ne kadar üzdüğünü saklayamayacak kadar duygusal olarak bitkin ve fiziksel olarak tükenmiş durumdaydım.

Garrett yürüyerek yatağın karşı tarafına geçti ve omzumuz birbirine değene kadar arkasına yaslanarak oturdu. Belgeleri aramıza koydu, parmakları neredeyse elime uzanacakmış gibi bana doğru seğiriyordu.

Geçmişimi belgeleyen sayfalara baktım. Acılarım. Aşağılanmam. “Hiçbir anlam ifade etmeyebileceğini biliyorum. Yaşamadan anlayabileceğin bir şey değil. Aaron gibi adamlar seni manipüle eder, kandırır ve o kadar yavaş yıpratır ki bunu göremezsin. Çıtanın düştüğünün farkına bile varmazsın, ta ki çıtan yok olana kadar.”

“Neden hâlâ saklıyorsun?”

İç çektim, parmak uçlarımı kâğıtların köşesinde aşağı yukarı gezdirdim.

“Çünkü bazı günler, genellikle evimize bir hamam böceği girdiğinde ya da biri markette alışveriş çeki kullandığım için beni aşağıladığında, o kadar depresif hissediyordum ki ona geri dönmeyi düşünüyordum. Temiz bir mahalledeki güzel bir eve geri dönmeyi.”

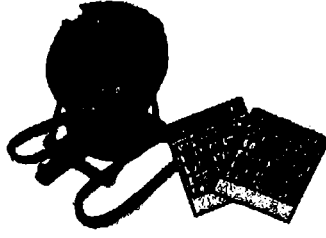
“Peki ya şimdi?”

Başımı omzuna yasladım, arkadaşımın rahatlığını ve sıcaklığını içime çekmek istiyordum. “Şimdi diye bir şey yok. Çekmecemde duruyorlardı çünkü buraya geldiği gün çıkardım ama bakmadım. Bakmama gerek olmadığını fark ettim.”

Garrett başını benimkinin üzerine koydu ve sonunda uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. “Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Maddie.”

Burnumdan bir nefes aldım ama o sadece başını eğip alnımdan öptü.

“Öylesin. Bu dünyada senin gibi biri daha yok.”

BÖLÜM

→ 18 ←

Bir şey beni dürttüğünde uyandım.

Homurdandım, rahatsız edici şeye hafifçe vurdum. Tekrar geldi, daha ısrarcıydı, omzuma batıyordu. Kendimi diğer tarafa atarak onu görmezlikten gelmeye çalıştım ama bu sefer sırtıma doğru tekrar geldi.

“Anne!”

Gözlerimi açtım ve yatağımın başında kâbuslarımdan fırlamış bir sahne gibi duran çocuğa bakmak için döndüm. “Kutsal olan her şey adına, dostum.” Gözlerimi ovuşturdum, saate baktım ve hangi yılda olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. “Neden uyanıksın? Ne oldu?”

“Ön kapımızda biri var.”

Gözlerimi kırpıştırarak söylediklerine daha fazla odaklanmaya çalıştım. “Ne?”

“Biri kapımıza vuruyor. Beni uyandırdı.”

Bacaklarımı ayak bileklerimin yanında uyuyan işe yaramaz köpeğin etrafında oynattım ve ayaklarımı yere indirdim. Layla olmazdı. Sadie’yi alıp bu gece Rick’in evine gitmişti ve gitmemiş olsa bile anahtarı vardı. Belki biri yanlış eve gelmişti? Sonra duydum. Jamie haklıydı, kapı çalmıyordu.

Birisi durmadan kapımıza vuruyordu. Bu yanlışlıkla yanlış eve gelen birinin kapıyı çalması değildi.

Rugpant's'i uyandırmış olması şaşırtıcı değildi; ses o kadar sertti ki kapı çalınmasından çok yol çalışmasını andırıyordu. Orada her kim varsa, yolun aşağısındaki mezarlıktan ölüleri uyandırmaya kararlıydı.

“Tamam, gidip bakacağım. Sen odana dön.”

Kirli giysi sepetimden bir kazak aldım, üzerime geçirdim ve koridorda ilerlemeye başladım. Sesler tekrar başladı, neredeyse benim adımlarımla senkronize bir hal almıştı.

“Belki de Garrett’i aramalısın?”

Koltuğun yanında durdum ve kesinlikle odasına gitmemiş olan Jamie’ye bakmak için döndüm.

“Garrett’i uyandırmayacağım. Bu onun evi ya da sorunu değil, dostum.” Son bir haftadır onu pek görmemiştim ama yine de o olma ihtimali vardı. Daha önce hiç kapımı kırmaya çalışıyormuş gibi gelmemişti ama kesinlikle sessiz bir kapı çalıcı da değildi.

Belki Sarah’ya bir şey olmuştu ve içki içtiği için araba kullanamıyordu, belki evi yanıyordu ya da gece yarısı havuç doğrarken parmağını kesmişti. Birden daha hızlı yürümeye başladım. İyi olduğundan emin olmak için aceleyle kapıyı çekip açmadan önce pencereden dışarı bakma zahmetinde bile bulunmadım.

Değildi.

Garrett değildi.

Aaron önümde duruyordu, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Berbat haldeydi. Gömleğinin ortası sıırıksıklamdı ve başını kumral saçlarından oluşan karmakarışık bir hale çevreliyordu. Şaşkınlıkla bana göz kırptı, gözleri daha çok cam bilyelere benziyordu.

“İşte buradasın. Beni uzun süredir burada bekletiyorsun.” Nefesinin ekşi kokusu duyularıma çarptı ve beni safra benzeri bir kokuyla kapladı.

Kapıyı kavradım, elimden geldiğince sert bir şekilde kapattım

ama o kendini ileri attı, omzuyla tahtaya çarptı ve kapıyı bana doğru geri itti. Yüzüme çarpan parçanın çıtırtısı kulaklarımda bir cınlama bıraktı.

Başım geriye doğru sarsıldı ve geri çekilmeye çalıştım ama te-laşımdan ayaklarıma takılıp düşmekten başka bir şey yapamadım. Sert, nemli bir kavrayış kolumu sardı, çırpınışıma durdurdu ve beni dik tuttu.

“Bak, ne yaptığına bir bak. Kendini incitiyorsun, tatlım. Kaba davranırsan böyle olur.”

Konuşması kesik kesikti ve beni daha yakına çekmeye çalıştı ama sarhoşken sahip olduğu farkındalık çöp gibiydi. Tek yapmam gereken çılgınca bir hamleyle onu kendimden uzaklaştırmaktı.

“Bu yaptığın çok kaltakçaydı.”

Başımın zonklamasını görmezlikten gelerek, kollarımı titremelerini gizlemek için kavuşturdum. “Gitmen gerekiyor. Evime girmeye hakkın yok.” Sözlerim güçlü çıkmıştı ama içim titriyordu.

Elini dudaklarına götürdü ve kan çanağına dönmüş gözlerle beni baştan aşağı süzdü. “Bu rol yapma oyunu gittikçe iğrençleşiyor. Bu küçük oyun evi senin yuvan değil.”

Bana aç gözlerle bakıyordu, sanki beni alıp götürmeye ve tekrar evine kilitlemeye niyetliymiş gibi. Daha Jamie’ye bile bakmamıştı ve eğer bu onun nasıl bir adam olduğunun açık bir göstergesi değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Eşofmanımın cebine bir elimi attım ve orada olmayan bir telefonu aradım. Tanrım, neden çıkarken onu almamıştım? Dersimi almadan önce hayatımda kaç kez daha aptalca kararlar vermek zorunda kalacaktım? Kabul etmek gerekir ki çok fazla karar vermiş-tim ama gece yarısı elimde telefon olmadan kapıyı açmak aptallık sıralamasında oldukça üst sıralardaydı.

Geri adım attım, sırtım mutfaktaki bar taburelerine dönük olacak şekilde döndüm. Aynı anda gözlerimi solumdaki Aaron’dan ve sağımdaki Jamie’den ayırmamak istiyordum.

Jamie kanepesi ile koridor arasındaki yerinden kıpırdamamıştı ve ona bakarsam kalbimin göğsümden sökülüp bir engerek yuvasına atılacağını biliyordum. Gözlerimi Aaron'dan ayırmadım, ne kadar sarhoş olsa da benden çok daha güçlü olduğunu biliyordum.

“Jamie, neden odama gidip Rugpants'le oturmuyorsun, tamam mı?” Aaron'ın sesi havayı yarararak geldiği andan itibaren deli gibi havlamaya başlamıştı ve bu sadece benim endişe seviyemi artırıyordu.

“Hayır.”

Gözlerimi eski kocamdan ayırmaya cesaret ederek oğluma o güne kadar attığım en sert bakışları attım. “Odama gir ve kapıyı kapat. Rica etmiyorum.”

Gözlerimi hemen barın uzak tarafına yaslanmış olan tehdide çevirdim ve Jamie'nin uzaklaşan adımlarının sesini duyduğumda ruhumdaki gerginlik bir nebze olsun azaldı. Eğer onu korumak zorunda kalmazsam küçük de olsa bir şansım vardı. Bunu yapabildim.

Bu sefer karşı koymalıydım.

“Seni affederim, Madison. Söz veriyorum. Son birkaç yılın hepsini affedebilirim. Sadece eve gel.”

“Oyun oynamıyorum. Gitmeni istiyorum.”

Kaşlarını indirdi. “Hayır. Seninle konuşmak istiyorum. Neden sürekli kavga çıkarmaya çalışıyorsun?”

Nefes al. Nefes ver. “Kavga etmiyorum. Senden gitmeni istiyorum.” Sendeleyerek yaklaştı ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Onu hüsrana uğrattığım son seferden sonra iyileşir iyileşmez bir savunma dersi almıştım ama aslında Garrett'a uyguladığım temel şeylerden daha fazlasını bilmiyordum. Bir ders beni bu işten yara almadan kurtaramazdı.

Korkmuştum. O kadar korkmuştum ki zihnimdeki güvenli yeri bile algılayamıyordum ama hâlâ pençelerim vardı. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Karşı koyacaktım.

Bir bar taburesine sendeleyerek çarptığında küfrederek yaklaşmaya devam etti. Koridora bir göz attım, telefonuma koşmayı düşünüyordum ama beni Jamie'nin olduğu ve sadece tek bir çıkışı olan bir odada köşeye sıkıştırma düşüncesi beni sudan çıkmış balığa çevirirdi.

“Lütfen, Aaron, geç oldu. Yarın konuşabiliriz, söz veriyorum.”

“Yalan söylüyorsun.” Artık sadece bir adım uzağımdaydı, beni iki taburenin arasına sıkıştırmış, bir yandan da içinden tutarsız sözler mırıldanmaya devam ediyordu.

“Söylemiyorum.” Söylüyordum. “Ne hakkında konuşmak istiyorsan, söz veriyorum yarın ikimiz de kendimizi daha iyi hissettiğimizde konuşabiliriz.”

“Yalancı,” diyerek kelimeyi uzattı ve parmağını ileri geri salladı. “Sarhoş olduğumu düşünüyorsun. Sadece bir kaltak gibi beni kapı dışarı etmek istiyorsun.”

Parmaklarını boynuma dolayıp hamle yaptı ve sırtım barın üzerine düşene kadar nefes boruma bastırdı. Basıncın artmasına yetecek kadar sıkı ve ben de aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Yüzüne tükürdüm.

Bağırdı, geri çekildi ve ben de fırsatı değerlendirdim. Ellerimi havaya kaldırarak gözlerine nişan aldım ama daha temas edemeden öne doğru düşerek vücudunu benimkine yapıştırdı. Bar taburelerinden biri yere düştü ve barın kenarı omurgama saplanırken sırtımı bir acı kapladı. Denedim ama ağzımdan kaçan çığlığı tutamadım.

Aaron boşta kalan elini bir bar taburesine dayayarak eğildi; sıcak, ekşi nefesi yanağıma değdi ve dokunulmaması gereken anıları canlandırdı. Beni kavrayan el çenemi sıkmak için hareket ettiğinde panik boğazıma kadar tırmandı.

“Seni küçük oro...”

Ön kapım hızla açıldı, menteşeler gıcırdayarak tepki verdi ve

dondurucu bir hava odayı doldurarak eşikte duran iki metre boyundaki erkeği ortaya çıkardı. Neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece kareli boxer vardı ve geniş göğsü sanki yatağından fırlamış gibi inip kalkıyordu. Gözleri bana, daha doğrusu hâlâ beni tutan ele odaklandı ve yüz hatları vahşileşti.

Aaron hemen Garrett'a küfretmeye ve bana mümkün olan her şekilde sarhoş ve yaratıcı olmaktan uzak bir biçimde fahişe demeye başladı. Patlamaya çalışan ama hiç kimseyi öldüremeyen arızalı bir bomba gibiydi. Sözleri Garrett'ın heybetli bedeninden sekerek yere yuvarlanıyordu.

Aaron çenemi tutmayı bırakıp ona doğru döndüğü anda Garrett hareket etti. Hiç durmadı, duraksamadı, göz kırpmak için bir an bile beklemedi. Bir saniye önce kapıdaydı, bir saniye sonra ise eski kocamın suratına yumruğu indirmişti.

Aaron'ın kafası öyle bir güçle geriye düştü ki boynunu kırma-
dığına şaşırdım. Ayaklarımın dibine yığıldı, inliyor ve elinin ter-
siyle burun deliklerinden akan kanı temizliyordu.

Eğilerek yakasından yakalayan Garrett onu ayağa kaldırdı ve yumruğunu ikinci kez yüzüne indirdi. Bağırdım ve yerimden kı-
mıldamaya çalışırken yanımdaki tekli tabureye çarptım.

“Garrett, dur!”

Öfkesinin yarattığı sisin içinde bile sesimi duyunca dondu kal-
dı, Aaron uzanmış kolundan bir bez bebek gibi sallanırken be-
nimle göz göze geldi. Gözlerinde öfke, acı ve umutsuzluk fırtınası
esiyordu. Gözleri benden uzaklaştı ve omzumun üzerinden bir
şeye bakarken yüzünü buruşturdu.

Onun bakışlarını takip ettiğimde Jamie'nin koridorda gözleri
fal taşı gibi açılmış bir şekilde durduğunu gördüm. Sırtını duvara
dayamış, iki eliyle telefonumu göğsüne bastırmıştı.

Garrett elindeki bilinçsiz bedenine yere düşmesine izin verdi ve
konuşurken kelimeleri kısık sesle çıktı. “İyi misin, J-man?”

Jaime başını aşağı yukarı salladı ama yerinden kıpırdamaya te-
şebbüs etmedi.

“Seninle gurur duyuyorum.”

Garrett’in övgü dolu sözleri karşısında çocuğumun yüzünün aydınlanma şekli aynı anda hem şaşırtıcı hem de kahrediciydi.

Sonra Garrett’in bana bakıp iyi olup olmadığını ya da ne olduğunu sormasını bekledim ama sormadı. Yüzüme bile bakmadı. Kollarını Aaron’ın omuzlarının altından kıvırdı ve bedenini bir ceset gibi sürüklemeye başladı.

Öne doğru fırladım, gözlerim önümdeki ürkütücü manzardan Jamie’ye kaydı. “Ne yapıyorsun sen? Garrett!”

Beni görmezlikten gelmeye devam etti, açık ön kapıdan geçip verandamdan aşağı indi, Aaron’ın vücudu da peşinden geliyordu. İçimdeki öfke alevlendi ve onu takip ettim, Jamie peşimden gelmesin diye kapıyı arkamdan kapattım.

Dışarısı zifiri karanlık ve buz gibiydi, bir ayağımdan diğerine sekerek kazağımı üzerime daha sıkı geçirdim.

“Aman Tanrım, ne yapıyorsun sen?!” Aaron’ı çürümüş bir çöp çuvalı gibi Nova’sının arka koltuğuna fırlatıp kapıyı çarparken seslendim.

“Garrett, konuş benimle.”

Avuçlarını arabasına dayadı ve öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı. Sırtındaki ve bacaklarındaki tüm çıplak kasları sergilediği bu haliyle, kanatlarını kaybetmiş bir meleğe benziyordu. İçim parçalandı. “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm...”

Düz duran elleri yumruk oldu ve omuzları gerildi. “Beni onunla karşılaştırma, Maddie. Ben o değilim.”

Kollarımı açtım. “Sen neden bahsediyorsun, öyle bir şey yapmıyorum!”

“Ne zaman sana yardım etsem içinden özür dilemek geliyorsa, beni onunla kıyaslıyorsun demektir. Nasıl tepki vereceğimi tahmin ediyor ve onayımı almak için yalvarma ihtiyacı hissediyorsan, kıyaslıyorsun. Özür dilemeyi bırak.”

Dudaklarımı dişlerim kesecekmiş gibi hissedene kadar bastırarak ağzımın içine çektim. Başını arabasından kaldırmamıştı ama beni yere sermiş gibiydi. Sözleri bir kırbaç gibi üzerime inmiş, her şeyimi parçalamış ve tüm çatlakları ortaya çıkarmıştı.

Aşırı düşünmeyi ve ikinci bir tahminde bulunmayı nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Nasıl farklı olacağımı bilmiyordum.

“Bu bulaşık makinemi tamir etmekten ya da çitlerimi silmekten biraz daha fazlası, Garrett. Arabanın arkasında baygın bir adam var ve belli ki bana kırgınsın. Yüzüme bile bakmıyorsun.”

Bana doğru mümkün olmayan bir hızla döndü. Sadece birkaç adımda bana doğru yaklaştı, karnının derisi kazağıma baskı yapıyordu. Parmakları saçlarıma daldı, başımın arkasını kavrayıp geriye doğru yatırırken buklelerime dolandı.

“Sana neden bakamadığımı bilmek ister misin? Çünkü sana bakmak bana geçen hafta söylediklerini hatırlatıyor. O orospu çocuğunu arabamdan çıkarıp başladığım işi bitirmek istiyorum.

Onun parmak izlerini görmeden ve senin üzerinde neye benzediğini hatırlamadan, korkudan gözlerin dolduğunda nasıl göründüğünü anımsamadan yüzüne bakamam. Öleceğim güne kadar zihnime kazınacak.”

Farkında olmadan uzandım ve ellerimi göğsüne koydum. Tutuşu sıkılaştı, ensemdeki tüyleri çekti ama ben fark etmedim bile. Nefes almakta bile zorlanıyordum.

“O şerefsiz bana bir kol mesafesi kadar yakın olduğu sürece sana bakmaya devam edemem, yoksa bu gecenin hikâyesi bambaşka bir sonla biter.”

Benden uzaklaştığında kalbim tekledi ve durdu, ellerim yanlarımda işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı. “Ona ne yapacaksın?”

“O seni ilgilendirmez.” Döndü, evine doğru koşarak gözden kayboldu. O dönene kadar hareket etmedim. Anahtarlar elindeydi, sadece bir kot pantolon giymişti ve botlarını bağlayıp arabasına bindi.

“İçeri gir ve oğluna sarıl, Maddie. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı var.” Bununla birlikte kapısını kapattı ve geri geri giderek yola çıktı.

O içerideyken bagajında kürek olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Evime girdiğimde, saf mutluluk kokusu duyularıma saldırdı. Kanepeye doğru yürüdüm, üzerine serilmiş battaniyeyi kaptım ve mutfığa girmeden önce yumuşak yüne sarındım. Jamie iki fincan yeni karıştırılmış sıcak çikolatanın önünde duruyordu.

“İçlerine henüz buz koymadım, o yüzden sakın içme.”

Belli belirsiz bir gülümseme takındım ve zaten bu gerçeği belirten devasa buhar dalgalarını göstermemeye karar verdim. Bunun yerine dondurucuyu açtım, tepsiyi döndürdüm ve her birine dikkatlice birkaç küp attım.

“Bu harika bir fikir, teşekkür ederim. Gelip benimle bir şeyler izlemek ister misin?”

Başını sallayarak iki fincanı da aldı ve dikkatlice sehpaye doğru taşıdı. Fazladan bir battaniye alacak kadar uzun süre odasında kaldıktan sonra yanıma oturdu.

Konuşmaya ihtiyacı vardı. Hangi çocuk istemezdi ki? Telefonumu bana uzattığında hâlâ bir şey söylemeli miyim yoksa zaman içinde bana açılmasına izin mi vermeliyim diye düşünüyordum.

“Garrett’ı aradığım için kızgın mısınız?”

“Hayır, tabii ki değilim.”

Battaniyesinin saçaklarıyla oynadı. “911’i aramam gerektiğini biliyorum ama aklıma gelen ilk kişi Garrett oldu. Yemin ederim, o cevap vermeseydi 911’i arayacaktım.”

Elimi onunkinin üzerine koyarak hareketsiz kalmasını sağladım. “Kızgın değilim. Seni en rahat ettiren şeyi yaptın ve seninle gurur duyuyorum. Seni asla böyle bir seçim yapmanı gerektirecek bir duruma sokmamalıydım. Kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açmamam gerektiğini biliyordum. Bu güvenli değildi.”

“Evet, oldukça aptalcaydı.”

Ona alaycı bir şekilde baktım. “Hangi numaranın Garrett’a ait olduğunu nereden biliyordun ki?” Telefonda adını Para Babası’ndan değiştirme zahmetine hiç girmemiştim.

“Sen ve Layla çok konuşuyorsunuz. Dikkat ediyorum.”

Yüzündeki gülümsemenin verdiği rahatlamamanın tadını çıkarak güldüm. Korktuğumdan daha iyi idare ediyordu, en azından şimdilik.

Kupasını aldı, bacaklarını altına kıvrarak buharı üfledi. “Sanırım Garrett seni seviyor.”

Boğuluyordum, Garrett’ın az önceki sözleri hâlâ kafamın içinde tekrar tekrar dönüyordu. “Neden böyle düşündün ki, seni ucube?” Omuz silkti, yüzünü buruşturup yerine koymadan önce hâlâ çok sıcak olan çikolatayı nazıkçe yudumladı. “Geldi ve seni kurtardı. Üstünü bile giymemiş, anne.”

“Ve gözlerim bunu takdir etti,” dedim kaşlarımı oynatarak. Öğürüyormuş gibi yaparak kucağına doğru eğildi ve bu da dudaklarımda oldukça iyi hissettiren bir kahkaha daha oluşturdu.

“O sadece gerçekten iyi bir arkadaş, işin içinde kalpler ve çiçekler yok.” Fakat bunu söylerken bile kelimelerin tadı biraz kül gibi geliyordu. Jamie bir an düşündü ama cevabımı kabul etmiş gibiydi. Rasgele bir film seçtik ve içeceklerimiz ve battaniyemizle kıvrıldık. Bir saat sonra ağzı açık bir şekilde uyuyakalmıştı.

Kanepeden kayarak telefonumu aldım ve Garrett’ı aradım. Kapının yanındaki küçük pencereye doğru yürüdüm ve kulağımda çınlayıp dururken dışarı baktım.

“Garrett’a ulaştınız...”

“Lanet olsun,” diye mırıldandım, telesekreter mesajının geri kalanını dinlerken. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bir yanımda dehşete kapılırken bir yanımda kararsızdım.

“Selam, Garrett, benim. Hâlâ uyanığım.” Bir elimi yüzümden aşağı kaydurdum ve ürperdim. Elbette uyanıktım, onu aramıştım.

“Jamie şimdi uyuyor, ben de biraz kitap falan okuyacağım. Uyuyamıyorum. Her neyse, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Bir hoşça kal bile demeden aramayı sonlandırdım ve zihinsel olarak kafamı duvara vurdum. Nasıl oluyordu da haftanın her günü iş görüşmesi yapabiliyordum ama sesli mesaj bırakırken basit bir cümleyi bile kekeleyerek kuruyordum?

Telefonu cebime sokup ön kapıya baktım. Kilidi açmak son derece aptalca olurdu ve Jamie burada yatarken bunu riske atamazdım ama Garrett’in kapıyı çalıp onu korkutmasını da istemiyordum.

Ama bu Garrett’in uğrayıp gelmediği ya da geri dönüp dönmediği varsayımına dayanıyordu. Yanağımın içini çiğneyerek yine ne halt ettiğini düşündüm.

Telefonumun kalçamda titreştiğini hissettiğimde yerimden sıçradım. Pantolonumun kumaşıyla boğuşarak telefonumu cebimden çıkarmaya çalıştım.

“Alo?”

“Benim. Kapıyı aç.”

Başım sanki onu kapıdan görebilecekmişim gibi yeniden kapıya döndü. Kilidi olabildiğince sessizce çevirerek açtım ve bir parmağımı dudaklarıma bastırdım. Rugsy havlayabilirdi ve istediğim son şey Jamie’yi tekrar uyandırmaktı.

Anlayışla başını salladı ve içeri girdi. Buraya gelmeden önce eve gidip kapüşonlusunu ve eşofmanlarını giymişti ve hayal gücüm kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalabileceği tüm nedenlerle çılgına dönüyordu.

Geleceğini bildiğim için odama yöneldim. Yatağıma doğru ilerledim, tembel bekçi köpeğimi ortaya çıkarmak için kollarımı yorganın altına soktum, havlamasın diye Garrett’i görmesine izin verirken başını okşadım.

Bir kolunu geriye uzatıp kapüşonlusunu başından çekti ve al-

tındaki düz beyaz tişörtü ortaya çıkardı. Yanıma oturmadan önce onu yatağın üstüne attı ve kibarca Rug'ı biraz sevdi.

“Siz ikiniz iyi misiniz?”

Ona göz ucuyla baktım. “Bu birazdan bana söyleyeceğin şeye bağlı.” Yüz ifadesi değişti ve ben de yastığa yaslanarak iç çektim. “Biz iyiyiz.”

Çenesini ovuşturdu ve eğilmiş halime baktı. “Buna sevindim. Onun için endişeleniyordum.”

Yan döndüm. “İçimden seni endişelendirdiğim için özür dilemek geliyor ama dilemeyeceğim.” Başını iki yana salladı ve cevap vermemeyi tercih etti. “Aramak için aklına gelen ilk kişinin sen olduğunu söyledi.”

Boğazını temizledi ve gözlerini duvara dikti. “Bana arayacak kadar güvendiği için mutluyum ama bu beni harap etmediyse ne olayım. Seni kurtarmam için bana yalvarırken sesinin nasıl titrediğini hayatım boyunca unutmayacağım.”

Tanrım. Yanımdaki boşluğa vurdum, uzanabileceği bir yer olsun diye yana kaydım. Yerleşip yüzünü bana döndüğünde dizlerimiz birbirine değdi ve bir kolunu başının altına kıvırdı.

“Seni ne halde bulacağımı düşünürken çok korktum, Maddie.”

“Şimdi özür dileyebilir miyim?” diye sordum, yastığıma daha da gömülerek. Kafamı kaldırdığımda bana ters ters bakıyordu.

“O zaman bana nereye gittiğini söyleyecek misin?”

“Sana söyledim, o adam artık seni endişelendirmeyecek, Madison.”

Madison'a geri mi dönmüştük? Birileri bu konuyu açmamı gerçekten istemiyordu. “En azından sana şahitlik etmem gerekip gerekmediğini söyler misin? Baskı altında iyi bir yalancı değilimdir. İfadem üzerinde çalışmam gerekecek.”

Burnuma bir fiske vurdu. “Peki onlara gece yarısı ne yapmakla meşgul olduğumuzu söyleyeceksin?”

Nabzım hızlandı ve aniden kavrulmuş gibi hissettiğim dudak-

larımı yalamak için dilimi dışarı çıkardım. Gözlerini indirdi ve bakışları doğrudan içime yöneldi, bir anda düğmesine basmıştım.

Tanrım, boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bana o şekilde bakmayı bırakmasını istiyordum yoksa bu iş çok hızlı bir şekilde garipleşecekti.

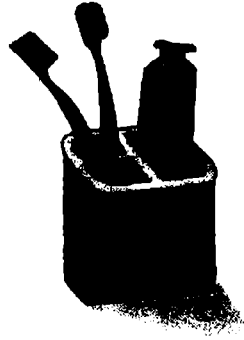
“Bingo oynuyorduk.”

“En sevdiğim gece aktivitesi.”

Kıkırdadım ve sırtüstü dönüp tavana baktım. Yanımda yatar-ken ona bakmaya devam edemezdim. Kalbime aptalca şeyler yaptırıyordu. Her gün onu orada görmek istediğini söylemek gibi... Nefesim koktuğunda ve sabahları saçlarım kıvırcık olduğunda bile bana sırtıtarak bakmasını istiyordum.

Ayaklarımı yorganın altına sokup daha konforlu bir hale geldim ve işe gitmeden önce sahip olduğum birkaç saatin tadını çıkardım. Sözcüklerin arasından esneyerek gözlerimi kapattım ve “Peki, bir şahide ihtiyacın var mı?” diye sordum.

Homurdandı. “Sabah sorarsın.”

BÖLÜM

→ 19 ←

Bir şey bana dokununca uyandım. Yine. İnleyerek bir gözümü açtım, sonra hızla tekrar kapattım. Hava hâlâ karanlıktı, yani alarmım henüz çalmaya yakın bile değildi.

İç çektim, uykunun son anlarının tadını çıkarmaya kararlıydım ama aynı his beni tekrar dürttü.

Bir şey sırtıma bastırıyordu. Rugsy sık sık bana yaslanırdı ama genellikle bacaklarımı hedef alırdı ve bu ona hiç benzemiyordu. Yavaşça kolumu geriye uzattım, acaba yine bilgisayarım yataktayken uyuyakalmış olabilir miyim diye düşündüm.

Elim sıcak ve sert bir şeye çarptı. Ve hafif yuvarlak? Bu da ne böyle? Elimi yukarı doğru kaydırarak neredeyse üstünde uyuyakaldığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

“Özellikle aradığın bir şey mi var?” diye sordu, uykudan kalınlaşmış, kaba ve hırıltılı bir ses.

Tırnaklarımı tuttuğum şeye geçirdim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir bacak. Bir bacağa dokunuyordum. Daha doğrusu bir dize ve bu bana ait değildi.

Keskin bir nefes aldığım anda, geçen saatler dayanılmaz derecede canlı renklerle gözümün önüne geldi. Aaron’ın gelmesi, Garrett’in adamdan kurtulması ya da kim bilir ne yapması ve birlikte yatağa uzanmamız.

Sabah sorarsın.

Lanet olsun, gece burada kalmıştı. Bilerek ve isteyerek kalmıştı. Aslında sadece birkaç saat kalmıştı ama yine de uyuma niyetiyle gelmişti.

Tanrım, ağırdan almalıyım. O sadece bir arkadaşı. Bana yardım etmek ve benimle birlikte olmak için bütün gecesini feda eden bir arkadaş ama yine de... Sadece bir arkadaş.

Her sabah uyandığımda ne kadar zombi gibi görüldüğümün acı bir şekilde farkında olarak omzuma yaslandım. Birazdan kuyruğunu kıstırıp kaçacağından emindim. Gerçi beni yapış yapış ve kusarken görmüştü, o yüzden kim bilebilirdi ki?

Salyangoza benzeyen dönüşümü tamamladığımda gördüğüm ilk şey yorganın üstünde, benimkinden bir santim ötede duran bir koldu. Hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duyguyla hâlâ tişörtünün üzerinde olduğunu fark ettim.

İncelemeye devam ettim, kirli sakallı çenesinde ve beni karşılayan tembel sırtıtışında durdum. Merhaba demek için dışarı fırlayan gamzeler kalbimi yerinden oynattı ama yüzümün her çizgisini takip eden yoğun bakışlar beni öldürecekti.

“Günaydın.”

“Günaydın,” diye fısıldadım. “Saat kaç?”

“Beşe geliyor.”

İyi, işe gitmek için hazırlanmadan önce hâlâ bir saatim vardı. Tanrı’ya şükür az uykuyla çalışmaya alışmışım. Hiç düşünmeden yanaklarımı şişirerek bir iç çektim.

Hava ağzımdan çıkar çıkmaz dehşet içinde donakaldım ve yorganı çekerek yüzümü kapattım. Sabah nefesi iyi günlerde bile kimsenin dostu değildi ama ben dişlerimi bile fırçalamadan uykuya dalmışım.

Olamaz.

Ayağa fırladım, bükük dizlerine vurdum ve kenara ulaşip at-

lamak için neredeyse üzerine çıktım. “Hemen döneceğim,” demekten başka bir şey yapmadan banyoya daldım ve karşılık olarak kıkırdaması üzerine kapıyı kapattım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissederek saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Garrett yatağımdaydı. Jamie onu görebilir ve burada kaldığını anlayabilirdi. Ellerimle yüzümü kapattım, kendimi neyin içine sokmuştum?

Yüzüme su çarpıp içimden zihinsel bir moral konuşması yaptım. Bunu başarabilirdim. Jamie kalkmadan önce ondan kurtulmam gerekiyordu. Kapıyı açtım, kendimi Garrett’ın yatağımda uzandığı göz alıcı görüntüsüne hazırlıyordum ama onun bulunduğu yer boştu.

“Daha iyi misin?”

Yerimden sıçradım ve elinde telefonuyla yatağın kenarında durduğunu fark ettim. Kırmızının on tonunda kızararak evet diye mırıldandım ve temiz bir kazak bulmak için yanından geçtim.

Geçerken bileğimi tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. Parmakları çenemin kıvrımında gezindi ve gözlerim büyüdü, nabzım kulaklarımda yankılanmaya başladı. Eğildi ve ağzını kulağımın üzerine yerleştirdi. “O zaman seni şimdi öpebilir miyim?”

Gözlerine far tutulmuş bir geyik gibi, ağzım açık ve tamamen hazırlıksız bir şekilde ona baktım. “Beni öpmek mi istiyorsun?”

“Yanımda horladığını görmek için gözlerimi açıp dağınık saçlarını yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldığım andan beri seni öpmek istiyorum.”

Ama neden? Söylediği hiçbir şey çekici değildi. Başını yana eğdi, dilini yanağının içine doğru itti ve sorumu yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim.

“Senin kadar güzel ve olağanüstü bir kadının kendini bu kadar kötü görebilmesi beni şaşırtıyor.”

Kaşlarımı çattım. Kendimi iyi bir anne olarak görmeyi seviyordum ve kesinlikle çok çalışıyordum ama güzel ve olağanüstü biraz zorlama kaçıyordu.

Bakışları giderek yoğunlaştı, yüzümde gördüğü şeyin yanlış olduğunu kanıtlama kararlılığıyla sertleşti. “Hiç dudaklarını dudaklarına bastırmak için sabırsızlanan bir adamın yanında uyanmadın mı? Yanında olduğunu görmenin bile onu çılgına çevirdiği?”

“Hayır. Eski kocam dışında yanında uyandığım ilk erkek sensin.”

Dili altdudağını ıslattı ve göğsünün biraz daha hızlı hareket ettiğine yemin ettim. “Gerçekten de bir erkek sana dokunmayalı beş yıl mı oldu? Seni öpmeyeli?”

Tişörtümü kavradım ve başımı salladım, gözlerinin ruhumu yutmak istercesine kararmasını izledim. Bacaklarım arasında bir sıcaklık oldu ve meme uçlarımla tişörtümün altından sertleştiğini hissettim.

“Bunca zamandır hiçbirini eve almak istemedin mi? Her gün omuzlarında gördüğüm tüm o stres ve gerginlikten kurtulmak için sadece bir gece?”

Farkında olmadan bir kahkaha attım ve o da kaşlarım çatarak cevabımı bekledi. “Seks...” Bunu nasıl açıklayabilirdim? “Seks benim için hiçbir zaman stres azaltıcı olmadı. Yani hayır, hiçbir zaman birini eve almak istemedim.”

Gerçi bana bakışından, bu düşüncenin üzerine bir daha düşünebilirdim.

Karnı göğüs uçlarıma değene kadar bir adım daha yaklaştı ve ciğerlerim iki kat çalışmaya başladı. “Kendini hiç boşalmaya ihtiyaç duyarken bulmuyor musun? O tatlı noktayı bulmana ve tekrar tekrar bastırmana yardım edecek birine ihtiyaç duymuyor musun?” Bacaklarım artık tamamen titriyordu ve kafamdaki her düşünceyi ele geçiren zonklamayı kontrol etmek için uyluklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Dudaklarında beliren sırıtiş ise onun bunu fark ettiğini gösteriyordu.

Önemli değildi, zaten bir saniye sonra sesim beni ele verdi. “Belki başka bir dünyada, eğer benden başka biri bulabilirse.”

Başını geri çekti, gözlerinde kuşkulu bir bakış vardı. “Bekle, hiç mi demek istedin?”

Gözlerimi kaçırdım, tenimin görünen her santimetresinin kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Buraya nasıl gelmiştik ki?

“Hiç. Sanırım vücudum doğru çalışmıyor. Seksten gayet keyif alıyordum ama daha sonra işleri kendim halletmek zorunda kaldım.” Tüm yetişkinlik hayatımı bozukmuşum gibi hissederek geçirmiş olmak beni rahatsız etmiyormuş gibi elimi salladım.

İç çekti ve başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. “Sana bunun seninle ilgili bir şey olduğunu düşündürdüğü için o piçi bulmaya mı gideyim, yoksa seni o yatağa yatırıp ne kadar yanıldığını mı göstereyim, karar veremiyorum.”

Sadece sözlü olarak uyarılınca orgazm olabilir miydiniz? Çünkü eğer olamıyorsa, ben ilk olmak üzereydim. Lanet olası rekorları kıracaktım. “Benimle seks yapmak mı istiyorsun?”

“Seninle pek çok şey yapmak istiyorum.”

Elleriyle belime sarılmak için uzandı ama geri çekildim ve gözlerinin hemen kapandığını gördüm.

“Bir ilişkiye hazır mıyım bilmiyorum, Garrett. O gün Layla’ya yalan söylememiştim. Bir ilişkinin gerektirdiği zamana sahip değilim.”

Yüz hatları yumuşadı. “Bu fikre yeni olduğunu biliyorum ama birinin tenini hissetmekten zevk almak için illa bir ilişki içinde olman gerekmiyor, Maddie.”

Kapıya doğru bakarak avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. Ne zaman terlemeye başlamıştım? “Yani, menfaati olan arkadaşlar demek istiyorsun. Duygu yok.”

Bana tekrar yaklaşıp dudaklarını yanağımda gezdirirken gözleri parladı. “Eğer istemezsen duygularını karıştırmayacağıma söz veriyorum.”

Tüylerim ürperdi, boynumda ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. Vücudum daha önce hiç kimseye böyle tepki vermemişti ve bu adamın bana dokunduğu düşüncesi çatıya çıkıp avazım çıktığı kadar bağırarak kabul etme isteği uyandırdı bende.

Boğazımı temizledim, sonra yutkundum. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söylemek için ağzımı açtım ancak yatak odamın kapısına hafif, ritmik bir vuruş beni o ana geri çekti.

Jamie. Çocuğum buradaydı. İşte bu yüzden biriyle çıkmak bana yasaktı. Garrett'ın göğsünü, kalçalarını ve hissettiğim sertliği düşünemezdim. Başım çok büyük beladaydı. Sesin geldiği yöne dönerek vücutlarımızın arasına büyük bir boşluk koydum.

“Bir şeye mi ihtiyacın var, dostum?”

“Kanepede uyandım ve sen yoktun.”

Kendi kendime büzüldüm. En bencil ebeveynlik ödülü gelecekti. “Seni endişelendirdiysem özür dilerim, ben duş alırken uyumanı istedim.” En azından bu doğru sayılırdı.

“Tamam.”

Bir süre sessizlik oldu ve sonra kapısının sesini duydum. Burunumun kenarını sıkarak iç çektim. Kafamı kaldırdığımda Garrett bana gülümsüyordu, gamzeleri ortaya çıkmıştı, sanki araya girmeden önce tam olarak ne söyleyeceğimi biliyormuş gibiydi.

“Pekâlâ, sen duşa gir ve hazırlan. Ben kahve yapacağım ve J-man için kahvaltı hazırlayacağım.”

İri bir parmak dudaklarımın üzerine bastırınca cevabın ağzımdan çıkması engellendi. Parmağını geri çekerken acele etmeden banyoyu işaret etti. “Duş al. Ben de senin için bir şeyler hazırlayayım.” Sessizliğimden memnun bir şekilde yorganı çekti ve o iri kollarını minyatür köpeğime doladı, onu göğsüne bastırdı ve gitti.

Dışarı çıkışını izledim ve bir elimi göğsüme bastırdım, bu rüya etrafımda ufanırken ne kadar acı vereceğini merak ediyordum.

BÖLÜM

→ 20 ←

Cumartesiydi. Başka bir maç günü. Jamie üniformasıyla odasından koşarak çıktı, elinde kramponları sallanıyordu. İnce, kısa kollu tişörtüne baktım ve yanaklarımı şişirdim.

“Dostum, bununla gidemezsin, donacaksın. Git sana aldığım uzun kollu tişörtü getir.”

İnledi, başını arkaya atıp vücudunu şişme tüp adam gibi oynattı. Ama beni dinledi, kramponlarını yere bıraktı ve yürümeye başladı.

Başımı iki yana salladım ve kapının yanında duran iki kişiye döndüm. Jamie bugün hem Garrett hem de Layla’dan gelmelerini istemişti, bu yüzden hep birlikte yola koyulduk.

Layla’ya o gece olanları anlattığımda Aaron’ın hayatı için gerçekten korkmuştum. Telefonu kapıp onu aramak isterken neredeyse kolumu koparacaktı. Yenilgiyi kabul etmeden önce onu yakalamak ve parmağımı kulağına sokmak zorunda kalmıştım. Kadın deliydi ama bu yüzden onu seviyordum.

Şimdi Sadie’nin üzerine eğilmiş, saçma sapan konuşuyor ve onun sırtını okşuyordu. Bu manzara karşısında dudaklarım titredi ama Garrett’a baktığımda onun da bana baktığını görünce duraksadım. Yanında uyanmamın üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu süre içinde bizimle iki kez akşam yemeği yemişti.

Bir gece ben yemek yapmıştım, diğerinde ise o Çin yemeği getirmişti. Teklifi resmen üzerimizde geziniyordu. Adımı her söyle-

diğinde ya da bana biraz fazla yakınlaştığında, evet deme dürtüsü kulağıma fısıldıyordu.

O bir daha bu konuyu açmamıştı, ben de açmamıştım ama bana her baktığında beni soyuyormuş gibi hissediyordum. Etrafımızdaki hava dayanılmaz derecede ağırlaşırken vücudum kasılıp kalıyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Şu anda olan da tam olarak buydu ve çıldırtıcıydı.

“Keşke futbol maçı yerine Rick’in evine gitseydim dedirtiyorsunuz bana.” Layla doğruldu ve kendini yelpazeleyerek aramızda bir ileri bir geri gidip geldi. “Kutsal gizli gerilim.”

“Ah, bu bir sır değil. O biliyor.”

Eğer bir kaplumbağa olsaydım, kafamı kabuğumun içine sokardım. İkisi de bana bakıyordu; Garrett kendinden memnun bir mizah anlayışıyla, Layla ise hınzır bir zevkle.

“Ben cipi ısıtmaya gidiyorum,” diye mırıldanarak yanlarından geçip gittim. Garrett’in ikna çabalarına zar zor dayanabiliyordum ama Layla bu işe girerse –ki girecekti– hiç şansım olmazdı.

Yaklaşık beş dakika sonra grubun geri kalanı benimle arabaya bindi; Garrett önde, diğer ikisi arkada oturuyordu. Görünüşe bakılırsa Layla bir motivasyon konuşmasının ortasındaydı.

Herkes kemerini bağladıktan sonra göz devirerek arabayı geri geri sürdüm. Layla inanılmaz derecede rekabetçiydi. Oyun boyunca ayağa fırlayıp bağırmasa Jamie şanslı sayılırdı.

Layla’nın konuşmasını bitirdiğini duyunca dikiz aynasından baktım. “Hepsini anladın mı, dostum?”

“Sanırım.”

Başparmağımı kafamın arkasına kaldırdım. “Güzel. Şimdi hepsini pencereden dışarı at ve duymamış gibi yap çünkü eğer tavsiyelerinden herhangi birini dinlersen kapı dışarı edilirsin.”

Yanımdaki Garrett güldü. “Belki birazını dinlesen olur.”

Ona dil çıkardım, o da göz kırptı. Elbette onunla aynı fikirdey-

di. Tekrar arkama baktığımda Jamie'nin üçümüze de bir grup asi keseli hayvanmışız gibi baktığını gördüm.

“Sadece eğlenebilir miyim?”

Isınmaya çalışarak ellerimi birbirine sürttüm. Son bir hafta içinde hava sıcaklığı değişmişti ama son bir saat içinde daha da düştüğüne yemin edebilirim. Bir sonraki maça bir battaniye getirmeyi ya da en azından yeni bir mont almayı unutmamalıydım. Büyük bir termos kahve de fena olmazdı.

Ellerimi suratıma yaklaştırarak kavradım ve sıcak hava üfle-dim. Bu maç çok uzun sürüyordu ve kafein gerçekten de harika bir fikir gibi geliyordu.

“Ben kahve almaya gidiyorum, siz de ister misiniz?”

“Bu retorik bir soru mu?” Layla bana bakma zahmetine bile girmede, gözlerini maça dikmişti, kalçaları bankın üzerinde sürekli yarı oturur haldeydi.

Ayağa kalktım, Garrett'a baktım ve onu işaret ettim ama başını iki yana salladı. “Ben iyiyim. Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?”

“Hayır, sorun değil. Sen maçın tadını çıkar, ben hemen geliyorum.”

Bugün seyirciler oldukça az olduğu için şükrederek tribünlere doğru yürüdüm. Yiyecek içecek yerleri sahanın uzak tarafındaydı ama biraz hareket edip kan pompalamak iyi gelecekti.

Yaklaştığımda, aynı fikirde olan diğer ebeveynler çoktan bir sıra oluşturmuştu ama en azından sahayı görebiliyordum. Bir yandan diğer yana zıplarken beni izleyenlere dönerek yerimi aldım.

“Bugün soğuk bir gün oldu, değil mi?”

Başımı salladım, hâlâ maçı izliyordum ve konuşana katılıyordum.

“Yedek kulübesinde oturan çocuklar donuyor olmalı.”

Dalgınca tekrar başımı salladım. Zaten ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Çocukların çoğu formalarının altına kat kat bir şeyler giymişti ama ben uzun kollu bir kazakla üşüyordum, o yüzden eminim ince tişörtleri pek yardımcı olmuyordu.

“Sen Jamie’nin annesisin, değil mi?”

İrkilerek gözlerimi çevirdiğimde arkamda durmuş bana bakan bir adam gördüm. “Tanrım, pardon, başka biriyle konuştuğunuzu sandım. Evet, o benim.”

“Oh iyi, kendimi aptal durumuna düşürmediğime sevindim.” Güldü ve gülümsemesi mükemmel bir şekilde düz, beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Maç başlamadan önce geldiğinizi gördüm ama kimin ailesi olduğunu anlamak zordu.”

Bir elimi ileri geri salladım. “Evet, bunu çok sık duyuyoruz. Diğer kadın da onun teyzesi sayılır, yakın bir aile dostu.”

Başını sallayarak sıraya baktı ve benimle ilerledi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama çekici bir adamdı. Garrett kadar uzun değildi ama benden birkaç santim daha uzun duruyordu ve mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları vardı. Göz alıcı mavilikteki bir çift gözün üzerinde rahatlamış kaşlar vardı ve çenesini düzeltilmiş bir sakal örtüyordu.

“Ben Michael.” Elini uzattı, ben de neden bana dostça davrandığından emin olamayarak tereddütle elini tuttum. Çünkü okul etkinliklerinde hiç kimse bana dostça davranmazdı.

“Madison.”

Elimi bir saniye daha tuttu ve gözlerini kırpıştırarak tekrar gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Madison. Oğlum, Jamie hakkında çok iyi şeyler söylüyor. Harika bir çocuğa benziyor.”

Bu beni eritti ve gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. “Bunu duyduğuma sevindim. Taraflı olsam da kesinlikle iyi bir çocuk.” Yan tarafa baktım, sıranın ilerlediğini fark ettim ve öne doğru geçtim.

“Bölgede ve okulda oldukça yeniyiz. Oğlum Ian inanılmaz

utangaçtır ve kolay kolay arkadaş edinmez ama daha ilk günden eve Jamie'den bahsederek geldi. Sanırım Jamie onu kanatlarının altına almış.”

Kalbim ısındı. “Biz biraz fazla taşındık, o yüzden yeni olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. İyi anlaştıklarını duyduğuma sevindim.”

“Çocukları bir ara bir araya getirebiliriz, böylece okul dışında da takılabilirler.”

Jamie'nin okul dışında bir arkadaşı olması düşüncesine kesinlikle karşı değildim. Kabul etmek için ağzımı açmıştım ki yüzüme bir şey geldi. Sarsıldım, geriye savruldu ve sert bir şeye çarptım.

Elleri kollarımda gezindi ve beni sarana kadar o şeyi daha da aşağı çekti. Kokusunu aldığımda dirseğimi savurmama iki saniye kalmıştı. Nerede olsa tanyacağım o tanıdık, misk gibi kokuyu.

Hayatımda ikinci kez başım zorla bir adamın kapüşonlusunun boyun deliğinden içeri sokuldu ve tekrar görebildim. Michael hâlâ oradaydı ve eğlenen bir sırıtişla bana bakıyordu.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüm ve nefesimi içime çektim. Garrett tam arkamda duruyordu, bakışları benimkilerle kilitlenirken sert ve ateşliydi.

“Merhaba,” diye fısıldadım.

Dudakları kıpırdadı. Michael'a bakarken ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum ama başını sallayarak onu selamladı.

“Michael, bu benim komşum Garrett. Garrett, bu Michael. Oğlu Jamie'nin okul arkadaşı.”

Garrett'in gözleri benimkilere kaydı ve Michael'a elini uzatmadan önce bana attığı bakış, yalanı yakalanmış bir çocuk gibi dudaklarımı büzmeme neden oldu.

Uzattığı eli geri çekerek iki eliyle kollarımı sardı ve beni çevirerek öne doğru itti. Sıra bana gelmişti ama fark etmemiştim ve stantta çalışan kadın bana bakarak bekliyordu.

“Tek şekerli ve üç kaşık kremalı bir kahve alacak.”

Ona şaşkınlıkla baktım ama kollarımdaki elleri arkamı dönmemi engelledi. “İki tane olsun lütfen.”

Başıyla onayladı, kadına parayı uzattı ve fincanları kadının uzattığı elinden aldı.

Birini bana verdi, ben de iki elimle bardağın etrafını sararak yoldan çekildim. Michael’a veda etmek için omzumun üzerinden baktığımda, sırtımdaki sert baskı yüzünden hızlıca el sallayıp tribünlere doğru yürümek zorunda kaldım.

Gözlerimi yanımdaki adama diktim, elinin sıcaklığını belimde hissediyordum. “Onu olduğumuz yere davet edebilirdik, burada kimseyi tanıdığını sanmıyorum.”

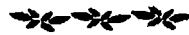
“Hayatta kalır.” Ses tonundaki ilgisizliğe bakılırsa, hava durumunu ya da hükümeti tartışıyor da olabilirdik.

Homurdandım. Garrett’in doğuştan konuşkan olmadığını biliyordum, özellikle de yabancılara karşı ama yeni olmak berbattı. Daha arkadaş canlısı olsa ölmezdi.

Garrett içini çekti ve parmaklarının sırtımda bir santim kadar kaydığına yemin edebilirdim. “Özür dilerim, bir dahaki sefere onu ararım.”

Beni koltuklarımıza kadar götürmesine izin verdim, Layla bana doğru kaşlarını oynatırken, gözlerimi devirerek Garrett’tan ikinci kahveyi aldım. Eminim Garrett’ın beni bir kapüşonla patates çuvalına çevirmesini izlemek gününün en önemli anıydı.

Layla’nın yanına yerleştim, fincanımı yüzüme yaklaştırdım ve buharın tadını çıkardım. Garrett yanıma çöktü ve emin olmasam da daha önce olduğundan biraz daha yakın oturduğunu söyleyebilirdim.

Çocuklar maçı kaybetti. Jamie’nin sırtını sıvazlamak ve “Çok yaklaştığımız!” gibi bir şey söylemek isterdim. Ama olmadı. Yenilmişlerdi. Sekiz yaşındaydı, bu yüzden kimin kazandığı umurumda değildi. Sadece onu üzgün görmek istemiyordum.

Öte yandan Layla bu konuda hiç susmadı. Garrett ve ben sahanın kenarında durup çocukların dağılmasını beklerken, Layla'nın ağzından çıkanları dinliyorduk.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, eğer sadece..." Durdu ve kolumu dürttü. "Boş ver. Geliyor."

Jamie'yi görmeyi umarak onlara baktım ama gördüğüm şey kendi kişisel cehennemimin üzerimize gelmesiydi. Diğer adıyla Tristan ve çetesi.

Yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruşmuştu ve Carolyn ile Lara – adlarının bu olduğundan hâlâ emin değildim– ikisi de rahatsız görünüyordu. Garrett'in gövdesi yarım adım daha yaklaştı. Tristan doğrudan bana bakıyordu. Gözleri ona kaydı ve yutkundu, dönüp yüz hatlarını kocaman bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Merhaba, Madison. Nasılsın?"

Kaşlarımı çatma ve ona ortaparmağımı gösterme isteğimle savaştım. Bu kadın ne istiyordu? "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Dondum ve çocuklar maçı kaybettiği için üzgünüm ama iyiyim." Sanki çok yakın arkadaşmışız gibi bana gülümsemeye devam etti ve ben de bir şekilde başka bir boyuta mı düştüm acaba diye etrafıma bakındım.

"Her zaman çok yoğun olduğun için sana erkenden haber vermek istedim, birkaç hafta içinde takım için bir parti vereceğiz. Bir sonraki maçta küçük davetiyeler dağıtacağım ama umarım seni orada görürüm!" Ağzım açık kaldı, sadece başımı sallayabildim. Cevaptan memnun görünüyordu ve elini salladı.

O ve grubu çocuklarını beklemek üzere uzaklaştılar.

Yavaşça arkadaşlarıma döndüm. "Bu garipti, değil mi? Size de tuhaf geldi mi?"

Layla da en az benim kadar şaşkın görünüyordu ama Garrett sonunda gıcık kanaryayı yakalamış bir kedi gibiydi. Yüzünde son derece memnun bir ifadeyle kadınların uzaklaşmasını izliyordu.

Bir Tristan'ın grubuna bir de ona baktım. "Garrett Rowe."

“Ne?”

“Bizimle paylaşmak istediğın bir şey var mı?”

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ama sadece çenemin altına bir parmağını dokundurup göz kırptı. Sonra yanımdan geçerek nihayet sahadan çıkan Jamie’yle buluşmaya gitti.

Çocuğumun yüzünü aydınlatan bir şey söylemeden önce yumruk tokuşturmak için eğilmesini izledim ve hâlâ durduğum yerden duyabileceğim kadar yüksek bir kahkaha attı.

İkisinin de yüzünde yaramaz bakışlar vardı ve Layla arkamdan kahkahalar atmaya başladı. “Kızım, başın büyük belada.”

Başım beladaydı. Gerçekten. Çünkü bu adama âşık olacağımdan oldukça emindim.

BÖLÜM

→ 21 ←

Oda dönüp duruyor, etrafımda bir görüntü kaleydoskopu gibi dolaşıyordu. İnsanlar hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini söylediklerinde bunun nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamamıştım.

Acaba etraflarında hızla mı dönüyordu, yoksa o anlarda zaman yavaşlıyor ve tadını çıkarmanıza izin mi veriyordu?

Gözlerimi kapattım ve tekrar uzaklara daldım. Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görmeden de yapabilirdim. Jamie dışında, ölmenden önce yeniden yaşamak isteyeceğim tek bir şey bile yoktu. Depresif ve stresli bir şekilde ölürdüm.

İç çekerek ayağımı uzatıp sandalyenin hareket etmesini durdurmadan önce kendi kendime bir tur daha attım.

Masaüstümdeki saate baktım, homurdanmaktan ve masanın altına girmekten başka bir şey istemiyordum. İş yerinde yaşam ve ölüm hakkında hayaller kurduğunuzda uzun bir gece olacağını bilirdiniz. Bu çalışma programından tamamen bıkmıştım. Otuz beş yaşına gelip başarılı olduğumda ve geriye dönüp baktığımda, bu boktan şeyle gurur duysam iyi olacaktı.

Zaman çizelgesini doldurmayı bitirdim ve monitörü uyku moduna geçirdim. “Bugünlük mesaim bitmek üzere, Evaline. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır tatlım, hafta sonunun tadını çıkar.”

Burnumu çektim. Programım, Jamie'nin maçı ve çalışmam gereken vizeler düşünüldüğünde bu pek olası değildi ama yine de hoş bir duyguydu. Sandalyemi geriye itip çantamı ve kıyafetlerimi alarak ofise doğru ilerledim.

Geçerken birkaç kişi gördüm ama çoğu sadece hızlı bir tebessüm ya da yarım bir el sallamakla yetindi. Rob'la olan fiyaskodan sonra işler değişmişti. Rob pek sevilen biri değildi, bu yüzden kimse onun kovulmasından dolayı benden nefret etmiyor gibiydi ama artık benimle sohbet de etmiyorlardı. Kimse kabalık etmiyordu; sadece benim yanımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

Sanki yaşadığım cinsel tacize maruz kalmam onları etkilemiş gibiydi. Beni görmek onlara sadece unutmayı tercih ettikleri bir şeyi hatırlatıyordu. Artık sadece bir insan değildim. Ben o kişiydim ve onlar bana ne diyebileceklerini bilmiyorlardı.

Banyoya girdim, ofis kıyafetlerimi garson üniformamla değiştirdikten sonra tekrar dışarı çıktım ve lobiden geçip aracıma doğru ilerledim.

Kısa bir süre önce Jamie'yi içeri girmeden eve bırakabilmek için kıyafetlerimi burada değiştirmeye başlamıştım. İlk başta bu konuda kendimi tuhaf hissetmiştim ama bana zaman kazandırdığı için bunu çabuk aşmıştım.

Restoran birkaç dakika erken gelmemi sorun etmiyordu ve tatil yaklaşırken alabileceğim her ekstra bahşişe ihtiyacım vardı.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç ekstra koruma vardiyası da almak istiyordum. Jim bana tatil yaklaşırken daha fazla cumartesi nöbet tutup tutamayacağımı sormuştu, böylece diğer güvenlik görevlilerinden bazıları hafta sonlarını aileleriyle birlikte geçirebilecekti.

Bu ironi gözümünden kaçmamıştı ve ben de sadece ona bakıp düşüneneğimi söylemiştim. Hâlâ karar vermemiştim.

İçeri girdiğimde restoran sessizdi, sadece birkaç müşteri vardı. Giriş standında tembellik eden yeni kızlardan birine el salladım ve eşyalarımı yerleştirmek için arka tarafa doğru ilerledim.

Sessizlik uzun sürmedi. Saat beşte içerisi tamamen dolmuştu. Super Bowl yoğunluğu yoktu ama zamanın hızla geçmesini sağlayacak kadar beni meşgul ediyordu. Beş hızla altıya, altı da yediye dönüştü. Bunlar benim en sevdiğim vardiya türleriydi, hızlı ilerleyenler.

Masalarımın birinde mama sandalyesine bağlanmış, babasının kredi kartı için cüzdanını karıştırmasını beklerken sipariş defterimle oyun oynayan bir çocuğa gülümsedim.

Ellerini çırparak ve bana iki sıra minik dişini göstererek ciyakladı. Tombul yanakları ketçapla kaplıydı ama kucağındaki ketçap lekeleriyle kıyaslanamazdı bile. Kıkırdadım, yan masadan fazladan bir peçete aldım ve bana minnettar bir şekilde gülümseyen annesine uzattım.

Diğer tüm masalarımın yemekleri gelmişti ve onları kontrol etmem gerekene kadar birkaç dakika daha idare edeceklerdi, bu yüzden küçük ailenin ödemesini aldığımda, yan görevlerime başlamak için arka tarafa yöneldim.

Bu gece sos şişelerini yeniden doldurmaktan sorumluydum ve bundan nefret ediyordum. Restoranlar hakkındaki üzücü gerçek şu ki kırılmadıkları sürece sos kaplarını asla değiştirmiyorlardı. Her gece dökme kapları kullanarak şişeleri doldurmamızı istiyorlardı. Durulama yok, yıkama yok, önce eskileri boşaltmak yok. Sadece yeniden dolduruluyor ve tekrar tekrar kullanılıyordu.

İğrenç.

Nate sallanan kapıdan kafasını uzattığında beşinci şişemdedim. “Hey, Kıvırcık, on yedinci masada iki müşteri var.”

Başımı sallayarak duyduğumu belirttim.

“Bira istedikleri için içki siparişlerini aldım, gelirken uğrayıp onları da al.”

“Tamam, teşekkürler Nate.”

“Ve belki yüzünü de biraz temizlersin.”

Sertçe başımı kaldırdım, parmaklarımdan aşağı sos akıyordu.

“Neden? Yüzümde ne var?” diye sordum bileğimin tersiyle alnımı silerek.

“Hiçbir şey, seni sersem. Sadece içlerinden biri çok seksi demek istedim. Yani, teşekkür ederim diye bağırırken yanaklarımı seve seve uzatabileceğim türden bir sıcaklık.”

“Tanrım, dur. Bu görüntüyü asla silemeyeceğim. Kıçını kaldır ve gidip içkilerimi hazırla,” diyerek ona el salladım. Bana göz kırptı ama dediğimi yaptı.

Çekici, bekâr bir erkeğin müşterim olması genellikle hoşuma giderdi. Ben de bir insandım ve gündelik flörtlerden en az diğer bekâr insanlar kadar hoşlanıyordum ama bu gece bununla hiçbir şekilde ilgilenmediğimi fark ettim. Hatta oraya gitmeye korkuyordum.

İyi bir bahşiş isteseydim, ona fazladan birkaç kez gülümser ve sohbet etmek için birkaç kez uğrardım ama bu fikir ağızımda acı bir tat bıraktı. Bunu yapmak istediğim ateşli bir bekâr adam vardı ama o rasgele bir yabancı değildi.

Bir kâğıt havlu kaparak elimdeki sosu sildim ve yüzümde bir gülümsemeyle tekrar salona dönmeden önce kendimi toparladım.

Neredeyse anında donan bir gülümseme.

Ah.

Nate yanılmamıştı, adam kesinlikle yanaklarını uzatmaya değerdi. Masadakiler beni fark etmeden önce sallanan kapıdan geri çekildim, restoranın arka tarafından dolaşarak diğer tarafa geçtim ve doğruca banyoya daldım.

Dağınık topuzumu topladıktan –kötü dağınıktı, sevimli değil– ve yanaklarımı birkaç kez sıvazladıktan sonra derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum.

“Merhaba çocuklar, ben Madison ve bu akşam garsonunuz benim.” Elimdeki iki birayı masaya bıraktım ve iki elimi de kalçalarımın altına koydum.

“Yaka kartınızda Kıvırcık yazıyor.”

Dudaklarımı büzdüm. “Burada takma isimleri severler. Siz de bana öyle diyebilirsiniz. Sipariş vermeye hazır mısınız yoksa birkaç dakikaya daha ihtiyacınız var mı?”

“Onu bilmem ama ben sadece biraz içkinin ve mükemmel manzaranın tadını çıkarmak için buradayım.” Şişeyi ağzına götürdü, dudakları temas etmeden önce dilini hafifçe dışarı çıkardı ve gözlerini bana dikerek bir yudum aldı.

“Ah, şey. Mükemmel. Tamam. Ya siz?”

Karşısında oturan yaşlı beyefendi sırtıtışını menünün arkasına saklamaya çalışıyordu ve nedense bu beni güldürdü. İçimden bir ses bu ikisinin bu gece ortalığı karıştıracağını söylüyordu.

“Hayır ama eminim daha sonra canım patates kızartması ya da başka bir şey çekecek,” dedi sonunda.

“Anladın sen orasını.” Gitmek için döndüm ama parmaklar bileğime dokununca durakladım. Omzumun üzerinden baktım, kalbime bir bıçak dayayıp sakinleşmesi için onu tehdit ettim.

“Kıvrıcık’ın sevimli olduğunu kabul ediyorum ama sanırım Maddie’yi daha çok seviyorum.”

Dudaklarımı yalayıp yutkundum ve bakışlarına karşılık verdim. “Biliyor musunuz, bana böyle hitap eden tek kişi sizsiniz.”

Garrett’in gözleri parladı ve elindeki şişeyi kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı. “O zaman kesinlikle daha çok sevdim.” Ağzım bir karış açıldı ama içimde uçuşan kelebekleri ele vermeyecek bir şey söyleyemeyeceğimi fark edince tekrar kapattım, Harry’ye başımı salladım ve oradan hızla uzaklaştım.

Diğer masaları kontrol ettim ve sonra hemen barın uzak tarafında bir saklanma yeri belirledim.

Nate ıslık çaldı. “O adam sana günde üç kez yemek istediği bir atıştırma mıydın gibi bakıyordu. Azgınlığını buradan hissedebiliyordum.”

İnleyerek başımı kollarımın arasına aldım. Elbette Garrett sadece hazır olmadığım bir anda ortaya çıkmakla kalmayacak, aynı

zamanda ona âşık olduğumu kendime açıklamamın üzerinden tam bir hafta geçmeden ortalığı kızıştıracaktı.

Başımı yana eğip arkadaşşıma bakarak, “Onu gerçekten tanımadın mı?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı, buzlu bir kupa alıp mükemmel bira-köpük oranıyla doldurdu. “Hayır, neden? Kim o?”

Nate’e ve onun hiçbir yüzü ya da ismi hatırlamayan bir çapkın olmasına lanet okuyarak tekrar homurdandım. “Bir adamın bira-sını içtiğim geceyi hatırlıyor musun?”

“Hayır. Kapa çeneni. Bu aynı adam mı?”

Başımı acınası bir şekilde salladım, kafamı kaldırıp müşterilerimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyordum.

“Ve sen hâlâ onun acısını dindirmedin mi? Kıvırcık, o adam seni istiyor.”

“Biliyorum,” dedim, muhtemelen birinin ağzından dökülmüş olan çubuk kraker kırıntılarını temizlerken. “Zaten benden menfaat oyunu oynamamı istedi.”

“Ve sen... Tamam, sen resmen, kesin olarak delisin ama buna geri döneceğiz. O adam seni istiyor demek istedim, yani sonsuza dek seni istiyor.”

Barı iterek dengemdeki ani değişimin etkisiyle kendimi toparladım. “Hayır, istemiyor Nate. Zaten yüzüme karşı bunun ‘duygulardan arınmış’ bir anlaşma olacağını söyledi.”

Nate birkaç karıştırıcıyı çevirerek lezzetli olduğu kesin olan rasgele bir karışım hazırladı. “O zaman daha da iyi. Her zaman birileriyle çıkacak vaktin olmadığından yakınıyorsun zaten. Peki, seni engelleyen ne?”

Gerçek şu ki ona âşıktım ve ona dokunmak, hırpalanmış kalbimden geriye kalanları da öldürecekti. Bu yeterli bir sebep değil miydi?

İki şişenin daha kapağını açtı ve bana doğru uzattı. “Çılgınca

bir şey yap, Kıvırcık. Bir annesin ve harika bir annesin ama aynı zamanda bir kadın olduğunu da unutma. Senin de ihtiyaçların var ve bu da önemli.”

Şişeleri aldım. “Ne zamandan beri felsefe yapıyorsun?”

Tokalaşmanın ortasında durdu, dişlerini emdi ve dilini şaklattı. “Kıvırcık, bende her türlü farklı yön var. Yoksa bütün randevularımı nasıl bulurdum?”

Gözlerimi devirdim. Çılgınca bir şey yap, demek? Tek gecelik ilişkilerden hoşlananları yargılamazdım. Nate bunu ikinci mesleği haline getirmişti ve onu seviyordum. Ama Garrett’la arkadaşlığımızı bu yönde ilerletip daha fazlasını istememek mümkün müydü? İşte bundan emin değildim.

Ama masasına yaklaştığımda ve gözleri vücudumda gezinirken neredeyse “Lanet olsun, evet!” diye bağırarak ve onu yakasından tutup lavaboya sürükleyecektim. Nedense kovulmanın Nate’in aklındaki çılgınlık seviyesi olduğunu sanmıyordum.

Garrett attığım her adımı sanki onun için bir ön sevişmeymiş gibi izliyordu ve birden nasıl konuşulacağını bile unuttum. Yeni şişeleri masaya koyup boş şişeyi almak için uzandım ama aynı anda elini uzattı ve parmaklarını benimkinin etrafına doladı. Şişeyi kendine doğru çekti ve ben neredeyse kucağına düşecek kadar öne doğru sendeledim.

Elimi omzuna koyup ağırlığımı destekledim ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Bu duruş garip bir şekilde en son kucağında bira şişesi tuttuğumdaki halime benziyordu ve bana bakışından aynı şeyi düşündüğü belliydi.

Kıpkırmızı kesildim, geri çekildim ve avuçlarımı yanlarıma sürttüm. Bedenimi lanet güneşten uzaklaştırıp Harry’ye, “Hâlâ istemediğine misin?” diye sordum.

Harry öne doğru eğilmişti, çenesi ayı büyüklüğündeki elinin üzerindeydi, yüzünde kuşku uyandıracak kadar boş bir ifade vardı. “Evet, böyle iyiyim.”

Boğazımı temizledim, gözlerini dikmiş bana bakan solumdaki adama bakmayı reddediyordum. “Tamam o zaman, daha fazlası için hazır olduğunda bana işaret ver.”

“Hazır olduğumu zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum ama duymak istediğin kadar söyleyebilirim, Maddie.”

Kulaklarım yanacak kadar kızarmıştı ve hayatımda hiçbir masadan bu kadar hızlı kalkmamıştım. Kardeşlerin kahkaha sesleri arkamda yankılanıyordu.

Gecenin geri kalanı, her şey düşünüldüğünde oldukça iyi geçti. Büyük bir grup da dahil olmak üzere tüm bölümü doldurmam uzun sürmedi, bu yüzden Garrett’in varlığını ya da alaycı yorumlarını fazla düşünemeyecek kadar meşguldüm.

O da bunu anlamış gibiydi çünkü beni masadan masaya koştururken görünce, çekim etkisini azalttı ve masasına çekilip kardeşimle sohbet etmeye başladı.

Onlar nihayet masalarından kalktıklarında ben de başka bir garsona yardım ediyordum ve kollarım dirseklerimden aşağıya kadar tabaklarla kaplıydı.

Garrett masaya para ve başka bir şey koyarken göz göze geldik. Sonra sessizce Harry’yi takip etti.

Kollarım boşta kalır kalmaz koşarak gittiğimi söylemek bile istemiyordum ama öyleydi. Toplam tutarın çok üstünde olan bir tomar paranın altına sıkıştırılmış, buruşuk bir kâğıt vardı. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi kaptım, okudum, sonra tekrar okudum.

İşten sonra görüşürüz.

Bu üç kelimenin nasıl olup da hem heyecan verici hem de sinir bozucu olabildiği kafamı karıştırıyordu. Sanki aynı anda hem tehdit ediyor hem de benimle alay ediyordu ve bu, benimde gezinen karıncaların karnımda bir ateş yaktığını hissettiriyordu. Baş döndürücüydü.

Notu cebime koydum, pencereye baktım ve onun orada durup bana sırtımasını bekledim ama sırtıtmıyordu.

Hafifçe hayal kırıklığına uğramış olmam beni endişelendirmeliydi. Bunun beni tahrik ettiği gerçeği beni daha çok endişelendirmeliydi.

“Bu gece bir değişiklik yapacak mısın, Kıvırcık? Yoksa her zamanki gibi mi?”

Düşüncelere dalarak dilimin ucunu çıkardığımda, Garrett’in notu arka cebimde bir delik açmıştı. Gerçekten benim eve dönmemi mi bekleyecekti?

“Değişiklik yap ama araba kullanmamı engelleyecek kadar çılgınca bir şey olmasın.”

“Tamamdır.”

Nate’i barda bıraktım ve kullandığım süpürgeyi yerine paspası koydum. Tam zamanında kapatmıştık ve bu da listemdeki son işti.

Müdürüm uzun zamandır kapanış görevlerimi kontrol etmeyi bırakmıştı, onları gerçekten yaptığıma güveniyordu, bu yüzden işim bittiğinde ofisine doğru seslenerek veda ettim ve Nate’le verandada buluştum.

“Zehriniz, leydim.”

Zehri aldım, yorgun kıcımlı yanındaki sandalyeye bıraktım ve ayaklarımı masanın bacakları arasındaki parmaklıklara dayadım.

“Aman Tanrım, bu da ne?”

“Limon suyu ve votka.”

“Tanrım, bu çok iyi.” Birkaç yudum daha aldım, arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım, gecenin sessizliğine karışmış tatlı ve ekşi tatların tadını çıkardım. Bazen sessizliği yakalayana kadar çevrenizin ne kadar gürültülü olduğunun farkına bile varmıyordunuz.

“Eyvah.”

Gözlerim hâlâ kapalıydı, tembel bir “Ne?” diye mırıldandım.

“Erkek arkadaşında bir katil havası var mı sence?”

Sorgulamasının nereye varacağını merak ederek bir gözümü araladım ama solgun yüzünü görünce ayağa fırladım ve bakışlarının nereye odaklandığını görmek için başımı çevirdim.

Garrett çitin diğer tarafında duruyordu, yüzü gece karanlığında kısmen görünmüyordu ve yumrukları iki yanında sıkılıydı.

Hâlâ burada ne işi vardı? İçkimi yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm. “Garrett?”

Gözlerini kırpıştırarak beni duyduğunu belli etti ama bakışlarını Nate’ten ayırmadı. Dışarıdan soğukkanlı ve mesafeli görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

“İlgilenmiyor.”

Nate’in kaşları alnına doğru fırladı. “Evet, bunu Plüton’un bile bildiğine eminim.”

“Güzel.”

Nate’in saçmalamaya devam etmesini durdurmak için titreyen bir elimi uzattım ve paniklememeye çalıştım. Neden kendimi az önce kopya çekerken yakalanmış gibi hissediyordum? “Burada ne işin var?”

Bana bakarken gözlerinin etrafındaki deri seğirdi ve yüzünde bir şey parladı. Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuştu ama ben görmüştüm. İncinmişti. “Sana burada olacağımı söylemiştim.”

Aman Tanrım. Beni evde bekleyeceğini kastettiğini sanmıştım, gerçekten işten çıkmamı bekleyeceğini değil. Sanki mesajını dikkate almamışım gibi öylece oturup beklemiş ve beni başka bir adamla otururken bulmuştu. Kahretsin. Sonraki kelimelerim kuşarcasına ağızımdan döküldü.

“Nate işten bir arkadaşım.”

“Bildiğim iyi oldu. Hadi gidelim.”

Dudağımı kemirdim. “Cipim burada,” dedim beceriksizce.

“İçki içtin, araba kullanmayacaksın.”

“Bir içkiyi bile bitirmedim. Ve bu gece sen de içtin.”

“Saatler önce. Sen sürmeyeceksin. Harry ve ben daha sonra gelip arabayı alırız.” Başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. “Arabaya bin, Madison.”

Omzuna atılmak istemediğim sürece fazla bir seçeneğim olmadığını fark ederek sertçe ayağa kalktım ve mırıldanarak veda edip Nate’in sandalyesinin yanından geçtim.

“Sorun yok değil mi, Kıvırcık?” diye sordu sessizce.

“Hayır, yok. Teşekkürler, Nate.”

Bana sempatiyle baktı ama ikimize de başka bir şey söylemedi.

Garrett bir adım geriden gelerek vücudumun yanından uzanıp Nova’sının kapısını benim için açtı. İçeri süzüldüm ve ayaklarımın dibinde duran plastik torbaya baktım. İşten çıkmamı beklerken benim için bebek battaniyesi üzerinde çalışmıştı. Tanrım, tam bir pisliktim.

Direksiyona geçti, kemerini takıp otoparktan çıkarken ne konuştu ne de bana baktı. Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Onu incittiğim için özür dilemek istedim ama o özür dilememden nefret ediyordu. Sadece bu hareket bile onu kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Garaj yoluna girer girmez emniyet kemerimi çözdüm, en azından bana bağırdığında dışarıda olmaya kararlıyım ama sesinin alçak tonu beni durdurdu.

“Kaçıp gitme.”

“Kaçmıyorum, sadece iniyorum. Geldik.”

“Mutsuzsun.”

Bir dakika, benim mutsuz olmamdan mı endişeleniyordu? Arabasının ön camıyla göz kamaştırıcı bir çekişmenin ortasında olan oydu. “Mutsuz değilim.”

“Bana yalan söyleme. Sana kızdığımı düşündüğün için panikliyorsun. Yüzünden anlayabiliyorum.”

“Yüzümü sandığın kadar iyi bilmiyorsun belki de çünkü ben

iyiyim.” Harika, içimi görebilen bir kişi daha, tam da ihtiyacım olan şey.

Elleriyle direksiyonu sıkarak başını geriye attı. “Tanrı aşkına, neden bu kadar zorsun?”

“Bak, bana bağırma ama seni kızdırdığım için özür dilerim. Seni başka bir adam için ekmiyordum ya da nasıl görünüyorsa artık. Notunun eve geldiğimde beni göreceğin anlamına geldiğini sanmıştım. Nate barda çalışıyor ve bazen kafamı dağıtmam için bana içki hazırlıyor ama hepsi bu.”

Kelimelerim boğulmakta olan bir adama atılan cankurtaran simidi gibi hızla döküldü, sesim tam da onun beni suçladığı kadar panik içinde çıkıyordu. Ama elimde değildi, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlaması için çırpınıyordum. Ben öyle biri değildim.

Ama tam tersi bir etki yaratmış gibiydiler. Yüz hatları değişti ve derin bir nefes aldı, birkaç saniye tuttuktan sonra ağır bir şekilde bıraktı. “Biliyor musun, sürekli seninle baş başa kalmayı bekliyorum ama ne zaman arkamı dönsem, o hep burada bizimle.”

Aptal gibi arabanın etrafına bakındım. “Kim hep burada?”

“Eski kocan.”

İrkildim. “Ne olmuş ona?”

“O orospu çocuğundan kurtularak mızımız kıcını bir portatif tuvaletin içine soktuğumu ve nasıl olup da hâlâ burada, senin omzunun üzerinde asılı durduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Bekle, ne yaptın?”

“O neden burada?”

“Ne? Az önce dedin ki...”

“Neden hâlâ kafanın içinde, Maddie?”

Sırtımı kapıya dayadım, sanki kalbimi dengeleyebilirmiş gibi kapıya tutundum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Suratındaki o lanet olası ifadedden bahsediyorum. Sanki canını yakmamın an meselesi olduğunu düşünüyorsun. Sanki kırıl-

dığım için bu gece sana bağıracağımı düşünüyormuşsun gibi.” İç çekti. “Ne zaman seni kabuğundan çıkardığımı düşünsem, onun seni geri koymasına izin veriyorsun.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Elimi arkamda dolaştırdım, kapının kolunu aradım ve bulunca çektim. Bu kapalı alandan çıkmam gerekiyordu.

Kapı sadece bir santim açılmıştı ki bana doğru hamle yaptı, kapıyı çekerek kapattı ve yüzüme doğru eğildi.

“Ne yapacağımı merak ederek beni üzdüğünde, onu buraya davet etmiş oluyorsun,” diyerek parmağını alnıma doğru uzattı.

“Sana bağıracağımdan endişelenmeden burada oturup normal bir çift gibi konuşamadığımızda, o orospu çocuğunun bir sandalye çekip kalmasına izin veriyorsun. Benim hareketlerimi onunkilerle kıyaslıyorsun.”

Eline vurup uzaklaştırdım. “Şunu söylemeyi kes. Onun gibi olmadığını biliyorum.”

“O zaman onu dışarı at.”

“Attım.”

“Hayır, atmadın. Tekmele. Onu. Dışarı at.”

“Son beş yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?” diye çıkıştım.

“Bahane üretmeyi bırak ve onu kov, Madison. Onu düşünmeyi bırak, insanları onunla kıyaslamayı bırak, o piç kurusuna zaman ayırmayı bırak.”

“Lanet olsun, deniyorum!”

Yüzü benimkinden sadece bir santim yukarıda duruyordu, ikimiz de birbirimize bakıyorduk, göğüslerimiz kabarmıştı. Gözlerim acıdı ve titrek bir nefes aldım.

“Sana yüklerimin ağır olduğunu söylemiştim. Rasgele bir metafor değildi. Senden hoşlanıyorum, Garrett, olması gerekenden daha fazla ama...”

Vücudumdaki kol, boynumun arkasını kavramak için kulptan çekildi, başımı yukarı kaldırdı ve bakışlarının yüzümde gezinmesi-

ne izin verdi. Gözlerini açmadan önce bir anlığına kapattı. “Siktir et.”

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Yumuşak bir öpüşme ya da bir tereddüt yoktu, sadece iki kuvvet çarpışıyordu. Sanki dudaklarının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeden bir saniye daha geçiremezmiş gibiydi. Sanki hayatı buna bağlıydı.

Şok içinde donup kalmıştım, ellerim arkamdaki kapıya yapışmış haldeydi, ta ki dişlerinin altdudağımı sıyırıp ağzına çektiğini hissedene kadar. Ve eridim, mum gibi ona karıştım.

Kollarımla boynuna sarıldım ve vücudunun üst yarısı benimkini kaplayana kadar onu daha da yakınımaya çektim. Ağzımı dilinin içeri dalması için açtım. Bir alevdim, uzaydan gelen saf bir yıldız ateşiydim, patlamaya ve dünyayı da yanımda götürmeye hazırdım. Dilinin ve dolgun dudaklarının hissinde boğulurken tırnaklarımı omuzlarındaki kaslara geçirdim.

Dudaklarını çenemden aşağı sürükledi, boynuma inerken sıcak, yakıcı öpücükler bıraktı. Nefes nefese kalana kadar önce bir yanıma, sonra diğer yanıma ısırıldı ve emdi. Sonra tekrar ağzıma geldi, ağzımı açarak ruhumun son parçasını da çaldı.

Yetmiyordu. Teninin kendi tenime boyanmasını istiyordum, kulağımda inlediğini duymak ve nefesinin tenimde gezindiğini hissetmek istiyordum. Ve bunu sadece şimdi istemiyordum. Bunu her gün istiyordum.

İşte bu düşünce aklımı başıma getirdi ve beni soğuk sulara daldırdı. Uzaklaşmaya çalıştım ama boynumdaki el kasıldı ve beni yerimde tuttu.

Ağzına karşı iç çektim. “Garrett.”

Tekrar dudaklarıma yapıştı, sonra tekrar, her seferinde biraz daha yumuşatarak. Bir kez. İki kez. Dört kez. Sonunda elini boynumdan çekti, alnını alnıma yasladı ve ellerini omuzlarımda gezdirdi.

“Dudaklarının tadına bakmanın harika olacağını biliyordum ama hayatımı değiştireceğini bilseydim seni uzun zaman önce öperdim.”

Ellerimi göğsünün üzerinde birleştirdim. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Garrett. Geçmişimi ya da kafamı değiştirmeyecek ya da aniden düzeldiğim anlamına gelmeyecek.”

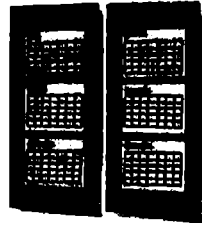
Gözleri bana odaklandı. “Düzeltilmeye ihtiyacın yok. Senden geçmişini hiç yaşamamış gibi bir kenara atmanı beklemiyorum. Sadece birlikte olduğumuzda aklının bir köşesinde yer etmesini istemiyorum. Benimle savaşıırken kendini güvende hissetmeni istiyorum.”

Başını salladı, göz temasını kesip ellerime baktı. “Sen lanet olası bir hazinesin Maddie. Lanet olası bir mücevher ve seninle tanışan herkes bunu görüyor, bardaki arkadaşın da dahil. Seni bu gece orada onunla otururken görünce kıskançlığım beni ele geçirdi. Seni kendime ait kılmadan önce başka bir adamın sana sahip olma düşüncesine katlanamıyorum.”

Kalbiniz göğsünüze sığmayacak kadar büyüyebilir miydi? Bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı yanağına bastırdım, şimdiden dudaklarını yeniden kendime çekmek istiyordum.

“Başka bir erkek yok, Garrett. Ne dün ne bugün ne de yarın. Sadece zamana ihtiyacım var.”

Gözlerini kapadı ve iç çekerek avucumu öptü. “Dayanabileceğime söz veremem ama sen hazır olana kadar geri çekileceğim. Bana sadece ne zaman olacağını söyle bebeğim, burada olacağım.”

BÖLÜM

→ 22 ←

Yüzüme baktı. “Pardon, ne yaptı?”

Hikâyeyi tekrarlamadım, bunun yerine şarabımı yudumlamak için başımı kaldırdım. Şişeyi onun yanından kaparak bir kadeh daha doldurdum, şişeyi boşalttıktan sonra ağzından akan damlaları yaladım.

Evet, savurganlık yapmış ve ertesi sabah gerçek bir şişe satın almıştım. Ne diyebilirdim ki, bir kriz halindeydim.

“Sonra ne oldu?”

“İkimiz de evlerimize gittik. Kendi evlerimize. Yalnız başımıza.”

Layla gözlerini hiç kırpmadan bana baktı. Onu nutku tutulmuş halde görmek ender rastlanan bir durumdu. “Bütün bunları sana söylediği halde öylece eve mi gittin?”

En cesaretsiz olduğum anlardan biri olduğu kesindi. Bardağımı iki parmağımın arasında dengeleyip ileri geri çevirirken gerçekten yemek yemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum. “Evet.”

“Senin derdin ne? O bir ödül. İyi biri, Mads. Jamie de onu seviyor. Sürekli ondan bahsediyor ve gelip gelmeyeceğini soruyor.”

Kadehimi bıraktım ve kendimden uzağa ittim. Kendime çeki düzen vermeli ve bir yetişkin gibi davranmalıyım. Âşık olduğum adamı öptüğüm ve yemek yemek yerine şarap içmeyi tercih ettiğim için bu geceki mesaim yok olmayacaktı.

“Öyle olduğunu biliyorum ama ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini bilmeden bu işe girişmem hem ona hem de Jamie’ye haksızlık olur.”

“Kimse bir ilişkiye yolunda gideceğini bilerek girmez. Çıkmanın amacı tam anlamıyla budur.”

Homurdanarak yanından geçtim ve kendimi yüzüstü kanepeye attım. “Biriyle çıkabilecek durumda mıyım bilmiyorum, Layla. Berbat haldeyim.”

O da peşimden gelip üzerime oturdu. İki köpek de kucaklaşma partisi için heyecanla yerdeki pozisyonlarından sıçradı ama neyse ki Layla onları uzaklaştırdı. İkisinin de hayal kırıklığıyla oflar gibi görünmelerine gülmekten kendimi alamadım.

Layla kalçama bir şaplak attı. “Evet, berbat durumdasın. Tam olarak seksi bir berbatlık. Ama bu senin buna değmeyeceğin ya da denemeyeceğin anlamına gelmiyor. Yıllardır bekârsın, Mads. Artık şansını denemenin zamanı geldi.”

“Düşünmem gereken sadece ben değilim. Kendin söyledin, Jamie onu seviyor. Bunu ona yapamam. Sonunda hayatında iki ebeveyn figürüne sahip olma fikriyle onu kandırıp da sonra işler yolunda gitmezse bunu elinden alamam.”

“O zaman sadece dene.”

Üstümdeki yerinden yüzümü göremese de ona doğru ters bir bakış gönderdim. “Onunla yatamam. Biz komşuyuz. Kimyamız uyuşmazsa ve o da sevişip gitmek isterse, bunu yapamaz. Sürekli yüzümü görmek zorunda kalacak. Bırakma kısmı olmadan sevişmek.”

“Yani seni öptüğünde hiç kimya olmadığını mı söylüyorsun?”

Kanepeye gömülmüş, yetişkin bir kadın beni yastık olarak kullanırken bile, Garrett’in öpücüğünü o sabah bir milyonuncu kez kafamda canlandırırken ayak parmaklarıma kadar kızardım. Aramızda kimyadan daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Sadece bu konuda ne yapacağıma henüz karar verememiştim.

Garrett beni şu anda istiyordu ama acaba beni becerdikten

sonra benimle birlikte olmanın heyecanı azalacak mıydı? Ben duygusal olarak hazır olana kadar beklemeye istekli olduğunu söylemişti ama ilgisini kaybetmeden önce gerçekten ne kadar beklemeye istekli olacaktı? Kimya kendiliğinden uzun vadeli hisler anlamına gelmiyordu.

Ayrıca benimle birlikte olmanın çocuğumla da birlikte olmak anlamına geldiği gerçeğinin üzerinde gerçekten düşünmüş müydü? Bu herkes için büyük bir sorumluluktu.

Şu anda büyükbabasıyla sinemada olan tatlı, korumacı, şımarık, tuhaf çocuğumu düşündüm. Onun yanında olmasından hoşlanmayacak tek bir kişi bile hayal edemiyordum ama biraz önyargılıydım.

Garrett'ı her gün görmek ister miydim? Evet. Onu ve Jamie'yi video oyunları üzerine tartışırken ve Rugsy onlara havlarken yerde boğuşurken izlemek istiyordum. Ben yemek pişirirken ya da kıyafetlerini katlarken arkamdan gelip beni tatlı tatlı öpmesini istiyordum. Onun üzerine titremek ve üzerime titrenmesini istiyordum.

Peki soyunup ilk kez yıldızları görmemi sağlama iddiasını destekleyip destekleyemeyeceğini görmek istiyor muydum? Kesinlikle.

Fakat uzun zaman önce öğrendiğim gibi, hayat çoğu zaman hayal ettiğim gibi pürüzsüz ilerlemiyordu. Aslında bu süreçte tren genellikle birkaç kez raydan çıkıyordu.

Konuyu değiştirmenin benim için en iyisi olacağıma karar vererek, Layla sırtım yerine kalçama oturana kadar yana doğru yuvarlandım.

“Aaron'ı portatif tuvalette bıraktığını söyledi.”

Başıma doğru kayarak homurdanmama ve kanepenin içine daha da gömülmemeneden oldu. “Yani, onu üstüne oturttu ya da...”

“Ya da.”

“Aman Tanrım, işte bu. Tam bir koca adayı. Ciddiyim, sen almazsan ben alırım.”

Onu üzerimden ittim, güldüm ve üstüne bir yastık fırlattım. “Bunu duymak Rick’in kalbini kırar.”

“Ah,” diye inledi ve bir sümüklüböcek gibi yere yığıldı. Bunu bir işaret olarak alan köpekler ayağa fırlayıp sarılmak ve tırmalamak için üzerine atladılar.

Layla birkaç gündür Rick’le arasını usulca açmaya çalışıyordu ama zavallı adam bunu anlamıyordu. Ona değer veriyordu ve hem yatakta hem de yatak dışında müzik yapmaktan keyif alıyordu ama bu adam ruh eşi kontrolünden geçememişti.

Layla’nın sadece arkadaş olmayı ima ettiği son seferde Rick ona aşkını ilan etmişti ve Layla da umutsuzca onun aşk acısı çeken kalbini ömür boyu yaralamaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Kıkırdadım, onun için en ufak bir üzüntü hissetmiyordum. Bunu kendi kendine yapmıştı ve bu da Garrett’la çıkmamam gerektiğinin bir kanıtıydı. Çünkü eğer ilişkimizi bitirirse bir daha toparlanamayacağımı zaten biliyordum.

Gerçek şu ki hayatımı kırık bir kalple sürdürmektense, ona her baktığımda bir parça üzüntü hissetmeyi ve ona sahip olamamayı tercih ederdim.

Garrett’in beni öpmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve hâlâ bu konu hakkında konuşmamıştık. Aslında hiç konuşmuyorduk. Dışarıda birkaç kez karşılaştığımızda bana el sallamış ve günümün nasıl geçtiğini sormuştu ama hepsi o kadardı.

Perşembe günü Jamie’nin bahçede kaleye şut çekmesine bile yardım etmişti ama Jamie onu akşam yemeğine davet ettiğinde reddetmişti.

Dostluğumuzu kurtarmaya çalışırken çoktan mahvetmişim gibi hissediyordum. Geri çekileceğini söylemişti ama sanırım arkadaşlıktan da bahsettiğini fark etmemiştim.

Tribünde kaykıldım, bilinçsizce göğsümü ovaladım, yerleşen ve gitmeyen ağrıyı yatıştırmaya çalıştım. Sabahın geç saatleriydi ve Jamie'nin maçı her an başlayabilirdi. Tek başıma gelmek zorunda kaldığım ilk maçı ve kendim için biraz üzülüyordum.

Bu hafta sonu Layla komşu kasabadaki bir çiftçi pazarında müzik yapmak üzere bir iş almıştı ve annemle babam da babamın işi için bir tür bağış toplama etkinliğindeydiler. Bu konuda Jamie'den daha çok mızızlanmıştım.

Daha sonra hep birlikte geç bir öğle yemeği yemek için plan yapmıştık, böylece onlara nasıl olduğunu anlatabilecekti. Garrett'in gelip gelmeyeceğini bilip bilmediğimi bana iki kez sormuştu. Ona bir cevap verememiştim.

Göğsümü daha sert ovdum, keşke insanların duygularını devre dışı bırakabildiği o fantastik dünyalardan birinde yaşasaydım diye düşündüm. Uçmak, süper kuvvetli olmak ya da hızlı olmak gibi güçlerle kıyaslandığında, her seferinde duygusal kontrolü seçerdim.

Sonunda yanıma almayı hatırladığım battaniyenin içine daha da gömüldüm; ayaklarımı önümdeki tribüne dayadım ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Gözlerimi kapattım ve kollarımı yüzümde kavuşturarak kendimi dünyadan soyutladım.

Bana bakan herkes için muhtemelen yünlü bir kozayı anımsatıyordum. Ne yazık ki dışarı çıktığımda da aynı bitkin kadın olacaktım.

Sol tarafımdan gelen kahkaha seslerini, oturduğum tribünde yürüyen birinin titreşimleri takip etti. "Oradaki sen misin, Madison?"

Ayağa fırladım, neredeyse arkamdaki boşluğa doğru devrilecektim. Battaniyem belime dolandı ve başımı kaldırdığımda Michael'ın bana gülümsediğini gördüm.

"Günaydın, Michael."

"Üşüdün mü?" Yaklaştı, yanıma oturmak için eğildi. Battani-

yenin kenarlarından tuttum, zaten oturmak için fazlasıyla yeri olmasına rağmen yana doğru kaydım.

Yapmacık olmamasını umduğum bir kahkaha attım. Havadan sudan konuşma fikri enerjimin son damlalarını da tüketmeye başlamıştı ve daha yeni başlamıştık.

“Birazcık. Sadece maçın başlamasını bekliyorum.”

Sahada toplanmış çocukları işaret etti. “Görünüşe göre şimdi koşmaya hazırlanıyorlar.”

Başımı sallamakla yetindim.

“Oturmamın bir sakıncası var mı, yoksa birini mi bekliyorsun?”

Zarf attığı için yanağımı ısırdım. Etrafta bir olta ve solucan da sallayabilirdi ama onu suçlayamazdım. En son konuştuğumuzda Garrett bir gelgit dalgası gibi gelip beni alıp götürmüştü.

“Bugün sadece ben varım.” Dikkatimi sahaya çevirdim. Spor hayranı olduğumu hâlâ iddia edemezdim ama çocukların bir ya da iki saat boyunca bir sahada amaçsızca koşmalarını izlemenin neredeyse sakinleştirici bir yanı vardı. Bir akvaryumu ya da karınca çiftliğini izlemek gibi.

Michael’ın birkaç kez bana doğru baktığını fark ettim. Belli ki bir şey söylemek ya da sormak istiyordu ama cesaretini toplayamamıştı. Bir yanım hiç sormamasını umuyordu, ne kadar boktan bir düşünce olsa da. Ne zaman biri bana böyle bir bakış atsa, genellikle bana kişisel bir şey sormak üzere olurdu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Lanet olsun.

Ona gözlerimi diktim ama o saatine bakıyor, kadrانlarla oynuyordu, ben de tekrar sahaya baktım. “Elbette.”

“Gelecek hafta sonu boş musun? Ian’ın doğum günü ve Jamie’yi pizza ve pasta yemeye davet etmek istiyor. Düşündüm de... belki biz...”

Sesi kekeleyerek kesildi ve kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Bir çocuğun doğum gününü soruyordu, akşam yemeği ve

sinema değil, o zaman neden sesi bu kadar gergindi? Ağzımı ne zaman diye sormak için açtım ama başka bir ses benden önce davrandı.

“Hangi gün?”

Sıcaklık bir saniye sonra omzumu sardı, iri bir el omzumun etrafında kıvrıldı ve beni arkamda duran kot pantolonlu bacağa yasladı. O oduncu gibi vücudun bu çürük bankları ben fark etmeden nasıl geçtiği başlı başına bir başarıydı. Bu adam çok sinsiydi.

Michael, “Cumartesi öğleden sonra,” diye cevap verirken çok acı bir şey yutmuş gibi görünüyordu.

Bunun üzerine Garrett’in elleri battaniyemin kenarından tutup omuzlarımla üzerine çekecek kadar havalandı, sonra da kollarımın üzerine inip parmaklarını yatıştırıcı bir tavırla aşağı yukarı sürttü.

“Programımızı kontrol edebiliriz. Maddie cumartesi akşamları çalışıyor ama senin için sorun yoksa Jamie’yi getirmekten çekinmem,” dedi son kısmı bana yönelterek.

Michael şöyle bir baktı ama Garrett’in sözlerinin beni sardığını hissederken ona odaklanmakta zorlandım. Biz. Kontrol edeceğimizi söylemişti, sanki bir ekip, bir birim, oluşmakta olan bir aileymişiz gibi.

Ortamda garip bir his vardı: Ya kalbim Grinch numarası çekip büyüyordu ya da kusacaktım.

“Evet, bir yolunu bulabileceğimize eminim.”

Michael tüm bu olan bitenden pek de memnun görünmüyordu. “Güzel. Bu iyi.” Aniden ayağa kalktı ve tuvalete gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Gidişini izledim, acaba ters yöne doğru yürüdüğünü biliyor muydu?

Vücudumu döndürüp Garrett’in kalın bacağıyla yüz yüze geldim. Sessiz bir soruyla bir kaşımı kaldırarak gözlerimi bedeninde gezdirdim.

Sanki aylardır ayrıymışız gibi gözleri yüzümün her santimet-

resinde gezindi. Kolumdaki eli yanağıma gitti ve kısa bir an için yanağıma kavradıktan sonra geri çekilip ellerini kapüşonlusunun cebine soktu. “Selam.”

Tek kelimenin yüzüme getirdiği gülümsemeyi saklayamadım. “Geleceğini düşünmemiştim.”

Tribünün üzerinden geçip yanıma yerleşti. “Burada olmamın bir sakıncası var mı?”

Hiç düşünmeden elimi bacağına koydum. “Hayır tabii ki. Jamie bana gelip gelmeyeceğini sorup duruyordu. Çok mutlu olacak.”

Yavaşça yukarı çıkmadan önce bakışları elime takıldı. “Ya sen?”

“Ben de burada olduğun için mutluyum.” Garip bir şekilde gülümsedim. “Sonunda aklının başına geldiğini ve benden kaçtığını sanıyordum.”

Kaşları çatıldı. “Sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum.”

Bacağını bir kez sıktıktan sonra kendi aklına sahip olan uzvunu kucığıma geri getirdim. “Senin seks bakışlarından uzak durmaya ihtiyacım vardı Garrett, senden değil.”

Hiç hazır değilmiş gibi kahkahayı patlattı ve içimde parlayan küçük bir kor canlandı. Hayatımda duyduğum en güzel seslerden biriydi.

Elimde tuttuğum bıçak yarısı dilimlenmiş bir domatesin üzerinde dururken çocuğuma baktım. “Pardon, ne yaptın?”

“Onu öğle yemeğine davet ettim.”

Elimdeki bıçağı dikkatlice yerine bıraktım, ellerimi bir havluyla sildim, oturma odasına ve o sırada kanepede haberlerde okudukları bir şey hakkında sohbet etmekte olan annemle babama döndüm.

“Buraya?” diye sordum, yeri işaret ederek.

Jamie ağzını açmıştı ama tam o sırada kapı çalınınca annemle babam irkildi ve Rugsy de harekete geçti.

Başımı ellerimin arasına aldım, bir anlığına korkmama izin verdikten sonra dişi taşaklarımı buldum ve oraya doğru yürüdüm. Garrett buradaydı. Ailemle öğle yemeği yemek için. Yüce Tanrım, daha sonra beni sorguya çekeceklerdi.

Kapıyı açarken onun iri gövdesinin geçebileceği kadar geri çekildim. Bana seksi bir sırıtış atacakmış gibi görünüyordu ki gözleri omzumun üzerinden odadaki diğer sakinleri fark etti.

“Selam, Garrett,” dedi Jamie kutudan çıkan oyuncaklar gibi yanımda belirerek.

“Selam, J-man, görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Jamie kıkırdadı, gezegendeki en huysuz yüz ifadesiyle bakarak sessizce, *Gördün mü, sorun yok*, diyordu.

İç çektim, elimi Garrett’ın dirseğine koydum ve onu evin içine doğru yönlendirdim. “Anne, baba, komşum Garrett’ı hatırlarsınız.”

Garrett’ın çenesi gerildi, bir kası seğirdi ama hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve elini uzatarak öne doğru bir adım attı. “Sizi tekrar görmek güzel. Torununuz sık sık sizden bahsediyor.”

Tüm bunlar annemin erimesi için yeterli oldu. “Gerçekten mi? Bu beni çok mutlu etti.”

Babam uzattığı eli tuttu ve tekrar kanepeye çökmeden önce sıkıca sıktı. “Garrett, sen de aynı villadasın, değil mi?”

“Evet, efendim. Madison’m tabiriyle duvar komşusuyuz.” Babam kıkırdadı. “Madison’ın tabiri. Bunu sevdim.”

Garrett yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde arkasını döndü ve bana göz kırparak uzaklaştı. Annem yanıma geldiğinde hâlâ arkasından bakıyor ve aptal gibi gözlerimi kırıştıırıyordum.

Birlikte, Jamie’nin mutfığa geçip Garrett’la konuşmasını ve masayı hazırlamak için dolaplardan tabakları çıkarmasını izledik.

“Vay canına.”

“Evet,” diye katıldım.

“Mutfağını bu kadar iyi bildiğine göre birkaç kez yemeğe geldi herhalde.”

Kıpkırmızı kesildim. “İkiz villalar birbirine simetrik. Onun mutfağı da tamamen aynı, anne.”

“Bunu deneyimlerinden biliyorsun, değil mi?”

Döndüm, ağzım açık kalmıştı ama o çoktan gitmiş, babamı kanepeden sürükleyerek mutfağa götürmüştü.

Yemek gösterişli bir şey değildi, salata ve basit kızartmalardan ibaretti ama Garrett mağara adamı gibi davranmadığı sürece bolca yiyecek vardı. Bir sandalyem eksikti, bu yüzden Jamie ve ben bir tanesini paylaştık, her ikimiz de dirseklerimiz yer kapmak için çarpışırken bir kenarda dingedeydik.

“Bu sabah Brenden’la konuştum. Biz bağış gecesindeyken aradı.”

“Öyle mi?” Ağzımda marulla konuşarak sordum. Kardeşim telefonda konuşmayı pek sevmezdi, bu yüzden annemin üzerinde çalıştığı bir nokta olduğunu biliyordum.

Cevap vermeden önce bir lokma daha aldı, parmaklarını ağzına götürdü ve bana şef öpücüğünün evrensel işaretini verdi.

“Noel için ziyarete geliyor.”

Çatalım ağzımın yarısına gelince dondu. “Gerçekten mi? Onu buna nasıl ikna ettin?” Abim bizden kaçmazdı ama programı yoğundu ve genellikle tatillerde daha yoğun olurdu, bu yüzden nadiren gelirdi.

Elini salladı. “Bir projesi iptal edilmiş, o da bunun sonunda buraya gelmesi için bir işaret olduğuna karar verdi.” Ağzına yemek tıktırarak ve dikkatle beni dinleyen Garrett’a döndüm. “Brenden benim abim. Film endüstrisinde çalışıyor, bu yüzden programı aydan aya değişiyor. Seyahat planlaması yapmak zorlaşıyor.”

Annem irkildi. “Program değişikliklerinden bahsetmişken, tatılım, Layla yarın Jamie’yle takılabilir mi sence? Bu gece bizde kalır elbette ama bağış gecesinde yarın başka bir etkinliğe katılmamız istendi ve onu yanımızda götürmemiz zor olur.”

Karnıma bir ağırı girdi. “Gelemez, yine çiftçi pazarında sah-

ne alacak.” Kahretsin. O gün izin alamazdım, o vardiyada yerime bakacak kimse yoktu ve maaş bordrosu yapılacaktı. Yapılmaması mümkün değildi.

“Üzgünüm,” dedi yüzümdeki ifadeye bakıp babama dönmenden önce, “Belki...”

“Ben hallederim.”

Ağzım açık bir halde yanımdaki adama döndüm. “Ne?” diye sordum. Net bir şekilde konuşmasına ve cümlelerin her harfinin göğüs kafesimde yankılandığını hissetmeme rağmen sordum.

“Ben hallederim.”

Başımı iki yana salladım, bir elimi pazusundaki kasların üzerine koydum ve parmaklarımın altında nasıl gerildiklerini hissettim. “Hayır, sorun yok. Bir yolunu bulurum.”

“Eminim her zaman yaptığın gibi çözersin ama ben istiyorum. O ve ben Layla eve gelene kadar dinlenip bazı oyunlarda kapışabiliriz.”

“Aman Tanrım, yapabilir miyiz anne? Lütfen?” Jamie koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayarak âdeta yalvarıyordu.

“Bunu yapmana gerek yok, Garrett,” dedim, onun yardım etme konusundaki açık isteğini nasıl değerlendireceğimden emin değildim. Annemle babamın burada beni pürdikkat ve nefeslerini tutmuş bir şekilde dinliyor olmalarını bile umursamıyordu.

“İstiyorum, Maddie. Jamie tanıdığım en havalı insan, harika vakit geçireceğiz.”

Sakin ifadesinden Jamie’nin yavru köpek gözlerine baktım ve dayanamadım. Elimini yüzüme götürerek, “Eminim buna pişman olacağım,” diye mırıldandım.

Garrett eğildi ve dizimi okşadı. “Ancak en iyi şekilde.”

“Tamam dostum, büyükannenini duydun, hemen bir duş al ve çantanı hazırla. İşe giderken seni bırakırım.”

Jamie inledi ve geriye doğru kanepeye yığıldı. “Neden onlarla şimdi gitmediğimi anlamıyorum.”

“İki nedeni var. Birincisi, futbol kirinden arınmak için duş alman gerekiyor, ikincisi de benimle daha uzun süre takılabilmem için. Eskiden benimle takılmak isterdin.”

Bu fikri son derece iğrenç bulmuş gibi burnunu kıvırdı. “Sanırım duş almayı tercih ederim.”

Yüzüne bir yastık fırlattım, kıkırdamasına ve sıçrayarak banyoya koşmasına yol açtım.

“Seninle sonra ilgileneceğim, seni küçük budala.”

Döndüğümde gözlerim Garrett’inkilerle buluştu. Bara yaslanmış, yüzünde yoğun bir ifadeyle beni izliyordu. Bunun ne anlama geldiğinden yüzde yüz emin değildim ama bir şey beni yutkunmaya zorladı, göğsümde gerginlik ve sıcaklık karışımı bir his oluştu.

Orada öylece durduk, odanın diğer ucundan birbirimize bakıyorduk, sessizliği sadece duşun açılma sesi ve Rugsy’nin altına kıvrıldığı battaniyeyi düzeltmesi bozuyordu.

O gece öpüştüğümüzden beri yalnız kalmamıştık ve eğer yüzündeki ifade bir gösterge ise o da bunu düşünüyordu. Nefesimi sertçe verdim, yanağımın içini ısırdım ve ondan uzaklaşarak oturma odasına doğru döndüm. Bütün gün masada oturduğumuz için ortalık dağınık değildi ama ben yine de etrafta dolaşıp yastıkları kabartıyor ve kapının yanındaki ayakkabıları düzenliyordum. Havadaki gerginlik hakkında ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Annemle babam gittikten sonra kapıyı kilitlemediğimi fark edince, kendi kendime bu ağır sessizliği bozacak bir şey söylemem gerektiğini söyleyerek kapıya doğru yürüdüm ve sürgüyü çevirdim.

Ensemde bir baskı hissedince bir küfrü zar zor bastırarak arkamı döndüm. Garrett bir adımdan daha az bir mesafede durmuş, aynı ateşli bakışlarla bana bakıyordu. Ellerini başımın iki yanında-

ki kapıya dayadığında söyleyebileceğim tüm kelimeler boğazımda düğümlendi.

“Aynı noktada buluşabilmemiz için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini hissediyorum.”

Kapının soğuğu onun bedeninin sıcaklığıyla çarpışırken, her tarafım âdeta kuşatılmıştı. Oksijen bulmak için mücadele ettim, oksijenin odayı terk ettiğine ikna olmuşum. Başını boynumun kıvrımına yaklaştırarak tenime doğru hava üfledi ve ardında tüylerim diken diken oldu.

“Yani, seni gözlerimle becermemem gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım, yanağım onun yanağına çarparken vücudumun ihmal edilmiş bazı bölgeleri uçan bayraklar ve lanet olası korna sesleriyle canlanmaya başladı. O bana bu kadar yakinken, kokusu burnumu doldururken, bunu neden söylediğimi hatırlayamıyordum. Yerlere yığılana kadar beni gözleriyle becerebilirdi, umurumda bile değildi.

“Ama yanında olmamı istiyorsun?”

Cevap olarak başımı salladım. Onun her gün yanımda olmasını istiyordum.

“Kelimelerini kullan, Maddie.”

“Evet,” diye mırıldandım, “Yanımda olmanı istiyorum.”

“Neden?”

“Sen benim arkadaşımsın.”

“Arkadaş.” Boğazından gelen bir sesle mırıldandı. “Peki arkadaş olarak sana dokunmama izin var mı?” Kolları kapıdan aşağı kayarak vücuduma yaklaştı. Tekrar başımla onayladım, gözkapaklarım çırpınarak kapandı.

“Seni öpmeme ne dersin?” En ufak bir hareketle dudaklarımız birbirine değecekti. Nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyordum ve bu sarhoş ediciydi.

Dudağımı ağzımın içine çekip ısırđım. Öpüşmememiz, dokunmamamız için bir neden vardı. Ama lanet olsun, ne olduğunu hatırlayamıyordum.

“Kelimeler, Maddie.”

Sesinden gülümsemesini duyabiliyordum ve bir baraj gibi yıkılıverdim. Öne doğru atıldım, bedenimi onunkine yapıştırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. İki elimle kavrayarak vahşî bir öpücükle ağzını kendime çektim.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, elleri sanki tetikteymiş ve bir işaret bekliyormuş gibi kalçalarımı kavramıştı bile.

Kaybolacağımdan endişelenmiş gibi beni sıkıca kavradı ama buna gerek yoktu. Hiçbir yere gitmeyecektim. Nefes almayı reddetmek bu adamı inkâr etmekten daha kolay olurdu. Bedeni doğal, ilkel bir şekilde her parçamı çağırıyordu ve buna karşı koyamazdım.

Dilimin ucunu dudaklarında gezdirdim ve benim için açıldı, eşit derecede döndürdü ve okşamaya başladı. Bu yeterli değildi. Bedenim çığlık atıyordu ve zihnim ilk defa sessizdi. Daha sert bastırarak onu ruhuma işledim ve altdudağını ağzıma aldım.

İnledi, bacağımlı kaldırarak beline doladı ve beni kapıya doğru itip üzerime atıldı. Çıkarabildiğimi bile bilmediğim sesler nefes nefese iç çekişler halinde ağzından dökölüyordu.

Saçlarını bıraktım ve ellerimi vücudunda gezdirdim, o bedenime sürtünmeye devam ederken her bir kasını hissetmek için kendime izin verdim.

Ağzıma dilini son bir kez soktuktan sonra geri çekildi, dişlerini çenemde ve boynumda gezdirerek emmeye ve yalamaya başladı.

Hayatımda ilk kez eşiğe ulaşabileceğimi, kendime ait olmayan bir dokunuşla milyonlarca parçaya ayrılabilceğimi hissettim. Ve gerçek şuydu ki bana neredeyse hiç dokunmuyordu bile, yine de kendimi sıkışmış, bir yay gibi gerilmiş hissediyordum.

Beni oturma odamın ortasında, ışıklar açıkken, soğuk bir ka-

pıya karşı kuru kuru beceriyordu ve ben hâlâ onun adını haykırdığımı hayal edebiliyordum.

Omuzlarını kavradım, diğer bacağımı da kaldırıp koala tarzında kucağına çıkmayı planlıyordum. Beni odama götürmesine ihtiyacım vardı ve buna şimdi ihtiyacım vardı. Sonuçlarını sikeyim. Ama parmaklarım onun seksi kıcındaki kasların etrafında kıvrıldığı anda banyonun kapısı açıldı.

Olduğum yerde durmak, Garrett'ı itip uzaklaştırmak ya da ke-limenin tam anlamıyla başka bir şey yapmak yerine beynim başka bir seçeneği seçti.

Kapana kısılmış bir fare gibi ciyaklayarak Jamie koridora adımını atar atmaz doğruca Garrett'ın ayaklarının dibine düştüm. Kıçım yere çarptı, çarpmanın etkisi kuyruk kemiğimden omurgama kadar yankılanmıştı. İrkildim ve başımı kaldırıp Garrett'ın kalçalarını ve oradaki devasa şişkinliği görebildim.

“Anne? Ne yapıyorsun?”

“Tanrım.”

“Tanrı mı yapıyorsun?”

Garrett'ın derin, içten kahkahası kulaklarıma çarpınca başımı geriye doğru eğdim ve bir elini ağzına kapatıp kahkahasını tutmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm. Bu görüntü beni tam kalbimden vurdu ve ben de ona katıldım, kıcımla gülerek ayaklarının dibine yığıldım.

“Anlamıyorum.”

Gözlerimi başparmağım ve işaretparmağımla ovuşturduktan sonra gözlerini kısmış olan çocuğuma baktım. “Yok bir şey, dostum.”

Kaşlarını kaldırdı, ıslak başını salladı ve bize doğru yürüdü. “O zaman neden yerdesin?”

BÖLÜM

→ 23 ←

Bu sabah ön kapıdan çıkmak uzun zamandır yaptığım en zor şeylerden biriydi. Jamie konusunda Garrett'a güvenmediğim için değildi. Güveniyordum. Onu sadece birkaç aydır tanıdığım düşünülürse, muhtemelen olması gerekenden daha fazla güveniyordum.

Asıl zor olan, ailemden olmayan birinin yardımına ihtiyacım olması ve bu yardımı gerçekten kabul etmektir. Layla bu anlamda sınırlarımı aşmasına izin verdiğim tek kişiydi ama onu hayatım boyunca tanıyordum.

Birinin yardımını kabul etmek, özellikle de benimle yatmak istediği açıkça belli olan bir adamın yardımını kabul etmek çok zordu. Onu bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğüm açıktı ve Jamie'ye bakması fikrini sadece düşünmekle kalmayıp buna izin verdiğim için ona zihnimin göstermek istediğinden daha fazla güvendiğimi içten içe biliyordum.

Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, amaçlarının iyi olduğunu kanıtlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onları sorgulamamak için mücadele ediyordum. Gerçekten yardım etmek ve Jamie'nin arkadaşlığından keyif almak mı istiyordu, yoksa beni gaza getirip benimle yatmaya, kalbimi paramparça etmeye ve bir daha benimle konuşmamaya mı çalışıyordu?

Tamam, bu çok dramatikti ama yine de. Beyin hücrelerimi

saklandıkları yerden çıkarmak için ellerimi direksiyonun etrafında kenetledim ve kafamı direksiyona birkaç kez vurdum. Kendime gelmem gerekiyordu.

Vardiyam sırasında onları kontrol etmek için Garrett'a birkaç kez mesaj attım ancak ilk iki seferden sonra bana etkili bir şekilde siktirip gitmemi söyledi.

Ben: Her şey yolunda mı?

Para Babası: Son iki seferde sorduğunla aynı.

Ben: Ne yapıyorsunuz?

Para Babası: Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?

Ben: Çalışıyorum.

Para Babası: O zaman kendi işine odaklan, ben de kendi işime odaklanayım.

Para Babası: Eğer telefonuma bakarken dikkatim dağıldığı için Jamie beni bir daha yenerse, sana şaplak atmam gerekir.

Bu noktada nefes nefese kalmış olabilirdim. Aslında bundan emindim. Bir sonraki cevabımın, neden konuşmayı bitirmek yerine daha da cesaretlendirdiğinin tek açıklaması buydu.

Ben: ...

Ben: Kaçarım

Para Babası: Kaç bebeğim, ben manzaranın tadını çıkaracağım.

Para Babası: Ve sonra sana daha çok şaplak atacağım.

Telefonum elimden düştü ve ekranım kırılmadığı için şanslıydım.

Aradan saatler geçmişti ama hâlâ kalbimin düzgün atmadığını düşünüyordum. İşten çıktığımda Layla'nın hâlâ gelmemiş olma ihtimaline karşı yolda olduğumu haber vermek için konuşmamızı açtığımda o mesajı tekrar gördüm ve anında kapattım. Hayır.

Yaramaz Kaltak kişiliğimi resmen bir kenara bırakmış ve yerine Korkak kişiliğimi geçirmiştım.

Ve şimdiiyse garaj yoluna park etmiş, evime girmek yerine kafamı direksiyona vuruyordum. Layla evdeydi, Miata'sını sokağın ortasına park etmişti ama Garrett'in henüz çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Layla'ya mesaj atıp sormayı düşündüm ama o işbirlikçi bir sürtüktü ve eğer Garrett oradaysa yüzde yüz ona dışarıda saklandığını söylerdi.

Saate bir göz attım. Gece vardiyam için yeniden dışarı çıkmama fazla zaman kalmamıştı. Üzerimi değiştirip tekrar yola çıkmadan önce içeri girip Jamie'yle birkaç dakika geçirmem gerekiyordu.

Kapıyı yavaşça açmış veya açmamış olabilirdim. İçeri adımımı attığımda Layla, Jamie ve iki köpek de kanepede kıvrılmış vaziyette bana bakıyorlardı. Ama Tanrı'ya şükür görünürde uzun boylu bir mağara adamı yoktu. Çantamı yere bıraktım, topuklu ayakkabılarımı tekmeledim ve yanlarına gidip yere yığıldım. Nasıl oluyor da akşamım daha yeni başlıyordu ve ben duygusal ve zihinsel olarak çoktan bitmişim? Böyle gecelerde okul ödevlerime odaklanmak zorunda kalmadığım için şükrediyordum.

"Bugün eğlendin mi, dostum?" Yerdeki pozisyonum nedeniyle sehpa onu görmemi engelliyordu.

"Harikaydı, çok güzel oyunları var, anne. Eğer piyangoyu kazanırsak, bir PlayStation istiyorum. Bir de bana öğle yemeğinde fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yaptı, *parçacıklı* fıstık ezmeli! Ayrıca bana evin hava filtresini nasıl değiştireceğimi öğretti çünkü ev sahibimizin ciğerlerindeki oksijene layık olmayan biri olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırpıştırdım, başımı arkaya çevirip tavana baktım ve güldüm. "Tabii ki öyle demiştir."

Garrett, Jamie'nin sevdiği ama benim almayı reddettiğim birkaç şeyden biri olan parçacıklı fıstık ezmesi aşkını paylaşıyordu.

Oyun bitmişti. Parçacıklı fıstık ezmesi hayranlarının gücü karşısında hiç şansım yoktu. Layla ağırlığını sehpayaya vererek başını üzerimde gezdirdi. Konuşurken saçları aşağı dökülüp yüzümü gıdıkladı. “Seni bu kadar kıkırdatan şeyin ne olduğunu bilmek istiyor muyum?”

Parmaklarımı şakaklarımda gezdirerek inledim. Garrett ve Jamie derken, erkeklerin akıl sağlığımın sonunu getireceğinden oldukça emindim.

“Gerçekten istemiyorsun.”

Arkasından Jamie’nin sesi yükseldi: “Bahse girerim Garrett hakkında konuştuğum içindir.”

“Ooo,” dedi Layla bana bir kaşını kaldırarak. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Geçen gün onları öpüşürken yakaladığıma emimim.”

Oturur pozisyona geçtim ve Sadie’nin arkasında rahatça saklanan küçük şeytana gözlerimi diktim.

Layla’nın ifadesi o kadar şaşkıncı ki elinde bir de patlamış mısır olsa tam olacaktı. “Göz önünde öpüşmek mi, Mads? Cık cık.”

Jamie bir parmağını açık ağzına götürerek öğürüyormuş gibi yaptı. “İğrençti. Onu o kadar çok öptü ki annem yere düştü.”

Layla’nın gözlerindeki parıltı beni yerden kaldırdı ve odama götürdü.

Biri beni izliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Her zaman hissedebiliyordum, arkamı kollayan altıncı bir his gibi. Ensemdeki tüyler diken diken olur ve saç çizgim boyunca biriken terle çelişen soğuk bir ter omurgamdan aşağı kayardı. Bu her zaman, Aaron’ın peşimden geldiğinin ve başıma bela olacağının uyarısı olurdu.

Bir saat içinde onuncu kez böyle hissedince bir şekilde etrafımda döndüm, gözlerim restoranın her köşesinde bu duygunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Aaron’ın evimi izlediğini ve nere-

de çalıştığımı öğrenmek için beni takip ettiğini düşünmeden edemiyordum. O böyle çalışırdı. Onun için sınırlar aşılmalı, kurallar çiğnenmeliydi.

Ama o altıncı hissime, hiç yanılmayan sezgime ne kadar güvensen de içimden bir ses o olmadığını söylüyordu. Aaron asla saklanmazdı. Her zaman orada olduğunu bilmemi isterdi, kızgın olduğunu bilmemi isterdi ki ben onu tekrar hayal kırıklığına uğrattığımı bileyim.

Bu duyguyu bir kenara itip ellerimle kollarımı ovuşturdum ve masalarımın birinde kızlar gecesi yapan grup için yeni bir tur margarita almak üzere bara doğru yöneldim. Çok gürültü yapıyorlardı ve iyi bahşış veremeyecek kadar çakırkeyif olma ihtimalleri yüksekti ama hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

“Baksana Nate, bunların yanına benim için alkolsüz güzel bir içki hazırlayabilir misin?”

“Tanrı’nın zavallı, kirlenmiş dünyası adına, neden?”

“Kızlar masasındaki arabayı kullanacak olan kadın trafikte sürünmeyi düşünüyormuş gibi görünüyor. Bu düzeyde bir dostluk bir ödülü hak ediyor.”

Güldü ve biraz ananas suyu ve nar şurubu almak için döndü. “Tamamdır, Kıvırcık.”

Bana içkinin beş dolara mal olmasına değmişti, sadece zavallı kadının yüzündeki minnettar gülümseme için değil, aynı zamanda masaya bıraktığı zarif bahşış için de. Bazen nazik olmak gerçekten işe yarıyordu.

Tekrar aynı şeyi hissettiğimde masalarımı toplamayı yeni bitirmiştim. Arkamı döndüm, yanımdaki müşterilerin bana bakmasına neden oldum ama yine hiçbir şey görmedim. Yüzümün yan tarafını ovuşturdum, aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum.

Yanımdan geçen bir iş arkadaşımın koluna yapıştım. “Hey, şu

anda sadece iki masam var ve ikisi de bir süreliğine bir şey istemezler, bu yüzden çok hızlı bir şekilde dışarı çıkacağım. Birileri gelirse gelip beni bulur musun?”

“Elbette.”

Ona teşekkür ederek restoranı geçip tuvalete doğru ilerledim ve önce işeyip sonra yüzüme biraz su çarpmaya karar verdim.

Tuvalet kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldığında, kâğıt havluyu yeni almıştım. Lavaboyu boşaltmak için yana doğru adım attım ve döndüm, gözlerim kapının hemen içinde duran erkek bedenine takıldı. Sarsılarak geri çekildim ve omzumu makineye çarptım.

Kalbimin atışları gözle görülür hale gelene kadar hızlandı ve nefes alışım dengesizleşti. Birinin beni izlediğini biliyordum. Bunca zamandır hangi cehennemdeydi? Upuzun boyu, Henley giymiş iriyarı vücudunu saklamak pek de kolay değildi.

Kâğıt havluyu stres topu gibi sıkarak boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalıştım. “Tanrım, senin neyin var da beni bu kadar korkutuyorsun? Senin boyunda bir adamın senin kadar sessiz hareket etmeye hakkı yok.”

Garrett başını eğdi, yavaşça beni incelemeye başladı.

Yutkundum. “Bana yine seks bakışları atıyorsun.”

Sırıttı, ellerini ceplerinden çıkardı ve birini çene çizgisini kaplayan gölgeye sürttü. “Bir ile on arasında bir ölçekte, seni çalışırken izlemeye geldiğimi söylesem kulağa ne kadar ürkütücü gelir?”

“Tam on.”

Bir adım öne çıktı. “Ya seni çalışırken izlemeye geldiğimi çünkü bütün bir günü ve geceyi seni görmeden geçirme düşüncesine dayanamadığımı söylersem?”

Ah, Tanrım. Tanrım, Tanrım. “Bu altı ya da yediye düşürürdü, belki,” dedim, kollarımı kaldırdım ve kelimeler ağzımdan düzgün çıktığı için şükrettim.

Bir adım daha. “Ya bütün gece seni tekrar tatmak için bekle-

me düşüncesinin benim için çok ağır olduğunu söyleseydim? O mükemmel dudağını ağzıma çekerken, dişlerimi dudağına batırmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak aklımı kaçırmak üzere olduğumu.”

Derin bir nefes aldım ama titriyordum ve çok özel bir noktada yoğunlaşan karıncalanmaları yatıştırmak için herhangi bir şey yapmadım. “Üç.”

Şu anda tam karşımdaydı ve her an birinin içeri girip beni duvara yapıştırdığını görebileceğinin farkındaydım. Bu bilgi beni olması gerektiği gibi paniğe sevk etmek yerine, sadece tahrik olmamı hızlandırdı ve pratik olarak beni ele geçirmesine izin verdi.

“Peki ya sana, seni o tezgâhın üzerine oturtup ağzını kapatmayı ve her bir hamlede benim olman gerektiğini kanıtlamayı çok istediğimi söylesem?”

“Muhtemelen kovulurum.”

Tek parmağını tişörtümün yakasına daldırıp çekti ve ben de bir kukla gibi onunla hareket ettim. “Bana bir numara ver, Maddie.”

Numara mı? Bırakın matematiği, nefes bile alamıyordum.

Eli kalktı ve boğazımın kenarına dolandı. Sıkmıyordu, sadece başparmağı çenemin alt tarafına hafifçe bastırırken öylece duruyordu. “İstediğin kadar rol yapabilirsin bebeğim ama bunu senin de hissettiğini biliyorum.”

Başparmağını çenemde gezdirdi ve alt dudağımın üzerinde kaydırarak dişlerimin arasından kurtardı. “Vücudun seni ele veriyor ve ben buna karşı koyamıyorum.”

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattı, önce dudağımın bir köşesine, sonra diğer köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Dişleri dudağımı hafifçe kavradığında, çıkardığım inilti uzun ve boğuktu.

Tepkisi anlık oldu. Sesi yutarken bir eliyle başımın arkasını, diğer eliyle de kıçımı kavradı.

Beni sertçe, tutkuyla öptü, kendi nefesini bana hediye ederken nefesimi kesti. Durmasını hiç istemedim, o anı sonsuza kadar

yaşamak istedim ama başladığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Gözleri kapalıydı ve göğsü karşımda hızla inip kalkıyordu.

Son bir kez öne doğru eğilip alnıma tüy kadar hafif bir öpücük kondururken tek kelime etmedi. Ve sonra, bir anda yok oldu.

Gitmesini izledim, birkaç dakika boyunca hareket edemedim, hâlâ içimi kemiren vahşi şehvetin içinde boğuluyordum. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum ama aynı zamanda gözlerim kapının açılması için yalvarıyordu. Onun geri gelmesi için.

Tuvaletten çıktığımda, yeni müşterilerim vardı. İki masada da. Beni bulmasını istediğim garson kız arka tarafta beni aramıştı ama görünüşe göre dedektiflik becerileri ancak bu kadarına yetmişti. Gerçi beni bulsaydı görebileceklerini düşününce, bulmaması muhtemelen iyi bir şeydi.

Sipariş aralarında tüm restoranı dolaşıp sinsi bir sapığa dönüşen komşumu aradım ama görünürde yoktu. Azgın kadın ereksiyonum olmasaydı, onu hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Yeni bir grubun masalardan birine geçmesini izlerken başımı geriye attım ve arkamda kıkırdayan Nate'i görmezlikten gelerek iç çektim. Bu gecenin bitmesine o kadar hazırdım ki. Önlüğümün sağ cebine uzandım, son masam diğer kalemimi çaldığından beri bir kalem arıyordum, o sırada parmaklarım bir şeye dokundu.

Tuhaftı. Paramı ve not defterimi sol cebimde, sadece kalemlerimi sağ cebimde tutuyordum. Kaşlarımı çatarak kâğıdı çıkardım. Kabaca katlanmış bir kâğıt parçasıydı. İçinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sadece bir kişi onu oraya koyacak kadar bana yakın olmuştu.

Tanıdık, dağınık bir el yazısıyla yazılmış sadece dört kelime vardı.

Bu gece benimle kal.

Bu geceki ikinci dūřmanım önümde durmuş, sert ve inatçı bir şekilde yolumu kasıtlı olarak kesiyor ve bana gülüyordu. Diřlerimi gıcırdatarak ona baktım. Diz kapağımı kıracağımı düşünmesem onu tekmelerdim. Orospu çocuğu.

Birinci dūřmanımı yenmek daha kolay olmuştu. İşten hemen sonra eve dönmüş, Nate'le her zamanki içkimi içmemiş, Layla ve Jamie'nin çoktan uyumuş olmalarına hiç bu kadar şükretmemiştim.

Yatağımda kıvrılmış uyuyan köpeği düşünerek parmak uçlarımla evin içinde dolaştım. Odama girdiğimde benim olduğumu anlasın diye hemen bir dizi tatlı söz söylemeye başladım ve işte o zaman bir numaralı dūřmanım ortaya çıktı.

Kıyafetlerim.

Ne giymem gerekiyordu? Eğer gidersem ne olacağını ikimiz de bildiğimiz için seksi mi giyinmeliydim? Yoksa bu çok mu bariz olurdu? Beni her zaman gördüğu eşofman altı ve tüylü çorapları mı giymeliydim? Yoksa iş kıyafetlerimle mi gitmeliydim?

Aşağı baktım, tişörtümü yukarı kaldırdım ve kokladım. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Ranch sosuna batırılmış bir sepet kızarmış tavuk gibi kokuyordum. Lezzetli miydi? Kesinlikle. Ama benim istediğim türden bir lezzet değildi.

Bir adam kıyafetlerinizi çıkarıp size oral seks yaptığında, çiçek gibi koktuğunuzu söylemesini isterdiniz, baharatlı sarımsak gibi değil.

Sonunda saçlarımı yıkamadan hızlı bir duş almayı ve her zamanki uyku kıyafetlerimi giymeyi tercih ettim ama tüylü çoraplar hariç. Nasıl giyersen giy, onlar hiç seksi değildi.

Ve şimdi Garrett'ın verandasında durmuş, ince bir üst ve pijama altıyla kıcıml donarken kapısına bakıyordum. Kapıyı açamadım hatta çalamadım bile. Denedim. Sinir sistemimin her yerinde karıncalar geziniyordu ve görünüşe göre kollarım ve bacaklarım saf kurşundan yapılmıştı.

Aslında çok gergindim. Bu yüzden, kapı açılmayı reddettiği için, küfrederek gözümü dikmek zorunda kalmıştım.

Sonunda gözlerimi rakibimden ayırmamı sağlayan şey telefonun titremesiydi.

Para Babası: Neden kapıma dik dik bakıyorsun?

Ben: Benimle alay ediyor. Neden oradan beni gözetliyorsun?

Rahatsız edici kapı açıldı ve ağzımın anında kuruduğunu görünce sessizce özür dileyerek tekrar kapanması için yalvardım. Garrett diğer tarafta durmuş, bana o güne kadar gördüğüm en güçlü “beni becer” bakışı atıyordu. Kalçalarından sarkan eşofman altı, yerde çıplak ayaklar, beyaz tişört ve dağınık saçlar.

Hiç şansım yoktu. Üstümdeki tişörtün eteğiyle oynayarak titredim. “Ben geldim.”

Ela gözleri parladı ve gülümsemesi büyüdü ama kenara çekilip beni içeri alırken hiçbir şey söylemedi. Girişte duraksayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve o kapıyı arkamdan kilitlerken etrafıma bakındım.

“Evimi tersten görmek biraz tuhaf.” Benim evimin neredeyse birebir aynısıydı ama daha bekâr evi gibiydi. Ne çocuk battaniyeleri ne köpek yatakları ne duvarlarda çerçeveler ne de kullanılmış kahve fincanları vardı. Depresif bir şekilde hayattan yoksundu ve bir keresinde neden benim tarafımın ona ev gibi geldiğini söylediğini anladım.

“Diğer iki odayı ne için kullanıyorsun?”

Barın etrafında döndü. “Biri misafir odası, diğerinde de spor aletlerim var.”

Ah. Daha önce dokunduğum kasları düşününce bu mantıklı geldi. “Hiç sorduğumu sanmıyorum ama kendi evini satın almak yerine burayı kiralamaya karar vermenin sebebi neydi?”

“Geçmişte hep deniz üssünde yaşadım. Daha önce hiç ev satın

almamıştım. Bunu yapmak bana çok kalıcıymış gibi geldi ve kalmak istediğimden emin değildim.”

Başımı salladım, koltuğunun yanından geçip elimi üstünde gezdirdim. Kalıcı kararlardan korkmak empati kurabileceğim bir şeydi.

“Kalacak mısın?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Bu gece mi yoksa genel olarak mı?”

Bir sırtışı daha. “İkincisi biraz ağır geliyor, o yüzden ilkiyle devam edelim.”

Kendime gelmeye ve ona doğrudan sormaya karar verdim. “Bak Garrett, bunu istediğine emin misin? Bu çizgiyi geçmeye? Çünkü anlarım...”

“Bebğim, kucağıma oturduğun ve biramın yarısını tek seferde içtiğin andan beri seni istiyorum. Sadece dudaklarının o şişeye dolandığını hayal etmek bile beni birçok kez boşalttı.”

Sessiz bir kahkaha attım. “O zamanlar benden hoşlanmıyordun bile.”

“Kafamın henüz fark etmediği şeyi bedenim biliyordu.”

Ellerimi önümde kavuşturarak tekrar duraksadım. “Ya bu arkadaşlığımızı mahvederse? Beni sürekli görmek zorunda kalacaksın.”

“Maddie?”

Tereddüt ederek başımı kaldırdım. Saçma sapan korkularım ne olursa olsun, kabul ederse ne yapacağımı bilmiyordum. Onu istiyordum. Bedenini, aklını, kalbini, her şeyini istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki onsuz mahvolacağımı düşünüyordum.

“Yatağım yerine yeri tercih etmiyorsan, kışını kaldırıp odama geçmeni öneririm.”

BÖLÜM

→ 24 ←

Sessiz odada çınlayan kapı sesi vücudumda yankılanıyordu. Kalbim kafesine karşı öfkelenirken her atışını hissedebiliyordum.

Yüzünde göreceklerimden ve sonrasında bana nasıl bakacağından korktuğum için başımı kaldıramadım. Onun yerine, çıplak ayaklarının aramızdaki boşluğu yavaşça yiyip bitirmesini izledim.

“Bana bak.”

Başımı kaldırdım, gözlerim bu tek taleple onunkilere kilitlendi. Sesi o derin, tok tona indiğinde, bunu reddedebileceğimden emin değildim. Dudaklarının kenarında beliren sırıtışa bakılırsa, onun da bunu bildiğinden emindim.

“İşte buradasın.”

Elini çenemin yan tarafında gezdirdi, nasırlarının tenimde yarattığı his midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyordu. Parmakları enseme ulaşana kadar devam etti, oradaki bukleleri kavradı ve nazikçe çekti.

Başımı daha da yukarı kaldırdım, ağzım o keskin açıdan ayrılmak zorunda kaldı. Diğer eli kalçamı kavradı ve sert bir hareketle beni kendisine doğru çekti.

“Mağara adamı mısın?” Ellerimi göğsüne dayayarak şaka yapmaya çalıştım ama sertliğini karnımda hissedebiliyordum ve sesim bana ihanet ederek kısık ve cılız çıktı.

“Konu sen olduğunda düşüncelerimin ne kadar ilkel olduğunu

bilsen şaşırırdın.” Başını, dudaklarını alnımda, burnumda gezdirecek ve ağzımın üzerinde duracak kadar eğdi.

Dudaklarımı yaladım, aradaki mesafeyi kapatmak istiyordum ama başımı oynatamıyordum. “Bu kulağa biraz dominant geliyor.”

Hâlâ beni öpmemişti ve akıl sağlığımın bozulmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirdim. Ama sonra kalçamdaki eli acımasız kavrayışını gevşetti ve popomun kıvrımında gezindi. Yavaşça. Sanki şeklini ezberliyordu. “Bu şekilde hoşuna giderdi, değil mi?”

Hemen bir cevap veremedim, zihnim şu anda üst bacağımı kaplayan kumaşın üzerinde küçük daireler çizen ele odaklanmıştı. “Ne şekilde?”

“Sert.”

Neredeyse yanıyordum. Boynumu gererek başımı tekrar öne doğru uzatmaya çalıştım ama gülümsemesi günahkâr bir hal alarak beni sıkıca tuttu. Parmakları bacağımın üzerinde ileri geri hareket ediyor, benimle alay ediyor ama asla daha yukarı çıkmıyordu. Kalçamı döndürdüm, ona sürtündüm, her türlü baskıyı arıyordum.

Kalçamın iç tarafını hafifçe çimdikleyerek bana cık cık yaptı. “Kelimelerini kullan.”

Parmaklarımı kıvrıp, tırnaklarımı göğsüne geçirerek ters ters baktım. “Evet, sert olmasını istiyorum.”

“Öyle mi?”

Alaycı bir şekilde elini kaldırdı, pantolonumun bel kısmından geçirdi ve ihtiyacım olan sert baskıyla merkezime doğru kaydırıldı.

“Buna inanıyorum çünkü içimden bir ses senin gibi bağımsız bir kadının kendisine kırılabilirmiş gibi davranılmasından hoşlanmayacağını söylüyor.”

Bu sözleri, parmakları külotumun kumaşını doyuran bariz uyarılmayı keşfedecek kadar aşağı kayarken söyledi.

Dudakları benimkilere değmeden bir saniye önce gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarından kaçtı. Bu nazik bir öpücük değildi hatta

ateşli bir öpücük bile değildi. Beni yutuyordu, aynı anda parmaklarını klitorisime bastırmak için elini son engelin ötesine daldırdı.

Kıpırdandım, ağzım bir iniltiyle ayrıldı ve dilini içeri sokmak için bir saniye bile kaybetmedi. Saçlarımı kavrayarak başımı eğdi, beni tam istediği yere yerleştirirken parmaklarımı içimde kaydırmak için indirdi.

Dudaklarıma karşı edepsiz kelimeler mırıldandı ve onları her yerde hissettim; beni daha da ateşe attı. Daha sert bir şekilde ona yaslandım. Daha önce kendimden başka biriyle orgazma hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bu deneyimi arzuluyordum. Buna havadan daha çok ihtiyacım vardı.

Durdu, parmakları girişime dayandı ve dudakları benimkilerin üzerinde gezinerek nefesini paylaştı. Gözleri benimkileri aradı ve bir an için benden uzaklaşacağını düşündüm.

Kafam karışmıştı, neyi yanlış yaptığımı merak ediyordum. Ama sonra keskin bir şekilde, “Siktir,” diye söylendi ve kalın bir parmağını içime soktu.

Kalçasını bana doğru bastırduğında haykırdım, ikinci parmağını da yavaşça soktu, ta ki her ikisi de parmak boğumlarına kadar gömülene kadar. “Çok sıkısın, Maddie.”

Bu his bir an için içimi yaktı ama sonra içimde hızla yükselen hazzın gölgesinde kaldı. Başka biriyle böyle olabileceğini bilmiyordum. Eğer daha fazlasını almazsam vücudum patlayacakmış gibi hissediyordum.

Garrett hâlâ başımı kontrol ediyordu, bu yüzden uzandım, yüzünü iki elimle kavradım ve onu ağzıma çektim, sabırsızlığımla ona âdeta saldırdım. Coşkuyla karşılık verdi, parmaklarını içime sokup çıkarırken dili de aynı anda ağzımın içinde dans ediyordu.

Dakikalarca, saatlerce, günlerce orada durup o beni parmaklar ken birbirimizin dudaklarını sömürebilirdik. İkimiz de diğerinin tenine girmek istercesine öne doğru bastırıyorduk ve o zaman bile asla yeterince yakın olamıyorduk.

“Kendini kontrol etmelisin, bebeğim,” dedi sonunda geri çekildiğinde. Gözleri yüzümde gezindi, acımasız işkencesine devam ederken her detayı inceledi, parmaklarını yavaşça dışarı çıkardı ve geri gömülmeden önce klitorisimde daire çizdi.

İnledim, gözlerim hâlâ kapalıydı, göğsünü tırmalıyordum. “Neden?”

Ben gözlerimi açıp onun aç bakışlarıyla karşılaşana kadar saçlarımı sıkıca kavradı. Elini pantolonumdan çıkarıp iki parmağını da ağzına götürdü ve emerek temizledi.

“Çünkü henüz oraya inmedim ve sen hepsini boşa harcıyorsun.”

“Ah, Tanrım.”

Parmaklarını çeneme doladı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

“Bu senin tek özgürlüğün. Seni çıplak soyduktan sonra, senden duymak istediğim tek isim benimki olacak. Sana çığlık attığımda bunun için dua etmen mi gerekiyor? O da benim için olmalı.”

Yakıcı bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, iki eli de yanlarımdan aşağı kayarak bel kemerimi kavradı. Ağzını çekince sızlandım ama diz çöküp altımı ve külotumu tek bir hareketle yere indirdiğinde sesim bir nefese dönüştü.

Belden aşağım tamamen çıplaktı ve beni çıplak görmekle kalmayıp surati söz konusu çıplaklığın tam anlamıyla birkaç santim uzağındaydı. Saklanmak için kalçalarımı sıkarak gerildim ama bu bana sadece kalçama acı bir tokat kazandırdı.

“Ah!”

Elini sol dizimin arkasından kıvırdı, ayağımı buruşuk kıyafetlerimden kaldırdı ve bacağımı omzunun üzerine koydu. Başını arkaya yaslayarak hiç utanmadan beni içine çekti, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu. Görüntümü zihnine yerleştirmeye çalışıyormuş gibiydi ve hayatımda hiç bu kadar korunmasız ya da bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizerken aynı yoğunlukla izliyordu. “Bu artık benim.”

Son bir defa dönerek, başparmağını kıcımla buluşana kadar içime doğru kaydırды ve geri çekilmeden önce ıslaklığımı kenarlara yaydı. Bu noktada canlı bir halüsinasyon görüyor olabilirdim.

“Bir dahaki sefere üzerimde ıslandığında, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissedene kadar lanet yüzümün üzerine otursan iyi edersin.” Sonra üzerime çıktı.

İlk dokunuşunda omurgam yay gibi gerildi ve dilinin ucunu klitorisimin etrafında dolaştırdığında nefes nefese kalırken başım geriye düştü. İçime üçüncü kez girdiğinde, sadece yıldızları görmüyordum, tüm takımyıldızlarının haritasını çıkarıyordum.

Tek ayağımın üzerinde dengede durarak parmaklarımı onun koyu renk saçlarına geçirdim ve kendimi sabitlemek için diplerinden tuttum. Acıyı umursuyormuş gibi görünmüyordu. Aksine hızlandı.

Klitorisime odaklanırken iki parmağını tekrar içime soktu, duyularım karışana ve kokuları duyup tatları görene kadar yaladı ve emdi. “Kahretsin, geleceğim...”

“Gel.” Sözleri içimde titreşti ve sonra sertçe emdi.

Kendimi kaybettim, onun etrafında kenetlendim ve bir sürü tutarsız sesin arasında adını haykırdım.

İlgisini hiç kesmedi, ben dağılırken bir hayvan gibi yüzüne binmeme izin verdi.

“Tanrım.”

“Bebeğim, bu yarısı bile değildi.” Ayağa kalkıp saçlarımı okşamadadan önce son bir kez yaladı.

Gözlerine baktım ve bana karşılık veren arzu ve şefkat kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Uzandım ve ellerimi yüzümü çevreleyen bileklerin etrafına doladım. “O zaman kalanını da ver.”

Burun delikleri açıldı ve dudaklarımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “İstiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki bu

lanet pantolonun içini görebiliyorum ama önce bir şeyi anladığından emin olmalıyım.”

“Tamam.”

“Burada kontrolü ele alacağım çünkü ikimiz de biliyoruz ki zihnini kapatmak için buna ihtiyacın var. Vücudunu kendiminkinden daha iyi öğreneceğim ve daha fazlası için kıvranıp bana yalvarmanı sağlayacağım.”

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve aşağı inerek çeneme bastırdı, dudaklarımı ayırmaya zorladı. “Ama bu odanın dışında, Maddie, sen bana hükmedeceksin. Eğer izin verirsen üzerinde yürüdüğün toprağa tapacağım.”

Aradaki mesafeyi kapatarak beni öptü, nazik ve derin bir öpücüktü. Diliyle sadece kendimi değil, ruhunu da tadana kadar benimle bütünleşti.

Ağzını sadece üstümdekini başımın üzerine çıkartacak kadar uzaklaştırdı, sonra tekrar üzerimdeydi. Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor, beni içine çekiyor ve karnımı eşofmanına karşı mücadele eden sert çıkıntıya doğru bastırıyordu.

Tişörtünün altına daldığımda parmaklarımı gövdesinde gezdirdim, göğsüne doğru ilerlerken her kas kıvrımını hissettim. Tişörtünü meme uçlarını görebileceğim kadar yukarı kaldırdım ve kollarını kaldırıp tişörtü tamamen çıkarmam için bana izin vermesini bekledim.

Ancak yerinden kıpırdamadı, anlaşılan kontrol manyağı iddiasını ciddiye alıyordu.

Surat astım. “Seni hissetmek istiyorum.”

Yerinden kıpırdamayınca göğüs kaslarının arasındaki çukura bir öpücük kondurdum ve tenini tatmak için dilimi dışarı çıkardım. Ürperdi, elleri çıplak kıcıma doğru indi.

Çıplak olan tek kişi olmayı istemiyordum. Tenini öpmeye devam ederek, hedefime ulaşana kadar kasları boyunca ilerledim. Yan taraflarına tırnaklarımı geçirip dilimi meme ucunun etrafında döndürdüm ve sonra sertçe ağzımın içine çektim.

Kendinden geçti. Bir kolunu geriye uzatıp tişörtünü başının üzerinden çekerek yere fırlattı. Ağgözlü bakışlarımı teninde gezdirdim, gülümsememi engellemeye çalıştım ama başaramadım.

“Bana o lanet sırtışı atmaya devam edersen, bir dakika içinde başka bir şey yemeye başlarsın.”

İçim eridi, kalçalarımın arasında ıslaklık yoğunlaştı ve bana verebileceği şey için yalvarmaya başlayabilirdim. Onları birbirine bastırdım, bu sefer saklamak için değil, bana herhangi bir sürtünme şekli sağlamak için.

“Söz mü?”

Elleri kıcımlı sıkılamak için geldi ve beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve beni yatağa taşıırken şiddetle öptü. Beni yatırıp üzerime çıkacağını düşünmüştüm ama yapmadı. Bunun yerine beni bir un çuvalı gibi yatağın üzerine fırlattı ve irkilerek bir kahkaha patlattım.

Sırtışı kayboldu ve sanki cenneti görmüş gibi aşağıya baktı. “Bu lanet ses.”

Parmakları kemerine gitti ve hem eşofmanını hem de iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirmesini açlıkla izledim.

Kıyafetleri yere düşerken gözlerim onun sert uzunluğuna takıldı. Çok büyüktü. Kabul etmek gerekirse, onu karşılaştıracak çok fazla deneyimim yoktu ama ben bile onun muhteşem bir örnek olduğunu biliyordum.

Uç kısmında bir sıvı damlası belirdi ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım, bana her zaman böyle hissettirip hissettirmeyeceğini merak ettim. Çünkü onu yatağının dibinde, çırlıçıplak görüp de onu istemeyeceğim bir günü bile hayal edemiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve aramızda bir santim kalana kadar ona doğru süründüm. Topuklarımın üzerine oturdum, kısık gözlerle ona baktım ve elimi aletin etrafına sardım.

Gözleri titreyerek kapandı ve göğsünün derinliklerinde inledi, kalçasını oynattı ve yumruğumu yavaşça sıktı. “Daha sıkı... evet, aynen böyle bebeğim, lanet olsun bu çok iyi.”

“Söz veriyorum dudaklarım daha da iyi hissettirecek,” dedim yutkunarak. Hiçbir zaman yatak odasında edepsizce konuşan biri olmamıştım ve kesinlikle daha önce hiç oral seks yapmak *istemi-miştim*. Ama Garrett’ın bana dokunuşu ve bana bakışı kendimi seksi ve canlı hissetmemi sağlıyordu.

Bu adamı ağızma almak, altın kapılar görmesini ve trompetler duymasını sağlamak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ağızımı tıkayacak kadar derine itebilirdi ve eminim ona minnettar olurdum.

Gözleri birden açıldı ve dudakları aralandı. Başımı geriye doğru yatırdım ama çenemi sıkıca tutarak beni durdurdu.

“Sana söyledim, bu odada yetki sende değil, Maddie. Penisimin boğazına gömülmesini istiyorsan, bunu benim yöntemimle yapacaksın.”

Dişlerimi sıktım, gözlerimi ona diktim ve aletini sıktım. Toplayabildiğim tüm sahte tatlılıkla, “Peki efendim,” diye mırıldandım.

Bir saniye önce yatağın üzerinde diz çökmüş, ellerimi ona dolamış haldeyken bir saniye sonra sırtüstü yatmıştım. İki eliyle bacaklarımı kavrayarak, ayaklarım yatağın ortasına gelene ve boynum kenara dayanana kadar beni döndürdü, kafamı baş aşağı eğdi.

Olduğum pozisyonda, aleti burnumun hemen üzerinde duruyordu ve kendimi bu küstah davranışımı sorgularken buldum. Çok hassas bir öğürme refleksim yoktu ama Garrett Rowe’un devasa aletini daha önce hiç yutmaya çalışmamıştım.

“Bana böyle bakmaya devam edersen, daha dudaklarını bile geçmeden yüzünün her yerine boşalırım.”

“Çok yazık olurdu.” Ona sırtıttım ya da en azından sırtıtmaya çalıştım. Yüzümde penis varken başka bir şey göremiyordum.

“Ağızını aç.”

“Lütfen” demesini istemeyi düşündüm ama ben de en az onun kadar istiyordum. Ağızımı sonuna kadar açtım, kollarımı ona doladım ve yuvarlak kığım iki avuçla kendime doğru çektim.

Ağızıma girdi, santim santim muhteşem bir şekilde. Dudaklarımı etrafına mühürleyerek, yavaşça girip çıkarken dilimin ucuyla onunla alay ettim. İnemeleri onun tuzlu, misk kokulu tadıyla lanet bir afrodizyak gibi karıştı.

“Aferin kızıma, işte böyle.”

Bacaklarının titremesinden kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama sabit hareketlerine devam ediyordu ve bu işe yaramayacaktı. Dilimi ucunun etrafında döndürdüm, sertçe emdim ve o da hızını artırarak öne doğru atıldı.

Kafamı yatağın ucuna yaslamış yatarken, ağızımı ciddi bir şekilde becerirken tamamen onun emrindeydim. Geri çekilemiyor ya da hızı kontrol edemiyordum, sadece gırtlığımı açabilir ve yolculuğun tadını çıkarabilirdim.

Üzerime eğildi, düzensiz itişlerine devam etti ve meme uçlarımdan birini iki parmağının arasında yuvarlamak için uzandı, çok hafifçe çekti. Meme uçlarım her zaman inanılmaz derecede hassas olmuşlardı ve onun aletinin etrafında inledim.

Diğer meme ucuma yöneldiğinde kıvranmaya başladım. Ağızım dolu olmasaydı beni becermesi için ona yalvarırdım. Bana yaptığı gibi onu da tutuşturmak isteyerek uzandım, taşaklarını avuçladım ve hafifçe sıktım.

Kıpırdandı, boğazımdan aşağı sertçe soktu ve öğürmeme neden oldu. “*Siktir.*”

Çekildi ve aniden emişin kesilmesiyle dudaklarımdan bir ses çıktı. O kadar hızlı hareket etti ki iri ellerinden birini boynumun arkasına, diğerini de popomun altına koyup beni yatağın ortasına fırlattığında ağızım hâlâ açıktı.

Vücudunun ağırlığını üzerimde gezdirdi ve sahiplenici bir iddiayla dudaklarımı çaldı. Ağızımı tamamen yağmaladı, tüm kontrolünü kaybetmiş gibi emip süpürüyordu. Girişime doğru ilerleyene kadar manevra yaptı ve ancak o zaman geri çekilerek bana baktı.

“Bana bunu istediğini söyle.”

“İstiyorum.”

“Beni istediğini söyle.”

Yüksek sesle itiraf etmekten korktuğum için bir an tereddüt ettim. Ama bu durumda –tamamen fiziksel anlamda– en azından bu gerçeği kabul ederken kendimi güvende hissediyordum. “Seni istiyorum.”

Alay edercesine bir santim içeri girdi. Kıpırdandım, kalçalarımı kaldırdım, beni doldurması için çaresizce çabalıyordum.

“Bana benim olduğunu söyle.”

Göğsüne vurdum. “Becer beni artık.”

“Hayır.”

“Garrett, *lütfe*.”

Uzandı, meme ucumu sıkarak sırtımın yay gibi gerilmesini sağladı, uyarılmayı istiyordu. “Bana benim olduğunu söyle, Madison.”

“Lanet olsun, seninim, seninim!”

Kalçasını güçlü bir şekilde iterek içime girdi. İç duvarlarımın aniden gerilmesine hazırlıksız bir şekilde haykırdım.

Alnını benimkine yaslayarak uzun uzun inledi. “Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim, bana tamamen uyuyorsun.”

Alışkın olmadığım bir basınçla gerilerek nefes aldım. Hafif bir rahatsızlıktan öte bir şey değildi, hareketsiz kalarak vücudumun alışmasına izin verdi. “Bunu biraz daha az mağara adamı gibi yapabilirsin.”

“Sana söyledim, sen kırılgan bir şey değilsin.” Beni bakışları altında kısırdı. “Neden başka hiçbir erkeğin seni boşaltamadığını bilmek ister misin? Çünkü sen hiçbir zaman onların olmadın. Sadece benim oldun. Sen beni içine almak için yaratılmışsın.” Kalçasını esneterek ne demek istediğini daha iyi anlattı.

“Ve bütün geceyi sana bunu kanıtlayarak geçireceğim. Bana hazır olduğunu söyle.”

Başımı salladım, muhtemelen hevesli halimle sallanan bir kafaya benziyordum. “Evet, hazırım.”

“Tanrı’ya şükür.” Yavaşça çekildi, herhangi bir acı belirtisi var mı diye yüzümü izledi ve ben herhangi bir acı belirtisi göstermeyince dibine kadar soktu.

Bazı insanlar seks yapardı. Bazıları sevişirdi. Ama Garrett? O *beceriyordu*, hem de çok sert beceriyordu. Kalçalarımı kavrayışı canımı acıtıyordu, cezalandırıcı bir ritimle tekrar tekrar içime girerek arkadaşlık alanını toza dönüştürdü.

Altında kıvranıyor, yaptığım hatalar için özür diliyor, her şeyi yapacağıma söz veriyor ve durmaması, asla durmaması için yalvırıyordum. Bacaklarımı beline daha sıkı sardı ve öne doğru eğilerek başımı öptü.

O karıncalanma hissini tekrar arttırdı, her seferinde bir sürtünme, bir itme, kalçalarının çizdiği her bir daire. Bu baskı neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve ondan önce seksten nasıl zevk alabildiğimi merak ediyordum. Vücudumu bir enstrüman gibi çalıyor, yüzümü izliyor ve hareketlerini ayarlıyordu.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, parmakları klitorisimde yuvalarını buldu, ben kendimden geçene kadar hızlı ve sert bir basınçla daireler çizdi, sırtını tırmaladım ve çığlığımı bastırmak için omzunu ısırdım.

Bu his tamamen kaybolmadan önce beni yüzüstü çevirdi. İki eliyle beni kavradıktan sonra öne doğru eğildi ve dilini giriş deliğimde gezdirdikten sonra tekrar içime girdi.

“Yorganı ısır.”

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Hareket ettiğinde yüzümü yatağa daha yeni gömmüştüm, arkamdan akli dengesi yerinde olmayan bir adam gibi saldırıyordu. Parmaklarımı battaniyenin içine soktum, beni olabilecek en iyi şekilde mahvederken hayatımı kurtarmak için ona tutunuyordum. Vücudumun gerçekten pes edeceğinden korkmaya başlamıştım ki aniden çekildi ve fişkıran bir sıcaklık sırtımın alt kısmına yayıldı.

Çıkmıştı.

Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Ben. *Ben*. Ona korunmayı sormak aklımın ucundan bile geçmemişti ya da... Bir el omurgamdan yukarı kayarak artık kabarmış olan buklelerimi boynumdan aşağı süpürdü. "Çıldırdığını buradan hissedebiliyorum, bebeğim. Biraz ileri gittiğimizi biliyorum ama yemin ederim temizim."

Sert bir şekilde nefes verdim, ne düşünüyordum ki?

Kalçamı yatağa doğru indirdi ve banyoya gitmeden önce sırtımın ortasına hızlı bir öpücük kondurdu. Bir dakika sonra nemli bir bezle döndü ve beni kollarına çekmeden önce nazikçe temizledi.

İkimiz de tek kelime etmedik. Konuşmak istediğini anlayabiliyordum ama o an için aklımın sınırlarında olduğumu biliyor olmalıydı çünkü sadece sarılıp çıplak vücudunu benimkinin etrafında kıvırdı. Beni kendine yakın tuttu.

Panikliyordum, evet ama onun ne düşündüğünden değil. Yetişkinler arasında konuşmadan korunmasız seks yapmak sorumsuzca ve aptalcaydı ama ben doğum kontrol hapi kullanıyordum ve o da çıkmıştı. Garrett'a güveniyordum. Temiz olmama ihtimali olsa bana asla dokunmayacağına güveniyordum.

Bu adama duyduğum sevgi yüzünden paniğe kapılmıştım. Ona kalbimi vermek istiyordum, yara bere içindeydi ve kalan son parçasını güvende olacağının garantisi olmadan verme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Bunu riske atacak kadar cesur olup olmadığımı emin değildim. Bu yüzden, son coşku kırıntılarının tadını çıkarmak için çaresizce ona daha da yaklaştım ve ellerinin tenimde aşağı yukarı gezinmesinin tadını çıkardım.

Bunun sadece bir kez olması ihtimaline karşı.

BÖLÜM

→ 25 ←

Çalar saatlerin mini yangın alarmlarıyla süslenmesi gerektiğine ilk kim karar verdiyse şeytan olmalıydı. Ses kulağımda keskin ve şiddetli bir şekilde yankılanıyordu. Homurdanıp gözlerimi kapayarak kıpırdandım.

Bir dakika.

Alarmım radyoya ayarlıydı, kulak tırmalayan bip seslerine değil. Birden ayağa fırladım, gözlerimi açıp benim olmayan bir odaya baktım. Garrett'in evindeydim. Garrett'in evinde uyuyakalmıştım. Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Parmakları omurgamda gezindi. "Sakin ol, bebeğim, sorun yok. Alarmı beşe kurdum, geç kalmadın."

Zamanında işe gitmek hayati derecede önemliydi ama aklımdaki hiç de bu değildi. Jamie uyanıp evde olmadığını fark etmeden önce eve dönmem gerekiyordu. Duş almam, koca bir fincan kahve içmem ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

Yüksek sesle ve kesinlikle uygunsuz bir şekilde inledim. Garrett'in elleri omuzlarımda durmuş ve onları bir önceki geceki dokunuşlarından daha zevkli olabilecek bir şekilde yoğuruyordu. Tamam, bu doğru değildi ama kutsal sihirli parmaklar aşkına... "Öyle gerginsin ki Maddie. Her şey yoluna girecek, uzakta yaşıyorsun ya. Kendini hazır hissettiğin anda oraya gidebiliriz."

Doğru söylüyordu, haklı olduğunu biliyordum ama Jamie'nin

burada kaldığımı öğreneceği düşüncesi rahatlamamı engelliyordu. Garrett'in başparmakları aşağı kayarak belime masaj yaptı ve bu beni bir sopa gibi dikleştirdi. Çırılçıplaktım. Popom çırılçıplaktı.

Kendimi ondan kurtarıp yataktan fırladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başım sağa sola savrularak giysilerimi aramaya başladım.

"Maddie."

Onu görmezlikten geldim. Sevimli lakabını ve seksi sabah saçlarını görmezlikten geldim. Eğer ona bakarsam, her zaman yaptığım gibi eriyecek ve asla kapıdan çıkamayacaktım. Bir gece içinde korunmasız seks yapmış, ne kadar yakın olursa olsun bir adamın evinde uyumuş ve alarm kurmayı aklıma bile getirmemiştim. Sadece işe geç kalmakla kalmayacak, Jamie'yi okula götürme işini de Layla'ya yüklemek zorunda kalacaktım.

Tişörtümü bulduğumda onu kaptım ve başımı kabaca içeri soktum. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyordum. Bir düzene, sınırlara ve kurallara ihtiyacım vardı. Artık on altı yaşında değildim, bu kadar sorumsuz olamazdım.

"Maddie, bana bak."

"Yapamam, gitmem gerek. Duş alıp hazırlanmam ve Jamie'yi okula götürmem gerek."

"Sana yardım ederim, sadece sakın ol."

Uzun bacaklarını yere indirdi ve ben de onun nefis çıplak bednine kendimi kaptırmayı reddederek daha da uzaklaştım. "Yardıma ihtiyacım yok; sadece lanet pantolonumu bulmam gerekiyor."

Arkamdan ağır bir iç çekiş sesi duyuldu. "Belki ben yanıyordum ama kulağa biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi geliyor."

"Hayır, yok," diye tersledim. Sinirimi ondan çıkardığım için kendimden nefret ederek irkildim. Burada olmam onun suçu değildi. Buraya çok istekli iki bacakla gelmiştim. Ama duygu yüklü olduğumda bir savunma mekanizması olarak öfkelenme eğilimim vardı.

“Biraz aşırı tepki veriyorsun, sence de öyle değil mi?”

Cevap vermedim, sonunda iç çamaşırlarımı ve pantolonumu kapının yanında buldum ve onları almak için saldırdım. Bu senaryonun tam da korktuğum şey olduğunu nasıl açıklayacaktım? Onu uzak tutmaya çalışmamın nedenlerinden birinin bu olduğunu?

Tüm hayatımı başkaları için bir şeylerden vazgeçerek geçirmiştim ve birine bağlanma, sorumluluklarımı unutacak kadar derinlere dalma düşüncesi beni korkutuyordu.

Pantolonumu yukarı çektim, kapıya doğru yönelmiştim ki bir el kolumu sardı.

“Lanet olsun, Maddie, bekle bir dakika. Giyinmeme izin ver, sana yardım edeyim.”

Ona döndüm, utancımı ve gözlerimdeki yanmayı kırıştırarak savuşturmaya çalışıyordum. “Yardıma ihtiyacım yok; sadece eve gitmem gerekiyor.”

Sadece iç çamaşırını giymeye fırsat bulabilmişti ve orada durmuş kararlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama altında bir parça hayal kırıklığı sezdim ve kalbim sıkıştı.

“İhtiyacın olmadığını biliyorum. Hiç yardım almadan dünyayı ele geçirebilirsin ve ben de kenardan izler, desteklerim ama bu hak etmediğin anlamına gelmez. Kabuğuna çekilebilmek için bahaneler üretiyorsun. Bunu yapma, dün gece olmamış gibi davranma.”

Bir gözyaşı süzüldü ve onu öfkeyle uzaklaştırdım. Bunaldığım zaman ağlamaktan nefret ediyordum. “Dün gece inanılmazdı, Garrett. Ama sabah okula götürmem gereken çocuğumu düşünmeden plansız bir şekilde geceyi geçirecek bir insan olamam.”

Gözyaşlarım daha hızlı düşerken bir tanesini daha sildim, beni öldürüyor olsa da göz temasını sürdürmek için kendimi zorladım. “Bunu yapamam; bir daha bir adamı ve bir ilişkiyi kendimin ya da çocuğumun önüne koyamam. Özellikle de çekip gitmek için bu kadar çok nedenin varken.”

Kolumdan çekerek beni kendine yaklaştırdı ve ellerini yanaklarıma koydu. “Hiçbir yere gitmiyorum, Maddie. Seni istiyorum, seninle ilgili her şeyi istiyorum; iyi yanlarını, kötü yanlarını ve sinir bozucu yanlarını, hepsini istiyorum.”

İnanamayarak başımı salladım. “Ya kötü yanlar iyi yanları gölgede bırakırsa?”

“Seni yine de isteyeceğim.”

“Böyle söylüyorsun ama iyice düşünmüyorsun. İlişkimiz resmileşir resmileşmez benim pisliklerim yok olmayacak. Ya Aaron tekrar gelirse? Bu hayatında ihtiyacın olmayan bir dram.”

Homurdandı. “İnan bana, gelmeyecek. Ama ben yine de seni isterim.”

Kendi iyiliğim için, bu öngörü dolu yorumu daha sonra sorgulamak üzere kaydetmeye karar verdim. “Bir de Jamie’nin sperm donörü var. Eninde sonunda mahkemeye gidip onun haklarını tekrar feshetmeye çalışmam gerekecek ve bu da daha fazla drama, para, zaman ve...”

“Attığın her adımda elini tutacağım ve yine de seni isteyeceğim.”

Nutkum tutuldu; ciddi olamazdı. Ben bile benim gibi biriyle çıkmak istemezdim. Haklı olduğumu kanıtlamaya kararlı bir şekilde daha da zorladım.

“Derslerim olduğu için seninle nadiren geceleri kalabilirim, çalıştığım için hafta sonları yemeğe çıkamam, bakmam gereken bir çocuğum olduğu için seyahatlere gidemem. Daha gerçek bir randevuya bile çıkmadık. Ben kız arkadaş olabilecek biri değilim, Garrett. Ben yürüyen bir felaketim.”

Kıkırdadı, gözleri başparmağının yanağımdaki bir damla yaşı silmesini izlemek için kaydı. “Evet, öylesin.”

Hıçkırdım. “O zaman neden bunu zorluyorsun? Neden bunu istiyorsun? Kendini hiç gördün mü? Gerçekten herkesle olabilirsin.”

Bakışları benimkilerle çarpıştı, sıcaklık ve yoğunluk içime bakiyordu. “Çünkü seni seviyorum.”

Geriye çekildim, iri gözlerim sanki bana gökyüzünün peynir-den yapıldığını söylemiş gibi kırpışarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, sana âşığım ve âşık değilmişim gibi davranmaktan bıktım.”

“Ama duyguları karıştırmayacağını söylemiştin.”

“Yalan söyledim.” Sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi, sanki dünyamı ve tutunduğum tüm uydurma gerçekleri yerle bir etmemiş gibi omuz silkti.

“Ve henüz yüksek sesle söylemeye hazır olmasan da senin de bunu hissettiğini biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp alayla gülümsedim. Tabii ki hazır değildim. Henüz yatak odamın mahremiyetinde bile bunu yüksek sesle dile getirememiştim.

“Ne yani? Hazır olmamı mı bekleyeceksin? Kendimi ve hayatımı toparlamamı mı? Ne kadar uzun sürerse sürsün?”

“Hayır, bebeğim, seni beklemeyeceğim.”

Beklediğim, uğruna çabaladığım şey tam olarak bu olsa da kalbim yine de durdu ve uzaklaşmaya çalışırken ciğerlerim sıkıştı.

Beni daha sıkı kavradı, parmaklarını boynumun yan tarafına geçirdi. “Beklemek, geri döneceğine dair kör bir umutla çekip gitmeni seve seve izleyeceğimi gösterir. Bunu yapmayacağım.”

Başımı arkaya doğru eğerek beni kendisiyle aynı hizada durmaya zorladı. “Ama seni her yerde takip edeceğim, bebeğim. Senin için sonu gelmeyen bir yarışta koşacağım. Mesafeyi sen söyle. Bana ne kadar izin verirsen o kadar hızlı giderim. Sana ulaşmak için koşarım, yürürüm ya da sürünürüm. Senden asla vazgeçmeyeceğim.”

Kalbim yok olmuştu, göğüs kafesim bomboştu. Şu anda ayak-

larımın dibinde erimiş bir su birikintisinde mi yoksa Garrett Rowe'un göğsünde mi olduğundan emin değildim. Tek bildiğim artık benim olmadığıydı. Ellerimi onunkilerin üzerine koyup yüzüme doğru tuttum. "Sen delisin."

"Muhtemelen."

Güldüm, sesi kısık ve yoğun. Hâlâ yüzümü saran ellerimizle öne doğru eğilerek başımı göğsüne yasladım. Teninin hissini ve vücudunun dokunuşuyla hem geriliyor hem de gevşiyor gibi görünmesini iliklerime kadar hissettim.

"Bebğim, senden sorumluluklarını unutmanı ya da beni ilk sıraya koymayı istemiyorum. İstesen bile buna izin vermem. İşte bu yüzden aklını başına toplar toplamaz senin yanma gelip yardım edeceğim."

Ürperdim, kokusunu içime çektim ve zihnimdeki duvarı ya da onun deyimiyle kabuğumu analiz ettim. "Bana bunu istediğini tekrar söyle, Garrett."

"İstiyorum."

Ona gülümsedim, iki elimle bu bariyeri parça parça yıktım. "Beni istediğini söyle."

Ona bakmam için başımı arkaya doğru eğdi ve sırtı, ateş göz-bebeklerini yalıyordu. "Seni istiyorum. Eğer istersen sana her gün söyleyebilirim."

Ayak parmaklarımın üzerine kalkarak dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Bana benim olduğunu söyle."

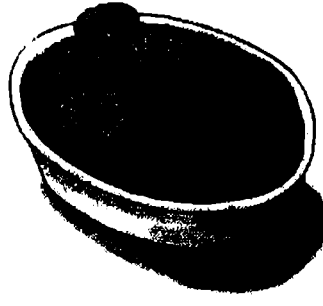
"Ben seninim."

Sesi alçak ve kalındı ve dudaklarımda asla unutmak istemediğim bir şekilde titreşti. Henüz o iki kelimeyi söylemeye hazır değildim, duvarın son parçası da gevşemişti ama hâlâ yerinde duruyordu. Fakat bunun için çalışmak istiyordum. Birlikte.

"Benim için hiç bitmeyen bir yarışta koşmanı istemiyorum. Bunu bekleyen bir kadın olmak istemiyorum. Sana bunu yapmayı reddediyorum."

Nefesi kesildi, elleri beni kavradı, sanki az önce ayaklarımın dibine serdiği onca şeyden sonra hâlâ ondan uzaklaşacağımdan endişe ediyor gibiydi. “O zaman ne düşünüyorsun?”

“Belki orta yolda buluşabiliriz.”

BÖLÜM

→ 26 ←

Babam jambonu bana doğru fırlattı.

Elbette kasıtlı değildi ama göğüslerime, elbiseme ve ayaklarıma sıçrayan sosa bakarken niyetin pek bir önemi yoktu.

Bir saniye önce onu tezgâhtan kaldırıırken, bir saniye sonra ayağı takılmış ve üzerime savurmuştu. Daha yere değmeden diz çökmüş, yağlı –muhtemelen hâlâ lezzetli– parçayı kapmış ve yara var mı diye kontrol edilmesi gerekiyormuş gibi çeviriyordu.

Kollarımı iki yanıma açmış, kılımı bile kıpırdatmamıştım. Seyircilerimden gelen çirkin kıkırdamalardan ve homurdanmalardan rahatsız mı olmalıydım yoksa onlarla gülmeli miydim karar vermeye çalışıyordum.

Babam bir bana, bir jambona baktı, sonra tekrar bana döndü. “On saniye kuralı, değil mi?”

Biri yutkundu ve dönünce Layla’nın yüzünü yelpazelediğini, burnundan şarap damladığını ve annemin peçete almak için masanın diğer tarafına geçtiğini gördüm.

Arkalarında, annemlerin mutfağı ile oturma odası arasındaki açıklıktan, abim ve Jamie’nin kumandaların üzerine eğilmiş, bir oyun hakkında tartıştıklarını ve olanlardan tamamen habersiz olduklarını görebiliyordum.

Kollarımı indirerek nefes verdim ve yanaklarımı şişirdim. Yer-

deki yapışkan pisliğin üzerinden yan adımlarla geçtim ve tezgâhın üzerindeki kâğıt havlu rulosuna yöneldim.

“Merak etmeyin millet, ben iyiyim. Göğüslerim hâlâ sağlam ve elbisem de yarı mahvolmuş durumda ama yine de ilginize minnettarım.”

Birkaç parça kâğıt havluyu çekip göğsümün üzerine koydum ve elimdekilerle yapabileceğimi yapmaya çalıştım. Buna çok sinirlenemezdim; ben de gülerdim. Ancak bu elbise gerçekten de en sevdiklerimden biriydi, bu yüzden en azından lekenin çıkmasını umuyordum.

“Göğüslerine et atılmasını istiyorsan bana sorabilirdin.” Bu sözler kulağımın bir saç teli kadar üzerinde gezinen dudaklardan, omzumun üzerinden fısıldanmıştı. İçimde bir ürperti yarattı ve gülerken bile boynumu hafifçe eğmekten kendimi alamadım.

“Utanmaz Garrett Rowe, bir kutlama yemeğindeyiz.”

“Her zaman gidebiliriz ve ben de sana başka bir şeyler yedirebilirim.”

Eli aramıza girdi ve kışımı çimdiklediğinde inlememi zar zor tuttum.

Geri uzandım ve kalçasına vurdum. “Eğer uslu durmazsan seni hiç yemek yemeden eve gönderirim.”

“Eve geldiğinde tatlı aldığım sürece sorun yok.” Eğilip kahkahamı yakıcı bir öpücükle yok etti, sonra da babama kim bilir ne yapması için yardım etmeye gitti.

Boğazımı temizledim, elbisemin eteğini düzelttim ve etrafımda döndüm. Hem Layla hem de annem yüzlerinde alaycı bir gülümsemeyle beni izliyorlardı ve anında domates gibi kızardım.

Onları görmezlikten gelerek masayı hazırlamaya döndüm ve umutsuzca Garrett’in yemek sırasında tüm müstehcen şakalarını kendine saklamasını umdum.

Garrett ve ben bir aydır birlikteydik ama resmi bir şey olmadığına karar vermiştik. Birbirimizi neredeyse her gün görüyorduk ve benim çok çalıştığım günlerde o Jamie'yle takılıyordu.

Ayrı kaldığımız en uzun süre, Şükran Günü'nü annesiyle geçirmek için Sarah ve Harry ile Kaliforniya'ya uçtuğu haftaydı. Jamie ve beni de çağırmıştı ama Jim'e tatil nöbetinde çalışacağıma dair söz vermiştim ve reddetmek zorunda kaldım. Gittiği her gün bundan pişmanlık duydum.

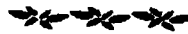
Yine de hiçbir etikete, hiçbir ciddi taahhüde bağlı kalmamayı kabul etmiştik. Elbette, Michael konuşmak için beni yalnız yakalamaya çalıştığında zavallı adama dik dik bakmıştı. Ve tabii ben de ona asılmaya çalışan her kadının dilini keseceğimden emindim ama ne olursa olsun, kesinlikle resmi bir ilişkimiz yoktu.

Ona her baktığımda kelimeler ağzımın içinde dolansa da onu sevdiğimi henüz söylememiştim ve o da ilk seferden beri bu duyguyu bana ifade etmemişti. Yine de her fırsatta onun üzerine titriyordum ve o da beni kapalı kapılar ardında sertçe beceriyordu.

Resmi değildi... hem de hiç.

Garrett, Jamie'nin yanında söylediklerine ve yaptıklarına dikkat ediyordu ama başkalarının önünde beni rahat bırakmıyordu. Jamie'nin son maçında beni kucağına oturtup rüzgârı engellemek için vücudunu bana doladıktan sonra ailem onu bu yıl Noel tatilini bizimle geçirmesi için davet etmişti.

Tamam... Birazcık resmileşmiş olabilirdik.

Akşam yemeği hazırlık aşamasından çok daha iyi geçti. Kimse bir şey fırlatmadı, Garrett da annem ve Layla'nın kendilerinden geçecekleri başka yorumlar yapmadı.

Şansıma, neredeyse tüm yemek boyunca kalçamda tuttuğu elini görememişlerdi.

Abim ve Garrett çok çabuk kaynaşmışlardı. Üç buçuk erkek

gecenin büyük bir bölümünü video oyunları ve yeni çıkan filmler hakkında konuşarak geçirirken biz hanımlar da şaraplarımızı yudumladık. Hayatımda geçirdiğim en güzel akşamlardan biriydi ve buna jambon lekesi ve diğer her şey da dahildi.

Temizliği yeni bitirmiştik ve ben banyoya kaçtığımda kalan yemekleri kaplarına koymuştuk. Evden ayrıldığımdan beri aynaya bakmamıştım ve içimden bir ses, şarabın etkisini ve Garrett'ın buklelerimle ne kadar sık oynadığını düşününce, muhtemelen berbat görüldüğümü söylüyordu.

İçeri girdim ama kapı geri açılıp neredeyse beni de beraberinde götürdüğünde tokmağı daha yeni bırakmıştım. Geri çekildim ve içeri süzülen cüsseye yer açtım.

Kapıya yaslandı, arkasından kapattı ve bana sırtıttı. "Selam."

"Selam."

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Neredeyse yüzüme çarpacaktın."

Beni vücuduna doğru çekti, gözleri muzip bir parıltıyla parlar-ken elleri popomdan aşağı kayıyordu.

"Bir ile on arasında bir puan verirsen, seni bir geceliğine alıp götürmek istediğimi söylesem ne kadar romantik olurdu?"

Başımı yana eğdim ve yüzümü buruşturdum. "Dört çünkü bunu yapamayız, yani sadece benimle dalga geçmiş olursun."

"Ya sana ailenin bu gece televizyonda bir Noel filmi izlemek için Jamie'yi alıp alamayacaklarını sorduklarını söylesem?"

Kalbim hızlandı, nabzım derimin altında gümbür gümbür at-maya başladı. Sanki bizi birbirimize eş olarak görüyorlarmış gibi, benden değil de ondan izin istemişlerdi. Sanki benim adıma cevap vermesi için ona güvendiğimi biliyorlardı.

"Ya ben de film izlemek istersem?"

"Ne istersen yapabiliriz, bebeğim. Ama ben sıcak çikolata için bir kahve dükkânına uğrayabileceğimizi ve sonra da Noel ışıklarına bakmak için lüks mahallelerden geçebileceğimizi düşünüyordum."

İçimde kelebeklerden oluşan bir renk cümbüşü vardı. Eğer pomu bu kadar sıkı tutmasaydı tavana doğru uçabilirdim. “Peki ya sonra?”

“Seni yeniden yanıma alacağım ve sırılsıklam olman ve mutlu bir şekilde doyman için seninle sevişeceğim.” Elleri kenetlendi ve beni kaldırıp tezgâhın üzerine koydu. Bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

İri elleri kalçalarımın üzerinde dururken merkezime doğru bastırırdı. “Tüm bunlardan sonra, sapık eğilimlerime geri döneceğim ve sen bana kıvrılıp sevdiğim o tadı, mutlu iç çekişlerini yayarken uyumunu izleyeceğim.”

Avucumun içini, kot pantolonunu zorlayan dikleşmiş uzunluğa sürttüm. “Ya mutlu bir şekilde doyduğumu hissetmek için biraz daha sert bir şeye ihtiyacım olursa?”

“O zaman yandaki Layla’yı uyandırmanı engellemek için külotunu ağzına tıkarım ve seni istediğin her yerde kendinden geçene kadar beceririm.”

Vücudumun verdiği tepkiyle altıncı Büyük Göl de ben olabiliirdim. Sözleri, bir aile buluşmasında hatırlanmaması gereken bir dizi görüntüyü aklıma getirdi ama zihnim yine de pis bir neşeyle onlara kilitlendi.

Garrett’ın beni arkam dönük becerirken parmaklarını başka bir yerime batırmak gibi bir huyu vardı. Bu hareket onu umutsuz bir çılgınlığa sürüklüyordu ve bana o kadar şiddetli saldırıyordu ki yeni bir dil öğrendiğimden oldukça emindim. Gözlerindeki şeytani parıltıya bakılırsa, bu gece orada parmaklarından daha fazlası olabileceğini hissediyordum.

Bacaklarımı beline doladım ve bir an önce evde olabilmeyi diledim. Parmaklarımı başının etrafında dolaştırarak yüzünü kendime doğru çektim ve dudaklarını arzuladım. O da hemen kabul etti.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, “Dokuz,” diyebildim.

Kıkırdadı ve ellerini iki yanımnda dolaştırdı. “Kahretsin, hâlâ sadece dokuz mu? Bunu on yapacak ne var?”

“Beni tekrar sevdiğini söyle.”

Elleri tenimin üzerinde gezinmeye devam etti ve bana gülümsemi. “Çok kolay o zaman. Seni seviyorum, tüylü çorapların ve her şeyinle.”

Verdiğim cevap doğrudan göğsümden döküldü, ne gerginlik ne tereddüt ne de fazla düşünme vardı. Duvar yoktu. O benimdi. Ve ben sadece onun olacaktım. “Ben de seni seviyorum.”

Başını geriye attı ve elleri yüzümü kavramak için havalandı. Göğsü bana doğru ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve gözleri parılayan iki ela havuza dönüşmüştü.

“Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum, Garrett Rowe.”

Ağzını benimkine yapıştırarak kelimelerimi sanki diliyle tatması gerekiyormuş gibi aramıza mühürledi. Öpücüklerin arasında konuştu: “Önce ev, sonra Noel ışıkları.”

Kıkırdadım ve onu geri ittim. “İkimiz de biliyoruz ki önce eve gidersek bir daha asla ışıklara bakamayız.”

Eve. Çünkü evimiz orasıydı. Eşyalarımız bir duvarla ayrılmış olabilirdi ama bu sadece bir duvardı. Henüz bunların yolumuza çıkmasına izin vermemiştik.

“Lanet olsun,” diye inledi, tezgâhtan inmeme yardım etti ve üstünü başını düzeltti. Elini kapı koluna koyarken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Beş dakika içinde arabamda buluşalım, yoksa seni bulmaya gelirim.”

“Söz mü?”

Sırıttı. “Geri sayım çoktan başladı, küçük anne. Sana koşmanı öneririm.”

Hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

SONSÖZ

Öne doğru yükselirken, omurgamı kıvırdım ve boşuna oturma pozisyonuna geçmeye çalıştım. Başaramadım, karnımdaki yuvarlak ağırlık çok fazla geldiğinde yatağa geri düştüm. Tekrar dedim ve bir küfür savurdum.

“Cidden, Garrett, çok fena işemem lazım, çekil!”

Güldü, başını omzuma yasladığı yerden bir gamzesi bana bakıyordu. Kollarını bana daha sıkı sardı ve dönerek yüzünü kucağıma doğru yaklaştırdı.

“Üzerimden kalkmadığın için bu yatağı ıslatırsam, bir köpek gibi burnunu sürterim.”

Kalçamı şakacı bir şekilde ısırды ve ben ona vurduğumda daha da kıkırdadı.

“Buluşmalarımızda şarap tüketimini azaltmayı öğrenirsen gecenin yarısını mesaneni boşaltarak geçirmezsin.”

Bu defa başını ittim, bacaklarımı tekmeleyip savurarak ağırlığının altından çekip çıkardım. Kolları mengeneyle dönüşmeden önce bir adım kadar ilerleyebildim ve beni de yanına alıp yuvarlandı. Yatağımızın ortasında durarak beni altına sıkıştırdı, ağırlığının bir kısmını hissetmeme izin verdi ama büyük kısmını üzerimden uzak tuttu.

Bir eli yanımdan kaydı, bacağımdan birini sardı ve beline doladı. “Biliyorsun, dolu bir mesane zevki artırabilir.”

Burnumu kıvırdım ve avuçlarımı göğsüne bastırdım. “Bu gerçekten doğru mu?”

“Bunu öğrenmek için en iyi konumda olduğumuzu hissediyorum.” Kalçalarını döndürerek benden bir inilti çıkardı.

“Garrett.”

“Maddie.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bir yıldan fazladır birlikteydik ve birlikte olduğumuz her gün kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamazdım. Teknik olarak hâlâ yan komşumuzdu ama her gece benim yatağında uyuduğu için bunu fark edemezsiniz. Buna aldırmıyordum. Ona asla dayamazdım.

Ona aylar önce olduğu gibi sıırsıklam âşıktım. Bana gündüzleri kraliçe, geceleri ise kendi kişisel fahişesi gibi davranıyordu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ama beni bir an önce bırakmazsa onu ayağından bıçaklayacaktım.

“Eğer üstümden kalkmazsan zevkin ne olduğunu unutacaksın.”

Kalçalarını bir kez daha oynattı, bu kez daha sertti. “Bebeğim, görmek isterim...”

Yatak odamın kapısı üç kez hızlıca vuruldu. “Anne, Layla geldi. Dışarıda bekliyor ve bizi bırakacaksa acele etmemizi söyledi.”

“Geliyoruz, dostum!” Garrett’ın kolunun alt tarafını çimdikledim. “Uçağımızı kaçıracağız, seni koca kıçlı mağara adamı.”

“Eğer kaçırırsak başka bir tane daha gelir. Ailem bekleyebilir.” Kolunu kaldırdı, yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, “Gergin misin?” diye fısıldadı.

“Altıma işeyeceğim için mi? Evet.”

Kulak mememi çekiştirdi. “Bu akşam annemle tanışacağın için.”

Başımı eğdim ve gözlerimi yüzünde, gölgeli çenesinin sert kesiminde, saçlarının koyu dağınıklığında gezdirdim. “Pek sayılmaz.

Senin benden hoşlanmanı sağladım. Daha ne kadar zor olabilir ki?” Gülümsedi, sonunda beni itti ve kalkmama yardım etti. “Seni çok sevecek. Şimdi bizi geciktirmeden işemeye git,” dedi ve kıcıma bir şaplak attı.

Banyoya girdiğimde hâlâ ters ters bakıyordum. Adam beni çıldırtıyordu, kesinlikle delirtiyordu. Ama her anını seviyordum çünkü deli olsun olmasın, Jamie ve benim ihtiyacımız olan her şey oydu.

Garrett’tan önceki hayatım mükemmel değildi ama bunu kabullenmeye başlamıştım ve onun sayesinde geçmişimin kendimi ve geleceğimi nasıl gördüğümü etkilemesine izin vermeyi nihayet bırakmıştım. Hayat mükemmel olmak zorunda değildi. Bir mum yanmadan şeklini değiştiremezdi. Geçmişim olmasaydı sahip olduklarıma kavuşamaz, olduğum kişi olamazdım.

On yıla yakın bir süredir anneydim ve evet, bu yılların sekizi gerçekten çok zordu ama sekiz yılın ne önemi vardı ki? Garrett’la altmış güzel yıl geçirmem anlamına gelecekse yirmi zor yılı bile kabul ederdim.

Ellerimi yıkadım, kalbimi ona verme riskini aldığım o Noel’i düşündüm. O zamandan beri çok şey değişmişti. Birincilikle mezun olmuş, bir gençlik ıslah evinde kabul koordinatörü olarak işe girmiş ve diğer tüm işlerden ayrılmıştım. Hâlâ genç annelere yardım etme hayalim vardı ama hayatı adım adım ilerletiyordum.

Artık telefonum çaldığında donup kalmıyor, kim arıyor olabilir diye endişelenmiyordum. Rob gibi biri beni gafil avlayabilir mi diye köşelere bakmıyordum. Haftanın yedi günü işte değildim, gece yarısına kadar ders çalışmıyordum, Jamie’nin etkinliklerini kaçırmıyordum ve erkek arkadaşına ruhumu açmaktan çekinmiyordum.

Hâlâ geçmişim yüzünden beni yargılayan insanlar vardı, özellikle de Jamie boy olarak bana yetişirken ve okuldaki anneler Garrett onları ne kadar korkutursa korkutsun beni asla sevmeyecek-

lerdi ama umursamamak konusunda daha iyiydim. Küçük ailem mutluydu ve önemli olan tek şey de buydu.

Sonsuza kadar mutlu olmak her zaman hamilelik ve pırlanta yüzük anlamına gelmiyordu. Bazen haftada sadece kırk saat çalışmak ve bir yetişkin, bir kadın olarak kim olduğumu keşfetmek anlamına da geliyordu. Bir anne ve arkadaş olarak kim olduğumun dışında *Madison* olarak kim olduğumu.

Ve ben bununla iyiydim. İyiden de öteydi.

Bavulumda duran alyans farklı bir şey söylese bile.

Oturma odama doğru yürürken koridorun girişinde durdum ve erkeklerimin bavulları kapıya doğru sürükleyişini izledim. Jamie'nin yüzü aydınlanırken Garrett'ın söylediği bir şeye göğsünden kahkahalar dökülüyordu. Hayatımın aşkı uzandı ve Jamie'nin saçlarını karıştırdıktan sonra bana göz kırptı.

Sonsuza dek mutlu olmak için bir yüzüğe ihtiyacım olmaya-bilirdi ama Garrett Rowe'a ihtiyacım vardı ve bu gece bunu bildiğinden emin olacaktım.

BÖLÜM

18.5

Garrett

Madison'ın güzel, pembe dudakları şişemin boynuna dolanmıştı ve başını geriye atarak beni cehenneme çekmek için gönderilmiş lanet bir siren gibi sıvının boğazından akmasına izin verdi. Şişenin ağzını mükemmel bir şekilde kapatan o dudaklara baktım, parmaklarının şişenin gövdesini sıkıca kavrayışını görünce ürperdim. Penisim ağzında muhteşem görünecekti.

Bacakları üzerimde duruyordu, aletime değmesine bir santim ya da daha az kalmıştı. Bana ne yaptığını tam olarak hissedebilmesi için kalçalarını kavrayıp kığım kucağıma yaslama dürtüsü dayanamayacağım kadar fazlaydı. Ellerimi kaldırdım, düşüncesiyle aşağıya daha fazla kan hücum etti...*Biiip. Biiip. Biiip.*

İnledim, başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi kısarak beni uykumdan uyandırmaya cüret eden küçük cihaza baktım. Yanındaki saate göz attım ve küfrederek başımı çevirdim. Bu saatte arayan her kimse bekleyebilirdi.

Bilinçaltımın diğer tarafında beni bekleyen şey –daha doğrusu kişi– uyanma riskini göze alamayacağım kadar cazipti. Aralıksız çınlama sona erdiğinde, kendimi yeniden toparladım ve hemen tekrar başladı.

Sırtüstü uzandım ve telefonumu bulmak için elimi komodine attım. Telefonu çekiştirdim ve şarj kablосunu sert bir sesle yere

düşürdüm. Eğer bu Sarah'dan gelen *sarhoş* bir aramaysa, arabasına lanet bir yılan koyardım.

Arayan: *Maddie*

Oturur pozisyona geçtim, cevaplama düğmesine basmadan önce bile nabzım hızlanmıştı. Maddie'nin geç saatlere kadar ders çalışması alışılmadık bir durum değildi ama beni daha önce hiç aramamıştı. Telefonu kulağıma götürdüğümde sadece bu gerçek bile beni paniğe sürüklemişti.

"Maddie?"

"Garrett!" Ses titreyerek, adımın sonunda daha yüksek bir perdeye ulaştı.

"Jamie? Sen misin?"

"Garrett, o burada! O burada ve çok sinirli ve ben korkuyorum."

Yorganı kucağımdan fırlattım, ayaklarımı yere indirip ayakta durmak için döndüm. "Jamie, sakın ol. Kim var orada? Annen nerede?"

"*Annem elinde!* Lütfen Garrett, ona zarar verecek, ona zarar vermesine izin verme. Hayır, hayır, hayır, şimdi bağılıyor. *Lütfen, Garrett!*"

Dünya durdu. Her his, her duyu, sahip olduğum her düşünce ben hareket ederken zamanda dondu. Kendimi odamdan dışarı atarken omzumun duvara çarpışını hissetmedim. Verandadan atladığımda çıplak tenime değen havanın ısırsını ya da koşarken ayaklarıma batan gevşek çakılları hissetmedim.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona ulaşmak ve iyi olduğundan emin olmak. Daha merdivenleri yeni çıkmıştım ki bir şey düştü ve kalbim göğsümü terk etti. Boğazımdan fırladı ve boş bir tuvaldeki kan gibi aramızdaki kapıya sıçradı.

Ayağımı tahtaya vurup ruhumdaki tüm çaresizlikle kapıyı tekmeleyerek açarken yumruğum kapı koluna dolandı.

Sağ tarafımdaki hareket dikkatimi çekti ve gözlerim önümdeki

sahneye kilitlendiğinde damarlarım buz kesti. Daha önce tanıştığım kızıl saçlı adam evlerindeydi. Maddie'nin, karısı olduğunu söylerken yüzüme bakıp alay eden aynı adam. Çekmecesindeki her acı kaydının sebebi olan adam.

Aaron lanet olası Walsh ve eli Maddie'nin ağzındaydı.

Benim Maddie'min.

Üzerinde pijamaları vardı, kazağı omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Kalın bukleleri vahşi ve dağınıktı, yüzünü çerçevesiyor ve geniş kahverengi gözlerini vurguluyordu.

Onu öldürecektim.

Pislik herif patladı ama tek kelime bile etmedim. Tek gördüğüm, tek duyduğum lanet olası bir kırmızıydı. Bayrağın peşindeki bir boğa gibi, onun peşindeydim. Burnunun yumruğumun altında çatırdaması hayatımın en tatmin edici anlarından biriydi, kovalamaya devam etmek istediğim lanet bir yükseklikti. Maddie'ye yaptığını bildiğim her şeyi ona da yapmak istiyordum. Onu yalvartmak istiyordum.

Onu yerden kaldırıp yumruğumu ikinci kez suratına indirdim ama arkamdan gelen bir ses gözlerimdeki dar görüşü delip geçti. Cehennemin derinliklerinden bana ulaşan bir ses. Başımı çevirip ona baktığımda koridorda duran Jamie'yi gördüm ve hemen baygın adamı yere bıraktım.

“İyi misin, J-man?”

Başını sallamıştı ama hareket etmemişti.

“Seninle gurur duyuyorum.” Duyuyordum da. Beni araması büyük cesaret isterdi ve annesine yardım edememenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu çocuk bir gün müthiş bir adam olacaktı.

Sözlerim karşısında yüzü rahatladı ve bu ihtiyacım olan tek şeydi. Kollarımı adamın omuzlarının altından kıvrarak Aaron Walsh'ı kapıya doğru sürükledim.

“Ne yapıyorsun sen? Garrett!”

İçimdeki kararlılığın her zerresini kullanmama rağmen sesini duymazlıktan geldim ve verandadan aşağı inmeye devam ettim. Şu anda onu göremezdim, aramızda bu herifin bedeni varken olmazdı.

Beni takip etti, ben adamın bedenini arka koltuğuma iterken seslenmeye devam etti. Dayanamadım, sesindeki o lanet umutsuzluğa dayanamadım. Daha bir sonraki sözlerini söylemeden önce özür dilemek üzere olduğunu biliyordum ve bu beni paramparça ediyordu.

Başımı Nova'ya yasladım ve derin bir nefes aldım. "Beni onunla karşılaştırma, Maddie. Ben o değilim."

Kollarımı açtım. "Sen neden bahsediyorsun, öyle bir şey yapmıyorum!" En kötüsü de bunu gerçekten göremiyor olmasıydı. Erkeklerle baktığı kırık merceği göremiyordu. Çiziklere ve çatlaklara o kadar alışmıştı ki net bir görüşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordu.

Bu düşünce beni daha da öfkeliyordu ve ona sözlü oklarla saldırırdım çünkü bunu düzeltmek istiyordum. Onu düzeltmek değil, şimdiye kadar ona yapılmış olan her şeyi düzeltmek istiyordum ama yapamıyordum.

"Bu bulaşık makinemi tamir etmekten ya da çitlerimi silmekten biraz daha fazlası, Garrett. Arabanın arkasında baygın bir adam var ve belli ki bana kırgınsın. Yüzüme bile bakmıyorsun."

Tanrım, bu kadını boğazlayacaktım. Arabamdan inip ona doğru ilerledim ve vücudumu sıkıca onunkine bastırdım. Parmaklarımı saçlarına doladım, başını geriye çekmeye zorladım ve bu hareketin temel içgüdülerimi nasıl harekete geçirdiğini görmezlikten geldim. Arabamdaki bu adam müsveddesini dövmek, sonra da Maddie'yi eve götürüp onun varlığını unutana kadar becermek istiyordum.

Onun için kalbimden daha fazla parça sökmek, ona tam olarak nerede durduğumu ve ona bir an daha bakarsam ne olacağını

söylemek istedim. Ellerini göğsüme koyarak karşılık verdiğinde neredeyse kendimden geçecektim ama pes etmedim.

“O şerefsiz bana bir kol mesafesi kadar yakın olduğu sürece sana bakmaya devam edemem, yoksa bu gecenin hikâyesi bambaşka bir sonla biter.” Ondan sonraki ilk sözleri eski kocasını sormak olunca bir hırıltıyı yutarak geri çekildim.

“O seni ilgilendirmez,” diye tersledim. Ve onu garaj yolunda öylece bırakarak uzaklaştım. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum ve bunu çıplak yapmayacağımdan da emindim.

Hava neredeyse zifiri karanlıktı, parkın etrafındaki çok sayıda ağaç ay ışığının içeri sızmasını engelliyordu. Hedefime mümkün olduğunca yakın bir yere park ettim, toprak yol tek ve sönük bir lamba tarafından aydınlatılıyordu.

Bardak tutucumdan yarısı boşalmış bir su şişesi alarak dışarı çıktım, arka cebime soktum ve koltuğumu öne doğru ittim. Arka koltuğuma yayılmış yüzüstü yatan adama baktım, en azından yolculuk sırasında kusmamış olmasına şükreliyordum.

Onu görmek bile beni yeniden öfkelenlendirmişti ve keşke bir sigaram olsaydı diye düşündüm. Jamie’nin yan komşum olduğunu öğrendiğimde sigarayı bırakmıştım ve bu seçimimden pişmanlık duymuyordum ama böyle anlar sigarayı bırakmamı kesinlikle zorlaştırıyordu.

Eğildim, telefonunu bulana kadar ceplerini karıştırdım ve onu da cebime attım. Sonra onu hiç de nazik olmayan bir şekilde dışarı çektim.

Vücudu asfalta düştüğünde homurdandı ama ben onu patikaya doğru birkaç metre sürükleyene kadar uyanmadı.

“Biliyor musun,” dedim, yapının yanında durup pantolonunu

çıkartırken sakince konuşarak. “Anlamamıştım. Maddie bana ona yaşattıklarını anlattığında. Bir erkeğin birini aşağılamaktan ve incitmekten nasıl zevk alabileceğini anlamamıştım.”

Tişörtünün eteğini kavradım, yukarı doğru çekip başının üzerinden yırttım. Kolları şiddetle büküldü ve ani hareket yüzünden omuzlarından biri çıktı. Küfretti, tekme atıp kavalkemiğime vururken kelimeleri geveledi ama umurumda değildi.

Acıyı memnuniyetle kabul ettim, bu pislikten gelen en küçük bir acı ısırtığını bile memnuniyetle karşıladım çünkü Maddie daha kötüsüne katlanmıştı. Daha kötüsünden kurtulmuştu. Daha kötüsünü atlatmıştı.

Kalın saçlarından bir tutam tuttum, onu kendi hizama çektim ve boş gözlerle ona baktım. “O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum,” dedim ve başının yan tarafını yanıımızdaki kir sıçramış mavi duvara vurdum.

Haykırdı, yere düştü ve çıplak bacakları ile ellerinin üzerine sıvı safra kustu. Uzaklaştım, kapıyı açtım ve bir taşla destekledim. Sonra kusmuktan sıırıslam olmuş bacak kıllarının tenine yapıştığı yerlerden kaçınarak ayak bileklerini yakaladım.

Bu noktada, bilinci zar zor yerindeydi. Dirseklerimi plastik duvarlara dayayıp o pisliğin ayaklarını deliğe sokarken bir şey gıcırdayınca öğürme isteğimi dizginleyerek gevşek bedenini portatif tuvaletin içine doğru ittim ve manevralar yaptım. Vücudunun üst kısmını yana yatırdım, kafası arka duvara yaslandı.

Cebimden su şişesini çıkardım, kapağını kucağına attım ve soğuk sıvıyı yüzüne döktüm. Nefes aldı, ağzından su fışkırdı ve yanağını duvara çarptı.

Elimdeki boş şişeyi yere bırakarak diğer cebimden ikimizin de telefonunu çıkardım. Her ikisinin de kamerasını açtım ve eğildiğimde onun yüzünün videolarını çekmeye başladım. Konuşmadan önce en azından biraz olsun bana odaklandığından emin olmak için bekledim. “Aaron Walsh, bu senin tek uyarın. Elimde

eski eşin Madison'a fiziksel ve duygusal şiddet uyguladığına dair hem yazılı hem de fotoğraflı belgeler var. Kapsamlı ve ayrıntılı.”

Azı dişlerimi birbirine bastırdım ve o sayfalar hafızamda tekrar tekrar dönerken yüzüne bir yumruk daha atma arzusuyla savaştım. Çürükler, tehditler, korku. Lanet olsun, her düşündüğümde beni öldürüyordu.

“Onu bir daha aklına getirirsen, bu gece yaptıklarım bir öğrenci evi şakası gibi görünecek. Eğer onun evine gidersen, ondan daha kalın tıbbi kayıtlara sahip olursun. Ve eğer ona bir daha elini sürersen, hastaneye bile gidemezsin.”

Videoları kapattım, telefonumu cebime geri soktum ve onunkini yanına fırlattım, kapalı alanda plastiğe çarparak yankılandı. “Beni anlıyor musun?”

“Duyuyorum... Seni duyuyorum, dostum.” Kelimeleri şişmiş dudaklarının arasından mırıldandı ve bir parçam bundan büyük keyif aldı. Özellikle Maddie'nin yüzünü kavrayan o lanet elini gördüğüm anda canlanan parçam.

“Sorduğum bu değildi,” dedim kolunu tutup bükerek. “Beni anlıyor musun dedim?”

“Tanrı aşkına! Anladım.”

Onu serbest bıraktım, parmak eklemlerimdeki kan lekesini kotuma sürdüm, bu pislikten kurtulmak için hazırdım. Eve gitmek ve lanet olası kalbimi çalmaya niyetli olan küçük aileyi kontrol etmek istiyordum.

“Madison Hartland senin için yok. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Asla senin olmadı.”

Ve sonra yumruğumu tekrar yüzüne geçirdim.

YAZAR HAKKINDA

Lilian T. James, Kansas'ın küçük bir kasabasında doğdu ve liseyi bitirene kadar orada yaşadı. Doğu yakasındaki bir üniversiteye kayıt yaptırarak oğluyla birlikte oraya taşındılar ve Ceza Hukuku, Sosyal Hizmet, Psikoloji ve Sosyoloji alanlarında dereceler elde etti. Mezun olduktan sonra kocasıyla tanıştı ve 2022'de Kansas'a geri yerleşmeden önce birkaç yıllığına batı yakasına taşındı. Üç çocuğu, bir minyatür *dachshund* ı var ve hayatı boyunca fantastik ve romantik kitapların hayranı oldu. Lilian otuz yaşında ilk romanı *Untainted*'ı yayınladı ve durmak gibi bir planı yok.